

Bội Đức Chi Kiếm

Contents

Bội Đức Chi Kiếm	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	7
4. Chương 3	18
5. Chương 4	26
6. Chương 5	37
7. Chương 6	48
8. Chương 7	59
9. Chương 8	68
10. Chương 9	82
11. Chương 10	93
12. Chương 11	107
13. Chương 12: Kết Thúc	125
14. Chương 13: Phiên Ngoại: Mưa Tạnh	126

Bội Đức Chi Kiếm

Giới thiệu

Thể loại: huynh đệ văn, cổ trang, giang hồ, nhất thụ nhất công, cường công cường thụ, HE. Y vốn là đệ đệ của mình vậy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boi-duc-chi-kiem>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Sư phụ, con phải đi rồi.

Người yên tâm, con chắc chắn sẽ hoàn thành chuyện người đã giao, thứ người muốn, con nhất định sẽ đưa đến trước mặt người.

Con biết là đã không còn kịp nữa rồi; con cũng biết, chỉ bằng chút việc nhỏ này, căn bản chẳng thể nào bù lại tội nghiệt của mình. Con chỉ có thể nói, đây là chuyện cuối cùng và cũng là duy nhất mà con có thể làm vì người.

Sư phụ, ngay đến cả câu “Xin người tha thứ cho con”, con cũng đã chẳng thể nào nói ra. Loại sự tình này, còn đường nào để mong được tha thứ?

Chỉ hy vọng người có thể hiểu, con không phải vì muốn khiến người tức giận thương tâm mới làm ra chuyện thể này. Con người của con tuy rằng trời sinh vốn chẳng có lương tâm gì, nhưng nếu vì muốn khiến sư phụ khó chịu, loại chuyện này ngay cả nghĩ con cũng chưa từng nghĩ qua.

Nhưng rốt cuộc vẫn đã xảy ra.

Biết đâu nên thấy may mắn vì người từ đầu đến cuối vẫn không hề biết chuyện này; nhưng con thà rằng bị người bắt được, đương trường ra sức đánh cho một trận.

Như vậy, con còn có thể quỳ xuống trước mặt để nghe người chửi mắng, mà không phải là sám hối trước mộ người.

Sư phụ, con xin thề từ nay về sau không bao giờ làm càn nữa. Con nhất định sẽ ngoan ngoãn vâng lời.

Còn về người kia, đã xác định là trở mặt với con, lần sau gặp lại, nhất định sẽ phải sống mái một trận.

Người chắc hẳn rất tức giận? Dù sao thì người kia cũng là đồ đệ của người.

Nhưng con sẽ không hạ thủ lưu tình, y cũng không. Vì chấm dứt tội nghiệt mà con đã gây ra!

Vì chuộc tội, con nhất định phải đường đường chính chính đấu với y một trận. Từ nay về sau y đối với con mà nói, trừ địch nhân ra thì chẳng là gì hết.

Dù cho hai người chính là huynh đệ ruột thịt...

2. Chương 1-2

Tiếng đập cửa dồn dập làm Mộ Thiên Dương đang ngủ say cũng phải giật mình tỉnh giấc, y ngồi dậy dụi mắt, thăm nghĩ liệu có phải mình nghe nhầm tiếng gió tuyết thành tiếng đập cửa. Vào mùa đông, vẫn thường có bão tuyết gập thét như muốn nghiền vụn căn nhà gỗ nhỏ tận nơi thâm sơn này.

Tiếng “Cốc cốc cốc” lại vang lên lần nữa, lật nhào phỏng đoán của y, còn kèm theo tiếng người ồm ồm kêu to: “Có ai không? Mau mở cửa cứu người!”

Thiên Dương bật dậy mở cửa, chỉ thấy bên ngoài có mấy người thợ săn ăn mặc theo kiểu hán tử, hai người trong đó đang dìu một người trẻ tuổi. Hán tử trung niên vừa gõ cửa nhìn Thiên Dương nói: “Tiểu tử, mau tới giúp một tay, tiểu tử này bị rơi xuống sông, nếu không mau sưởi ấm cho hắn, mạng nhỏ này có thể sẽ không còn”.

Thiên Dương vừa nhìn người trẻ tuổi toàn thân ướt đầm kia, không khỏi giật mình kêu lên: “Tuồng đệ!”

Người thợ săn hỏi: “Các người biết nhau sao?”

“Là đệ đệ của ta! Mau vào đi!”

Mấy người thợ săn dìu Mộ Thiên Tường đang hôn mê bất tỉnh vào nhà, chỉ thấy trong nhà có bày một cái bàn vuông nhỏ, ba cái ghế, hai cái giường, sát vách tường có một đồng cỏ khô, tiếp đó chẳng còn thứ gì khác, quả nhiên là gia đồ tứ bích*.

Mọi người ba chân bốn cẳng đỡ Thiên Tường lên giường, Thiên Dương cố gắng lôi hết tất cả vải vóc trong nhà: chăn bông, khăn trải giường, quần áo cũ, khăn lau, đắp hết lên người Thiên Tường, ba người giúp Thiên Tường lau người thay quần áo, những người khác vội vàng nhóm lửa. Giữa lúc rối loạn, người thợ săn lớn tuổi nhất nói qua tình hình với Thiên Dương: “Mặt sông kết thành một lớp băng mỏng, trời lại tối đen, đệ đệ ngươi không nhìn rõ mới bước lên, kết quả là đương trường rơi xuống. Nếu không phải được phát hiện kịp thời, chỉ e đã sớm tắt thở”.

Bên cạnh có người hỏi: “Có rượu không? Cho hắn uống hai ngụm để trừ lạnh”. Thiên Dương lắc đầu: “Uống hết rồi”.

Người thợ săn lớn tuổi nói: “Không sao, ta mới bắt được một con hươu sống, lấy máu hươu cho hắn uống mấy ngụm”.

Vậy là một bát máu hươu còn nóng vừa tanh nồng lại sền sệt dùng để trừ lạnh lập tức được đưa tới, miễn cưỡng dốc vào họng đệ đệ.

Bận bịu đến quá nửa đêm, cuối cùng thì hô hấp của Thiên Tường đã dần ổn định trở lại, tay chân cũng không còn lạnh băng như trước. Bấy giờ mấy người thợ săn tốt bụng mới thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy cáo

từ. Thiên Dương vốn định giữ họ lại nghỉ ngơi lúc nữa, nhưng nghĩ đến trong nhà cơ bản không có thứ gì để chiêu đãi, liền từ bỏ ý định. Cuối cùng lại nhanh trí mở hầu bao của Thiên Tường, lấy ngân lượng chia cho mọi người xem như tạ lễ. Mấy người thợ săn chối từ cả buổi nhưng vẫn không lay chuyển được Thiên Dương.

Lão nhân đi đầu cảm ơn rồi nhận bạc, sau đó lại nói: “Có một chuyện phải nhắc nhở người một câu, vừa rồi mọi người hoảng loạn đâm ra tay chân cũng lộn xộn, cho đệ đệ người uống nhiều máu hươu quá, chỉ sợ...”

Thiên Dương ngẩn người: “Máu hươu có độc sao?” Lão nhân lắc đầu, lộ ra vẻ tươi cười xấu hổ: “Máu hươu vốn là thứ vô cùng nóng, bình thường hiệu thuốc vẫn dùng làm... xuân dược...”

Thiên Dương không nhịn được phải bật cười “Phì” một tiếng.

Lão nhân cũng cười: “Đệ đệ người trực tiếp uống máu hươu còn sống như vậy, đêm nay chỉ sợ sẽ không được dễ chịu cho lắm”.

Thiên Dương cười nói: “Ta hiểu rồi”.

Lão nhân lại nói: “Có điều ta phải hỏi một câu thất lễ, người... thật sự là ca ca của hần sao?”

Cũng khó trách người này phải phiền muộn, nhìn phục trang trên người Mộ Thiên Tường: áo da thượng đẳng, trù sam được thêu cực tinh xảo, ủng khảm bảo thạch, càng khỏi phải bàn hầu bao đầy ắp ngân lượng, khiến người ta không cách nào tin được gã ở trong căn nhà rách này, cũng như khó lòng tin nổi gã lại là huynh đệ với Mộ Thiên Dương cả người chấp vá trước mắt.

Thiên Dương không hề để tâm, cười nói: “Lão ca, cho dù là cùng một mẹ sinh ra, cũng không có nghĩa là phải chung một mệnh nha!” Mọi người đều gật đầu nói phải.

Sau khi mấy người thợ săn đi khỏi, Thiên Dương ngồi bên cạnh giường ngắm nhìn khuôn mặt đệ đệ đang say ngủ một cách tỉ mỉ. Thiên Tường với đôi mắt nhắm nghiền nhìn qua thực sự ngây thơ đến lạ thường, điều này cũng khó trách, mặc dù đã là sát thủ xa gần đều nghe danh, rốt cuộc vẫn chỉ là một thiếu niên mới mười chín tuổi đầu mà thôi. Gã có đôi mày kiếm thon dài thẳng tắp, gương mặt tròn trịa, đôi mắt trắng đen rõ ràng ngời sáng như hai ngọn đèn chiếu vào tận tâm khảm người khác; sống mũi cao ngất đoan chính, đôi môi hơi mỏng đỏ tươi kiên nghị; dù không nhìn cách ăn mặc của gã, chỉ với gương mặt hoa lệ sáng ngời khiến người ta mơ cũng không dám mơ tới kia, có nhìn thế nào cũng chẳng dính dáng nổi với căn nhà rách nát này. Khi gã bắt đầu có tiền trưng diện bánh bao lên, bề ngoài hoàn mỹ không chệ vào đâu được đã mê hoặc không biết bao nhiêu thiếu nữ ngây thơ. Nếu những nữ hài ấy biết ngay cả về nhà gã cũng bị nhầm đường rơi xuống sông, chẳng rõ sẽ thương tâm đến độ nào đây.

Thiên Dương nghĩ đến đó không nhịn được phải cười rộ lên, nhưng nhìn gã lúc này đang hôn mê bất tỉnh, đáng vẻ thập phần vô trợ, hoàn toàn không phải đáng vẻ cao cao tại thượng như mọi khi, cảm thấy gã hơi đáng thương, liền thôi cười.

Thật ra chuyện Thiên Tường ngã xuống sông vẫn chưa tính là kỳ quái, điểm quái lạ ở đây chính là gã cư nhiên còn trở về. Thiên Dương còn tưởng là gã nhất định mong sớm ngày đoạn tuyệt quan hệ với căn nhà rách nát và vị ca ca rách rưới không kém này. Có lẽ lý do duy nhất để gã về nhà nhất định là vì muốn chờ kế thừa tuyệt học “Phi Long Thần Kiếm Chưởng” của sư phụ.

Hai huynh đệ đều là đồ đệ của Kiếm Thần Vô Ưu Tử, mười mấy năm qua vẫn ẩn cư tại nơi thâm sơn này để tu hành luyện kiếm. Tuy học được một thân bản lĩnh, tiền bạc thủy chung vẫn không dư dả lắm, ba cao thủ kiếm thuật thoạt nhìn chẳng khác chi nông dân.

Hai năm trước có người cảm thấy vừa ý với võ nghệ của hai huynh đệ, ra giá mời bọn họ làm sát thủ; Thiên Dương một mực từ chối bởi y không thích bị người khác sai phái. Thiên Tường cũng không thích bị người ta sai khiến, nhưng gã cho rằng người không có tiền sẽ không có tôn nghiêm.

Sau lần đầu tiên “giao dịch” thành công, Thiên Tường bận rộn hẳn lên. Gã bắt đầu rời nhà thường xuyên, hoàn toàn không có tin tức, phải một thời gian dài mới xuất hiện, mỗi lần quay về quần áo ngày một hoa lệ hơn, chỉ là thỉnh thoảng sẽ dính máu. Qua hai năm, thời gian rời nhà càng lúc càng dài, mỗi lần trở về cũng chỉ ở lại một hai hôm, hiển nhiên là gã bất cứ lúc nào cũng có thể dự tính một đi không về.

Vô Ưu Tử trước giờ vẫn luôn chọn thái độ bỏ mặc đối với hai đệ tử, không hề can thiệp đến những việc gã làm. Thiên Dương cũng không thấy có vấn đề gì, y không hề hối hận vì lúc trước đã cự tuyệt lời mời, nhưng cũng chẳng hề cho rằng Thiên Tường ham mê hư vinh.

Mỗi người đều có chí hướng của mình, chỉ là như vậy mà thôi.

Tuy sư phụ xuất môn dạo chơi, đệ đệ rời nhà tranh đoạt thiên hạ, Thiên Dương một mình giữ nhà vẫn tương đối thoải mái vui vẻ. Y cả ngày vùi đầu vào luyện kiếm, luyện xong lại cắm đầu vào ngủ, thỉnh thoảng xuống núi tìm cao thủ võ lâm thành danh để tỷ thí, hồng thử luyện năng lực của bản thân. Một ngày trước y vừa mới thắng một trường quyết đấu gian khổ, vậy nên tâm tình lúc này cực kỳ tốt.

Thiên Tường rên khe, chậm rãi mở mắt. Gã còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, hơi bối rối nhìn Thiên Dương trước mắt.

Thiên Dương nhàn nhạt hỏi: “Tỉnh rồi? Có chỗ nào không thoải mái không?” Thiên Tường lắc đầu. Thiên Dương nói: “Đệ bị rơi xuống sông, được mấy người thợ săn trên núi cứu lên. Ta lấy bạc của đệ đưa cho bọn họ rồi, không sao chứ?” Thiên Tường chỉ ừ một tiếng.

Thiên Dương đi tới bên chậu than, vừa thêm củi lửa vừa hỏi: “Lửa như vậy được chưa? Có lạnh không?”

Thiên Tường lắc đầu. Gã không dám tin mình vẫn còn sống, càng lạ lùng hơn chính là ca ca xưa nay lãnh đạm lại bầu bạn bên giường hỏi ấm lạnh, lẽ nào đây là giấc mơ?

Ca ca cúi đầu cời chậu than, ánh lửa đỏ rực chiếu lên mặt y, mấy sợi tóc rối bởi thường ngày vẫn phủ trên trán, lúc này lại trở nên mềm mại lạ thường. Thiên Dương có mái tóc đen óng như hỏa diễm rực rỡ, nếu chịu tốn chút thời gian sửa sang cho gọn ghẽ một chút, nhất định sẽ mượt mà không thua gì gấm vóc, sa tanh thượng đẳng. Thế nhưng y lại cố tình để tóc tai cả ngày bù xù như đồng rơm, che khuất nửa khuôn mặt, khiến cho cả người hệt như con chó lông rậm đang ngái ngủ (trên thực tế y cũng thực sự ngủ), Thiên Tường mỗi khi nhìn thấy dáng vẻ đó là cảm thấy phiền lòng.

Mà hiện tại, Thiên Tường rốt cuộc có cơ hội để quan sát tường tận gương mặt ca ca, phát giác ra đường nét của y cực kỳ rõ ràng, tiếc là khuôn mặt hơi gầy, cằm cũng hơi nhọn một chút. Lông mi của y cũng đen như tóc, càng tôn lên sắc mặt trắng nõn; Thiên Dương không hề bị bệnh, càng không phải là đại thiếu gia được nuông chiều từ bé, nhưng da dẻ không rõ vì sao lại trắng quá mức; đôi mắt so với nam nhân mà nói là quá to, lông mi cũng quá dài, có vẻ không đủ ổn trọng, nhưng tính cách kiên cường được biểu lộ không sót. Mà đặc biệt nhất chính là mắt y, Thiên Tường đến tận lúc này mới phát hiện con ngươi của ca ca không phải màu đen, là màu nâu thẫm tỏa sáng, phẳng phất như hổ phách thượng đẳng mà tiệm bạc vẫn bán. Mỗi khi xuyên qua mái tóc đen nhánh bù xù kia nhìn vào đôi mắt ấy, liền giống như đang nhìn vào cánh cửa huyền ảo kỳ dị. Nói chung đây là một khuôn mặt người sẽ không đặc biệt muốn nhìn, nhưng nhìn một lần rồi là không thể quên.

Thiên Tường phát giác trong nhà chỉ có hai cái giường, liền hỏi: “Giường của huynh vẫn chưa sửa xong?” Thiên Dương thoải mái nói: “Ngủ trên đồng cỏ là được rồi”.

Thiên Tường thở dài một tiếng; bất kể là ai cũng được, mau đến trị giúp bệnh lười cho tiểu tử này đi. Tuổi còn trẻ, tại sao không thể không biến mình thành ra giống hệt miếng giẻ lau vậy chứ? Thiên Tường thật không tài nào hiểu nổi.

Thiên Dương a một tiếng, lôi một cái chăn mỏng ban nãy bỏ sót từ dưới gầm giường sư phụ ra: “Đệ quần cái này lên chân, cũng tương đối ấm đấy”. Vừa ngắt đầu phát hiện Thiên Tường đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, cảm thấy khó hiểu, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

“Loại người cẩu thả như huynh cư nhiên cũng có lúc chu đáo”.

Thiên Dương trừng gã một cái, lại đem chăn đắp lên chân cho gã. Thiên Tường nói: “Chăn đều đem cho ta, huynh lấy gì mà ngủ?”

“Đống cỏ đó cũng đủ ấm rồi, hơn nữa ta còn độn thêm lá thông bên trong, ngủ sẽ càng thoải mái”. Vừa mới dứt lời, y lập tức giật mình, bởi dùng sức kéo một phát thành ra trọng tâm không ổn, cả người ngã xuống cạnh giường, suýt nữa nằm đè lên người đệ đệ.

Thiên Tường ngẩng đầu nhìn người cổ y, nhẹ giọng nói: “Chẳng trách trên người huynh lại có mùi lá thông”.

Thiên Dương thoát đầu ngẩng người, sau đó lập tức dùng sức vùng ra, quát: “Đệ đang làm gì đó?” Thiên Tường thấy rất rõ, không hề liên quan đến ánh lửa, y thật sự đang đỏ mặt.

Thiên Tường cười, không biết vì sao lại cảm thấy khoan khoái vô cùng. Lòng ngực đột nhiên kéo căng, một dòng nhiệt lưu giống như tia chớp đang chạy loạn ra toàn thân, tim đập điên cuồng; những nơi khác ngoài trừ tim cũng đang kích động như vậy... Thiên Tường ngây ngẩn cả người: chuyện gì thế này?

Thiên Dương thấy gã không trả lời, cho là gã đang rắp tâm trên cột mình, hung hãn trừng gã một cái, nói: “Đệ nghĩ ngợi đi, ta phải ngủ đây!” Cắm đầu vào đồng cỏ, gần như lập tức ngủ ngay.

Căn nhà gỗ một lần nữa khôi phục sự yên tĩnh, nhưng trong thân thể Thiên Tường đã có một thanh âm âm ỉ đến đỉnh tai nhức óc. Trống ngực liên hồi như dòng nước xiết, tưởng như bất cứ lúc nào cũng có thể phá vỡ lồng ngực mà tuôn trào; dòng nhiệt lưu vừa chảy khắp cơ thể lúc này hết như ngọn lửa bùng lên. Mà liệt hỏa giữa hai chân kia càng nóng rực, khiến cho thứ giữa đùi cứng dần rồi ngẩng lên.

Thiên Tường nằm trên giường trần trọc không yên, chẳng thể nào bình tĩnh trở lại dù chỉ là một khắc; gay hơn là gã không ngừng nghĩ thấy thứ mùi vị càng khiến gã tâm viên ý mã không thể kiềm chế. Đó là hương thơm của nhựa thông hòa lẫn với mùi cỏ khô. Cỏ khô từng được phơi dưới ánh mặt trời chói chang ngày hè, lưu lại mùi vị của mùa hè. Đó là vị của lửa nóng, của dục vọng... Thiên Tường ngồi bật dậy, xuống giường đi tìm nơi phát ra thứ mùi vị nọ.

Thiên Dương ngủ rất say, hơn nữa người đang ở trong nhà, cảnh giác giảm bớt, vậy nên không hề nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ đang hướng về phía mình. Chờ đến lúc y thỉnh thoảng phát hiện ra cảm giác áp bách dần bao trùm, định nhảy dựng lên nghênh chiến, đã bị người tới đè gắt gao dưới thân, không thể động đậy. Thiên Dương còn chưa kịp phản ứng, hai tay đã bị giữ chặt, đồng thời môi bị chặn kín.

Thiên Dương sững sờ trợn tròn mắt, cảm thấy đôi môi mềm mại của đối phương cọ xát môi mình hết lần này đến lần khác, tiếp đó một vật thể ấm áp khẽ đẩy răng y mở ra, xâm nhập vào tận trong miệng.

“Ừ! Ừm...” Thiên Dương kinh ngạc bật ra thành tiếng, người kia một mặt hưởng thụ thanh âm của y, mặt khác để cho đầu lưỡi mặc sức lộng hành trong miệng, mãnh liệt mút lấy đầu lưỡi của y, đồng thời thỉnh thoảng liếm khoang miệng mềm mại. Thân thể Thiên Dương nhất thời run rẩy một trận, lúc này mới hồi phục lại tinh thần, bắt đầu liều mạng giãy giụa, nhưng đôi tay đang bị giữ chặt cơ bản không thể động đậy.

Bị hôn đến tối tăm mặt mày, tưởng như sắp phải mất đi ý thức, rốt cuộc môi mới được phóng thích; Thiên Dương há miệng thở hổn hển, không thốt nổi nửa câu. Khi y rốt cuộc đã nhìn rõ đối phương là ai, lại giật mình nhìn trân trân, không thốt nên lời.

Thiên Tường đang đè trên người y, đôi mắt vốn trong suốt giờ đây bắn ra tia sáng điên cuồng, khoe môi mang theo nụ cười ác quỷ, gã cúi người kề tai y nói khẽ: “Thoải mái chứ?”

Thiên Dương kêu to: “Đệ đang làm cái gì... A!” Thiên Tường thối nhẹ vào phía sau tai, lại như một đòn nghiêm trọng khiến thân thể y nảy lên; Thiên Tường lại khẽ cắn vành tai y, sau đó bắt đầu men theo cổ một đường vừa hôn vừa liếm dần xuống dưới.

“A!... Dừng... Dừng tay... Không được... Ừm...” Bị môi lưỡi của Thiên Tường chà đạp như vậy, Thiên Dương vốn phải nghiêm khắc quát mắng bắt gã dừng lại đã biến thành rên rỉ không thành câu, y thở hổn hển không ngừng, cảm thấy mỗi một nơi bị Thiên Tường chạm vào đều giống như bị lửa thiêu đốt, khiến toàn thân co rút từng đợt.

Thiên Tường hết sức thỏa mãn với phản ứng của Thiên Dương: “Không thể ngờ đại ca thật sự mong manh, như thế này mà đã không được”.

Thiên Dương vốn muốn lớn tiếng quát mắng, nhưng gương mặt của đệ đệ lại khiến y phải kinh hãi. Thiên Tường lộ ra nụ cười thâm tà vô cùng mà y chưa bao giờ nhìn thấy, trong mắt gã không hề có lý trí, chỉ có dục vọng đang hùng hực thiêu đốt, hoàn toàn là ánh mắt mãnh thú bắt được con mồi, thanh âm vẫn bình tĩnh như thường ngày, lại kèm theo sự nguy hiểm. Không đúng, đây không phải là gã, không phải là gã của ngày thường.

Câu nói của mấy người thợ săn lướt qua đầu: “Hắn uống nhiều máu hươu lắm”, “Máu hươu vốn là thứ vô cùng nóng, bình thường vẫn được dùng làm xuân dược,” “Hắn đêm nay sẽ rất khó chịu.” Việc này... Không phải chứ! Dù cho dục hỏa đốt người thế nào cũng không thể lấy ca ca của mình để phát tiết nha!

Thiên Tường kéo hai tay Thiên Dương lên đầu, dùng tay phải cố định, tiếp đó lại cúi người lần nữa, tay trái để không luồn vào vạt áo của Thiên Dương. Thiên Dương gắng sức giãy ra, tay phải thoát được bó buộc, một chưởng đánh về phía Thiên Tường, Thiên Tường không tránh kịp, bị đánh văng ra ngoài một thước, ngã nhào dưới đất. Thiên Dương vội ngồi dậy, thở hổn hển không ngừng, thấy Thiên Tường vẫn không hề nhúc nhích, tuy hận không thể cho gã vài phát nữa, nhưng cũng sợ bản thân mạnh tay quá khiến gã bị thương, đành tiến tới đưa tay lay gã: “Ê, không sao chứ?”

Trong khoảnh khắc, ánh mắt mãnh thú lại xuất hiện trước mắt, một ngón tay nhanh như chớp đâm tới ngực y. Thiên Dương kinh hãi a lên một tiếng, thân thể mềm nhũn, ngã nhào về đồng cỏ. Huyệt đạo đã bị phong!

Thiên Tường ngồi dậy, đưa tay lau tư máu chảy ra bên khóe miệng do trúng chưởng, cười gằn nói: “Thật kích thích, đêm nay náo nhiệt đây”. Thiên Dương trước giờ vốn không hề biết sợ hãi là gì, lúc này thật sự sợ đến mức toàn thân rét run, tình huống vô lực chống đỡ kiểu này là lần đầu tiên gặp phải.

“Dừng... Dừng tay, hãy nghe ta nói, bình tĩnh một chút, đệ uống nhiều máu hươu quá nên đầu óc không được tỉnh táo...” Thiên Dương liều mạng muốn thức tỉnh đệ đệ, nhưng Thiên Tường hoàn toàn thờ ơ, đưa tay đến trước ngực Thiên Dương dùng sức xé một phát, vải cũ lâu ngày thập phần dứt khoát hóa thành từng mảnh nhỏ rơi xuống, lồng ngực cân đối của Thiên Dương hoàn toàn lộ ra trước mắt Thiên Tường. Thiên Dương cắn môi quay đầu đi. Huynh đệ hai người đều đã từng thấy đối phương lỏa thể vô số lần, nhưng lần này lại khiến y cảm thấy nhục nhã vô cùng.

“Dừng tay!” Lời van cầu khó gặp cũng không thể dã động Thiên Tường, gã cúi người hôn lồng ngực của Thiên Dương, ngón tay nhẹ nhàng xoay quanh vật thể nhỏ nhỏ nổi lên nơi lồng ngực rắn chắc. “A!” Thiên Dương kinh ngạc kêu lên, cảm thấy từng đợt điện lưu đánh tới thân thể mình, đã không cách nào quát mắng ra ngôn ngữ ngăn cấm, chỉ còn từng chuỗi rên rỉ từ trong miệng tuôn ra.

Thiên Tường không ngừng dùng đầu lưỡi đùa nghịch đầu nhũ của Thiên Dương, tay trái vừa vẽ thành từng vòng tròn vừa dần dần thăm dò xuống hạ thân Thiên Dương. Động tác của gã thông thả lại dồi dào quy luật, nặng nhẹ nhanh chậm đều vừa đủ, với Thiên Dương chưa từng cùng người khác tiếp xúc da thịt mà nói, thật sự là kích thích quá mức. Y nhắm chặt hai mắt né tránh sự tra tấn này, nước mắt lại không tự chủ được từ khóe mắt rướm ra.

Thiên Tường lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Dương rơi lệ, cười nhẹ một tiếng: “Thật đáng yêu!” Liền đưa tay luồn vào trong quần Thiên Dương. Gã cố tình tránh đi bộ vị trung tâm, không ngừng trêu đùa da thịt phụ cận, ngược lại khiến bộ vị trung tâm bối rối vì kích thích lúc trước mà dần sung huyết đứng thẳng lên càng thêm hưng phấn. Thiên Dương liều mạng cắn môi nhằm kháng cự cỗ khoái cảm này, mãi đến khi môi đã nhỏ máu vẫn không chịu nhả ra.

Thiên Tường dùng ngữ điệu ôn nhu chưa từng có nói: “Dừng cần, huynh xem cũng chảy máu rồi”. Dứt lời cúi đầu liếm đi tư máu bên khóe môi Thiên Dương, thừa dịp Thiên Dương vì động tác này mà phân tâm dùng lực kéo quần Thiên Dương xuống, ra sức tách đôi chân thon dài kia sang hai bên.

“!” Bộ vị riêng tư nhất phơi bày trong tầm mắt nóng rực của Thiên Tường, nhưng Thiên Dương còn chưa kịp cảm thấy nhục nhã, đã kinh sợ ngậy người vì một loại xung kích khác. Thiên Tường đưa tay xoa nắn vật thể đang ngẩng cao giữa hai chân y, đầu tiên khi nhẹ khi nặng khi chậm khi nhanh trêu đùa bộ vị yếu ớt nhất kia, sau đó lại giữ chặt dục vọng thẳng đứng, xoa nắn trước trước sau sau.

Toàn thân Thiên Dương không ngừng run rẩy, nửa thân dưới tê dại, hoàn toàn mất đi tri giác. Y một lần nữa kêu la thành tiếng, nhưng đã không còn là kêu khóc vì đau đớn lúc trước, mà là một loại âm thanh khác, cảm quan của cơ thể dần chiến thắng thanh âm của lý trí. Thiên Tường nhìn thấy trên đỉnh đầu của nơi đó rướm ra chất lỏng trong suốt, liền ghé miệng mút vào.

“A a...!!! Giống như bị sét đánh, Thiên Dương phát ra một tràng rên rỉ thật dài, sau đó tựa như dây cung kéo căng hết mức đứt “Tạch” một tiếng, dục dịch đã được giải phóng.

Y thở hổn hển nặng nề, ý thức bay đi tứ tán, phảng phất cả người đều phải tan biến theo, nhưng cảm giác có dị vật xâm nhập bên trong cơ thể đã kéo y từ trong hư không quay lại.

“A! Đau quá!” Thiên Tường dùng hai ngón tay dính dục dịch do Thiên Dương phóng thích, dò xét thật sâu bên trong bí huyết của Thiên Dương. Từng cơn đau đớn ập đến khiến Thiên Dương cứng đờ toàn thân, nội bích cũng co rút nghiêm trọng nhưng vẫn không ngăn cản được sự xâm phạm của Thiên Tường, ngón tay trượt tới lui bên trong, hơn nữa dần dần đẩy nhanh tốc độ.

Giày vò như vậy kéo dài không biết bao lâu, rốt cuộc ngón tay của Thiên Tường đã chịu lui ra ngoài, Thiên Dương mới vừa thở phào nhẹ nhõm, không ngờ lúc này một vật thể còn nóng rực thô to hơn ngón tay đang để ở lối vào, Thiên Tường ưỡn lưng, không chút do dự đâm xuyên qua thân thể Thiên Dương.

“A...!!!” Thân thể tưởng như muốn nứt ra làm đôi, Thiên Dương khóc thét thảm thiết.

Thiên Tường rốt cuộc dừng lại bất động trong cơ thể y, cúi đầu một lần nữa chiếm lấy đôi môi Thiên Dương, mút lấy chiếc lưỡi mềm mại. Thiên Dương bất giác hưởng ứng gã những mong trốn tránh cảm giác đau nhức khôn nguôi nơi nửa thân dưới.

Cảm giác được nội bích vốn kẹp mình gắt gao đang từ từ thả lỏng, Thiên Tường nhẹ giọng nói: “Bắt đầu rồi, ca ca”. Hai tay giữ eo Thiên Dương, lui ra một chút, lại lập tức dùng lực mạnh mẽ đâm tới, đâm vào rút ra liên tục không ngừng.

“A!A!” Thiên Dương hoàn toàn không thể phản kháng, thân thể bị điểm huyết chấn động theo từng động tác của Thiên Tường, tiếng rên rỉ kèm theo tiếng hai thân thể va chạm nhau hòa cùng tiếng sột soạt của đồng cỏ khô dưới thân, liên miên không dứt.

Vào, ra, vào, ra, vào, ra...

Đầu óc trống rỗng, chẳng thể nghĩ được gì. Toàn bộ cảm quan đều dùng để tiếp nhận Thiên Tường mãnh liệt tiến vào, những chuyện khác hết thấy đều không cảm nhận được. Mắt mở ra lại chẳng nhìn thấy được thứ gì, tiếng kêu dâm đang từng đợt từng đợt bay vào tai, y cũng không hề nhận ra đó là thanh âm của chính mình.

Thiên Tường ghé vào tai y thấp giọng nói: “Nhìn ta!” Thiên Dương hai mắt thất thần nhìn không trung, căn bản chẳng nghe được gã nói gì. Thiên Tường nhú mày, đẩy mạnh về phía trước, Thiên Dương thổ lộ một tiếng, trợn trừng hai mắt.

Thiên Tường đưa tay nắm lấy gò má Thiên Dương, buộc y phải nhìn thẳng vào mắt mình, xác định hình bóng mình thực thực tại tại ánh trong mắt Thiên Dương, nói: “Người phải nhìn ta, biết không? Từ nay về sau, người phải mãi nhìn ta, chỉ có thể nhìn ta!”

*Gia đồ tứ bích: Đại khái là nhà nghèo đến mức chỉ có mỗi bốn bức tường.

3. Chương 2

Vô Ưu Tử phát hiện đại đồ đệ không đúng lắm.

Ông vừa vào cửa đã cảm thấy có chút khác thường, sau vài ngày càng lúc càng thấy kỳ quái hơn.

Thiên Dương gầy đi trông thấy, dáng vẻ mong manh yếu đuối, sắc mặt vốn đã trắng nay lại càng thêm nhợt nhạt như bị bệnh nặng. Đôi mắt trước kia luôn thản nhiên nhìn thẳng phía trước, hiện tại biến thành dao động bất định, nhiều lần Vô Ưu Tử thậm chí còn nhìn thấy trong mắt y ánh lên nét sợ hãi.

Nghiêm trọng nhất chính là toàn thân y luôn kéo căng quá mức, thỉnh thoảng còn vô duyên vô cớ run rẩy; lúc Vô Ưu Tử cảm thấy kinh ngạc mà đưa tay vỗ vai y, Thiên Dương lại nhảy dựng cả người lên, kêu to: “Đừng đụng vào ta!”

Mọi dấu hiệu đều cho thấy trong lúc ông xuất môn, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó cực kỳ nghiêm trọng. Nhưng Vô Ưu Tử biết rõ cá tính của Thiên Dương, chuyện y đã không muốn nói ra thì không ai có thể buộc y mở miệng, cho nên người làm sự phụ cũng chỉ đành bảo trì trầm mặc.

Tựa như lúc này đây, hai người cầm đầu ăn cơm, chẳng hề nói với nhau câu nào. Thiên Dương ăn rất chậm, y trước giờ vô luận gặp phải tình huống nào đều ăn ngon ngủ say, nhưng hiện tại mỗi miếng nuốt xuống đều có cảm giác thập phần thống khổ.

Vô Ưu Tử phá tan sự trầm mặc: “Nuốt không trôi?” Thiên Dương cuống quýt ngẩng đầu đáp: “Không phải, đồ nhi đang suy nghĩ một việc”.

“Thân thể không thoải mái thì cứ nói”.

“Vâng”.

Vô Ưu Tử thoáng nhìn đăm chiêu dưới đất, hỏi: “Con hiện tại không ngủ trên đồng cỏ nữa?”

“Cộp” một tiếng, chính là tiếng bát đĩa đập vào nhau, Thiên Dương nhìn xuống đáy bát nói: “Đồng cỏ đã mọc”.

Vô Ưu Tử nói: “Cứ ngủ trên giường của Thiên Tường đi, trời rất lạnh, đừng nằm dưới đất”.

Thiên Dương dùng hết toàn lực không cho thanh âm phát run: “Đồ nhi không lạnh”.

Vô Ưu Tử gạt đầu, lại hỏi: “Thiên Tường vẫn chưa về?”

“Vẫn chưa”. Y không nói dối, quả thực là từ sau “ngày đó” Thiên Tường vẫn chưa thấy quay về.

Trong lòng Thiên Dương không ngừng khẩn cầu sự phụ đừng hỏi thêm, y hiện tại đã không thể đáp nổi chuyện gì nữa rồi. Y chẳng cách nào nói với sự phụ, rằng y hiện tại chỉ cần ngủ thấy mùi cỏ khô là sẽ nôn mửa không ngừng, cũng không thể nói chuyện y mỗi ngày đều phải ra bờ sông tắm rửa đến bốn năm lần, mặc cho thời tiết có lạnh bao nhiêu, mà mỗi lần đều ra sức kỳ cọ thân thể, chà xát đến nỗi gần như phải xuất huyết; lại còn mỗi lần ngủ y đều không dám ngủ say, tiếng động dù là rất nhỏ đã đủ để y phải giật mình thức giấc.

Bắt đầu từ ngày đó, cuộc sống đã biến thành một cơn ác mộng chẳng thể nào tỉnh dậy.

Một kẻ ngu ngốc đến về nhà cũng để rơi xuống sông bị đông lạnh gần chết, vô tình uống phải một đồng máu hươu, sau đó nửa đêm thú tính quá độ bò dậy xâm phạm chính ca ca của mình; đây tính là cái gì? Trò cười sao?

Nhưng Thiên Dương một chút cũng không cười nổi. Hai tay nắm gắt gao dưới gầm bàn, y gắng sức đuổi đi ký ức không thể chịu nổi đang tái hiện trong đầu, nhưng thân thể vẫn không kiềm được run rẩy. Thân thể y rốt cuộc chẳng thể quên được loại khủng khiếp và nhục nhã đó, trong đầu càng khắc sâu ánh mắt Thiên Tường khi ấy.

Ánh mắt Thiên Tường trước nay vẫn luôn bình tĩnh chẳng gợn chút sóng, hoàn toàn không nhìn ra tâm tư phập phồng dao động, nhưng đêm đó lại trở nên lạnh băng lợi hại vô cùng, phảng phất chỉ bằng ánh mắt đã có thể khoét được một lỗ to trên người Thiên Dương. Mỗi lần bốn mắt tiếp xúc, Thiên Dương liền cảm thấy toàn bộ linh hồn mình đều bị gã hút đi.

Không thể tha thứ nhất chính là việc này vốn có thể tránh được.

Nếu không phải là bị điểm huyết... Thiên Dương cảm hận đến nghiến răng nghiến lợi, tại sao mình lại sơ suất như vậy chứ?

Tâm tư của y hiện tại đang chia ra làm hai nửa, một nửa hy vọng vĩnh viễn không phải gặp lại Thiên Tường, nửa khác lại hận sao gã không lập tức trở về, để mình có thể một kiếm đâm chết. Tuy nhiên y biết việc này không thể thực hiện, giết Thiên Tường rồi, y sẽ biến thành hung thủ giết hại đệ đệ không thể tha thứ, mà tội lỗi của Thiên Tường lại vĩnh viễn không bị trách cứ bởi Thiên Dương tuyệt đối không thể nói ra. Cảm thấy lập trường của mình bất lợi vô cùng, Thiên Dương khổ não nhủ mày.

Lúc này bên tai truyền đến tiếng bước chân làm y sồn tóc gáy, còn chưa kịp có phản ứng, một mỹ thiếu niên toàn thân cảm y đã nhanh nhẹn tiến vào phòng.

“Sư phụ, đồ nhi đã về”.

Vô Ưu Tử cười nói: “Đúng lúc quá, vừa nhắc đã đến, ăn cơm đi”. Thiên Tường đưa tay rót trà cho sư phụ, nói: “Đồ nhi ăn rồi”. Nói xong ngồi xuống đối diện Thiên Dương, nhưng ánh mắt thủy chung không nhìn qua Thiên Dương lấy một lần.

Vô Ưu Tử nói: “Hôm nay mọi người đã đến đông đủ, vi sư có đại sự phải tuyên bố”. Thiên Tường nói: “Có phải là Phi Long Thần Kiếm Chưởng đại công cáo thành?”

Phi Long Thần Kiếm Chưởng là bộ kiếm pháp do Vô Ưu Tử dốc toàn lực nghiên cứu gần chục năm nay, ông ít ra giang hồ, bỏ qua hết thảy những chuyện phàm tục, chính là muốn gọt giũa Phi Long Thần Kiếm Chưởng sao cho thập toàn thập mỹ. Vô Ưu Tử được xưng là Kiếm Thần, Phi Long Thần Kiếm Chưởng dung hợp công phu cả đời sáng tạo nên, có thể nói là tuyệt học trong tuyệt học, cả hai đồ đệ đều nghiền cổ trông mong đến ngày được kế thừa bộ công phu này.

Vô Ưu Tử lắc đầu nói: “Vẫn chưa, chẳng qua cũng không sai biệt lắm. Lần này ta trở về chính là vì phải bế quan tu luyện, đem tầng cuối cùng của tâm pháp suy xét đến chu toàn. Vậy nên việc trấn giữ này sẽ giao cho hai con”. Chúng đồ đệ gật đầu nói vâng.

Vô Ưu Tử lại nói: “Ngoại trừ canh giữ, ta còn một việc muốn các con đi làm. Ta trước nay luôn đem toàn bộ công phu của mình truyền thụ cho hai con, chưa từng giữ lại nửa phần, cũng chưa từng muốn hai người phải phân tranh cao thấp. Nhưng lần này lại khác, Phi Long Thần Kiếm Chưởng là tâm huyết cả đời ta, không thể tùy tiện dạy cho cả hai. Các con trước tiên phải giúp vi sư hoàn thành một nhiệm vụ, chỉ người làm xong trước mới được phép học Phi Long Thần Kiếm Chưởng trước, người thua phải đợi thêm năm năm”. Thiên Tường nói: “Xin sư phụ chỉ thị”.

Vô Ưu Tử nói: “Việc này phải nói từ lai lịch của Phi Long Thần Kiếm Chưởng. Các con có biết chuyện về Tiết độ sứ Trần Hứa tiền nhiệm Lý Sư Đạo?” Thiên Tường nói: “Nghe nói người này dũng mãnh thiện chiến, rất được triều đình trọng dụng, tiếc là đã chết trận trong cuộc chiến với Đột Quyết”.

Vô Ưu Tử hừ một tiếng: “Chết trận? Căn bản là bị đồ đệ của mình ám toán mà chết. Tên nghiệt đồ kia trước trận trở giáo, giết sư phụ của mình để cướp quyền, hẳn chính là đương nhiệm Tiết độ sứ Lưu Ngộ!”

Thiên Tường nói: “Vậy việc này liên quan gì đến Phi Long Thần Kiếm Chưởng?” Vô Ưu Tử nói: “Lý đại nhân là hảo hữu tri kỷ của ta, Phi Long Thần Kiếm Chưởng chính là do hai người bọn ta cùng nhau phát hiện”. Thiên Tường hỏi: “Phát hiện?”

Vô Ưu Tử nói: “Mười hai năm trước ta và Lý đại nhân ước hẹn du sơn ngoạn thủy, giữa đường nghỉ lại trong một sơn động, nhìn thấy trên vách núi đá có khắc mấy trăm đồ án hình thù kỳ quái, hai người nghiên cứu hồi lâu, phát hiện đồ hình này rõ ràng là một bộ tâm pháp võ công tuyệt diệu. Chúng ta lập tức say mê, ở trong sơn động mấy ngày liền, ai ngờ ngọn núi đó là núi lửa, yên phận hơn năm mươi năm, đến lúc này lại phun trào. Hai người chúng ta gắng sức chạy ra giữa lúc chỉ mảnh treo chuông, bộ đồ phở kia lại theo vách núi chìm xuống lòng đất”.

Thiên Tường nói: “Sớm biết như vậy, sao thêm một bản đồ phở cầm đi là được rồi”.

Vô Ưu Tử thở dài: “Sớm biết rằng ngàn vàng khó mua mà. Sau khi đi ra, chúng ta dựa theo trí nhớ mà vẽ lại đồ phở thành hai phần, ước hẹn mỗi bên mang một phần về nghiên cứu luyện tập xem ai ngộ ra chân lý bên trong Phi Long Thần Kiếm Chưởng trước, người thua sẽ phải bái người thắng làm thầy. Ai ngờ chí khí chưa thành thì lương hữu đã chết dưới tay nghiệt đồ, đồ phở cũng bị cướp mất”.

Thiên Tường nói: “Như vậy việc sư phụ muốn giao, chắc hẳn là giết Lưu Ngộ báo thù cho Lý đại nhân, đồng thời đoạt lại đồ phở?” Vô Ưu Tử nói: “Không sai”.

Thiên Tường cười nói: “Chỉ là một gã cầu quan, muốn lấy mạng hẳn còn không dễ dàng sao? Đồ nhi không cần đến nửa canh giờ là đã có thể lấy đầu hắn dâng lên sư phụ”.

Vô Ưu Tử nói: “Đừng nên mạnh miệng quá sớm, vì sự mấy năm nay nhiều lần muốn ra tay kết liễu tính mạng Lưu Ngô, không ngờ cầu quan kia lại tinh thông bói toán, lần nào cũng tính được sát khí sắp tới, kịp thời lẫn mất, khiến vì sự liên tiếp vô trượt. Hẳn thậm chí còn phải bọn kiếm khách thủ hạ đến ám toán ta, ba ngày hai phiên làm ta phiên không chịu nổi”.

Thiên Tường nói: “Đám tiểu bối vô tri đó, gặp phải Kiếm Thần còn không tìm đường mà chạy cho mau?” Vô Ưu Tử lắc đầu nói: “Không đâu. Giang sơn rộng lớn sinh ra tài tử, mấy năm qua ta thoái ẩn, trên giang hồ thực sự xuất hiện không ít hảo thủ. Như phái Ân Hồ thủ hạ của Diệu Nguyên Nữ Ni, còn có phái Liệt Phong của Tạ Trường Giang, mấy năm nay đúng thật là rầm rộ huyền ảo”.

Thiên Tường nói: “Đó cũng là vì sự phụ thoái ẩn mới đến lượt bọn họ xuất đầu. Đợi sự phụ thần công cáo thành, giang hồ tất nhiên lại là thiên hạ của Kiếm Thần”.

Vô Ưu Tử nói: “Ta đã không còn hứng thú nữa rồi, kế tiếp phải xem hai người các con”.

Ông lúc này mới chú ý đến, hai đồ đệ xưa nay vốn trầm mặc kiệm lời, hôm nay một người nói đặc biệt nhiều, người còn lại hoàn toàn không ra tiếng.

“Thiên Dương, con nghe rõ chưa?”

“Vâng, sư phụ”. Vẫn là câu trả lời không có tinh thần gì.

Vô Ưu Tử nói: “Con nên chấn tác một chút, tuy hai con công lực ngang nhau, nhưng việc ám sát này Thiên Tường đã làm hai năm, mà con lại là lần đầu, tính ra con có phần bất lợi. Thiên Tường cũng không thể khinh suất, nếu chậm hơn năm năm, sau này võ công của các con nhất định sẽ chênh lệch rất nhiều”.

Thiên Tường nói: “Sư phụ, trên tay Lưu Ngô đã có phần đồ phở kia của Lý đại nhân, liệu có phải hẳn cũng đã học thành Phi Long Thần Kiếm Chưởng?”

Vô Ưu Tử nói: “Bằng vào tư chất của hắn, ta thấy là một trăm năm cũng không học nổi. Cũng bởi vì như thế, hắn đặc biệt kiêng kỵ ta, một khi để ta luyện thành thần công, hắn có tính thế nào cũng đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay ta. Ta thấy hắn tám phần đã tính được ta sắp luyện thành, cho nên nhất định sẽ nghĩ biện pháp gỡ trò khi ta bế quan. Ta hiện tại chính là khâu yếu quan đầu, không thể để xảy ra mấy may sai lầm, các con trấn giữ nên để tâm một chút”.

Vậy là hai đồ đệ bận rộn hẳn lên, chạy ngược chạy xuôi giúp sư phụ chuẩn bị nước uống, lương thực cùng vật dụng hàng ngày đủ dùng trong khoảng một tháng, nhất nhất đem vào sơn động Vô Ưu Tử chỉ định. Sau khi hết thấy đều sắp xếp ổn thỏa, thời điểm Vô Ưu Tử nhập quan đã tới.

Vô Ưu Tử chiếu theo lễ xưa, ở trước cửa động bái tế thiên địa, khi đang định đi vào trong động chợt thấy một con bọ “vo ve” bay đến bên cạnh, nhanh như chớp chích một phát lên cánh tay ông, Vô Ưu Tử bực mình đuổi con bọ kia đi, nói: “Lúc này sao lại có ong mật?” Thiên Tường hỏi: “Sư phụ, người bị chích rồi sao?”

Vô Ưu Tử xoa tay nói: “Không đáng ngại. Ta vào đây”. Sau khi ông nhập quan, huynh đệ hai người liền khiêng một tảng đá lớn đến phong kín cửa động.

Từ lúc Thiên Tường bước vào đến giờ, hai người thủy chung chưa nói với nhau câu nào, lúc trước rồi ren một hồi, đích xác có thể công khai không nhìn đến sự tồn tại của đối phương, mà hiện tại chỉ còn hai người ở riêng, luồng không khí khẩn trương khiến người ta ngạt thở lập tức tràn lan ra.

Thiên Dương cắn chặt răng, hai tay nắm chặt đến nỗi móng tay cơ hồ phải đâm thủng lòng bàn tay, liều mạng trèo tảng đá trước cửa động, không chịu nhìn về phía Thiên Tường lấy một lần. Sau đó quay đầu đi thẳng đến bên cạnh gốc tùng, ngồi xuống dựa lưng về phía Thiên Tường, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Thiên Tường yên lặng nhìn y một hồi rồi quay đầu xuống núi, trở lại ngôi nhà gỗ.

Hắn là gã dự tính tối nay sẽ đến thay ca, nhưng dù gã lười nhác không thèm đến thay, Thiên Dương cũng sẽ không đi gọi.

Thiên Dương cảm nhận được hơi thở của Thiên Tường đã rời xa, bấy giờ mới mở mắt. Bốn phía tuy rằng tĩnh lặng, chỉ còn lại một mình y, nhưng từng cơn sóng lớn đang nhấp nhô trong lòng vẫn không giảm xuống

chút nào.

Về sau rốt cuộc nên làm thế nào đây? Chẳng lẽ muốn y phải xem như việc đó chưa hề phát sinh, tiếp tục cuộc sống như trước sao? Dù cho lòng y muốn làm như vậy, thể xác và tinh thần chịu đủ giày vò cũng không cho phép. Huống hồ nghĩ đến tiểu tử kia sau khi làm chuyện kiểu này vẫn có thể trưng ra bộ dáng không việc gì, hơn nữa càng thêm gọn gàng đẹp đẽ, khí sắc tốt vô cùng, lại đối chiếu với thảm trạng khổ không muốn sống của bản thân, trong lòng thật sự cảm hận khó nguôi.

Có còn thiên lý không vậy? Sai lại chẳng phải là ở y!

Y chẳng qua là muốn chiếu cố đệ đệ suýt chết đuối mà thôi, tại sao phải bị đối xử như vậy?

Ngộ nhỡ để cho sư phụ biết được chuyện này... Nghĩ đến đây, ruột gan cơ hồ xoắn lại, cảm thấy toàn thân phảng phất muốn thối rửa cả ra.

Sư phụ đã bẻ quan, không bao lâu nữa sẽ mang theo tuyệt kỹ “Phi Long Thần Kiếm Chưởng” kinh hãi thế tục tái xuất giang hồ. Y vốn hết sức mong chờ ngày này, nhưng hiện tại ngay cả nghe cũng không muốn nghe thấy mấy chữ này. Đời này y nhất định là vô duyên với thần kiếm. Dù sư phụ có dạy, y cũng chẳng muốn học.

Sao y còn có thể học? Bản thân bị đệ đệ xâm phạm, đã ô uế tới cực điểm, còn có thể học kiếm được sao? Ngay cả sau này mỗi ngày phải tiếp tục sống như thế nào y cũng còn chưa biết!

Lúc này trong đầu lại hiện lên vẻ mặt hết sức cao hứng của đệ đệ, tiểu tử đó hoàn toàn chẳng bị chuyện này ảnh hưởng, vẫn nóng lòng chờ mong như thường, dáng điệu giống như Phi Long Thần Kiếm Chưởng đã là đồ trong túi mình, quả thực kiêu ngạo đến cực điểm.

Vạn nhất gã thật sự học xong Phi Long Thần Kiếm Chưởng...

Thiên Dương đột nhiên cảm thấy sau lưng có một đợt hàn khí kéo tới, vừa quay đầu, thành linh phát hiện Thiên Tường đang đứng phía sau khoảng hai trượng, mặt không biểu cảm nhìn mình chòng chọc.

Mồ hôi lạnh túa ra khắp người Thiên Dương, toàn thân cứng đờ như tượng đá, y cắn chặt răng hung hãn trừng ngược Thiên Tường, trong lòng lại không ngừng tự hỏi: “Tại sao phải run? Ta đang sợ cái gì?” Hiện tại không hề bị điểm huyết, cho dù đánh nhau cũng chưa chắc sẽ thua.

Thiên Tường mở lời: “Sao huynh có thể sơ ý như vậy, để người ta đi đến sau lưng mới phát hiện”.

Thiên Dương cố gắng bức bản thân trấn tĩnh lại, lạnh lùng nói: “Bây giờ còn chưa cần thay ca”.

“Người mà bản thân suýt nữa bị đánh lén, có thể bảo vệ được sư phụ sao?” Thiên Tường nói.

Thiên Dương cả giận nói: “Dù sao so với...” Nói được vài chữ liền nuốt mất đoạn sau.

Thiên Tường cười nói: “Huynh muốn nói: ‘Dù sao so với kẻ ngay cả ca ca của mình cũng muốn vẫn tốt hơn nhiều’ phải chứ?”

“Ta không hiểu người đang nói gì!”

“Người không biết mới có quỷ”. Thiên Tường nói xong chậm rãi bước lại gần Thiên Dương, Thiên Dương không khỏi lui lại, Thiên Tường nói: “Lui lại làm gì? Không phải người đang sợ ta chứ?”

Thiên Dương giận dữ rống lên: “Người rốt cuộc muốn làm gì?”

Thiên Tường lắc đầu nói: “Hung phạm à, thanh âm đêm đó gheo người như vậy, hiện tại lại dùng để la hét, quả thực là phí của trời mà.”

Thiên Dương tức giận, vung tay tát vào mặt Thiên Tường một cái như trời giáng, lạnh lùng nói: “Ta thấy người ngộ độc máu hươu thần trí mơ hồ nên không thèm so đo; người còn dám nói bậy nói bạ một câu nữa, xem ta làm sao thu thập người!”

Thiên Tường cười nói: “Người thật quá độ lượng – đáng tiếc không có đầu óc. Chẳng lẽ người thật sự cho là vài giọt máu hươu có thể khiến ta điên đến mức ra tay với chính ca ca của mình sao?” Thiên Dương ngay

ra một lúc, kỳ thực y vẫn cảm thấy chuyện này thật sự rất không bình thường, khiến người ta khó lòng tin nổi.

Thiên Tường không hề nói tiếp, chỉ nhìn thẳng vào mắt Thiên Dương.

Lại là ánh mắt này, tim Thiên Dương cơ hồ phải ngừng đập. Ánh mắt như muốn nuốt chửng y, không hề chừa lại một con đường sống kiểu đó. Thiên Dương cảm thấy hô hấp càng lúc càng khó khăn, muốn dời mắt đi nhưng rốt cuộc chẳng thể làm được.

Từ nhỏ đến lớn vẫn đều mạnh ai nấy làm, không hề can thiệp lẫn nhau mà sống, sao hiện tại lại phải dùng ánh mắt hùng hổ dọa người kiểu này để nhìn y?

Thiên Tường thấy trên mặt Thiên Dương dần lộ ra vẻ sợ hãi và hoang mang, nhưng vẫn không hề dao động, tiếp tục dùng thanh âm bình tĩnh: “Dụ dỗ ta phạm tội không phải máu hươu, chính là người”.

“Người đang... nói bậy bạ gì đó...” Thiên Dương trợn mắt há mồm nhìn Thiên Tường.

Có một chuyện Thiên Dương đã nghĩ sai rồi, Thiên Tường không phải là hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Sau khi khôi phục thần trí, gã hoảng hốt bỏ chạy khỏi nhà, mấy ngày kế tiếp luôn ở trong trạng thái hỗn loạn, kinh hoảng không thôi, hơn nữa còn không ngừng tự trách bản thân.

Rốt cuộc là gã bị sao vậy, lại có thể làm ra loại chuyện này? Sau này còn muốn làm người nữa không?

Nhưng theo thời gian trôi qua, một cảm giác khác lại áp đảo hết thảy – nôn nóng.

Mỗi đêm gã đều trần trọc khó ngủ, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh Thiên Dương đang run rẩy thở dốc trong lòng; giọng nói vốn chưa bao giờ cảm thấy dễ nghe lúc đó lại kiêu mạn vô cùng, mỗi lần hồi tưởng là tâm thần xao động, không thể nào kiềm chế.

Gã lại nhớ đến những lời mình đã nói đêm hôm ấy. Đó là ý tứ gì? Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nhìn nhau suốt mấy chục năm trời đã sớm chán, vì sao còn phải bắt Thiên Dương nhìn mình nữa?

Một đoạn ký ức tái hiện trong đầu. Đó là lúc gã kết thúc thành công nhiệm vụ đầu tiên, tận nửa đêm mới quay về gian nhà gỗ, lần đầu tiên kể từ lúc chào đời được phủ lên mình y phục gấm vóc, mang theo bội kiếm mới tinh bóng loáng. Nhưng ca ca đang nằm trên giường chỉ ngẩng lên nhìn gã một cái, lập tức lại cầm đầu gối tiếp. Ánh mắt đó không phải hâm mộ, không phải ghen tị, thậm chí không phải khinh thường, mà là – hoàn toàn không chút cảm giác.

Gã chưa bao giờ bị sỉ nhục nghiêm trọng hơn điều này.

Bao lâu nay, thấp thấp thoáng thoáng, trong lòng gã đối với ca ca thủy chung vẫn có cảm giác nôn nóng khó hiểu. Ca ca lúc nào cũng khoác trên mình thần khí bất cần, tuy mỗi ngày đều phải mặc quần áo rách nát, sống trong căn nhà tồi tàn, ăn những thứ quả thật khó mà nuốt trôi, y vẫn cứ nhàn nhã không chút để ý. Bởi vì ngoại trừ kiếm thuật, y chẳng thêm lưu tâm đến cái gì.

Thật là cuồng vọng.

Nhìn thấy bộ dáng đó của y, trong lòng thật sự phát hỏa hết sức; hơn nữa gã biết Thiên Dương người cũng như tên, tuy trước mắt ngoan ngoãn ở nhà, sớm muộn sẽ hóa thành cuồng phong gào thét mà đi, bỏ mình lại xa tít đằng sau, điều đó càng khiến gã khó chịu gấp bội. Sở dĩ gã vội vã xuất môn lang bạt trước Thiên Dương, chính là vì muốn đoạt lấy khẩu khí này.

Nhưng đến khi gã chẳng dễ dàng gì áo gấm vinh quy, tiền đồ sáng chói, Thiên Dương cư nhiên vẫn chẳng thêm để mắt tới, thử hỏi làm sao mà gã không bực bội cho được?

Hiện giờ, mình rốt cuộc đã bắt được ánh mắt của y.

Mặc dù biến thành tình cảnh khó coi thế này, chỉ là chiếm được chút thượng phong ấy, đã đủ để Thiên Tường ngây ngất như sắp bay lên.

Gã rốt cuộc minh bạch, máu hươu không hề làm gã điên cuồng, mà chính là giúp gã thanh tỉnh, khiến gã nhận rõ chuyện bản thân chân chính muốn làm.

Không chỉ là mất khống chế trong một đêm mà thôi. Gã phải vĩnh viễn, hoàn toàn chiếm hữu ca ca. Gã phải chinh phục “gió”, trói chặt y bên cạnh, suốt đời không thể rời khỏi, đời này y chỉ được nhìn mình, không bao giờ có thể dời mắt đi nữa.

Một khi đã quyết định chuyện phải làm thì quyết không buông tay. Đây chính là Mộ Thiên Tường.

Mà hiện tại, Thiên Dương hoảng sợ trừng gã, khiến gã một lần nữa chìm sâu trong khoái cảm của sự thắng lợi.

“Người đêm đó thật sự khiến ta phải giật mình nha; không ngờ người thoát nhìn lồi thoi nhếch nhác, ôm trong lòng còn muốn mất hồn hơn cả hoa khôi trong kỹ viện”.

Ánh mắt Thiên Dương tóe ra lửa giận: “Người có gan lặp lại lần nữa xem!” Thiên Tường mỉm cười tiến lại gần y thêm một bước: “Gan đương nhiên là có, nhưng ta không muốn phải lãng phí thời gian đâu”.

Thiên Dương hung hãn đẩy gã ra: “Người bớt lại một chút cho ta! Không nghe sư phụ nói hiện tại là khẩn yếu quan đầu sao? Nếu người không muốn trấn giữ đàng hoàng thì rút ngay! Bớt đến làm phiền ta!”

Thiên Tường thở dài nói: “Sư phụ đang khẩn yếu quan đầu nhưng ta cũng vậy mà! Người có biết từ lúc vào cửa đến giờ ta nhìn vất vả cỡ nào không? Ta vừa nhìn thấy người là nhiệt huyết sôi trào, suýt nữa đã đề người ngay trước mặt sư phụ, để sư phụ cũng được thưởng thức một chút biểu tình điên đảo thần hồn của người...”

Thiên Dương vung lên một bạt tai, lần này Thiên Tường lại vững vàng bắt lấy cổ tay y, không hề thả lỏng chút nào. Gã nhìn khuôn mặt Thiên Dương đang dần trở nên trắng bệch, nói chắc như đinh đóng cột: “Những thứ tiền mua được ta đều đã có, hiện tại ta muốn thứ tiền không thể mua được – chính là người”.

Thiên Dương bị mồ hôi lạnh thấm ướt cả một mảng lớn sau lưng. Y chưa từng hy vọng Thiên Tường sẽ dập đầu tạ tội mình, nhưng tuyệt không ngờ được tiểu tử này chẳng những không chút ăn năn, ngược lại còn dám táo tợn hơn. Y nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người đừng hòng đụng được vào ta một lần nữa”.

Thiên Tường mỉm cười châm biếm: “Vậy người định làm thế nào đây? Trừ phi giết ta, nếu không ta nhất định sẽ không buông tay đâu. Chính người cũng nói là sư phụ hiện tại khẩn yếu quan đầu, nếu đánh nhau ngay tại đây, quấy nhiễu lão nhân gia, người đảm đương nổi sao?”

Thiên Dương rùng mình, y biết Thiên Tường nói không sai. Bế quan đối với người tập võ mà nói chính là thời khắc hung hiểm nhất, tuyệt đối không thể bị quấy rầy, bằng không một khi luyện công tẩu hỏa, nặng thì mất mạng, nhẹ thì toàn thân tàn phế, kết cục thê thảm vô cùng. Dù nói thế nào thì Thiên Dương cũng không thể để sư phụ gặp phải chuyện như vậy.

Thiên bắt thời, địa bắt lợi, nhân bắt hòa, chính là tình cảnh hiện tại của Thiên Dương.

Thiên Tường lại cười, đưa tay vuốt ve khuôn mặt cứng đờ của Thiên Dương: “Người nên hợp tác một chút...”

Kiểm quang chợt lóe lên trước mắt, Thiên Dương bằng tay trái nhanh như chớp đâm cho Thiên Tường một kiếm, Thiên Tường bị kiếm đâm trúng tay phải đành buông ra, Thiên Dương vừa được tự do lập tức nhảy về sau mấy trượng, miệng kêu lên: “Người đời này đừng hòng!” Nói rồi quay người vội vàng chạy sâu vào rừng.

Thiên Tường cười lạnh nói: “Thật sự chưa chịu từ bỏ ý định.” Vội điểm huyết để ngưng vết thương đang chảy máu, bạt chân đuổi theo.

Đuổi một mạch tới bờ sông, khi Thiên Tường còn đang nhìn mặt sông mà phán đoán liệu có phải là Thiên Dương đã qua sông, một trận kiếm khí đã ập tới từ sau lưng, Thiên Tường mau chóng nhảy vọt ra sau, người còn đang ở trên không đã bạt kiếm nơi tay, công thẳng đỉnh đầu Thiên Dương. Thiên Dương nhanh chóng giữ kiếm nghênh kích, hai kiếm tương giao, “Keng” một tiếng tóe lửa, lực va chạm mãnh liệt hất văng hai người.

Thiên Tường thuận lợi tiếp đất, cười nói: “Hóa ra là như vậy, chỉ cần không phiền nhiều đến sư phụ là được, đúng không?”

Thiên Dương không đáp, một kiếm bổ xuống đầu Thiên Tường, Thiên Tường nghiêng người vung kiếm ngăn cản, Thiên Dương không để thân kiếm chạm nhau, lập tức biến chiêu đâm yết hầu của gã, nào ngờ biến chiêu quá nhanh, trên tay xuất hiện sơ hở, ngược lại trúng phải một nhát kiếm của Thiên Tường, máu lập tức chảy như trút. Thiên Dương vội vàng vạch ra một màn kiếm khí để phòng ngự phía trước, tức tốc lui về sau.

Thiên Tường cười nói: “Như vậy là hòa nhau”.

Thiên Dương hít sâu một hơi, y biết bản thân đầu tiên là bị mấy lời vừa rồi của Thiên Tường kích động, tiếp đó còn vội trở về trấn giữ, tâm tình nôn nóng quá mức, đã phạm phải điều tối kỵ khi so chiêu giữa các cao thủ. Y cố gắng ổn định tâm thần, lại tiến công, lần này ra tay vững vàng, nhát thời khí thế đại thịnh. Thiên Tường cũng không dám lơ là, đỉnh kiếm nghênh kích.

Công phu của Vô Ưu Tử xưa nay lấy chiêu thức ngắn gọn, thế công sắc bén nổi danh, cả hai đồ nhi đều được sư phụ chân truyền, công lực tương đương, lúc này đều ra mười thành bản lĩnh mà nghênh chiến, khiến cho trận đánh càng khó phân giải. Nháy mắt đã đấu bốn năm mươi chiêu mà vẫn bất phân cao thấp.

Thiên Dương đời này thích nhất chính là tỷ thí với cao thủ, hiện giờ gặp phải đệ đệ cùng học một bộ kiếm pháp với mình, lại chưa từng chân chính giao thủ, càng là hảo địch thủ hiếm gặp. Y nhất thời quên mất sự ủy khuất này, quên luôn cả sư phụ bé quan một mình, chỉ tập trung toàn lực vào cuộc chiến, khéo miệng thậm chí còn lộ ra nét cười.

Trong lòng Thiên Tường phát hỏa: “Người đời này lần đầu tiên cười với ta, lại là vào lúc đánh nhau!” Lúc này gã thấy mé sườn của Thiên Dương lộ ra sơ hở, lập tức đỉnh kiếm công thẳng đến, ai ngờ Thiên Dương không hề phòng thủ, ngược lại ném kiếm. Thiên Tường giật thót, vội vàng dừng thế công, lập tức xuất hiện sơ hở, Thiên Dương nhân cơ hội ngón trở tay phải đâm thẳng đến ngực Thiên Tường, điểm huyết đạo của gã, Thiên Tường lập tức đứng yên tại chỗ, chẳng thể nhúc nhích.

Thiên Dương nhặt kiếm lên, lạnh lùng nói: “Người tưởng chỉ có người mới biết điểm huyết sao? Đứng đây kiếm điểm bản thân đang hoàng cho ta!” Nói xong đi ngay không thèm quay đầu.

Y quay lại trước sơn động, thấy bốn phía không có gì khác lạ, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi dưới tán cây tùng. Vừa trải qua một trận ẩu đả, tâm tình của y cư nhiên thật sự khá lên.

Chuyện đã xảy ra không thể thay đổi được nữa, phiền não thêm có ích lợi gì? Tuy trong lòng vẫn còn lưu lại vết thương khó lành, nhưng từ trong giao thủ vừa rồi y đã minh bạch, kiếm thuật là chấp niệm cả đời không thể dứt bỏ, bất kể phát sinh chuyện gì, y đều không muốn từ bỏ việc học kiếm, vậy nên y tuyệt đối không thể vứt bỏ Phi Long Thần Kiếm Chương.

Nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi phát rét. Thiên Tường đã nói rõ ràng như vậy, bất kể hoang đường nhường nào, gã tuyệt đối sẽ không từ bỏ. Mình điểm huyết cũng chỉ có thể chế được gã một canh giờ, sau khi huyết đạo được giải tất nhiên lại là một trận dây dưa không rõ. Mà vô luận thế nào mình cũng không thể giết chết đệ đệ ruột, tiếp tục trường kỳ giằng co, sẽ vô cùng bất lợi cho mình.

Vạn nhất để Thiên Tường học được Phi Long Thần Kiếm Chương...

Thì mình suốt đời không thể thoát khỏi lòng bàn tay gã!

Không được! Tuyệt đối không được!

Y thực hận không thể lập tức xuống núi vọt tới Trần Châu, lấy đầu Lưu Ngộ giao cho sư phụ để đổi lấy Phi Long Thần Kiếm Chương. Để đạt thành mục đích, y có thể không từ thủ đoạn, dù cho có phải lừa gạt y cũng không ngại.

Phương xa truyền đến tiếng bước chân kinh động y, nhưng bước chân vừa nặng nề vừa chậm chạp như vậy nhất định không phải là của Thiên Tường. Thiên Dương ý thức được kẻ đang tới là ai, lập tức nhún người nhảy lên sườn núi cách đó khá xa, trốn phía sau một tảng nham thạch.

Không ngoài dự tính, một con gấu đen cao to mới tỉnh dậy sau giấc ngủ dài xuất hiện trước mắt, nó lắc lắc lư lư đi qua gốc cây nơi Thiên Dương vừa ngồi ban nãy, ngửi ngửi tứ xứ một chút, mặc dù nghe được mùi người nhưng không nhìn thấy người, lại khệnh khạng đi qua.

Thiên Dương thở phào nhẹ nhõm. Hiện tại là mùa xuân, tuyết đã tan hết, vạn vật đều đang hồi sinh trở lại, qua một thời gian nữa thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy tình huống gấu lớn uống nước bắt cá ven sông.

Trong lòng đột nhiên sợ hãi: Bờ sông! Con gấu nọ đang đi về hướng dòng sông, mà bờ sông lại có đệ đệ y đang đứng yên không thể động đậy...

Chỉ cảm thấy máu trong cơ thể như lạnh đi một nửa, trong lòng vội vàng xin lỗi sư phụ, co giò chạy về phía bờ sông.

Lúc đến bờ sông, trong lòng còn sợ phải nhìn thấy thảm trạng máu chảy khắp nơi, thi cốt không toàn vẹn của đệ đệ, nào ngờ cảnh tượng nhìn thấy còn kinh người hơn.

Không thấy dấu vết của con gấu (cái này thì quên đi), vấn đề là Thiên Tường đã tan biến vào trong hư không.

Thiên Dương kinh hãi vô cùng, suýt nữa còn cho rằng mình vừa gặp ma giữa ban ngày. Y xác nhận địa điểm, nhận định là mình không hề chạy nhầm chỗ, nhưng Thiên Tường đúng là chẳng thấy đâu.

Đang lúc y nhìn tứ xứ tìm kiếm tung tích Thiên Tường, bất ngờ bị siết chặt cổ từ phía sau, dùng sức kéo một cái, cả người bị đề lên cây, hai tay cũng bị khống chế.

Khuôn mặt Thiên Tường bức ngay trước mắt y, gã trầm giọng cười nói: “Công phu điểm huyết đúng là mọi người đều biết, nhưng rất không khéo là công phu giải huyết chỉ mình tiểu đệ biết”.

Thiên Dương kinh hãi vô cùng: “Người...” Thiên Tường khẽ hút vùng cổ y, nói: “Huynh thật biết chọn chỗ, ở nơi này có kêu to cỡ nào cũng không cần sợ làm ồn sư phụ, đệ thật vô cùng vừa ý”.

Thiên Dương bắt đầu giãy giụa, nhưng y càng vùng vẫy thì Thiên Tường càng giữ chặt, khiến cho cổ tay đau đớn vạn phần; mà thân thể giãy giụa càng thêm kích thích Thiên Tường, gã dính sát lên người Thiên Dương, khiến hai người tiếp hợp không một khe hở, lại dùng chân cố sức chen vào giữa hai đầu gối Thiên Dương, làm cho y không thể khép chân. Khoảng cách gần kề quá mức khiến Thiên Dương ngạt thở, y không nhịn nổi phải nghiêng đầu, nhưng cũng để Thiên Tường mút tai y càng thêm thuận tiện.

“Dừng tay...” Thanh âm yếu ớt đến mức chính y cũng phải kinh hãi. Thiên Tường ở bên tai y nhẹ giọng nói: “Huynh đã thua, ca ca! Nếu có người mưu toan quấy rối đệ, đệ nhất định một kiếm đâm chết hắn, chứ không chỉ chém một nhát lên tay rồi thôi, nếu đệ đã điểm huyết đạo của hắn, đệ sẽ tuyệt đối không quay đầu lại xem hắn sống chết ra sao; huynh không làm được điểm này là thua rồi, đã thua rồi thì thành thật nhận thua đi!”

Thiên Dương quay đầu mắng to: “Ta mới không giống người... Um!” Chưa dứt lời Thiên Tường đã chặn mắt môi y; y lập tức ngậm chặt miệng, không cho Thiên Tường xâm nhập. Thiên Tường đang dán lên môi y mỉm cười, một tay dư ra luồn vào vạt áo Thiên Dương, tập kích vùng ngực, nhất nhất tìm kiếm những chỗ lẩn trốn đã đi qua.

Thiên Dương liều mạng kéo căng, khiến cho thân thể cứng ngắc như tảng đá, nhưng chuyện kỳ quái đã xảy ra: những nơi bị Thiên Tường sờ qua đang chậm rãi nóng lên, sức lực trên người cũng trôi mất từng chút một, lại như là chìm đắm trong sự mờ mịt của Thiên Tường. Cuối cùng ngón tay tiến tới điểm nhỏ vì bị kích thích mà đang đỏ cứng lên, nhẹ nhàng trêu đùa.

Thiên Dương hít một hơi khí lạnh, mở miệng nói: “Không! ...” Đầu lưỡi Thiên Tường lập tức nhân sơ hở chui ngay vào miệng, không chút khách khí chiếm lấy khoang miệng mềm mại ấm áp.

Thiên Dương giãy giụa muốn hít thêm một chút không khí, phòng bị ban đầu triệt để tán loạn, mặc cho Thiên Tường càng thêm táo tợn lãng nhục mình, thân thể lại không tự chủ được mà vạn vạn theo động tác của ngón tay người kia. Thiên Tường buông đôi môi Thiên Dương ra, mỉm cười nói: “Thì ra huynh cũng rất vui vẻ nha!”

“!” Thiên Dương kinh hãi không thốt nên lời, sự thật không thể phủ nhận là thân thể y vẫn nhớ đến cảm giác vui vẻ ban nãy, thậm chí còn vì Thiên Tường ngừng động tác mà cảm thấy thất vọng, nửa thân dưới cũng đã bắt đầu có phản ứng.

Điều này làm sao có thể?

Thiên Tường biết mình lại thắng lợi, cười đắc ý, thừa lúc Thiên Dương sa vào hỗn loạn, tay nhẹ nhàng trượt vào trong quần Thiên Dương, giữ lấy vật thể cứng rắn.

“Không được!” Thiên Dương gắng sức muốn đẩy gã ra, nhưng bản thân lại chẳng có lấy mấy may khí lực; Thiên Tường ôn nhu liếm vành tai y, bàn tay đang giam cầm Thiên Dương lại xoa nắn càng thêm hung mãnh, Thiên Dương thở hổn hển theo từng động tác của gã, cuối cùng không thể ngăn cản để dục dịch được giải phóng. Hai đầu gối mềm nhũn, Thiên Dương xụi lơ trong lòng Thiên Tường.

Thiên Tường vòng tay giữ lấy vai y, nói: “Thật là không khéo, đại ca à. Chỉ một đêm ngắn ngủi mà thân thể của huynh dường như đã bị đê mò thấu!” Một tay ôm lấy Thiên Dương đã thoát lực, đặt trên một tảng đá lớn bằng phẳng, bắt đầu cởi quần áo của Thiên Dương. Nhìn chung gã nhớ đại ca chẳng có mấy bộ quần áo để thay, lần này không xé nát, mà cởi vạt áo ra rất có quy củ, từ trên vai xuống; sau đó tháo đai lưng, thoảng chốc đã cởi sạch trơn Thiên Dương.

Da thịt vốn nóng rực như lửa lại chạm phải không khí lạnh lẽo đầu xuân, Thiên Dương không nhịn được rùng mình một cái, đầu óc hỗn loạn tuy thanh tỉnh trở lại, nhưng chỉ khiến y càng thêm thống khổ cảm giác được, toàn thân mình mỗi một góc đều đang khao khát độ ấm của Thiên Tường.

Thật sự đã... bị gã mò thấu rồi.

Thiên Tường cởi y phục của bản thân, nhẹ nhàng nâng eo Thiên Dương lên, lấy một kiện y phục lót ở bên dưới, sau đó cả người bao trùm lên người Thiên Dương.

Thiên Dương run rẩy nói: “Sẽ có người... đi qua...”

“Vậy cứ để cho hắn nhìn thấy”.

“Không thể được... A!”

Thiên Tường vừa liếm vừa hôn lên lồng ngực của y, một mặt vươn tay xuống hạ thân Thiên Tường, tách hai chân y ra: “Nhưng thân thể của huynh lại nói là có thể mà!”

“...Ta là ca ca của ngươi... A...”

“Ngươi là – người của ta!”

“A a a a a...!”

oOo

Mặt trời đang lặn xuống phía tây, sắc trời dần trở nên u ám, gió đêm bắt đầu thổi tới nhưng Thiên Dương lại chẳng hề thấy lạnh, đầu tiên là bởi vì Thiên Tường vẫn đang nằm đè trên người y, thứ hai là y sớm đã tê dại toàn thân, chẳng hề có lấy một chút cảm giác.

Làm sao bây giờ? Cùng một sự việc, tội ác tày trời, lại có thể xảy ra lần nữa. Hơn nữa lần này y không hề bị điểm huyết, chẳng có lý do gì để không trốn thoát. Y chẳng những không trốn, mà căn bản còn không hề có ý định trốn chạy.

Đầu óc y căn bản chẳng cách nào suy nghĩ, suýt nữa quên luôn bản thân là ai; rốt cuộc đã làm mấy lần cũng chẳng rõ, chỉ nhớ thân thể không nghe sai sử nhiều lần hưởng ứng yêu cầu của người nọ, mãi đến lúc mất hết toàn bộ sức lực, không còn động đậy nổi mới thôi.

Thiên Dương nằm ngửa, nhìn lên bầu trời xanh thẫm cùng vầng trăng tròn vành vạnh đang mọc lên giữa rừng. Y không nói ra lời, cũng chẳng hề cảm nhận được gì, chỉ biết tương lai giờ đã biến thành một cái động đen ngòm không đáy, há miệng chờ y bước vào.

Lúc này, một tiếng động sắc nhọn chợt vang lên, cắt ngang màn đêm tĩnh lặng, một vật thể kéo theo kinh phong gào rít bay đến, lại tiếp tục xuyên qua rừng cây. Tốc độ cực kỳ nhanh, hoàn toàn không nhìn thấy được đó là thứ gì, thanh âm mạnh mẽ vô cùng, phẳng phát cả mặt đất cũng có thể bị xé rách, khiến người khiếp sợ, tai của hai huynh đệ đều đau nhức một hồi.

Thiên Tường theo trực giác hỏi: “Đó là cái gì?” Thiên Dương lắc đầu: “Không nhìn thấy”. Thanh âm cũng đã khàn khàn.

Thiên Tường nhìn qua bên cạnh, không khỏi chấn động, mặt đất cách đó không xa bị kinh phong cắt thành một đường thẳng tắp bề rộng chừng nửa thước, dài hơn mười trượng, sâu phải đến một thước, nếu có ai đứng ở bên đó, nhất định phải bị chém ra thành hai đoạn.

Khi hai người còn đang kinh hãi không hiểu gì, phương xa lại truyền đến một tiếng nổ rền vang, hiển nhiên là thứ vừa bay qua cực nhanh đó đã đâm vào cái gì rồi, mà địa điểm là...

Thiên Dương nhảy dựng lên kêu to: “Là hang động của sư phụ!”

Hai người cấp tốc mặc quần áo bạt dầy, chạy thực mạng về phía hang động của Vô Ưu Tử.

Đến trước cửa động, tảng đá kia vẫn đang vững vàng chặn ngay cửa, chỉ là có một chút không bình thường: ngay chính giữa cự thạch có một cái lỗ nhỏ tròn xoe dài khoảng một thước, hơn chục vết nứt lầy đó làm trung tâm vươn ra phía ngoài, hiển nhiên là đã bị va đập cực mạnh.

Thiên Tường thông qua cái lỗ đó nhìn vào bên trong, nhưng hang động tối đen, chẳng nhìn thấy cái gì, y bất chấp cầm ky, hướng vào bên trong gọi to: “Sư phụ! Sư phụ! Người không sao chứ?”

Không có tiếng đáp lại.

Thiên Dương nói: “Đập vỡ tảng đá!” Hai người phát chưởng đập tan tảng đá, đốt lửa lên xông vào sơn động.

Vào đến tận cùng sơn động, thấy Vô Ưu Tử vẫn ngồi ngay ngắn bất động đằng xa, trong lòng vui vẻ, Thiên Dương kêu lên: “Sư phụ...” Đến khi nhìn rõ bộ dáng của sư phụ, nhất thời toàn thân thoát lực, quỳ rạp xuống đất. Thiên Tường cũng cứng đờ người.

Sư phụ đang ngồi xếp bằng trên thạch tọa, vững vàng tựa Thái Sơn, hệt như tảng đá đang chặn ngoài cửa động, cũng giống tảng đá ngoài cửa động, ngực bị xuyên thủng thành một cái lỗ to.

Đôi mắt Vô Ưu Tử hơi trừng to, dường như thoáng kinh ngạc, hiển nhiên còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã chết.

Điều bất ngờ chính là ông không hề chảy chút máu nào, chỉ có bốn phía đang ngập tràn thứ mùi khét nhàn nhạt. Dưới chân có mấy miếng da dê rơi vãi, bên trên vẽ một số đồ hình, nhưng bởi vì đã bị phá hủy nặng nề, phần lớn bị cháy sém, hoàn toàn không nhìn ra là vẽ cái gì.

Đây chắc hẳn là đồ phổ Phi Long Thần Kiếm Chưởng. Vô Ưu Tử đem đồ phổ vẽ lên một tấm da dê, luôn luôn cất trong ngực, bởi vậy đồ phổ cũng bị đánh ra thành năm bảy phần.

Thiên Dương ngồi ngây ra dưới đất, lẩm bẩm: “Sư... phụ...”

Thiên Tường rốt cuộc không chịu nổi nữa lao ra khỏi động, đương trường nôn thốc nôn tháo, suýt chút nữa nôn cả dạ dày ra. Nhưng nước mắt lại chẳng thể rơi xuống.

Mình vốn phải ngồi ngay cửa động này, vốn phải bảo vệ sư phụ. Thế nhưng...

– Ta đã làm gì? Ta đã làm gì?

Tận sâu thẳm trong linh hồn Thiên Tường đang điên cuồng kêu gào.

Có tiếng bước chân nặng nề từ trong động truyền tới, chính là Thiên Dương đang ôm thi thể Vô Ưu Tử bước ra. Y ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Thiên Tường lấy một lần, cứ đi thẳng về phía căn nhà gỗ.

Thiên Tường nhìn theo bóng y, đầu óc trống rỗng, chẳng dễ dàng gì mới thốt ra được một câu: “Huynh chờ đã, ta đi mua quan tài cho sư phụ”.

Thiên Dương đứng lại, vẫn quay lưng về phía gã, thanh âm hoàn toàn không có nhịp điệu: “Quan tài người giữ lại tự dùng đi. Sau này nếu còn để ta nhìn thấy, chính là thời điểm người vào nằm trong quan tài”.

4. Chương 3

Từ giữa thời Đường, triều đình bắt đầu đặt ra chức vị Tiết độ sứ, quản lý dân chính và quân sự các nơi, gọi là phiên trấn. Tiết độ sứ nắm giữ trong tay trọng binh cùng nguồn tài nguyên bản địa, như một tiểu chư hầu, thế lực dần phát triển lớn mạnh, các Tiết độ sứ bấy giờ chẳng những uy hiếp tới triều đình, còn thường xuyên lục đục, tranh chấp lẫn nhau không thôi. Bởi vậy các Tiết độ sứ thường chiêu nạp kỳ nhân dị sĩ tứ xứ hiệu mệnh cho mình, chuyên làm việc trong bóng tối, hòng giành chiến thắng trong cuộc chiến giữa các Tiết độ sứ với nhau. Những người này bình thường đều xưng là “kiếm khách”.

Vào một đêm giữa hè, phủ đệ của Trần Hứa Tiết độ sứ Lưu Ngộ đã sớm tắt đèn, trên dưới lặng ngắt như tờ. Trong gian phòng của gia chủ cũng tối đen, hiển nhiên là người trong phòng đã sớm nghỉ ngơi. Cả tòa phủ đệ chỉ có các vệ sĩ toàn thân trang bị kỹ càng làm nhiệm vụ tuần tra đang xách đèn qua lại.

Nội viện im ắng không chút tiếng động, tưởng như ngay cả tro bụi rơi xuống cũng nghe thấy thanh âm. Bỗng nhiên “Ầm” một tiếng, nóc phòng Lưu Ngộ sụp xuống, trong phòng nhất thời cát đá bắn tứ phía, người trong phòng vội vàng nhảy khỏi giường hốt hoảng chạy trốn; ngay giữa lúc khói bụi mù trời, một trận kiếm khí sắc bén trực tiếp chém xuống trước ngực hắn, nhưng một kiếm này không hề chém hẳn thành đôi như tưởng tượng, chỉ phát ra một tiếng “Keng”, mũi kiếm bắn ra. Thì ra trên cổ Lưu Ngộ có đeo một miếng ngọc cứng rắn vô cùng, chặn ngay được một kiếm này.

Người tới còn chưa kịp ra sát chiêu lần nữa, mấy vệ sĩ đang ca trực ngoài cửa đã xông vào la lên: “Đại nhân! Đại nhân! Ngài không sao chứ... A!!” Tiếng kêu thảm liên tục vang lên, những tên xông vào trước toàn bộ biến thành quỷ dưới kiếm. Thích khách điểm chân một cái, tựa như khói nhẹ lướt qua chúng vệ sĩ ngoài cửa, dọc đường múa kiếm không dứt, những vệ sĩ xui xẻo chắn đường y nhất loạt vong mạng một cách hồ đồ. Đang lúc y phi thân ra cửa phòng, một chiếc phi tiêu đã bay vút tới, y nghiêng đầu tránh được, lúc này vang lên tiếng nói thanh thúy của một nữ tử: “Diệu Thủ Không Không Nhân, Nhiếp Ẩn Nương chờ đã lâu!”

Vừa dứt lời, một kiếm sắc bén vô cùng đã đâm tới trước mặt, thân kiếm phiếm từng điểm hàn quang, công thẳng đa số yếu huyết trên người thích khách. Thích khách hồi kiếm ngăn cản, mượn lực tránh ra, đứng vững vàng ngay trong đình viện, lúc này người vừa công kích cũng đã hạ đất. Nàng chính là kiếm khách đắc lực dưới tay Lưu Ngộ, chưởng môn nhân đời thứ ba của Ẩn Hồ phái Nhiếp Ẩn Nương.

Nhiếp Ẩn Nương hơi nghiêng mũi kiếm về phía trước thành tư thế phòng ngự, một tay vung ra sau, ý bảo vệ sĩ lui đi, những vệ sĩ may mắn còn sống sót cuống quýt vây lấy chủ nhân trong phòng chạy ra nội viện.

Nhờ đèn lồng các vệ sĩ để lại, Nhiếp Ẩn Nương nhìn thấy rõ diện mục người tới, đó là một thanh niên cao gầy, vận trù sam màu vàng nhạt, góc áo bào thêu chỉ xanh, thập phần hoa mỹ xán lạn, bảo gã là thích khách, không bằng nói gã là vương tôn công tử chốn kinh thành, chỉ là tay phải có buộc lụa trắng tựa như tang phục. Tướng mạo gã cũng thập phần thanh tú tinh mỹ, ngay cả nữ tử cũng hiếm có mỹ mạo như vậy. Người này quả nhiên là Diệu Thủ Không Không Nhân trong truyền thuyết, mỹ thiếu niên quần áo hoa lệ đồng thời là sát thủ máu lạnh tâm ngoan thủ lạt.

Tuy bề ngoài của gã chín chu rạn rõ như thế, cả người lại mang đến cảm giác mơ hồ bất định, tưởng như đứng ở đây không phải thể xác, chỉ là bóng dáng mà thôi; ngũ quan đoán chính như đeo một chiếc mặt nạ bằng đất sét, cứng đờ chẳng có nửa phần nhân khí, như thể tượng đất biết đi.

Nhiếp Ẩn Nương thận trọng mở lời: “Diệu Thủ Không Không Nhân”. Đối phương không hề trả lời, biểu cảm trên mặt không chút biến đổi. “Nhiếp Ẩn Nương ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay may mắn được linh giáo, chết cũng không uổng, thỉnh!” Kiếm phun cầu vồng tập kích Không Không Nhân, Không Không Nhân vươn kiếm nghênh chiến chẳng chút hoang mang, hai người đánh nhau từ trong đình viện ra tới đầu tường, lại từ đầu tường quay vào đình viện.

Qua khoảng hai ba mươi chiêu, trường kiếm trong tay Nhiếp Ẩn Nương “Keng” một tiếng gãy làm hai khúc. Thì ra trong tay Không Không Nhân chính là một thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn, sắt thường căn bản đều không thể ngăn được.

Nhiếp Ẩn Nương kinh hãi nhảy về phía sau, đá thanh kiếm trong tay một thi thể đang nằm dưới đất lên,

đưa tay đón lấy, kịp thời ngăn cản một kích chính diện nhanh như điện xẹt của Không Không Nhân. Ai ngờ mới được hơn mười chiêu nữa, kiếm của nàng lại bị gãy, đành phải tiếp tục mượn kiếm của người chết; ngón cũ giờ mấy lần như thế, kiếm gãy mất bảy tám thanh mà nàng vẫn không thể thủ thắng, khó tránh khỏi hơi nôn nóng, nhất thời không lưu ý dưới chân, giẫm phải một đoạn kiếm gãy liền trượt chân một chút.

Nàng hít một hơi khí lạnh, vội vàng ổn định cước bộ, dững kiếm bảo vệ phía trước, vừa ngẩng đầu lại phát hiện Không Không Nhân đã không còn ở trước mắt, nàng nhìn khắp xung quanh, vẫn chẳng thấy bóng dáng gã. Thành linh sau lưng có hàn khí kéo tới, một đạo kiếm khí chém xuống gáy nàng. Nhiếp Ân Nương mắt thấy đã không kịp ngăn cản, trong lòng kêu to: “Xong rồi!”

Ngay thời khắc chỉ mảnh treo chuông, một hòn đá nhỏ từ ngoài tường bay vào, sượt qua má Không Không Nhân. Gã ngừng thế công, ngẩng đầu nhìn về hướng viên đá bay ra, nhưng ngoài tường tối đen, không thể nhìn thấy gì. Nhiếp Ân Nương định thừa cơ tấn công, Không Không Nhân vừa đưa tay, ánh mắt vẫn nhìn về nơi khác mà kiếm đã chỉ ngay yết hầu nàng, nàng chỉ đành đứng yên bất động.

Lúc này nàng nhìn thấy trên mặt gã có một vết máu đang chảy xuống, trên khuôn mặt như mặt nạ lần đầu tiên lộ ra một chút kinh ngạc, gã thậm chí còn khe thở dài một tiếng, sau đó cả người bay vút lên, lướt qua đầu tường, im hơi lặng tiếng bay khỏi Lưu phủ.

Nhiếp Ân Nương nhìn gã biến mất giữa trời đêm, trong lòng vẫn còn kinh hãi, quay đầu về phía tảng đá nói lớn: “Là vị nào ra tay tương cứu? Xin ra mặt cho tại hạ được cảm tạ”.

Thành linh một bóng người chạy ra từ chỗ tối, trường kiếm trong tay vung lên, đèn đóm trong đình viện đồng thời tắt phụt, bốn phía tức thì tối om trở lại, Nhiếp Ân Nương cả kinh, quát: “Làm gì!” Bóng đen nhún người nhảy ra ngoài tường, nàng kêu lên: “Đừng chạy!” Lập tức đuổi theo.

Vào tới hoa viên, cước bộ của bóng đen hơi chậm lại, quay đầu vung kiếm chớp nhoáng tấn công Nhiếp Ân Nương, Nhiếp Ân Nương tuy cản được nhưng trong lòng lại kinh hãi: “Kiếm chiêu này!...” Chiêu số của người mới tới lại thập phần tương tự với Không Không Nhân ban nãy, thế công cũng sắc bén không kém.

Mũi kiếm của người mới tới rung lên, hơn mười kiếm dồn dập nhanh chóng tập kích như gió táp mưa sa, Nhiếp Ân Nương vận toàn lực nhất nhất ngăn cản, tức thì “Keng keng keng...” hơn mười tiếng nổ vang lên không dứt bên tai, đồng thời trên thân hai thanh kiếm cũng tóe ra một chuỗi tia lửa.

Nhiếp Ân Nương đợi thế công của đối phương hơi giảm, nhảy ra xa nhằm tạo khoảng cách giữa hai người. Tia lửa vừa nãy đã giúp nàng nhìn rõ diện mạo của người mới tới, đó là một thanh niên nam tử, tuổi cũng xấp xỉ Không Không Nhân nhưng ăn vận rách rưới, đầu tóc bù xù, chỉ khá hơn khát cái một chút. Kỳ lạ nhất chính là, trên cánh tay phải của người này cũng có buộc một dải lụa trắng.

Nàng lớn tiếng hỏi: “Người cũng là thích khách do Ngụy Bác Tiết độ sứ phái tới sao?”

Thanh niên than nhẹ một tiếng: “Đại tỹ, chẳng lẽ ngoại trừ Ngụy Bác Tiết độ sứ thì người khác không thể không vừa mắt với Lưu Ngộ sao? Huống hồ nếu có người bỏ tiền thuê, ta còn rách rưới thế này sao?”

Nhiếp Ân Nương trầm nghĩ: “Nói cũng đúng”, miệng lại bảo: “Người cũng muốn ám sát đại nhân, tại sao vừa rồi lại phải cứu ta?”

Thanh niên nói: “Đầu Lưu Ngộ là của ta, ta không cho phép kẻ khác đoạt lấy. Huống hồ ta còn chưa đánh với người, sao có thể để người chết trên tay tên tiểu tử chỉ biết dựa vào binh khí đó?”

Nhiếp Ân Nương cười nói: “Được các hạ coi trọng, Nhiếp Ân Nương thật vô cùng vinh hạnh. Thuận tiện thỉnh giáo đại danh của các hạ?”

Thanh niên xua tay nói: “Nếu muốn báo ân thì không cần”.

Nhiếp Ân Nương lạnh lùng nói: “Đừng khách khí, dù sao người không thể sống qua đêm nay, tốt xấu cũng để ta giúp người khắc cái mộ bia, coi như là biểu hiện tâm ý”. Thanh niên cười nói: “Đã như vậy, người hãy khắc trên mộ bia mấy chữ ‘Nhiếp Ân Nương chết vào tay Sậu Vũ Cường Dương’ đi!” Nói xong phóng lên trước, hai người lại triển đấu.

Nhiếp Ân Nương tay đánh miệng chế giễu: “Công phu lộ số của ngươi không khác mấy so với Không Không Nhân, nhưng uy lực lại kém xa”. Sậu Vũ Cuồng Dương cũng chẳng chút lưu tình: “Uy lực thế này đối phó ngươi là vừa”. Tay dùng sức, kiếm của Nhiếp Ân Nương lại gãy.

Sậu Vũ Cuồng Dương lập tức thu kiếm: “Lần này không tính, ngươi mau đi đổi thanh kiếm khác”.

“Sao lại không tính?”

“Kiếm của ngươi vừa rồi đã bị Tường... Không Không Nhân đánh hỏng, đương nhiên phải gãy, vậy nên lần này không tính”.

Nữ kiếm khách lắc đầu nói: “Khó trách ngươi lại rách rưới như vậy, quả nhiên không phải là người biết kiếm nhiều tiền”.

Sậu Vũ Cuồng Dương sốt ruột nói: “Bớt nói nhảm, mau đi đổi kiếm rồi quay lại đánh tiếp!”

Nhiếp Ân Nương nói: “Ta không còn kiếm để đổi”.

Thanh niên vung kiếm, chặt từ trên cây xuống hai nhánh cây, róc bỏ cành lá, ném một nhánh cho Nhiếp Ân Nương, sau đó bỏ kiếm của mình xuống.

Nhiếp Ân Nương cười thản nhiên, cảm thấy người này làm việc thật sự quái dị, lại thẳng thắn đến đáng yêu; nàng cầm nhánh cây trong tay vẽ một vòng trước người hành lễ nói: “Ngươi thật thú vị, nếu không phải là người đối đầu với đại nhân, chúng ta hôm khác không ngại cùng nhau uống chén rượu, đáng tiếc!”

Sậu Vũ Cuồng Dương lấy nhánh cây đáp lễ: “Được chứ, chờ ta giết Lưu Ngộ rồi lại mời khách”.

Nhiếp Ân Nương nói: “Chỉ e ngươi không mời nổi!” Nói rồi hô lên một “kiếm” đâm ra, thanh niên vừa đánh trả vừa nói: “Ta còn chưa nghèo đến mức đó!”

Đầu thêm được hơn mười chiêu, khéo mắt Nhiếp Ân Nương thỉnh thoảng thấy một thân ảnh nho nhỏ chui ra từ cửa sổ áp mái trên nóc phòng Lưu Ngộ, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Nàng kêu lên: “Đừng chạy!” Phi thân muốn đuổi theo, nhưng Sậu Vũ Cuồng Dương đã chém ra một kiếm, cổ tay Nhiếp Ân Nương đau nhói, nhánh cây rời tay.

Sậu Vũ Cuồng Dương đắc ý nói: “Lần này dù sao cũng nên tính chứ?”

Nhiếp Ân Nương nắm chặt cổ tay đang đau đớn, cắn răng căm hận nói: “Ngươi... cứ nhiên có đồng lõa!”

Sậu Vũ Cuồng Dương ngắm nghía nhánh cây nói: “Đâu ai quy định không thể dẫn theo đồng lõa?”

“Hắn vào phòng đại nhân làm gì?”

“Không có gì, chỉ mượn tạm một món đồ của Lưu Ngộ”.

Nhiếp Ân Nương ngăn người: “Mượn đồ?”

Sậu Vũ Cuồng Dương nhặt trường kiếm lên nói: “Đi nói với Lưu Ngộ, nếu muốn lấy lại binh phù, ngày mai vào giờ Mão (lúc mặt trời mọc) mang đồ phổ Phi Long Thần Kiếm Chuồng đến miếu thổ địa ngoài cửa đông để trao đổi. Còn nữa, hắn phải tự mình đến, không phải thể thân trong phòng vừa này!” Nói xong phi thân ra ngoài tường, để lại Nhiếp Ân Nương toàn thân phát rét đứng nguyên tại chỗ.

Binh phù!

oOo

Vẫn là đêm đen tĩnh mịch, miếu thổ địa đổ nát lảng lảng yên vị trên triền núi. Dưới triền núi là thung lũng, dòng suối nhỏ bên dưới vốn trong veo trải qua một cơn dông tố lớn buổi chiều hôm trước, đã biến thành dòng nước xiết gầm vang gập ghềnh.

Sậu Vũ Cuồng Dương tiến vào miếu sơn thần, nhìn thấy đồng đảng, một thiếu niên gầy gò tầm mười lăm tuổi đang ngồi trên thần đàn, thiếu niên đang ngắm nghía một vật nhỏ trong tay, binh phù hiệu lệnh tám vạn trọng binh của hai châu Trần Hứa bị vứt lăn lóc dưới chân gã.

Sậu Vũ Cuồng Dương hỏi: “Trên tay đệ là thứ gì đó?”

Thiếu niên xòe tay ra cho y xem, hóa ra là một con ong mật nhỏ bằng ngọc bích, kích thước cũng tương đương với ong thật, trên thân thể màu xanh biếc có đôi cánh mỏng manh bằng vàng ròng, lại còn cái đuôi nhỏ như cây kim đang lấp lờ phát sáng, quả nhiên là khéo léo vô cùng.

“Sao lại có thứ này?”

“Tien tay cầm luôn từ trong phòng Lưu Ngộ ra”.

Người lớn tuổi cười cười, tên này rốt cuộc vẫn là một hài tử. Chợt nghĩ đến một chuyện, hỏi: “Phi Phi, lúc đệ ở trong phòng Lưu Ngộ, có nhìn thấy cuộn da dê nào không?”

Thiếu niên liếc y một cái: “Trong phòng toàn cát đá lộn xộn như vậy, ta tìm ra được bình phù là không tệ rồi, đâu nhìn thấy cuộn da dê gì đó? Nếu thấy, ta lại không lấy về cho huynh sao?”

Sậu Vũ Cuồng Dương cười nói: “Có lý, là ta hỏi quá ngu ngốc.” Trầm ngâm nói: “Hắn quả nhiên đã giấu đồ phở đi rồi”.

Phi Phi là đệ tử của Trần Châu đạo tặc Bùi Nghiên, tuy nhỏ tuổi nhất nhưng khinh công lại vượt qua các sư huynh đệ khác, thậm chí còn hơn cả sư phụ mình. Bởi vì động tác nhẹ nhàng nhanh chóng hết như phi diều nên mới có ngoại hiệu là “Phi Phi”. Sậu Vũ Cuồng Dương sau khi tới Trần Châu, cơ duyên xảo hợp nhận biết Bùi Nghiên, hai người mới gặp đã như cố tri, Bùi Nghiên mời y về nhà làm khách, đồng thời khăng khái tự nguyện giúp ám sát Lưu Ngộ.

Hai người thương lượng một hồi, định kế sách “Trộm bình phù đổi lấy kiếm phở”. Trước mắt có khâm sai đến Trần Châu thị sát, nếu để cho y biết Tiết độ sứ lại để mất bình phù, kết cục của Lưu Ngộ nhất định thảm vô cùng, cho nên không sợ hắn dám không ngoan ngoãn vâng lời. Chủ ý đã định, Phi Phi khinh công giỏi nhất tự nhiên sẽ là người tốt nhất để đảm nhiệm trọng trách này.

“Phi Phi, đệ nên trở về đi”.

Phi Phi nhảy dựng lên: “Tại sao?”

“Nơi này lát nữa sẽ có một trận đại chiến, đệ sẽ gặp nguy hiểm”.

Phi Phi nói: “Ta chính là muốn chờ xem đại chiến, nếu không ta tới làm gì? Huynh đừng hòng được đồ rồi quăng ta đi!”

Sậu Vũ Cuồng Dương định khuyên gã thêm, nhưng nghĩ đến nếu đổi lại là mình nhất định càng nguy hiểm càng không chịu đi, đành ngậm miệng, trong lòng thầm mắng bản thân thật không biết nói chuyện.

Phi Phi không kiềm nổi hưng phấn trong lòng, cao hứng bưng bưng nói: “Không ngờ lại còn gặp được người khác đến ám sát Lưu Ngộ, thật là khéo quá”.

Sậu Vũ Cuồng Dương nói: “Đâu còn cách nào, ai kêu Lưu Ngộ làm người thất bại như vậy”.

“Không Không Nhân kia rốt cuộc là ai, thật sự rất lợi hại đó.”

Sậu Vũ Cuồng Dương cũng cười, nhưng là nụ cười vô cùng gượng gạo.

Phi Phi lại nói tiếp: “Huynh với y, không biết ai mạnh hơn?” Sậu Vũ Cuồng Dương nói: “Đương nhiên là ta, chỉ có điều là ta khó lòng đánh thắng được y”.

“Tại sao?”

“Bởi y chuyện gì cũng có thể làm được, ta lại không thể xuống tay giết đệ đệ của mình”.

Phi Phi kinh hãi lắp bắp: “Huynh nói, y và huynh...” Sậu Vũ Cuồng Dương thống khổ nhíu mày, cúi đầu không nói gì.

Phi Phi thấy y lâm vào trầm tư, không khỏi hoang mang vô cùng. Người này bình thường tuy luôn là dáng vẻ tràn đầy tự tin, lại thường hay đột nhiên lộ ra biểu tình thấp thỏm lo âu, tựa như hiện tại đây, ánh mắt yếu ớt bất lực đó quả thực hết như nai con bị sa vào bẫy.

Điều này thật quá nguy hiểm. Y bình thường rất mạnh, nhưng vào những lúc như thế toàn thân trên dưới lại lộ ra vẻ yếu mị khó tả, khiến tim người ta đập thình thịch. Cũng may kiếm pháp của y lợi hại, nếu không trình tiết khó giữ.

Giữa lúc Phi Phi nghĩ ngợi lung tung, tâm tưởng của Thiên Dương cũng tuôn trào trong lòng.

Lưu Ngộ sẽ đến, Nhiếp Ân Nương đương nhiên cũng đến theo; mà người kia, càng không thể bỏ qua. Có thể đồng thời so chiêu với nhiều cao thủ như vậy tuy rằng khiến người ta hưng phấn, nhưng vừa nghĩ đến việc phải đối mặt với người kia là lập tức đau đầu.

Mấy tháng qua y vẫn sống không bằng chết, một đêm tội ác đó cùng với cảnh tượng sư phụ chết thảm đã khắc sâu trong lòng; y tự trách tới cực điểm, cảm hận tới cực điểm, chỉ mong sao có thể chết ngay. Nhưng cam chịu hồi lâu, y rốt cuộc lĩnh ngộ ra rằng tiếp tục như vậy không phải là cách, quyết định vô luận thế nào cũng phải hoàn thành di nguyện của sư phụ trước rồi tính sau; tiếp đó còn phải đi tìm hung thủ đã mưu hại sư phụ để báo thù. Về phần biết dùng thủ pháp giết người đáng sợ như vậy rốt cuộc là người hay quỷ, y cũng không để ý được nữa.

Không ngờ chẳng dễ dàng gì mới có hành động, cư nhiên lại đụng phải người kia.

Thích khách do Ngụy Bác Tiết độ sứ phái tới, Diệ Thủ Không Không Nhân, sát thủ đỉnh cấp mà người trong giang hồ vừa nghe đã biến sắc. Với Thiên Dương mà nói, gã chính là sát tinh tiền định, là ác ma đáng hận lại đáng sợ vô cùng, cũng là cốt nhục chí thân, đệ đệ duy nhất của y.

Vừa nãy ẩn thân bên ngoài quan sát cuộc tử đấu của gã và Nhiếp Ân Nương, phát giác gã quả nhiên không hổ danh sát thủ đỉnh cấp, mới mấy tháng không gặp mà công lực lại tiến thêm một bậc. Chẳng những hành động mơ hồ như quỷ my, đánh nhau hoàn toàn không có sát khí, ngay cả đi lại cũng chẳng nghe tiếng bước chân.

Vốn vẫn cho rằng hai lần trước bại trên tay gã là do mình sơ suất, nhưng hiện tại nếu gã tiếp tục đánh lên từ sau lưng, chẳng những Nhiếp Ân Nương không đỡ nổi, đến chính mình cũng tuyệt đối không chống cự được.

Tuyệt không thể tiếp tục bại bởi gã. Thiên Dương cắn răng hạ quyết tâm. Nhất định phải lấy được kiếm phổ và đầu Lưu Ngộ trước. Thời điểm tất yếu sẽ giết gã, nhất quyết không thể mềm lòng nữa.

Phi Phi nhảy từ trên thân đàn xuống, nói: “Có người đến”. Thiên Dương thò tay cầm binh phù lên, bước ra khỏi miếu thổ địa.

Trên sườn núi trước mặt có hai người đi tới, một người trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi vóc dáng cao lớn, người kia là một nữ tử đang độ thanh xuân, dáng điệu thướt tha.

Thiên Dương đợi hai người đến gần, cười nói: “Ôi, đây không phải là Lưu đại nhân cùng Nhiếp đại tỷ sao? Hoan nghênh nhị vị đại giá quang lâm, đáng tiếc Sậu Vũ Cuồng Dương rất nghèo, chẳng có thứ gì để chiêu đãi”.

Lưu Ngộ mỉm cười, đưa ta vái, nói: “Sao lại nói vậy, bản quan có mắt không tròn, không biết cao đồ của Kiếm Thân Vô Ưu Tử đến thăm Trần Châu nên không tiếp đãi thiếu hiệp cho chu đáo, thật sự là vô cùng thất lễ, vẫn phải thỉnh thiếu hiệp thứ tội”.

“A, hóa ra Lưu đại nhân không chỉ tính toán như thần, còn giỏi nói chuyện như vậy, chẳng trách Nhiếp đại tỷ lại thích lão nhân gia đến thế”. Đưa tay ra sau gáy dùng binh phù gãi lưng, thái độ hết sức kiêu ngạo. “Bồi tội thì miễn đi, ta đây nghèo kiệt quen rồi, không nhận nổi sự tiếp đãi của ông, ông đem đồ phổ tới đây là ta đã cảm kích vô cùng”.

Lưu Ngộ cười nói: “Đương nhiên là có mang đến”. Lôi từ trong lòng ra một cuộn da dê màu vàng, tháo dây buộc, cuộn da dê mở rộng lăn xuống đất, lộ ra những hình vẽ bên trên. Quả nhiên giống như sư phụ đã nói, toàn là những hình thù kỳ quái, nét vẽ uốn lượn ngoằn ngoèo trông như một đồng giun đang bò, vừa như vẫn tự lại cũng giống như là đồ hình, hoàn toàn không nhìn ra đó là cái gì. Phi Phi không nhìn được muốn tiến lại gần nhìn cho rõ ràng, Thiên Dương đưa tay ra kéo gã lại, để gã đứng sau lưng mình.

“Không phải ta không tin ông, Lưu đại nhân, nhưng làm sao ta biết được ông có tùy tiện vẽ đại một bức rồi đem tới lừa ta hay không?” Nói chuyện cả buổi rồi cuộc vẫn không thể tin.

Lưu Ngô lật cuốn da dê lại, chỉ vào hai hàng chữ to bên mặt trái nói: “Dòng chữ ‘Vô Ưu Tử Lý Sư Đạo’ được ký chỗ này chắc không thể tùy tiện vẽ chữ, thiếu hiệp có muốn qua đây xem cho kỹ không?” Nhân lực của Thiên Dương rất tốt, nhìn thấy đó đúng là bút tích của sư phụ, hốc mắt không nhịn được đỏ lên, nói: “Không cần, đích thực là chính phẩm”.

Lưu Ngô cuộn cuốn da dê lên, nói: “Đồ phở này là di vật của tiên sư, Lưu Ngô vốn thà chết cũng không nguyện chuyển tay, nhưng thiếu hiệp đã là truyền nhân của Kiếm Thần, tặng cho người cũng không sao. Chẳng qua có chuyện phải nhân cơ hội này giải quyết cho dứt điểm, tôn sư đối với bản quan xưa nay có chút hiểu lầm...”

Thiên Dương ngắt lời hắn: “Xin lỗi, sư phụ ta đối với ông không có hiểu lầm, ta và ông hôm nay mới gặp lần đầu, càng không thể có hiểu lầm. Trên đời này người duy nhất có hiểu lầm với Lưu đại nhân ông, chỉ có tôn sư Lý Sư Đạo Lý đại nhân”.

Nhiếp Ân Nương nói chen: “Tôn sư là hảo hữu của Lý đại nhân, Lý đại nhân tráng liệt chết trận trên sa trường, tôn sư buồn cũng là nhân chi thường tình, nhưng không nên mượn đề phát huy, giận lây sang Lưu đại nhân”.

“Đại tỷ, nếu người cùng một giuộc với Lưu đại nhân thì những lời thừa thãi thế này khỏi cần nói nữa; còn nếu người mới đến, tốt nhất là hãy nghe ngóng cho rõ sự thật rồi hẵng mở miệng”.

Nhiếp Ân Nương im lặng. Nàng hoàn toàn tin vào cách đối nhân xử thế của Lưu Ngô nên mới liệu mình bảo vệ, nhưng đúng như Thiên Dương nói, nàng mới đến đầu quân cho Lưu Ngô chưa lâu, rất nhiều tiền căn hậu quả đều không rõ lắm, về ân oán giữa Lưu Ngô, Lý Sư Đạo và Vô Ưu Tử nàng cũng vừa mới nghe Lưu Ngô nói qua, vậy nên hiện tại không muốn đấu khẩu với Thiên Dương.

“Lưu đại nhân ông định thế nào đây? Muốn lấy lại binh phù, hay là muốn vì tập đồ phở xem cả đời cũng không hiểu mà làm một vị Nguyên soái không có binh phù?”

Lưu Ngô thở dài nói: “Lưu Ngô thân được được triều đình ủy thác, đương nhiên binh phù phải quan trọng. Đồ phở đang ở đây, thỉnh thiếu hiệp tới lấy đi”.

Thiên Dương lắc đầu nói: “Không thể có chuyện đó, ông hãy đem qua đây cho ta!” Nhiếp Ân Nương đang định phát tác, Thiên Dương liền chỉ nàng mà nói: “Còn nữa, phiền đại tỷ vứt kiếm xuống, tiếp đó lui ra sau mười bước”.

Nhiếp Ân Nương ấn tay vào chuôi kiếm: “Người đừng hòng thừa cơ làm hại đại nhân”.

Thiên Dương giơ binh phù lên cao, nói: “Người dám vọng động một chút, ta sẽ cho binh phù trở về cát bụi”. Chậm rãi vận chưởng lực, bàn tay dần toát ra khói trắng.

Lưu Ngô đưa tay ngăn cản y: “Không thể! Xin Nhiếp cô nương hãy cứ làm theo”. Nhiếp Ân Nương hung hãn trừng Thiên Dương một cái, nhưng vẫn làm theo lời.

Thiên Dương nói: “Lưu đại nhân, mời qua lấy binh phù”. Lưu Ngô cầm cuốn da dê trong tay, từng bước đi về phía Thiên Dương.

– Lại đây đi, Lưu Ngô. Ta sẽ lập tức tiễn người đi gặp sư phụ ta.

– Có hiểu lầm hay không, người cứ tự mình tìm sư phụ ta mà nói.

Lưu Ngô đi đến trước mặt Thiên Dương, hai tay đưa cuốn da dê ra: “Thiếu hiệp, mời!”

Thiên Dương dùng tay phải lấy đồ phở, cười nói: “Lưu đại nhân thật là quá khách khí...” Chưa dứt lời tay trái một chưởng bổ đến trước ngực Lưu Ngô, chưởng này dùng đến mười thành công lực, quyết chí cho Lưu Ngô phải lập tức mất mạng dưới chưởng.

Không ngờ y đã nhanh Nhiếp Ân Nương còn nhanh hơn, vừa thấy y đưa tay nhận đồ phở, lập tức rút từ bên hông ra một chiếc trường tiên dài đến mười trượng, nàng vung trường tiên quần hông Lưu Ngô kéo

lại, ngay khi Thiên Dương vừa xuất chưởng, Tiết độ sứ vừa vắn lẳng không bay về phía sau, vậy nên một chưởng thế như chẻ tre chỉ nhẹ nhàng chạm tới ngực hắn, uy lực không mạnh, Lưu Ngộ miệng phun máu tươi nhưng không bị thương trí mạng. Bởi Thiên Dương lúc nhận đồ phổ đã không cầm chắc, đồ phổ không ngờ bị kéo lại cùng với Lưu Ngộ.

Thiên Dương thấy tập kích thất bại, không nghĩ ngợi gì lập tức dùng binh phù trong tay làm phi tiêu bắn ra, Nhiếp Ân Nương hất một hòn đá bay về phía binh phù, hai thứ chạm nhau trên không, hòn đá nứt ra làm đôi nhưng binh phù chỉ hơi hoãn thế công, vẫn tiếp tục bay thẳng về phía Lưu Ngộ. Nhiếp Ân Nương vội vàng đưa tay đón lấy, cuối cùng bắt được binh phù trước khi nó kịp cắm vào ngực Lưu Ngộ, nhưng bàn tay bị một vết thương lớn, nhất thời máu chảy như trút.

Dưới chân dùng sức, Thiên Dương định kiếm bay về phía Lưu Ngộ, giữa chừng bỗng nghe thấy Phi Phi ở đằng sau kinh hãi hét lên một tiếng, một thân ảnh từ bên cạnh lao đến, một kiếm đâm tới y. Thiên Dương vội vàng biến chiêu công về hướng người mới tới, hai kiếm giao nhau, đối phương đã lướt qua bên cạnh y, chặn ngay phía trước Lưu Ngộ. Gã vừa đứng vững, tóc lập tức rơi xuống một mảng lớn, khiến cho mặt đất toàn tóc là tóc. Đây là kết quả khi vừa bị kiếm khí của Thiên Dương tước qua. Nếu động tác của gã chậm hơn một chút, đừng nói tóc, chỉ sợ ngay cả đầu cũng đã rơi xuống.

Người này chính là Diệt Thủ Không Không Nhân Mộ Thiên Tường.

Thiên Dương sớm đã đoán được gã sẽ xuất hiện, tâm tình coi như ổn định, nhưng mắt thấy đồ phổ sắp đến tay lại bị hụt mất, thật sự không nhìn được phải nổi trận lôi đình.

Y lạnh lùng nói: “Ôi! Người vẫn còn sống à? Lần này đặc biệt đến để ta thực hiện câu nói lúc trước sao?”

Không Không Nhân vẫn là biểu tình mặt nạ đất sét: “Đáng tiếc trên đời này quan tài có thể chứa ta vẫn còn chưa đóng xong”.

“Không hề gì,” Thiên Dương nói: “Trời đất làm quan tài cũng rất có ý thơ!”

Không Không Nhân liếc nhìn cuộn da dê trên tay Lưu Ngộ một cái: “Ta không có thời giờ rảnh rỗi mà đàm luận thi ca, kế tiếp còn phải luyện kiếm”.

Thiên Dương nghiêng răng nói: “Người đi học kiếm với Diêm Vương đi!” Kiếm liền đâm ra, Thiên Tường hơi nghiêng người, trở tay một kiếm chém thẳng mặt y, Thiên Dương kịp thời dựng thẳng thân kiếm ngăn cản, đẩy được kiếm ra ngoài, lập tức hồi kiếm đâm thẳng vào họng gã, Thiên Tường trượt về sau một bước tránh được, lại đâm ra một kiếm.

Tuy Thiên Dương lúc trước đã hạ một phen công phu thu liễm tâm thần, một khi đấu võ đủ loại vũ nhục trước kia phải chịu nháy mắt ùa lên trong lòng, lửa giận nhất thời vừa phát thì không thể vãn hồi, Lưu Ngộ, Nhiếp Ân Nương, đồ phổ gì đó ném hết ra sau đầu, chỉ một lòng muốn băm tiểu tử này ra làm ngàn mảnh. Thiên Tường xưa nay khi đánh nhau luôn đặc biệt bình tĩnh, dù phải đối mặt với ca ca đang nổi giận vẫn không hề nhú mày một thoáng, hoàn toàn không nhìn ra tâm tình của gã, nhưng xuất thủ lại là chiêu chiêu trí mạng, không chút lưu tình. Cho dù gã có muốn lưu tình, chỉ sợ cũng không thể do gã quyết định.

Đêm qua trong hai lần giao thủ, Nhiếp Ân Nương đã nhận ra hai người này khá có duyên nguyên, nhưng không thể ngờ được bọn họ lại quyết đấu sinh tử ngay trước mặt địch nhân là mình và Lưu Ngộ, không khỏi cảm thấy kinh ngạc vạn phần. Phi Phi vừa biết Không Không Nhân là đệ đệ của Thiên Dương, cũng biết giữa huynh đệ bọn họ có chút không thống khoái, nhưng nhìn thấy Thiên Dương thật sự toàn lực đấu với gã, cũng phải trợn mắt há hốc mồm.

Lúc này bốn phía chợt truyền đến tiếng huýt còi, huynh đệ đang đánh nhau đến tối sầm cả trời đất chấn động trong lòng, lập tức dừng tay; vừa quay đầu chỉ thấy bốn phương tám hướng quanh miếu thổ địa đã bị quan binh vây chặt, tổng cộng có khoảng trăm người, mỗi người đều đã kéo căng cung tên, tên nhọn lên dây nhắm thẳng đạo tặc và sát thủ. Thì ra Lưu Ngộ sớm chuẩn bị quân lính kỹ càng, theo thời gian đã phân phó đến đây hỗ trợ.

Nhiếp Ân Nương đỡ Lưu Ngộ đứng dậy: “Hiện tại đến lượt ta hỏi các vị, muốn ngoan ngoãn buông vũ khí đầu hàng, hay muốn bị bắn thành tổ ong?”

Thiên Dương quan sát sơ qua tình thế, tra kiếm vào vỏ, cười ha ha nói: “Lưu đại nhân đúng là chuyện bé xé ra to, ta chỉ định đùa giỡn một chút với đại nhân, hà tất phải điều động cả quan binh đến? Lại chẳng phải là đang đánh giặc!”

Lưu Ngộ nói: “Hóa ra người đánh bản quan đến học máu cũng là đùa giỡn”.

Thiên Dương gãi mái đầu bù xù, cười nói: “Thật ngại quá, giỡn hơi quá tay một chút. Nhưng ta nói thật đấy, ta chẳng qua là nhàn rỗi không có chuyện gì làm nên mới đến Trần Châu du ngoạn, không ngờ lại gặp nhầm bạn xấu, tùy tiện bày cho ta chủ ý bậy bạ, hại ta gây ra họa lớn thế này”.

Phi Phi có nằm mơ cũng không ngờ được y lại dám nói những lời thế này, xông tới bên cạnh kêu lên: “Người nói bậy bạ gì đó!”

Thiên Dương đưa tay tóm lấy gã, nói với Lưu Ngộ: “Lưu đại nhân, chính là hấn, chính hấn đã xúi giục ta đi trộm binh phù, cho nên hấn chính là chủ mưu, muốn giết phải giết hấn đầu tiên!”

Phi Phi liếc mạng giãy giụa, đổ mặt tía tai kêu lên: “Người... người cư nhiên là người như thế!”

Thiên Dương xách cổ gã lên, cười nói: “Người bớt nói nhảm, ngoan ngoan chịu chết đi!” Nói xong nhấc cả người thiếu niên lên, sau đó đột nhiên dùng lực ném một phát ra xa hơn mười trượng, miệng kêu: “Chạy! Mau chạy đi!”

Phi Phi rơi lên óc miếu thổ địa, nghe y hô như vậy, thoát tiên ngẩn ra, lại lập tức phục hồi tinh thần, chân điểm nhẹ một cái lùi xuống óc nhà nhanh như chớp, chúng binh sĩ vội vàng kéo cung nhắm nhưng đâu còn thấy bóng dáng của gã nữa?

Một quan quân kêu: “Mau đuổi theo!” Lưu Ngộ vung tay nói: “Không cần, không đuổi kịp đâu”.

Nhiếp Ân Nương cười nói: “Sậu Vũ Cuồng Dương, hảo nghĩa khí”.

Biểu tình nịnh hót giả hoạt làm bộ vừa rồi nhất thời biến mất, Thiên Dương lạnh lùng nói: “Đừng hiểu lầm, ta chỉ muốn đuổi người vương bận đi, giết người mới thuận tay”.

Nhiếp Ân Nương nhíu chặt chân mày, nàng biết rõ công phu của hai người này hết sức lợi hại, nếu quan binh xung đột chính diện với họ chắc chắn sẽ tạo thành rất nhiều tổn thương vô vị, nàng quay đầu nhìn thanh kiếm đang nằm dưới đất, định một mình đấu với hai đại cao thủ; nào ngờ viên thống lĩnh vừa dẫn binh tới nóng lòng lập công, không đợi Lưu Ngộ mở miệng đã hạ lệnh nói: “Bảo hộ đại nhân! Bắn tên!”

Nhiếp Ân Nương vội vàng kêu to: “Khoan đã!” Nhưng mấy trăm mũi tên đã bay như mưa về phía truyền nhân của Kiếm Thần.

Hai người chẳng những không trốn tránh, ngược lại không hện mà cùng vận hết tốc lực xông vào giữa trận tên, trường kiếm trong tay múa thành kiếm võng không chút kẽ hở trước người, mấy trăm mũi tên bay tới đều bị chặt gãy rơi xuống đất, rốt cuộc không mũi tên nào chạm được đến hai người. Hai huynh đệ không ngừng bước, xông một mạch vào trong trận của binh sĩ, chúng binh sĩ không kịp cài tên bắn nữa, chớp mắt đã có hơn mười người ngã xuống đất. Quân tâm thoáng chốc tán loạn, những binh sĩ khác bắt đầu ném cung tên chạy trốn, trường điện liền trở nên lộn xộn.

Lưu Ngộ mắt thấy còn tiếp tục như vậy ắt bị diệt sạch, lập tức kêu to: “Hai vị thiếu hiệp! Còn muốn đồ phở không?” Hai người Thiên Dương Thiên Tường vừa nghe thấy “đồ phở” đều không tự chủ được dừng chân, quay đầu nhìn hấn.

Lưu Ngộ giơ cao cuộn da dê, nói: “Đồ phở ở đây, các người tới lấy đi!” Nói xong dùng sức ném cuộn da dê đến phương xa. Hấn vốn đã khỏe, lần này ra tay lại dùng đến mười phần công lực, ném vừa cao vừa xa. Chỉ thấy cuộn da dê tạo thành một đường cong hoàn mỹ giữa trời, không nghiêng lệch rơi thẳng xuống sông.

Thiên Dương Thiên Tường không chút nghĩ ngợi lao theo xuống sông, Thiên Dương bắt được cuộn da dê trước, Thiên Tường vươn tay cướp, Thiên Dương đánh qua một quyền, hai người bất chấp bản thân đang ở giữa dòng nước xiết, một lần nữa ra tay ẩu đả, nháy mắt đã bị dòng nước đục ngầu cuốn trôi mất dạng.

5. Chương 4

Dòng suối nhỏ chảy ra sơn cốc khoảng vài dặm, thể nước hơi giảm xuống, hai người thoát khỏi dòng nước xiết bò lên bờ, đều chống hai tay xuống đất, nằm sấp thở dốc không ngừng.

Kiểm của Thiên Dương sớm bị nước sông cuốn trôi đi, nhưng trong tay vẫn đang nắm chặt kiếm phổ. Thiên Tường đồng dạng tay không tác sắt, ánh mắt cũng nhìn chăm chăm kiếm phổ không thôi. Đợi hơi thở vừa mới thoảng dịu lại, gã lập tức phóng tới đoạt kiếm phổ, Thiên Dương nghiêng người tránh được, kế tiếp lại là một trận ẩu đả.

Hai người đều tập kiếm từ bé, quyền cước công phu không được khá cho lắm, mà tay phải của Thiên Dương đang phải bảo vệ cuộn da dê, chỉ còn tay trái là có thể công kích, tình thế càng thêm bất lợi. Trong đầu lóe qua chiêu thức Lưu Ngộ đã sử dụng lúc trước, liền bắt chước làm theo, ném cuộn da dê ra hơn hai trượng. Thiên Tường phi thân đi đoạt, Thiên Dương lia chân gạt gã ngã xuống, nhào đến tấn công mãnh liệt.

Đánh một lúc lâu rốt cuộc cả hai đều thương tích đầy mặt, sức cùng lực cạn mà vẫn không chịu dừng tay. Song họ đánh nhau quá chuyên tâm, không phát hiện trong bụi cỏ cách đó không xa có kẻ đang ẩn nấp, người nọ vốn đang ngủ, bị tiếng đánh nhau của hai người đánh thức, hiện tại đang mở to mắt nhìn trộm.

Thiên Dương đã mở miệng: “Diệu Thủ Không Không Nhân, người lần này đến tám phần không lĩnh nổi tiền thưởng của Ngụy Bác”. Thiên Tường nói: “Lĩnh thưởng là chuyện nhỏ, sớm lấy đầu Lưu Ngộ và đồ phổ đi bán tế sư phụ quan trọng hơn”.

Thiên Dương cười gằn: “Người nên trực tiếp đi hầu hạ sư phụ cho nhanh!”

Người đang nấp trong bụi cỏ vừa nghe đến mấy chữ Diệu Thủ Không Không Nhân liền chấn động toàn thân, quay đầu lên lút rời khỏi.

Hai người đang đánh nhau kịch liệt, bỗng bị một tấm lưới lớn chụp ngay xuống đầu, phút chốc cả hai đã bị bao chặt, ngã lăn ra đất.

Thiên Dương vừa hồi phục tinh thần, thành linh phát hiện bản thân đang nằm giữa, mà Thiên Tường lại nằm sấp lên người mình, nhất thời kinh hãi vô cùng, hồi ức đáng sợ nháy mắt hiện hết trong đầu. Trực giác đưa tay muốn đẩy gã ra, ai ngờ động tác của Thiên Tường còn nhanh hơn, y chưa kịp ra tay mà Thiên Tường đã nhảy dựng lên, như thể Thiên Dương là một nồi nước sôi bất cứ lúc nào cũng có thể làm bỏng gã. Tiếc là lưới vây quá chặt, khiến gã bị dội ngược trở lại ngay tức khắc, Thiên Tường vội vàng chống hai tay xuống đất mới không ngã sấp lên người Thiên Dương lần nữa. Tuy là như vậy, tư thế kiểu này đã đủ xấu hổ lắm rồi.

Thiên Dương nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy chung quanh có khoảng ba bốn chục người đang đứng kín mít, có già có trẻ, có nam có nữ, tất cả đều mang theo đao kiếm, hiển nhiên đều là người trong giang hồ. Hai bên mỗi bên có một nam tử trẻ tuổi, dùng sức lôi một sợi dây thừng, thắt chặt tấm lưới. Thiên Dương phần nộ quát: “Các người là ai? Muốn làm gì?”

Một thanh niên từ giữa đám người bước ra, vóc dáng trung bình, tướng mạo tầm thường, thái độ lại thập phần vênh váo hống hách. Hắn quay đầu qua hỏi nam nhân thấp bé bên cạnh: “Kẻ nào là Diệu Thủ Không Không Nhân?” Người thấp bé liền chỉ Thiên Tường nói: “Là hắn! Ta nghe người kia gọi hắn là Không Không Nhân”. Hắn chính là kẻ vừa rồi trốn trong bụi cỏ.

Thanh niên ngạo mạn nhìn Thiên Tường nói: “Diệu Thủ Không Không Nhân, tên sát nhân ma quỷ nhà ngươi, hôm nay Âu Thiết Thành ta suất lĩnh đoàn quân trừ ác không ngại ngàn dặm xa xôi mà đến, chính là muốn thay võ lâm trừ hại, trừng trị... A!” Nói được một nửa liền biến thành tiếng kêu thảm thiết, bởi Thiên Dương đã nhặt một hòn đá ném trúng ngay mũi hắn, nhất thời máu chảy như trút. Âu Thiết Thành ôm mũi chỉ Thiên Dương kêu lên: “Người... người!”

Thiên Dương chửi: “Ta thêm vào quần người là thiết thành hay đồng thành! Ta với hắn còn chưa đánh xong, các người xông vào phá rối cái gì? Không phân tốt xấu đã vây người ta, có hiểu lẽ phép không? Còn không mau thả ra!” Y bình sinh hận nhất đang đánh nhau lại bị quấy rầy, hơn nữa đồ phổ Phi Long Thần Kiếm Chưởng ở ngay trước mắt, những người này lại chạy đến phá hỏng, thực sự là tức muốn bốc khói.

Âu Thiết Thành giậm chân mắng âm lên: “Ta là thiếu trang chủ của Trí Đức sơn trang, tên tiểu tử thối nhà ngươi lại dám vô lễ với ta như vậy!”

Thiên Dương nói: “Trí Đức sơn trang là cái quái gì? Nghe cũng chưa từng nghe qua. Ngược lại trên giang hồ từ nay về sau sẽ có thêm một Trí Chương sơn trang”. Âu Thiết Thành đương trường muốn xông lên liều mạng với y, người bên cạnh vội vàng kéo lại.

Một lão giả bước lên, nhìn Thiên Tường hỏi: “Các hạ chính là Diệt Thủ Không Không Nhân?”

Thiên Tường lạnh lùng nói: “Cứ thả ta ra trước, lại cho ta một thanh kiếm, ta lập tức cho ông biết ta có phải hay không”. Ánh mắt gã vẫn nhất quán lạnh băng, lại lộ ra sát khí hung mãnh, lão giả và những người khác không khỏi lui về sau một bước.

Lão giả định thần, nói tiếp: “Người đã không phủ nhận, vậy chúng ta cũng không khách khí nữa. Diệt Thủ Không Không Nhân, người giết người vô số, hai tay nhuộm đầy máu tanh, sớm đã dẫn đến giang hồ công phần. Hôm nay nhất định phải trả lại công đạo cho hơn hai trăm mạng người bị người giết hại.”

Thiên Tường kinh ngạc nói: “Hơn hai trăm người? Nhiều như vậy? Thật sao? Thế ta về sau phải tăng giá mới được. Lần tới ai còn dám lấy giá của lính mới để lừa ta, ta không thể không cho hắn mất mặt!” Mọi người ở đây đều giận dữ ra mặt, lão giả nọ cũng lộ biểu tình căm ghét, lạnh lùng nói: “Người không cần phải mạnh miệng!”

Một người trung niên bên cạnh hỏi: “Nghiêm tổng quản, kẻ còn lại phải xử lý thế nào?”

Âu Thiết Thành nói: “Đương nhiên không thể thả hắn. Nhìn diện mạo kia cũng biết hắn tuyệt đối không phải là thứ gì tốt đẹp”.

Thiên Dương nói: “Điều đó là đương nhiên, nếu biến thành thứ tốt đẹp như người, vậy nửa đời sau không cần phải lăn lộn nữa”.

Lão giả được gọi là Nghiêm tổng quản ngăn Âu Thiết Thành lại muốn phát tác, nói: “Các hạ không phải là đồng lõa của Không Không Nhân chứ?”

Thiên Dương phẫn nộ nói: “Đại thúc, ông có hoa mắt không đó? Không nhìn thấy ta với hắn đang đánh nhau sao? Ai là đồng lõa của hắn!”

Sự nhẫn nại của y đã sắp đến hạn độ, bị vây trong lưới cùng Thiên Tường, tuy thân thể không đụng vào nhau, y vẫn có thể tinh tường ngửi được mùi vị trên người Thiên Tường, khiến y căng cứng toàn thân, dung hết toàn lực mới không phát run, hướng chi lại là tư thế khó kham như vậy; y đành phải liều mình quay đầu sang một bên, tránh cho khuôn mặt phải đối diện với lồng ngực của Thiên Tường, nhưng vừa quay đầu lại đối thẳng với cánh tay Thiên Tường đang chống dưới đất, đủ loại áp bức khiến y cơ hồ phải ngạt thở; bởi vậy sợ hãi hóa thành lửa giận, toàn bộ chuyển hướng qua những kẻ dám vây y trong lưới.

Nghiêm tổng quản nói: “Chúng ta chỉ cần Diệt Thủ Không Không Nhân, người không liên quan thả ra đi”. Âu Thiết Thành liền ngăn lại: “Không được, nếu cởi lưới ra Không Không Nhân sẽ chạy mất”.

Thiên Dương gầm lên: “Đó là chuyện của nhà ngươi! Mau thả ta ra!”

Âu Thiết Thành cúi đầu nhìn dáng vẻ kích động của y, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười nham hiểm, nói: “Té ra lão huynh ngươi vừa ý với cái lưới này như vậy, cứ nhiên vui vẻ đến thế!”

Thiên Dương trừng mắt nhìn hắn hằm hằm, Âu Thiết Thành nói: “Để báo đáp cho cục đá vừa rời của ngươi, ta sẽ chiêu đãi ngươi ở trong này thêm một lúc nữa”.

“Ngươi!!” Thiên Dương thật sự đã tức điên, bất chấp tất cả đưa tay ra sức xé tấm lưới, hao hết sức của chín trâu hai hổ mà vẫn không thể làm rách được miếng lưới nào.

Thiên Tường bình tĩnh nói: “Vô dụng thôi, đây là lưới thiên tâm, không dễ dàng bị xé rách vậy đâu”. Thiên Dương không nhịn nổi trộm liếc gã một cái, phát hiện đầu gã cũng một mực quay sang bên cạnh, mặc dù nói với mình nhưng ánh mắt vẫn hướng đến bọn Âu Thiết Thành, hoàn toàn không quay qua đây.

Nhìn dáng vẻ của gã như vậy, Thiên Dương cảm thấy hơi an tâm, rốt cuộc lại bắt đầu có chút đồng tình: đầu cứng ngắc như vậy, cổ nhất định là rất đau nhỉ...

Nghiêm tổng quản khuyên giải: “Thiếu trang chủ, mục đích của chúng ta là bắt Không Không Nhân về Trí Đức sơn trang hỏi tội, hiện tại đã bắt được người, đừng nên để nảy sinh thêm rắc rối”. Âu Thiết Thành lạnh lùng nói: “Tại sao lại phải bắt giữ? Nhân hiện tại một đao chém chết, mang thi thể quay về báo cáo không được sao?”

Thiên Dương hừ một tiếng: “Trí Chương sơn trang gì đó thật đúng là không ai bằng mà, nghĩ mình là quan phủ sao? Còn đòi hỏi tội cơ đấy!” Y đương nhiên cũng biết Thiên Tường sát nghiệt cực nặng, khó tránh báo ứng, mình càng không cần che chở cho gã, nhưng y cứ không vừa mắt với những người này.

Nghiêm tổng quản nói: “Bọn ta không phải quan phủ, chỉ là người nhà của người chết dưới tay Không Không Nhân, nhận sự ủy thác của những khổ chủ khác, đạo nghĩa không cho phép chùn bước đến đây trốn nã hung thủ về tạ tội với người đã mất”.

Thiên Dương lạnh lùng nói: “Thế các ngươi càng kỳ lạ hơn. Tiểu tử này là sát thủ, không nhìn thấy tiền là sẽ không động, ngay cả việc sự phụ mình dặn dò cũng phải tìm được người chi tiền trước mới chịu ra tay, sao có thể vô duyên vô cớ đi giết người? Nhất định là có kẻ bỏ tiền ra thuê hẳn. Các ngươi không đi bắt kẻ chủ mưu sau màn, lại chỉ biết khó dễ một quân tốt nhận tiền làm việc, vậy người chết có thể an tâm sao?”

Thiên Tường thở than: “Thôi đi. Họ sợ nhất chính là bắt được kẻ chủ mưu sau màn đấy”. Thiên Dương ngạc nhiên: “Sao lại nói như vậy?”

Thiên Tường nói: “Người thử nghĩ lại đi. Người bình thường nếu không vừa mắt với ai đó, trực tiếp giết tới cửa làm thịt người nọ là được, cần gì phải phí tiền mời sát thủ? Kẻ phải chi tiền thế này, nếu không phải bản thân công phu quá kém thì chính là không tiện ra tay. Vì sao lại không tiện đây? Đương nhiên là bởi vì đối phương chính là người trong nhà mình”.

Thiên Dương bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Ái chà, vậy nếu khai ra hung phạm, trong nhà sẽ náo nhiệt lắm đây”.

“Không phải sao. Ta nhớ hình như trước kia từng giết một tiểu tử tên là Âu Thiết Vân, chính bởi vì mặt mũi quá đẹp chiếm hết nữ nhân xung quanh, một tên đường đệ xấu xí của hắn tức quá, liền nhét cho ta một ngàn lượng bạc...” Âu Thiết Thành giận dữ rống to: “Người cầm miệng lại cho ta!” Rút đao lao tới, bị Nghiêm tổng quản ngăn lại.

Thiên Dương gạt đầu khoa trương: “A... hóa ra cái gọi là đội quân trừ ác gì đó không phải đến báo thù, mà là đến diệt khẩu”.

Trên mặt Nghiêm tổng quản hiện ra vẻ giận dữ, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế nói: “Người trẻ tuổi, ta nói cho ngươi biết, ta thấy ngươi là người ngoài cuộc nên không muốn làm khó, nhưng ngươi đừng thấy được một tác lợi muốn tiến một thước”.

Thiên Dương nói: “Đại thúc, ông cũng nghe rõ cho ta, ta vốn mặc kệ các ông muốn bắt hắn đem đi hấp chiên hay rán đều chẳng liên quan gì đến ta, nhưng ta rất bất mãn với thủ đoạn tệt hại này của các người, huống hồ ta với hắn còn chưa tính xong nợ nần, các người đừng mong kiếm tiện nghi có sẵn”.

“Trước khi mạnh miệng hãy nhìn lại tình cảnh của bản thân đi”. Nghiêm tổng quản nói xong đá Thiên Tường một phát, tức thì điểm huyết đạo của gã. Thiên Tường khẽ kêu một tiếng, hai tay rất cuộc không chống được nữa, cả người ngã sấp xuống, Thiên Dương xúi quẩy hiển nhiên khó thoát được vận mệnh làm đệm thịt. Y hít một hơi khí lạnh, suýt nữa hét toáng lên, nhưng lại không muốn yếu thế trước mặt đám người này, chỉ đành cắn răng chịu đựng, hung hãn trừng Nghiêm tổng quản.

Nghiêm tổng quản chỉ thị cho hai tên gia đình: “Cởi lưới ra, trói Không Không Nhân lại”. Không ngờ lưới mới vén lên được một nửa, Thiên Tường vốn phải cứng còng toàn thân lại nhảy dựng lên, bay đến đá hai gia đình.

Đáng lý gã phải dễ dàng hạ được hai người này, không may là Thiên Dương lại nôn nóng, không chịu tiếp tục bị vây trong lưới thêm nữa. Thiên Tường xuất cước y cũng đồng thời nhóm dậy liều mạng xông ra, hai huynh đệ đâm thẳng vào nhau ưu mỹ vô cùng, lại mắc phải lưới ngã nhào xuống đất.

Nghiêm tổng quản vội vàng kêu to: “Mọi người lên!” Đợi hai người chẳng dễ dàng gì giãy giụa bò dậy được thì bảy tám thanh kiếm đã đặt ngay ngắn trên cổ.

Âu Thiết Thành quát: “Không phải sớm nói hấn sẽ chạy trốn sao? Nghiêm thúc, ông rất cuộc đang làm gì đây?” Nghiêm tổng quản vẻ mặt vô tội nói: “Sao lại... Ta rõ ràng đã điểm huyết đạo của hấn, tiểu tử này biết giải huyết!”

Mọi người đem hai huynh đệ cột quay lưng vào nhau, treo lên một gốc đại thụ, sau đó tụ tập dưới tán cây thảo luận sự tình kế tiếp.

Âu Thiết Thành nói: “Từ đây đến Trí Đức sơn trang ít nhất phải mất nửa tháng, nếu muốn một đường áp giải chúng trở về, chỉ e khó tránh khỏi đêm dài lẩm mọng, ta vẫn cho rằng trực tiếp giết chết rồi mang thi thể trở về an toàn hơn”. Nghiêm tổng quản nói: “Người còn lại thì sao?” Âu Thiết Thành nói: “Đương nhiên cũng giết luôn”.

Nghiêm tổng quản không đồng ý: “Thiếu gia, tiểu tử này không liên quan gì đến vụ việc, chúng ta hà tất hại thêm nhiều mạng người?”

“Nghiêm thúc, ông không thấy đáng về chung một giuộc với Không Không Nhân của hấn vừa rồi sao? Hai kẻ này tuyệt đối có liên quan. Huống hồ hấn còn dám vô lễ với Trí Đức sơn trang, có cho hấn chết một trăm lần cũng không oan uổng!”

“Nhưng...”

Khi hội nghị dưới tàng cây còn tranh chấp chưa xong, người trên cây cũng không rảnh rỗi.

Thiên Tường lạnh lùng nói: “Ta xin thề là đời này chưa từng thấy kẻ nào ngu ngốc hơn người!” Thiên Dương cũng không chịu yếu thế đáp lại: “Rõ ràng là người đâm vào ta, lại còn dám trách ta?”

“Người không thể chờ ta đánh ngã hai tên kia rồi hăng động sao?”

“Ta nào biết người đang giả chết?”

“Rõ ràng là người biết...” Nói được một nửa liền dừng lại.

Thiên Dương nói: “Ta làm sao biết được?” Ý tình linh linh ngộ được ý của Thiên Tường chính là “Người rõ ràng biết ta có thể tự giải huyết”, nhất thời ruột gan xoắn lại. Đúng vậy, y biết, hơn nữa còn từng trả giá rất đắt cho chuyện này.

Hai người khựng lại một lúc, Thiên Tường nói: “Tóm lại, đều là do người quá thiếu kiên nhẫn nên mới thành ra thế này!”

Thiên Dương phẫn nộ nói: “Cái rắm! Nếu không phải do người thấy tiền sáng mắt tạo nghiệt khắp nơi, sao có thể rước lấy chuyện thế này? Hơn nữa, vì sao ta cũng phải chịu những tội này? Người bọn họ muốn tìm chính là người, đâu có liên quan gì tới ta?”

“Vừa rồi nếu người chịu sảng khoái đem đồ phở cho ta, chúng ta đã có thể tự mình tiêu dao quay về, căn bản sẽ không đụng phải bọn họ!”

“Đó là ta đoạt được, dựa vào cái gì mà phải đưa người?”

“Thật không biết xấu hổ! Người từ đầu đến cuối chỉ biết làm những chuyện mất mặt, còn dám nói là người đoạt được?”

Thiên Dương cá giận nói: “Ta mất mặt chỗ nào?”

Thiên Tường hừ một tiếng nói: “Còn không mất mặt? Người chỉ biết kêu nữ nhân kia ném kiếm, kết quả lại để thua bởi một cây roi, vật đã tới tay lại bị kéo về, quả thật khiến người ta cười rụng cả răng!”

Thiên Dương cũng mỉa mai đáp lại: “Người thì hay được đến đâu? Sư phụ sớm đã nói Lưu Ngộ tính toán như thần, trước đó đều sớm có chuẩn bị; người cũng không thèm kiểm tra xem người trong phòng là thật hay giả đã xông tới phá tan nóc nhà người ta, căn bản chỉ làm trò cười cho Nhiếp Ân Nương!”

Thiên Tường nói: “Ta đương nhiên đã tra! Theo dõi hấn cả ngày, tuyệt đối xác định đó là hàng thật, ai biết đến tối lại bị tráo mất”. Thiên Dương lại nói: “Nói cả buổi cũng chẳng trốn được một chữ ‘ngu’!”

Âu Thiết Thành dưới tàng cây đã cao giọng: “Nghiêm thúc, ông rốt cuộc là muốn giúp bên nào?” Nghiêm tổng quản nói: “Tôi chỉ cảm thấy cách làm đuổi tận giết tuyệt không thỏa đáng”.

“Nghiêm thúc, kẻ bị treo trên cây đó không phải ai khác mà chính là tên sát nhân ma vương Diệu Thủ Không Không Nhân! Nếu giữa đường để hắn thoát được dây trói, bị đuổi tận giết tuyệt chính là chúng ta. Trách nhiệm này ông gánh được sao?”

“Chúng ta phể tay chân hấn trước, không phải là được sao?”

Âu Thiết Thành nói: “Việc đó và giết hấn ngay bây giờ có gì khác biệt? Dù sao sớm muộn cũng phải giết hấn”.

Nghiêm tổng quản lắc đầu nói: “Chúng ta phải giải hấn về Trí Đức sơn trang, để cho hấn ở trước mặt tất cả khổ chủ khai ra kẻ chủ mưu đã bỏ tiền thuê hấn. Tiểu tử kia nói rất có lý, chỉ có tìm ra hung phạm thật sự mới có thể giải oan cho người chết”.

Thiếu trang chủ nói vẻ khinh thường: “Tiểu tử đó thuận miệng nói bừa mà ông cũng tin!”

Nghiêm tổng quản lạnh lùng nói: “Chẳng có lý do gì để không tin? Nói khó nghe một chút, đã là sớm muộn đều phải giết hấn, thiếu gia cần gì phải nôn nóng nhất thời? Chẳng lẽ đúng như lời hấn nói, cái chết của Thiết Vân thiếu gia là...”

Âu Thiết Thành sắc mặt đại biến, mắng to: “Ngươi...!”

“Ngươi đúng là ngu si!”

Thanh âm đến từ đỉnh đầu, mọi người ngẩng đầu, nhìn thấy Thiên Dương đang nổi giận đùng đùng quát: “Ta suýt nữa đã có thể giải quyết Lưu Ngộ, ngươi lại đi lao tới cản phía trước hấn! Ngươi biến thành người của Lưu Ngộ từ bao giờ thế?”

“Ngươi không phải cũng thế?” Lửa giận của Thiên Tường cũng bốc lên không kém, gã không còn là tượng đất bất động như núi nữa: “Ngươi sợ ta đánh thắng Nhiếp Ân Nương chiếm được tiên cơ cho nên mới lấy đá ném ta, đúng không? Còn làm mặt ta bị thương, quá đê tiện!”

“Ra đây lẩn lộn phải dựa vào bản lĩnh của mỗi người, nói gì đê tiện hay không đê tiện? Mặt ngươi thì đáng mấy xu? Mặt đẹp hơn mà thiếu đầu óc thì cũng vô dụng!”

Thiên Tường cả giận nói: “Ngươi nói ai thiếu đầu óc?”

“Đương nhiên là kẻ về nhà cũng để rớt xuống sông rồi”.

“Chỉ biết nói ta, ngươi có bản lĩnh thì thử đi giữa đêm có bão tuyết xem!”

“Ta đã nói ngươi ngu ngốc rồi mà! Ai lại chạy lung tung giữa lúc thời tiết như vậy? Ngươi không thể chờ tuyết ngừng rồi mới đi sao?”

“Ta mới không có lười biếng như ngươi!”

“Bản thân ngu ngốc thì cứ thành thật thừa nhận đi!”

Âu Thiết Thành ngựa mắt quát: “Ê, hai ngươi im lặng coi!” Nhưng hai huynh đệ đều để ngoài tai.

Thiên Tường nói: “Ta thừa nhận cái gì? Bị ngươi lao vào phá rối, ta chẳng những không lấy được tiền của Ngụy Bác Tiết độ sứ, bảo kiếm bị mất, hiện tại đến cả y phục cũng đi tong! Ngươi có biết bộ quần áo này bao nhiêu tiền không?”

Quả thực đối với Thiên Tường xưa nay luôn coi trọng bề ngoài mà nói, tai họa lớn nhất không hề là bị kẻ thù bắt được, mà là thảm trạng hiện tại: mặt vừa bị thương lại dính đầy bùn đất, biến thành đen thui thùi lù; đầu tóc dày công chải chuốt vốn đã bị Thiên Dương chém đứt lưa thưa, hiện giờ lại rối tung thành một nùi; cẳng khở phải nói trừ sam danh quý, vừa ướt sũng vừa dính đầy bùn đất, đã sớm đi đời nhà ma. Thiên Tường chật vật như vậy chẳng những bản thân gã chịu không nổi, ngay cả Thiên Dương cũng cảm thấy không quen.

Thiên Dương suýt nữa bật cười, nhưng vẫn nhịn xuống: “Ai kêu ngươi ngay cả đánh nhau cũng thích ăn diện như thế”. Thiên Tường nói: “Ta không có nhếch nhác như ai kia”. Thiên Dương nói: “Thì làm sao? Ta cứ thích nhếch nhác, ngươi không phục hả?”

Âu Thiết Thành quát: “Hai ngươi mau câm miệng!”

Hai huynh đệ đồng thời cúi xuống mắng:

“Ngươi mới câm miệng cho ta!”

“Chúng ta bên này còn chưa giải quyết xong, ngươi ồn cái gì mà ồn!”

Âu Thiết Thành nổi trận lôi đình: “Hai tiểu tử này thật không biết sống chết!” Quay đầu qua nói với Nghiêm tổng quản: “Nghiêm thúc, chỉ cần không giết chết bọn chúng là được chứ gì? Mọi người nghe đây, mau lấy đá ném chúng cho ta, bao giờ ta bảo ngừng mới được thôi!”

Nghiêm tổng quản nhất thời không nghĩ ra lời nào để ngăn cản, mọi người liền theo mệnh lệnh của thiếu trang chủ, nhao nhao nhặt đá ném hai huynh đệ trên cây. Hai người bị treo lơ lửng giữa không trung chẳng cách nào khả thi, chỉ đành liều mạng dùng chân đá vào thân cây để dây thừng đu đưa qua lại hòng né tránh, nhưng rốt cuộc vẫn bị ném trúng mấy phát.

Âu Thiết Thành đắc ý cười ha hả: “Hai vị cứ hưởng thụ đi! Ái chà!” Chân không lưu ý, vấp phải một vật suýt ngã. “Đây là cái gì? Không phải bản đồ kho báu chứ?” Hắn dùng mũi chân gầy cuộn da dê dưới đất, đọc dòng tên phía trên: “Vô Ưu Tử, Lý Sư Đạo, là ý gì vậy?”

Hai người trên cây thấy hắn dùng chân giẫm lên tên sư phụ, đều giận tím mặt, trong mắt bắn ra sát khí hung ác vô cùng, dùng thanh âm trầm thấp lại chứa đầy lửa giận cùng quát lên: “Nhấc chân ra cho ta!”

Âu Thiết Thành thoát đầu bị khí thế của hai người dọa giật thót, lập tức chế giễu: “Ta không nhấc đấy, các ngươi định thế nào?” Nói xong càng ra sức dùng chân chà qua chà lại trên cuộn da dê.

Thiên Tường một lần nữa đưa chân ra sức đập thân cây, sợi dây thừng đang treo hai người lập tức mang theo cả hai đu đưa mãnh liệt, khi đưa đến gần thân cây đổi thành Thiên Dương đá ra, mang theo hai người bắn càng xa hơn. Hai người cứ vòng qua vòng lại như vậy mấy lần, bọn người dưới tán cây đều không hiểu gì, nhao nhao nghị luận: “Đang làm cái gì vậy?”, “Đu đưa như thế không thấy chóng mặt sao?”

Lúc này “Rắc” một tiếng, nhánh cây không chịu được chấn động dữ dội như vậy gãy mất!

Mọi người đều cực kỳ hoảng sợ, hai huynh đệ rơi từ trên cây xuống, phóng tới đá ngã hai người trước rồi mới thoải mái hạ đất.

Thiên Dương thấy một đầu dây thừng còn quấn trên cây, nhìn Thiên Tường nói: “Queo trái!” Thiên Tường nói: “Được!” Nghiêng người để cho Thiên Dương đối mặt với thân cây. Thiên Dương duỗi chân vạch một đường về hướng thân cây, kinh phong trên chân lập tức cắt đứt đoạn dây thừng đang quấn trên cây.

Bọn người Trí Đức sơn trang không ngờ họ có thể thoát thân như vậy, mỗi kẻ sợ tới mức kinh hồn bạt vía, nhao nhao lùi lại.

Thiên Tường thấy Âu Thiết Thành rụt lại phía sau đoàn người, bèn nói với Thiên Dương sau lưng: “Qua tìm tiểu tử kia!” Thiên Dương đáp: “Được!”

Hai người đồng thời nhảy vọt lên, Thiên Dương lại đập thân cây để mượn lực, cả hai cùng phóng về hướng Âu Thiết Thành. Âu Thiết Thành còn chưa kịp trốn đã bị Thiên Tường đập ngay ngực ngã nhào, máu tươi trào ra miệng, tức thì ngã xuống. Thiên Dương lại đá người hắn mấy phát, miệng mắng to: “Khốn kiếp, ngươi dám đập lên đồ của sư phụ ta? Ta đá chết ngươi!”

Thiên Tường nói: “Không phải ta thích xoi mói, nhưng đây không phải là đồ của sư phụ, là của Lý Sư Đạo”. Thiên Dương nói: “Đều như nhau cả!” Thiên Tường gật đầu: “Nói cũng phải”.

Nghiêm tổng quản kêu to: “Mọi người xông lên! Mau đi cứu thiếu trang chủ!”

Những người khác tuy sợ hãi, nhìn thấy hai huynh đệ vẫn bị cột quay lưng vào nhau, hai tay không thể cử động, đều lớn gan cầm binh khí tiến lên vây đánh hai người. Thiên Dương Thiên Tường chỉ dùng chân ứng chiến, tuy rằng phối hợp chặt chẽ, thoáng cái quật ngã được mấy người, dù sao vẫn có phần cật lực.

Thiên Tường nói: “Ê, trận này có chút phiền toái.” Thiên Dương cũng nói: “Không có biện pháp, trốn đi!” Liên công Thiên Tường, chân vận lực lui khỏi đoàn người, khi chạm đất lại nhẹ nhàng điểm một cái, hai người lại xông ra mấy trượng.

Thiên Tường kêu lên: “Như thế này thật khó coi!”

Thiên Dương lòng nghĩ bộ dạng này quả thực rất giống một con sâu lông chuyên nhảy tới nhảy lui, đằng sau vẫn còn một đoạn dây thừng đang tung bay, muốn khó coi bao nhiêu thì khó coi bấy nhiêu, nhưng...

“Người muốn mạng hay muốn dễ coi? Đừng lảm lời!”

Chạy thêm một đoạn nữa lại đổi thành Thiên Tường công Thiên Dương chạy. Dù sao phải công thêm một người trên lưng không thể chạy nhanh được, hai người thủy chung không cách nào hoàn toàn thoát khỏi địch nhân sau lưng, khiến Thiên Tường dần trở nên nôn nóng. Lúc này đã chạy tới một hà cốc, hà cốc rất chặt, khe sâu phải đến hơn mười trượng, trên sông lại không có cầu, chỉ có một cái cây đổ nổi liền hai bên bờ sông, biến thành chiếc cầu độc mộc của thiên nhiên.

Thiên Tường chạy thẳng lên cầu độc mộc, không ngờ trượt chân một chút, cả hai ngã nhào xuống. May mà Thiên Dương kẹp hai chân vào thân cây kịp lúc nên hai người mới không bị rơi xuống sông. Chỉ là Thiên Tường bị treo lơ lửng giữa không trung, chỉ còn biết trông cây vào sợi dây thừng đang trói chặt hai người, dây thừng bị siết căng, hằn sâu vào da thịt khiến cả hai đau đớn không thôi.

Thiên Dương gào lên: “Người làm cái quỷ gì đấy!”

“Người có lúc thất thần, ngựa cũng có lúc phải loạn chân...”

“Người mà là ngựa thì sớm đã bị ăn thịt rồi! Mau nghĩ cách đi, sắp thít chết rồi!”

“Đừng kêu quỷ nữa! Ta đếm tới ba, cùng vận công làm đứt dây thừng!”

“Có quỷ mới làm đứt được!”

“Bớt nói nhảm đi! Một, hai, ba!”

Hai người cùng vận công, gắng sức kéo căng dây thừng, chỉ chốc lát sợi dây đã bị đứt, Thiên Dương vội đưa tay tóm lấy Thiên Tường sắp rơi xuống, hai người phí sức của chín trâu hai hổ bò lên cầu độc mộc. Lúc này người của Trí Đức sơn trang cũng đã đuổi tới, thấy họ lấy lại được tự do đều tái xanh mặt mày, không tự chủ được lùi lại.

Thiên Dương nói: “Ái chà...”

Thiên Tường cũng nói: “Tối thật – là khéo mà...”

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, cả đám truy binh ngã nhào dưới đất rên rỉ, không một tên bò dậy được. Thiên Tường nhìn quanh bốn phía, nói: “Ôi, Sậu Vũ Cuồng Dương mềm lòng thật đấy, mỗi kẻ đều lưu mạng sống”.

Thiên Dương nhặt từ dưới đất lên hai thanh kiếm, ném một thanh cho đệ đệ: “Loại cận bã này cũng có giá trị để giết sao? Ngược lại Diệu Thủ Không Không Nhân sao lại phát từ bi vậy?”

“Nếu ta giết bọn chúng, câu ‘không có tiền không chịu động’ kia của người chẳng phải sẽ thành đánh rắm sao? Trước cứ giữ lại, chưa biết chừng về sau sẽ có người ra giá”.

Thiên Dương gật đầu: “Nói cũng phải, bọn này mỗi tên đều rất biết cách làm người ta ghét. Có điều bằng giá khả năng sẽ không cao lắm”.

Thiên Tường nhún vai nói: “Không quan trọng”, rồi quát những kẻ đang nằm dưới đất: “Ta đếm tới ba, các người lập tức rút thật xa cho ta, kẻ đếm xong mà còn để ta nhìn thấy thì chuẩn bị lên tây thiên đi! Một!”

Mọi người vội vàng lê thân thể trọng thương giãy giụa từ dưới đất bò dậy, bỏ chạy tứ xứ, Thiên Tường đếm “Hai!” thấy đa phần đã sắp ngựa chạy khỏi tầm mắt của mình, lại đếm nốt: “Ba!”

Bỗng nhiên khoe mắt nhìn thấy một vật, quay người quát: “Ê, người! Đứng lại!” Rút kiếm lao tới chặn trước mặt một thiếu niên. Thiên Dương cũng không chịu nhường nhịn phóng tới, hai người đồng thời rút kiếm chặn thiếu niên nọ lại, tay cũng đưa ra cùng lúc, quát thiếu niên: “Đưa đồ phở cho ta!”

Thiếu niên nọ tuổi tác tương đương Phi Phi, nhìn thấy hai hung thần ác sát này chặn ngay trước mặt, sợ đến nổi toàn thân nhũn ra, thiếu điều quỳ rạp xuống đất.

Thiên Tường quát: “Thứ người giắt ở lưng quần! Đưa ta!” Thiên Dương nói: “Không, đưa ta!”

Thì ra thiếu niên nọ lúc trước thấy hai huynh đệ xem cuộn da dê như bảo bối, cho rằng đó thật sự là bản đồ kho báu, mới thuận tay nhặt lên giắt vào lưng quần, không ngờ lại tự biến mình thành bia ngắm.

Thiếu niên run rẩy rút cuộn da dê ra, nhưng lại không biết phải đưa cho ai mới được, gã nhìn Thiên Dương, lại quay sang Thiên Tường, thấy hai người đều hung ác như nhau, lại gằm lên như nhau. Gã không dám đắc tội với ai, vội vàng ném cuộn da dê xuống đất rồi chạy thục mạng.

Vậy là trường diện lại quay về tình huống khi vừa lên bờ. Hai con người, một đồ phở nằm dưới đất, chẳng qua đã thêm hai thanh kiếm. Bầu không khí (tạm xem như) hài hòa bồi dưỡng được khi kẻ vai tác chiến vừa rồi nhất thời mất dạng, chỉ còn lại ánh mắt thù địch nhìn nhau chòng chọc.

Thiên Dương mở miệng trước: “Dù lấy được đồ phở, người xem hiểu được sao?”

Thiên Tường nói: “Người chẳng phải cũng như thế? Huống hồ ta khác với ai đó công phu không xong, chẳng thềm Phi Long Thần Kiếm Chương. Ta đã nói rồi, lần này chỉ muốn lấy đồ phở và đầu Lưu Ngộ về tế sư phụ.”

Thiên Dương cười lạnh nói: “Người? Miễn đi, loại người hạ lưu vô sỉ, đại nghịch bất đạo như người, căn bản không có tư cách đi bái tế sư phụ!” Thiên Tường nói: “Ta là đồ đệ của sư phụ, đương nhiên có tư cách đi bái tế người, người dựa vào đâu mà dám nói như thế?”

Thiên Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người còn không biết xấu hổ mà hỏi ta! Nếu không phải là vì người, sư phụ đã không chết như vậy!”

Thiên Tường lắc đầu nói: “Ta thật sự không hiểu, vừa bắt đầu người đã đổ hết mọi trách nhiệm quanh cái chết của sư phụ lên ta, cứ như thế ta phải tự trói gô mình lại mà tạ tội với sư phụ và người, đúng là trò cười. Thứ nhất, sư phụ không phải do ta giết; thứ nhì, ta thừa nhận ta không làm hết trách nhiệm trấn giữ cho sư phụ, vậy có nghĩa là ta đã hại chết sư phụ sao? Tình huống lúc đó người rất rõ, căn bản không ai cứu được sư phụ, cho dù ta ngoan ngoãn canh giữ trước cửa động cũng chỉ vô duyên vô cớ bồi thêm một mạng mà thôi. Cho nên cái chết của sư phụ không liên quan đến ta, ta có tội gì? Hơn nữa, nếu không trấn giữ là có tội, đại ca người lúc đó chẳng phải cũng không có mặt ở cửa động đấy thôi”.

Thiên Dương cả giận nói: “Ta có đi mà! Đều là... đều là người...”

Thiên Tường lạnh lùng nói: “Đều là ta hại người không thể chuyên tâm trấn giữ, có phải không?” Thiên Dương không mở miệng, chỉ phần hận trừng gã.

Thiên Tường nói: “Thật kỳ quái, ta đã điểm huyết người sao? Ta có trói gô người lại sao? Người dám nói ta hại người?”

Thiên Dương tức giận đến mức không thốt nên lời, phải khó khăn lắm mới mở miệng ra được: “Kẻ dám ra tay với cả ca ca của mình lại còn nói được hùng hồn lý lẽ như vậy?”

Thiên Tường chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói: “Là ai quy định không thể ra tay với ca ca của mình?”

Thiên Dương ngắt người: “Cái gì?”

Khuôn mặt Thiên Tường lại biến về thành mặt nạ đất sét, đôi mắt trống rỗng dọa người: “Ca ca thì làm sao? Chẳng qua là cùng cha mẹ sinh ra mà thôi, có gì đặc biệt hơn người? Chẳng những không có mấy may tác dụng, đôi lúc còn vướng bận. Giống như Thái Tông hoàng đế anh minh thần võ của chúng ta, không phải là nhờ giết chết ca ca của mình mới lên được long tọa đó sao? Chuyện huynh đệ tương tàn vốn đầy rẫy ngoài đường, căn bản không có gì phải ngạc nhiên, nói trắng ra thì cái gọi là thủ túc tình thâm đó toàn là nói cho người ngoài nghe, chung quy cũng chẳng đáng một xu”.

“ ... ”

Thiên Tường cười nhạt nói: “Trong nhà chúng ta vừa hay không có thứ gì để tranh, cho nên người đối với ta mà nói từ trước đến nay là có thể có hoặc không, bất luận người sống hay chết, đều chẳng liên quan gì tới ta. Hiện giờ vừa hay ta cảm thấy hợp ý với thân thể của người, người chính là đối tượng chuyên cho ta chơi trên giường, ta thêm vào quan tâm người có phải do mẹ ta sinh ra hay không! Ta nói cho người biết, phụ mẫu huynh đệ hay đạo đức nhân nghĩa toàn là giả dối thôi, trên đời này chỉ có tư tâm và thực lực mới là thật. Nếu người không phục, cứ việc phóng ngựa qua đây giết ta, nếu không đánh thắng ta thì phải mặc ta chơi đến chán mới thôi, những lời thừa thãi không cần nói thêm. Hơn nữa, chúng ta minh nhân không cần dùng ám thuật, đêm đó trong rừng thật sự là ta đã cưỡng bức người sao? Bản thân người không hưởng thụ sao?”

Những lời này từng câu từng chữ đều giống như mũi tên nhọn hoắt xoáy vào lòng Thiên Dương, sắc mặt y lúc xanh lúc trắng, chốc lát sau lại biến thành đỏ bừng, chỉ cảm thấy một cơn thịnh nộ long trời lở đất đang từ đan điền xông thẳng lên đầu, khớp xương toàn thân run rẩy thành tiếng, cơ hồ không cầm được kiếm. Nghiến răng nghiến lợi hồi lâu, rốt cuộc thốt được một câu: “Nói vậy, người là sát thủ, chỉ cần có thể sử kiếm là được, đầu lưỡi có thể có hoặc không nhỉ? Ta cứ rút cái lưỡi hạ tiện của người trước đã”.

Thiên Tường cợt nhả cười nói: “Không được đâu? Không có đầu lưỡi ta sẽ không thể yêu thương người nữa, đến lúc đó người khó chịu chính là người nha”.

Thiên Dương tức thì xuất kiếm, Thiên Tường không hề né tránh, đồng dạng vung kiếm nghênh kích. Thiên Dương lần này thật sự đã giận đến phát điên, trong đầu trừ chém đối phương thành tám mảnh thì không còn ý niệm nào khác. Nhưng dù sao hai người từ sáng sớm đã không ngừng chiến đấu, hoàn toàn không nghỉ ngơi, đánh nhau chưa được một hồi thể lực đã bắt đầu không duy trì được nữa, chỉ đành bảo trì cự ly an toàn, tự mình điều tức.

Ngay khi hai người nhắc kiếm định tiếp tục trận chiến, khước mắt Thiên Dương bất ngờ liếc thấy một cảnh tượng, không khỏi ngây người một lúc. Thiên Tường suýt nữa một kiếm đâm xuyên yết hầu của y, vội vàng dừng tay, nhún người nhảy ra, xác định Thiên Dương không phải đang giả trò lừa gạt như lần trước, mở miệng quát to: “Đang quyết đấu lại dẫn mặt ra đó làm gì? Muốn chết hả?”

Thiên Dương không hề để ý tới gã, chỉ tiến lên phía trước, ngơ ngác nhìn về dốc núi phương xa. Trên sườn núi đang có khói bốc lên. Không biết từ khi nào, khu rừng đã bốc cháy. Bởi vì lũ nhân ăn ngũ ngoài trời sơ sẩy mà gây ra hỏa hoạn là không hề hiếm lạ, nhưng phương hướng đó là...

“Bùi đại ca...” Thiên Dương lẩm bẩm.

“Cái gì?” Thiên Tường không hiểu.

“Nhà Bùi đại ca ở đó!” Thiên Dương kêu lên, chạy về phương hướng đám cháy. Y đã xác định chỗ bốc cháy chính là khu rừng nơi đạo tặc Bùi Nghiên chiêu đãi y đang ở.

Thiên Tường gọi: “Ê, chờ một chút!” Nhặt đồ phổ đuổi theo đằng sau Thiên Dương. Chờ hai người đến nơi thì thể lửa đã sớm tắt, Thiên Dương kinh hoàng phát hiện, nơi bị cháy không phải lân cận nhà Bùi Nghiên, mà chính là nhà Bùi Nghiên. Đó vốn là ngôi miếu nhỏ cũ nát trong thâm sơn, tầng hầm lại là sào huyệt của đạo tặc, mà Bùi Nghiên chính là “trụ trì” của ngôi miếu. Nhưng hiện tại miếu nhỏ sớm đã bị cháy sạch chỉ còn sót lại vài bức tường, tối đen như rừng cây lân cận.

Thiên Dương lao vào miếu, mở cửa mật đạo tiến vào hầm đạo tặc, dưới hầm khói bụi mịt mù, vì lửa dưới lòng đất rất khó cháy lan quá lâu, bởi vậy đại khái vẫn còn bảo trì nguyên dạng, nhưng vật dụng bên trong hiện tại đã bị đảo lộn lung tung, trên mặt đất vẫn còn lưu lại vết máu, hiển nhiên từng xảy ra một trận chiến kịch liệt. Thiên Dương tìm khắp tầng hầm mà không hề trông thấy thi thể nào, cũng không tìm được người sống sót. Nhưng y không chịu tuyệt vọng, nén chịu không khí ngột ngạt khó thở dưới hầm, không ngừng tìm kiếm, rốt cuộc xây xẩm mặt mày không bước nổi nữa. May mà Thiên Tường kịp thời xuống lôi y ra ngoài.

Thiên Dương hít được không khí trên mặt đất, tuy còn mùi cháy khét, đầu óc vẫn thanh tỉnh không ít. Mở mắt thấy Thiên Tường đang dìu mình, lập tức dùng sức đẩy gã ra, tự mình gượng đứng dậy. Thiên Tường không mở miệng, chỉ lạnh lùng nhìn bóng y.

Thiên Dương nhìn gian nhà lảm bảm một mình với vẻ không thể tin tưởng: “Mọi người đều không thấy nữa... tại sao?”

Thiên Tường nói: “Là quân đội!”

Thiên Dương giật mình: “Cái gì?”

Thiên Tường nhặt từ dưới đất lên một thứ: “Là danh bài của binh sĩ. Bằng hữu của người đã bị Lưu Ngô bắt đi cả rồi”.

Thiên Dương toàn thân run rẩy: “Lưu Ngô...”

Thiên Tường lắc đầu, mỉm cười ưu nhã, nói: “Uổng cho người một phen khổ tâm giải thoát tiểu phi tặc kia, cố tình gã vô dụng, rốt cuộc vẫn bị bắt. Mà nói trở lại thì nếu là người thật sự hữu dụng, tám phần cũng sẽ chẳng đi chung với đồ sao chổi như người”.

Thiên Dương nhảy dựng lên, chạy về phía thành Trần Châu.

Ngoài thành Trần Châu, mấy ngàn binh sĩ chỉnh chỉnh tề tề liệt đội vây quanh giáo trường, giữa giáo trường có một đoàn người đang quỳ, chính là bọn ác tặc nửa đêm xông vào Lưu phủ ăn cắp binh phù, tổng cộng hơn ba mươi người, đa phần là thanh niên nam tử cùng số ít nữ quyến, tất cả đều bị trói tay cùm chân. Người gây được sự chú ý nhất trong đó là một lão tăng cao lớn, chính là thủ lĩnh Bùi Nghiên, hắn nhìn thẳng phía trước, mặt không hề có nét sợ hãi. Quỳ bên cạnh Bùi Nghiên là một thiếu niên độ mười bốn tuổi, gã là người nhỏ tuổi nhất ở đây, cũng chính là Phi Phi thực tế xuống tay trộm binh phù. Phi Phi đang cúi đầu, toàn thân không ngừng run rẩy.

Lưu Ngô ngồi trên giáo đài, vì ngực bị thương nên thỉnh thoảng lại ho lên kịch liệt. Sóng vai ngồi cạnh hắn chính là khâm sai đến từ Trường An, Giám sát Ngự sử Điền Hoằng Chính. Trên giáo đài chất đống vàng bạc châu báu như một ngọn núi nhỏ, toàn là tang vật lục soát được, chẳng biết con ong mật bằng ngọc bích lục soát được trên người Phi Phi có nằm trong đó không.

Lưu Ngô bắt đầu thẩm vấn phạm nhân: “Bùi Nghiên, vụ trộm binh phù lần này, chính do người chủ mưu?”

Bùi Nghiên đáp: “Đồ nhi ngoan ngoãn của ta chưa bao giờ tự mình làm bừa, đương nhiên là do ta bảo nó làm”.

Lưu Ngô nói: “Người đã thừa nhận, vậy tất cả thủ hạ cùng một nhà lớn bé cứ đợi linh tử tội đi!”

Khâm sai Điền Hoằng Chính nói: “Lưu đại nhân, việc này không được đâu? Ba mươi mạng người không phải chuyện đùa, ngài nên nghĩ cho rõ”.

Lưu Ngô thở dài nói: “Bản quan đâu nguyện ý đuổi tận giết tuyệt, nhưng trộm binh phù... đây chính là trọng tội đại nghịch bất đạo!”

Điền Hoằng Chính nói: “Lưu đại nhân, đã tìm lại được binh phù, ngài không cần phải phán nặng như vậy chứ?”

Lưu Ngô nói: “Chẳng lẽ Điền đại nhân muốn bản quan theo tư tâm mà làm trái pháp luật, thả yếu phạm? Người làm quan làm ra chuyện kiểu này, phải đối mặt với triều đình thế nào?”

Điền Hoằng Chính lại nói: “Người làm quan phải lấy nhân ái trị dân, ngay cả Thái Tông hoàng đế cũng từng vòng khai nhất diện*, phóng thích tử tù, Lưu đại nhân ngại gì pháp ngoại thi ân?”

Lưu Ngô nói: “Điền đại nhân, ngài là Ngự sử, lại có thể nói ra những lời như vậy sao?”

Điền Hoằng Chính nói: “Lưu đại nhân, bằng giao tình của chúng ta, bản quan vốn không muốn vì binh phù mà làm khó Lưu đại nhân ngài, huống chi binh phù hiện tại mất mà được lại, chúng ta cứ xem như đó chỉ là một phen sợ bóng sợ gió, cười cho qua chuyện. Nếu Lưu đại nhân muốn làm việc thiện, bản quan tự nhiên cũng có thể không truy cứu trách nhiệm của ngài trong việc đánh mất binh phù; mà Lưu đại nhân hiện giờ đã đốt cháy một khoảng núi rừng, nếu còn một hơi xử quyết hơn ba mươi người nữa, làm lớn chuyện này ra, bản quan dù có muốn tại triều đình giúp Lưu đại nhân giải quyết cho êm đẹp, cũng là lực bất tòng tâm”.

Sắc mặt Lưu Ngô đã trở nên nghiêm khắc: “Điền đại nhân đang uy hiếp bản quan?”

Điền Hoảng Chính nói: “Không phải uy hiếp, chỉ là phân tích lợi hại, mong Lưu đại nhân suy xét”.

Lưu Ngô thở dài một tiếng: “Điền đại nhân, sao ta có thể cứ thế thả một đám đạo tặc đi được?”

Điền Hoảng Chính nói: “Ta không phải muốn Lưu đại nhân phóng thích cho bọn họ được vô tội, chỉ hy vọng ngài một vừa hai phải, chớ nên hại quá nhiều nhân mạng”.

Lưu Ngô cúi đầu trầm tư một hồi, nói: “Được thôi!” Mệnh lệnh thuộc hạ lôi Phi Phi ra, một tên gia nô bước tới cạnh Phi Phi, trên tay bưng một cái mâm, giữa mâm có một cái chén nhỏ, trong chén là thứ nước màu xanh biếc, không ngừng bốc khói xanh khiến người ta kinh sợ.

Lưu Ngô nói: “Chén này là khiên cơ dược, là kịch độc trong các loại kịch độc, sau khi uống vào lập tức cứng đờ toàn thân mà chết. Người cả gan xông vào phủ đệ của bản quan, trộm binh phù do triều đình ban cho, đây là trọng tội chết ngàn lần cũng không chuộc được, vốn phải bị tịch thu gia sản, chém đầu toàn gia; hôm nay nể Điền đại nhân cầu tình, bản quan cho các người một cơ hội nữa. Sự tình này đã do người làm, chỉ cần người chịu đảm đương trách nhiệm, uống khiên cơ dược này, bản quan sẽ tha mạng cho người nhà của người, sửa thành lưu đầy biên cương. Nếu người không chịu uống, toàn bộ người nhà phải bị chôn theo”.

Những lời này vừa ra, mọi người ở đây tất thảy đại biến sắc mặt, Phi Phi càng là xanh mét mặt mày. Bùi Nghiên hô lên: “Ta là sư phụ nó, để ta uống!” Lưu Ngô lắc đầu: “Hảo hán dám làm tất phải dám chịu. Tiểu tử, người có uống không?”

Phi Phi nhận chén, hai tay run rẩy cơ hồ muốn đổ cả chén thuốc. Ngay khi gã vừa kề chén đến bên miệng, một bóng người đã lủi qua bên cạnh nhanh như gió, đoạt lấy cái chén. Thiên Dương rút cuộc đã chạy đến.

Y chỉ hai quan viên trên đài mắng to: “Bức một hài tử nhỏ như vậy uống độc dược, hai người có còn lương tâm không?”

Lưu Ngô chỉ lạnh lùng nói: “Đây không phải là do người hại sao?”

Điền Hoảng Chính hỏi: “Người là ai?”

Lưu Ngô nói: “Đồng đảng của Bùi Nghiên, một con cá lọt lưới.”

Điền Hoảng Chính nhìn Thiên Dương thở dài, lắc đầu nói: “Ta cũng không muốn xử lý thế này, nhưng người làm quan có lập trường của người làm quan.”

Thiên Dương đảo mắt nhìn khắp toàn trường. Những mấy ngàn sĩ binh, kiếm pháp của y có lợi hại hơn cũng không thể thu thập được. Nghĩ đến bản thân ở Trần Châu bận bịu nửa ngày mà không giết được Lưu Ngô, đồ phở cũng không cướp được, còn liên lụy hảo hữu rước lấy họa sát thân, thật sự không còn mặt mũi nào gặp Giang Đông phụ lão**. Ký ức xa hơn cũng trở lại trong đầu, chuyện phát sinh trong núi, trọng tội nghịch luân, sư phụ chết oan... Nhất thời chỉ cảm thấy mắt hết hy vọng.

Quả thực ta vẫn không nên sống tạm trên đời này nữa. Y nghĩ.

Ngẩng đầu lên, nói với Điền Lưu hai người: “Chỉ cần uống hết độc dược là miễn tử tội cho bọn họ, lời này là thật?”

Điền Hoảng Chính nói: “Bản quan lấy đầu đảm bảo.”

Thiên Dương nói: “Được! Việc này từ đầu đến cuối đều do ta bày ra, ta mới là chủ mưu, vậy nên ta uống!” Nói xong nâng chén lên, lúc này nghe thấy một người trẻ tuổi la lên sau lưng: “Dừng tay...!!!” Nhưng y đã ngửa mặt uống hết.

Chỉ cảm thấy như có một ngọn lửa thiêu đốt từ cổ họng xuống tận dạ dày, Thiên Dương quay đầu, nhìn thấy một thanh niên người đầy bùn đất đang lao đến chỗ mình với tốc độ cực nhanh, nhưng y không đợi được đến khi người nọ lao tới bên cạnh, trước mắt đã tối đen.

*Võng khai nhất diện (mở lưới một mặt) bắt nguồn từ điển tích vua Thành Thang mở lưới thợ săn.

**Vô nhan tái kiến Giang Đông phụ lão (không mặt mũi nào gặp lại Giang Đông phụ lão)

Ý nghĩa của câu này đại khái là thất bại xấu hổ, không còn mặt mũi gặp phụ lão nơi quê nhà.

6. Chương 5

Thành Trần Châu, vẫn là đêm khuya. Ngoài thành khoảng nửa dặm có một gian nhà ngói nhỏ lặng lẽ đứng trơ trọi. Gian nhà ngói kia hoang phế đã lâu, trước nay không hề thấy có người ở, hiện tại lại có một thiếu niên gầy gò đứng ngoài cửa. Vẻ mặt gã đờ đẫn, thần thái vô cùng mệt mỏi, tưởng như sức lực toàn thân đều đã tan biến cả. Thoạt nhìn giống như một kẻ vừa mất đi tất cả chỉ trong một đêm.

Một nữ tử từ phòng trong đi ra, đứng bên cạnh thiếu niên, ánh mắt nhìn vào bầu trời đêm hư vô.

“Như thế này mà vẫn có thể sống sót, người kia quả nhiên không đơn giản. Chỉ là về sau sẽ phải phiền toái”. Nàng nói.

Sậu Vũ Cuồng Dương vẫn chưa chết, dựa vào căn cơ thâm hậu của bản thân và vận khí mà nhật lại một mạng, nhưng cũng chẳng khác chết là bao. Y đã thành tượng đá sống, toàn thân cứng đờ chẳng thể nào nhúc nhích, cũng không thể nói chuyện, chỉ có mắt là chuyển động, chứng thực rằng y nhìn thấy được. Đã biến thành bộ dạng thể này, nhưng ý thức lại vẫn còn thanh tỉnh, thật sự là bi thảm tột cùng.

Lưu Ngộ thực hiện lời hứa, sửa bản án của Bùi Nghiên thành toàn gia lưu đầy biên cương, đồng thời giải đi ngay trong ngày. Mà Phi Phi được Điền Hoảng Chính bảo lãnh, cho phép ở lại chăm sóc Thiên Dương.

Nhiếp Ân Nương lẩm nhẩm một mình: “Xem ra là không thể đi uống rượu nữa rồi”. Phi Phi thủy chung cúi đầu, không nói câu nào.

Nữ kiếm khách trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề kỳ quái: “Người còn lấy trộm thứ gì nữa vậy?” Phi Phi ngẩn người: “Cái gì?”

“Những binh sĩ đó đi qua đi lại lục lọi khắp nhà người, ngoài mặt nói là lục soát tang vật, nhưng ta thấy đáng vẻ lo lắng đó, rõ ràng là đang tìm đồ. Ngoài binh phù, không phải người còn trộm thêm thứ gì đó trọng yếu trong phòng đại nhân chứ?”

Phi Phi vẻ mặt vô tội: “Ta chỉ lấy thêm một con ong mật nhỏ xíu bằng ngọc bích, không phải thứ gì to tát”.

Nhiếp Ân Nương nhíu mày: “Người lấy ở đâu?”

“Trong cái tủ nhỏ vốn khóa ở đầu giường, tủ bị ngói vỡ làm hỏng nên ta mới nhìn thấy”. Phi Phi nói.

Nhiếp Ân Nương mắng: “Khóa ở đầu giường dĩ nhiên phải là thứ quan trọng, người bị đàn à!” Phi Phi oán hận trừng nàng một cái, lại cúi đầu.

Nhiếp Ân Nương cũng chẳng thèm truy cứu thêm, miệng lẩm bẩm trách móc: “Ca ca biến thành như vậy mà cũng không thèm tới thăm một chút, tên Không Không Nhân đó thật không có lương tâm!”

Khi đang định mắng tiếp, trực giác nhạy bén của nàng thành linh bắt được một luồng sát khí khắc ý che giấu. Nàng đứng dậy lạnh lùng quát: “Người nào? Mau ra đây!”

Vô số bóng đen từ trong bóng đêm chui ra, vây thành một vòng tròn xung quanh hai người. Chỉ thấy đối phương có ít nhất trăm người, mỗi kẻ che mặt đeo đao mặc hắc y, trận thế thập phần chỉnh tề, hiển nhiên là sát thủ vốn được huấn luyện. Không biết vì sao Nhiếp Ân Nương cảm thấy thân ảnh của vài người trong đó vô cùng quen mắt, đặc biệt là người đi đầu.

Quan sát hồi lâu, nàng lạnh lùng nói: “Vương thống lĩnh, sao ngài nửa đêm không ngủ được lại dẫn thuộc hạ chạy ra ngoài thành chơi trốn tìm?” Người đi đầu chấn động, đưa tay tháo mặt nạ, chính là Vương thống lĩnh, thị vệ trưởng của Lưu phủ.

Vương thống lĩnh bị Nhiếp Ân Nương dễ dàng nhìn thấu, vẻ mặt vô cùng khó chịu, nhưng vẫn tiếp tục ra vẻ uy phong lẫm liệt: “Không hổ là Nhiếp cô nương, nhãn lực quả nhiên tuyệt hảo. Bản thống lĩnh chính là phụng mệnh đại nhân đến đây hành quyết hai tên ác tặc Sậu Vũ Cuồng Dương cùng Phi Phi ám sát đại nhân chưa toại, thỉnh Nhiếp cô nương đừng gây trở ngại”.

Nhiếp Ân Nương nhíu mày: “Đại nhân đã tha tội chết cho bọn họ!”

Vương thống lĩnh nói: “Điền đại nhân lòng dạ yếu đuối, thị phi bất phân, mới bị kẻ gian lừa gạt. Lưu đại nhân anh minh thần võ, tôn trọng pháp luật, há có thể cùng ông ta thả bừa trọng phạm?”

Phi Phi kinh hãi kêu lên: “Thế sự phụ ta và mọi người...” Vương thống lĩnh vẻ mặt khinh thường nói: “Đã tử hình toàn bộ”. Phi Phi như bị sét đánh, ngã ngồi dưới đất.

Nhiếp Ân Nương ánh mắt ác liệt nhìn chằm chằm Vương thống lĩnh hồi lâu, lắc đầu nói: “Sậu Vũ Cuồng Dương nói không sai, Lưu Ngô quả nhiên không phải người tốt”.

“Nhiếp cô nương, cô là ái tướng của Lưu đại nhân, công lao cao hơn bất kỳ ai, hiện tại chỉ nhất thời hồ đồ mới nhập bọn cùng thổ phỉ, Lưu đại nhân sẽ không so đo. Chỉ cần cô lập tức quay đầu là bờ, giúp ta diệt trừ bọn ác tặc, Lưu đại nhân sẽ ghi nhớ đại công của cô như thường. Cô thấy thế nào?”

Nhiếp Ân Nương cười thản nhiên, cổ tay khẽ rung lên, trên mũi kiếm tỏa ra từng điểm hàn quang, chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, máu đã phọt ra từ yết hầu Vương thống lĩnh, hấn ngã xuống tức khắc.

Nhiếp Ân Nương lạnh lùng nói: “Đây chính là câu trả lời của ta”.

Tên phó quan dưới quyền Vương thống lĩnh thấy đăm phán chấm dứt, lớn tiếng ra lệnh: “Giết! Một tên cũng không được lưu lại!”

Binh lính nhất tề xông lên, Nhiếp Ân Nương ung dung ứng phó, không hề biến sắc. Nhưng nàng vừa quay đầu liền trông thấy Phi Phi do kinh hãi quá mức nên vẫn còn ngồi ngây ra dưới đất, hoàn toàn không nhìn thấy binh sĩ đang muốn lấy mạng mình, không khỏi vừa lo vừa tức, xông lên đẩy lui mũi đao đang chém xuống gã, mắng to: “Người đang làm gì đó? Không tiền đồ cũng phải có mức độ chứ!”

Sát thủ ùn ùn kéo tới, Nhiếp Ân Nương tay trái kéo Phi Phi, tay phải múa kiếm, tuy uy lực vẫn rất kinh người nhưng tốc độ dù sao cũng chậm lại. Ba sĩ binh bắt được khoảng trống nhảy vào phòng.

Nhiếp Ân Nương thét to: “Đứng lại cho ta!” Tay trái vung lên, xem Phi Phi như bao cát mà ném thẳng vào trong, đâm vào người bọn lính vô cùng chính xác. Hai binh sĩ bị gã đè đến hộc máu nhưng kẻ còn lại chỉ bị vấp ngã, lập tức lại bò dậy, một đao chém xuống Thiên Dương đang nằm trên giường.

Phi Phi kêu lên: “Dừng tay!” Muốn chạy đến ngăn cản nhưng đã không còn kịp.

Thiên Dương toàn thân tê liệt giương mắt nhìn lưỡi đao chém xuống, thậm chí lần này nhất định hết cứu; nhưng dù sao bản thân thành ra thế này, sớm đã không muốn sống tạm, vậy nên trong lòng ngược lại hy vọng được giải thoát cho nhanh.

Bỗng rầm một tiếng, một thân ảnh phá cửa sổ xông vào, ôm lấy Thiên Dương lăn lại chỗ tránh được đao này, lại trở tay vung lên, tên lính không kêu được tiếng nào ngã xuống tức khắc. Người nọ ôm lấy Thiên Dương, lại từ cửa sổ lao vọt ra ngoài. Người tới chính là Thiên Tường, gã vốn định ra khỏi thành để xử lý chút chuyện, nhưng chưa được vài bước liền thấy bọn sĩ binh vốn phải áp giải Bùi Nghiên lại đang nhân lúc đêm tối ở trong rừng lén lút đào huyệt chôn người chết (người bị chôn là ai thì không cần nói nữa), trong lòng biết không ổn, lập tức quay ngược trở lại tìm Thiên Dương.

Gã ôm Thiên Dương đứng trên nóc nhà, nghe thấy Nhiếp Ân Nương vừa đánh vừa mắng: “Đáng ghét, sớm biết như vậy thì ta đã đi cùng Điền Hoảng Chính!” Trong lòng biết nàng nhất định có thể ứng phó, nhưng Thiên Dương tuyệt đối không thể tiếp tục ở lại đây nữa.

Gã cúi đầu nhìn Thiên Dương, Thiên Dương dời mắt đi, không chịu đối mắt với gã. Thiên Tường hừ một tiếng nói: “Người cho là ta thích cứu người sao?” Trong lòng đã quyết ý, công Thiên Dương lên lao vào bóng đêm.

Chạy cả đêm ngựa không dừng vó, cuối cùng đến bình minh đã vào thành trấn. Thiên Tường tìm một khách điếm để nghỉ chân, bảo tiểu nhị đun nước tắm mang vào phòng, sau đó bắt đầu cởi y phục của Thiên Dương ra. Thiên Dương kinh hãi vô cùng, nhưng lại không thể ngăn cản, ngay cả kêu cũng chẳng thể kêu được.

Thiên Tường thấy đôi mắt đầy tơ máu của y đang trợn trừng lên như hai chiếc chuông đồng cỡ lớn, không nhìn được liếc y một cái, nói: “Người đang sợ cái gì? Ta dù có háo sắc hơn cũng sẽ không nhằm thời điểm thế này mà động vào người”. Nói xong ôm Thiên Dương vào bồn tắm, cẩn thận lau rửa thân thể đầy những vết thương.

Thiên Dương cả người trần truồng phơi bày trước mắt Thiên Tường, sớm đã xấu hổ không chịu nổi, lại nghĩ đến bản thân ngay cả tắm rửa cũng phải nhờ Thiên Tường giúp, thật hận không thể đương trường chết luôn cho rồi. Y trời sinh hiếu mạnh, tuyệt không dễ dàng tỏ ra yếu thế; từ sau khi cùng đệ đệ phát sinh sự kiện kia, càng là đánh chết cũng không muốn để Thiên Tường nhìn thấy mình xấu mặt. Hiện tại y đã thành phế nhân, dáng vẻ yếu đuối nhất thảm thương nhất đều cho oan gia trời sinh này thấy rõ ràng rành, mùi vị khó kham này với y mà nói còn độc hơn khiên cơ được. Y nhắm chặt hai mắt, toàn dựa vào ý chí để ngăn nước mắt rơi xuống.

Tắm rửa xong xuôi, Thiên Tường ôm Thiên Dương về giường, cẩn thận rịt thuốc vào các vết thương lớn nhỏ toàn thân, cuối cùng lại lấy quần áo sạch thay cho y.

Thiên Dương chờ mặc xong quần áo mới chịu mở mắt, Thiên Tường đỡ y ngồi dậy. Y thấy bản thân đang mặc quần áo bằng vải thô, kiểu dáng mặc dù sơ sài, nhưng hết thấy đều là mới cả, mặc trên người có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái khó nói rõ.

Thiên Tường nói: “Quần áo là ta kêu tiểu nhị đi mua. Người không thích những thứ đẹp đẽ đúng chứ? Đổi lại là ta mới chẳng thèm mặc quần áo quê mùa thế này. Có điều đây là lần đầu tiên trong đời người không mặc quần áo vá vớ, đã rất đáng để kỷ niệm”.

Thiên Dương nghĩ thầm: “Người cứ đi mà chiêu cáo thiên hạ”.

Tiếng đập cửa vang lên, tiểu nhị mang nước trà và đồ ăn vào. Thiên Tường rót một chén nước trong, hỏi: “Khát chưa? Có muốn uống nước không? Nếu muốn thì chộp mắt một cái, không muốn thì chộp hai cái”. Cổ họng Thiên Dương sớm đã khát khô như lửa đốt, nhưng y vẫn cứ nhìn chằm chằm Thiên Tường, không hề thả lỏng cảnh giới trong mắt.

Thiên Tường sốt ruột nói: “Người rót cuộc có muốn không?” Thiên Dương trừng mắt quá lâu, không nhìn được chộp mắt một cái, Thiên Tường thấy vậy liền nói: “Muốn thì nói đi!” Bản thân cũng không chú ý lời nói ra có chút sai lầm, kẻ chén sát miệng Thiên Dương cho y uống nước, nhưng miệng Thiên Dương vẫn cứ ngậm chặt, nước chảy xuống theo khe miệng, không thể uống được một giọt.

“Không phải chứ? Ngay cả miệng cũng không mở được?”

Gã thử thêm lần nữa nhưng vẫn thất bại, lại khiến y phục mới thay ướt mất một mảng lớn ở cổ.

Lần này Thiên Tường thật sự đau đầu, ngây người nhìn chằm chằm Thiên Dương hồi lâu, mấy lần nhú mày, vẻ mặt hết sức phiền não. Cuối cùng gã khôi phục biểu tình bình tĩnh, hiển nhiên đã hạ quyết tâm; ngậm một ngụm nước to, sau đó tiến lại gần, môi kề sát vào môi Thiên Dương, nhẹ nhàng đem nước đang ngậm trong miệng chuyển qua miệng Thiên Dương.

Thiên Dương vốn đã cứng đờ toàn thân hiện tại cảm thấy cả đầu cũng cứng ngắt, y hoàn toàn không cảm nhận được dòng nước mát lạnh chảy vào họng, chỉ có thể ngây ngốc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Thiên Tường dần lui ra. Thiên Tường mặt không biểu cảm nhìn y nói: “Là miệng người không mở ra được, không phải là ta thích làm chuyện kiểu này, bản thân người trong lòng mình bạch”.

Gã quay đầu nhìn thức ăn trên bàn, nói: “Cũng may là đã bảo họ nấu cháo”.

Nước còn phải uống như vậy, càng khỏi cần nói cháo phải làm sao xuống bụng. Thiên Dương chỉ nghĩ thôi mà da đầu đã ngứa ran, vội chộp mắt điên cuồng để tỏ ý không muốn ăn.

Thiên Tường lạnh lùng nói: “Người muốn đói chết tươi sao? Chỉ e không được tiện nghi như vậy”. Dứt lời không chút khách khí dán môi lên, đầu lưỡi nhẹ nhàng đẩy răng Thiên Dương mở ra. Sau đó lại làm như vừa nãy, dùng miệng mình từng ngụm từng ngụm đút hết bát cháo vào miệng Thiên Dương. Thiên Dương liều mạng nhắm chặt hai mắt, gương mặt đỏ bừng lên.

Thiên Tường lấy khăn ướt lau sạch khóe miệng cho Thiên Dương, lại đỡ y nằm xuống. Thiên Dương vẫn đang nhắm mắt, biểu tình trên mặt tuy đỡ dần nhưng sự thống khổ nhìn qua là thấy ngay.

“Không tiền đồ”. Thiên Tường nói.

Trong lòng chán động, Thiên Dương mở mắt, trông thấy Thiên Tường đang liếc nhìn mình đầy ngạo mạn.

“Con người ai chẳng có lúc gặp chuyện không may, đâu phải chỉ có người thê thảm nhất. Là nam nhân thì lấy cốt khí ra mà chống đỡ! Nếu muốn để ta càng xem thường thì người cứ việc trưng ra bộ mặt người chết đó”.

Thiên Dương hung hãn trừng gã, nghĩ bụng: “Ai thêm người coi trọng!”

Thiên Tường giống như nghe được lời y nói, hừ nhẹ một tiếng: “Bộ dạng này còn giống cái gì!” Kéo chân đắp cho Thiên Dương, lại lấy tay che mắt y: “Người cứ ngủ một lúc trước đi”. Thiên Dương kinh hãi, trước mắt tối đen, chỉ cảm giác được sự ấm áp của lòng bàn tay gã.

Thiên Tường rút tay về, bước ra ngoài.

Đợi đến khi có tiếng cửa phòng đóng lại, Thiên Dương mới dám mở mắt. Cảm giác sợ hãi cùng khẩn trương lúc trước dần biến mất, thay vào đó là sự nghi hoặc sâu sắc.

Y hoàn toàn bị hành động của Thiên Tường làm cho hồ đồ. Mang y chạy xa như vậy, lại vất vả giúp y tắm rửa, cho y ăn uống, dù các hành vi không có ích lợi gì cho mình, có nhìn thế nào cũng chẳng giống tác phong của Thiên Tường. Gã rốt cuộc có tính toán gì?

Một ý tưởng vẫn chiếm cứ đầu óc từ đêm qua, lúc này một lần nữa khiến y lạnh cả sống lưng.

Gã khi đó đã nói thế nào? “Nếu người không đánh thắng ta thì phải để ta chơi đến chán mới thôi” Mà mình hiện giờ dừng nói là đánh thắng, ngay cả kháng cự nhẹ nhất cũng chẳng làm được.

Cả đời đều không cách nào thoát khỏi gã.

Chẳng lẽ gã thật sự muốn giữ mình bên cạnh để làm cấm luyện của gã, đợi khi chơi đùa chán rồi sẽ ném sao? Cho nên gã mới nói “Không thể tiện nghi như vậy?”

Nước mắt nhịn hồi lâu rốt cuộc như hồng thủy trào ra hốc mắt. Y thật hận bản thân sao không chết luôn ngay lúc uống xong khiên cơ được, hiện giờ lại phải tiếp tục sống để chịu loại sỉ nhục này. Y càng không hiểu được, tại sao mỗi lần cho rằng bản thân đã thấm tới cực điểm rồi, lại luôn có vận rủi nghiêm trọng hơn đổ ập xuống đầu.

Chẳng lẽ là sự phụ đã khuất đang trừng phạt y? Nhưng tại sao chỉ phạt mình y? Là bởi vì lúc ở trong rừng, y không kiên quyết cự tuyệt Thiên Tường sao?

Nghĩ ngợi lung tung không ngừng lại thêm giày vò suốt mấy ngày qua, khiến thể lực kiệt quệ, cuối cùng y mê man ngủ thiếp đi.

Trong cơn ác mộng không ngừng, mơ hồ cảm thấy dường như có người nhẹ nhàng vỗ về mấy sợi tóc trên trán mình, lại dường như nghe được tiếng thở dài, nhưng y ngủ mơ màng màng, không cách nào xác nhận. Mãi đến khi tiếng bước chân tiểu nhị vào cửa vang lên, Thiên Dương mới thật sự tỉnh táo. Thiên Tường đem bao lớn bao nhỏ những thứ đã mua trên đường nhất nhất giao cho tiểu nhị mang ra ngoài, sau đó tự mình bế Thiên Dương đã tỉnh ngủ, nói: “Đi thôi.”

Đi đâu? Thiên Dương thật sự rất lo sẽ bị mang đến dinh cơ của Diệu Thủ Không Không Nhân, trở thành vật phẩm cất giấu chuyên thuộc về gã.

Ngoài cửa khách điểm có một chiếc xe ngựa đỗ lại, hành lý của Thiên Tường chỉnh chỉnh tề tề xếp hết bên trong. Thiên Tường để Thiên Dương nằm trên chiếc ghế dài trong xe, mở miệng phân phó xa phu lên đường. Xe ngựa liền vững vàng chạy trên quan đạo.

Thiên Tường nói: “Chúng ta lên núi Thiếu Thất, nói không chừng có thể tìm được yển cốt thảo”. Thiên Dương hoàn toàn không hiểu gã đang nói gì.

Thì ra Vô Ưu Tử từng đem kỳ hoa dị thảo nhìn thấy khi lữ hành tứ xứ ghi hết vào một cuốn sổ tay, sau khi ông qua đời, cuốn sổ rơi vào tay Thiên Tường. Bên trên vừa vụn ghi vị dược thảo “yến cốt thảo” này có thể giải được năm loại kịch độc, trong đó có một loại chính là khiên cơ dược. Yến cốt thảo chủ yếu sinh trưởng ở phương nam, khu vực Trung Nguyên chỉ có núi Thiệu Thất là từng thấy xuất hiện mà thôi.

Nghe gã giải thích xong, trong lòng Thiên Dương có chút bội phục, sau khi sư phụ qua đời mà gã còn nghĩ đến việc phải đi lục tìm di vật; nhưng điều khiến y kinh ngạc hơn chính là: Thiên Tường lại tự nguyện đưa mình đi tìm giải dược chữa bệnh. Việc này thật sự vô cùng không giống tác phong của Thiên Tường.

Thiên Tường ngồi bên cạnh Thiên Dương, đưa tay đỡ y, tránh cho y bị xe ngựa hất xuống; nhưng tay gã chỉ nhẹ nhàng khoát lên người Thiên Dương, gần như không đụng tới, ngay cả lúc nói chuyện ánh mắt cũng nhìn ra ngoài xe, cố gắng không tiếp xúc với tầm mắt của Thiên Dương. Giống như lúc trước khi ở trong lưới, rất an phận. Mộ Thiên Tường trước nay tùy ý làm xằng chẳng may biết xấu hổ, lúc này bỗng nhiên biến thành một quân tử khác kỹ thủ lễ.

Thiên Dương không nhận được sừng sốt nhìn gã, Thiên Tường cảm giác được ánh mắt của y, cúi đầu nhìn y một cái, lại lập tức nhìn sang hướng khác. Gã nhíu chặt chân mày, rất rõ ràng là đang rất khẩn trương, ngược lại giống như sợ Thiên Dương sẽ làm ra chuyện gì kỳ quái.

Thiên Dương cảm thấy mình càng lúc càng không hiểu nổi đệ đệ này.

Thiên Tường thở dài khe khẽ, gã không phát giác đây là lần thứ năm mình thở dài kể từ khi lên xe. Cùng Thiên Dương chen chúc trong không gian chật hẹp này khiến gã thật sự khó thở. Không phải bởi vì không khí không tốt, mà là gã sắp bị ngập chìm trong dòng tâm tư trào ra như suối.

Mấy tháng qua, Thiên Dương luôn xuất hiện trong cơn ác mộng của gã; vừa nghĩ đến Thiên Dương, trong đầu lập tức hiện lên Vô Ưu Tử hơi mở to mắt, ngực bị xuyên thủng một lỗ lớn, sau đó hận không thể cũng khoét một lỗ trên ngực mình.

Lúc sư phụ chết, gã không có ở bên cạnh. Gã lúc ấy đang lấy hành vi không phải người để vũ nhục sư phụ. Sư phụ dưới đất có biết, sẽ tuyệt đối không tha thứ cho gã.

Trong từng lần điên cuồng sám hối, gã không ngừng thề tuyệt đối không làm xằng làm bậy nữa, về sau nhất định sẽ giữ mình trong sạch, chỉ cần gã còn có thể quay đầu lại.

Dục niệm với Thiên Dương hoàn toàn biến mất, gã chẳng những vô cùng hy vọng mình chưa từng làm chuyện kia, thậm chí hy vọng bản thân căn bản không có ca ca này.

Đến khi hơi tỉnh táo trở lại, gã quyết định nhận sự ủy thác của Tiết độ sứ Ngụy Bác, tiện thể hoàn thành di mệnh của sư phụ để bày tỏ tâm ý với ân sư. Biết rõ chuyện này khó tránh khỏi xung đột chính diện với Thiên Dương, nhưng gã tin chắc mình có thể ung dung ứng phó.

Mới lạ!

Viên đá Thiên Dương ném ra đã vạch nên một vết máu trên mặt gã, đồng thời một lần nữa xé toang vết thương đã đóng vảy trong lòng, đủ loại tình cảm chôn sâu trong lòng đang ngủ say nháy mắt tỉnh lại hết.

“Ca ca vô dụng cho nên có thể lên giường luận” đó là do gã giữa lúc sa sút tinh thần nhất đã nghĩ ra để tự an ủi mình, thoát nhìn đạo lý dường như nói thông được, nhưng chẳng có lấy một chút tác dụng chấn tác tinh thần. Ngay cả khi gã rút cuộc có cơ hội lấy ra tấn công Thiên Dương, cũng hoàn toàn chẳng cảm nhận được sự vui sướng thắng lợi trước kia, chỉ thấy ngực lạnh băng. Mà khi nhìn thấy gương mặt tái xanh vì tức giận của Thiên Dương, lại cảm thấy trong lòng đau đớn từng cơn. Tuy rằng như thế, gã vẫn không hề đổi sắc tiếp tục chọc giận Thiên Dương. Về phần vì sao phải làm như vậy, lý do cực kỳ đơn giản.

Không cách nào làm chết tâm.

Ở trước miếu thổ địa, trốn một bên nhìn Thiên Dương chu toàn với Nhiếp Ân Nương và Lưu Ngô, bất tri bất giác huyết dịch toàn thân đều sôi trào. Mỗi lần nhìn thấy y đều cảm thấy y lại mỹ lệ hơn một phần. Thần thái hiên ngang, khí thế bình tĩnh áp đảo những người xung quanh không chút khách khí. Ngay cả mặt trời mới mọc cũng chỉ tập trung chiếu rọi lên người y, sông, núi, con người chung quanh thoát nhìn toàn là mơ hồ. Điểm đặc sắc nhất ở Thiên Dương chính là cảm giác tồn tại mãnh liệt đó, khiến người ta

không thể không bị y hấp dẫn, cho dù là mỹ mạo tuyệt thế của bản thân Thiên Tường cũng chẳng có được lực lượng bản hào quang khắp bốn phía như vậy. Vẫn muốn có được y, dù cho phải xuống địa ngục.

Đối với bản thân hết thuốc chữa như vậy, trừ chán ghét vẫn là chán ghét. Người lúc tự cam chịu đặc biệt dễ dàng làm ra những chuyện đáng sợ, bản thân chính là minh chứng.

Mà hiện tại, người duy nhất trên đời này có thể khiến gã điên cuồng đang nằm ngay bên cạnh, hơn nữa sẽ không (không thể) cự tuyệt gã. Đôi mắt ma mị tràn ngập hoảng sợ vô trợ đó càng khiến người ta thương yêu hơn, khiến gã không thể tự kiềm chế. Còn tiếp tục như vậy, gã thật sự không biết lời thề “giữ mình trong sạch” có thể gượng đến lúc nào.

Xe ngựa lao băng băng trên quan đạo một đêm, cuối cùng đến được chân núi Thiểu Thất khi trời vừa mờ sáng. Nếu ghi chép của Vô Ưu Tử không sai, yển cốt thảo sinh trưởng ngay trên Nguyệt Lĩnh phong, núi Thiểu Thất, cũng chính là hậu viện của Thiểu Lâm tự. Bởi vậy không thể không cẩn thận gấp bội; sát thủ ác danh vang dội như Thiên Tường nếu không cẩn thận chọc phải Thiểu Lâm tự thì sẽ gay to.

Thiên Tường làm một cái giá công, để ca ca ngồi trên đó, dùng mảnh vải nhẹ nhàng cố định lại, sau đó tự mình công cả cái giá lẫn hành lý đi như bay lên núi Thiểu Thất.

Đi đến gần giữa trưa, Thiên Tường rời khỏi sơn đạo, tìm một bóng cây mát mẻ để nghỉ ngơi. Cơm trưa và nước uống đương nhiên lại dùng cùng một phương pháp để cho Thiên Dương nuốt xuống. Thiên Dương nghĩ đến bản thân còn một đường sinh cơ, tinh thần phấn chấn không ít, lại thấy Thiên Tường mấy ngày liền vất vả và đưa mình đi tìm thuốc, mình đương nhiên phải xót lại tinh thần, có mắt mặt thêm nữa cũng phải nghĩ cách sống tiếp, nếu không chẳng phải càng bị gã coi thường? Cho nên đối với cách cho ăn như vậy cũng không còn kháng cự như ban đầu nữa.

Thiên Tường dựa cây đấm vai nói: “Lúc vừa công người còn cảm thấy rất nhẹ, ai ngờ càng lúc càng nặng, hại ta eo mỗi lưng đau”. Thiên Dương thầm nghĩ: “Thật sự có lỗi với người”.

“May mà trên núi không có ai, bộ dáng kỳ quái thế này nếu để cho người ta nhìn thấy, về sau thật không còn mặt mũi gặp ai”.

Kỳ thật hương khách lên Thiểu Lâm tự lễ Phật quanh năm tấp nập không ngớt, nhưng vì Thiên Tường lên núi sớm hơn người ta, lại đi rất nhanh, cho nên vẫn chưa gặp người khác; trên đường trái lại đụng phải vài tiểu hòa thượng dậy sớm, mỗi người tròng to mắt nhìn bọn họ.

Làm gì chứ, người sợ không giả được à. Thiên Dương nghĩ bụng.

Thiên Tường cảm giác được ánh mắt Thiên Dương ít nhiều đã khôi phục nét kiên cường lợi hại ngày xưa, rất không may, cũng ít nhiều lại đâm trúng vết thương cũ trong lòng gã. Không nhịn được lộ ra vẻ tươi cười hiểm ác, ghé sát mặt nhìn bức y: “Mà nói trở lại thì tại sao ta phải vất vả đi tìm thuốc giải cho người chứ? Nếu người cả đời không thể động đậy, chẳng phải vừa vận hợp ý ta sao?”

Huyết dịch toàn thân Thiên Dương đều đông lại. Y biết người này nói được làm được, mà mình ngay cả khí lực để cắn lưỡi tự sát cũng không có.

Thiên Tường nhìn thấy sắc mặt y đang dần tái nhợt, lại mỉm cười đứng dậy, nói: “Được rồi, phải lên đường thôi!” Nói xong giống như không có việc gì xảy ra, bắt đầu thu dọn đồ đạc, một lần nữa công Thiên Dương đi về hướng thâm sơn.

Người chính là muốn cho ta được kiến thức sự lợi hại của mình chứ gì? Thiên Dương oán hận nghĩ.

Đến tối, Thiên Tường tìm một khoảng đất trống để nghỉ ngơi. Tuy có đốt một ngọn lửa trại nho nhỏ, gió núi ban đêm thổi lên người vẫn hơi lạnh. Thiên Tường để Thiên Dương nằm thoải mái, sau đó một lần nữa làm một việc khiến cho Thiên Dương phải giật mình kinh hãi: gã nằm xuống bên cạnh, vòng tay qua ôm lấy y.

“Đừng căng thẳng. Hành lý quá nặng nên ta chỉ mang theo một cái chăn mỏng. Nếu lúc này để người cảm lạnh thì ta sẽ thêm phiền toái”, Thiên Tường điềm tĩnh giải thích.

Thiên Dương nằm dựa trong lòng gã, cảm giác được độ ấm thân thể gã cùng thứ mùi quen thuộc, huyết dịch toàn thân xông cả lên đỉnh đầu, cơ hồ phải ngất xỉu.

“Còn nữa, lời ban ngày là lừa gạt người thôi”.

Thiên Dương giật mình mở mắt, thấy ánh mắt Thiên Tường vô cùng bình tĩnh, mà còn chân thành.

“Lời lúc trưa nói là giả đấy”, gã bình tĩnh nói: “Bất kể nói như thế nào, ta vẫn thích người chạy được nhảy được hơn. Cho nên ta sẽ cứu người”.

“Nhất định sẽ cứu người”.

Thiên Dương kinh ngạc nhìn gã, nhất thời không hiểu ý gã lắm. Sau đó mặt Thiên Tường lại kẻ đến, Thiên Dương cho là gã muốn hôn mình, tim đập điên cuồng. Nhưng môi Thiên Tường chỉ nhẹ nhàng chạm vào trán y một cái, lại nằm xuống, lẳng lặng nhắm mắt. Chỉ chốc lát sau, Thiên Dương liền cảm giác được hô hấp của gã thông thả lại, hẳn là đang ngủ. Cả ngày phải công theo một bệnh nhân lên núi, không bị một chết mới là lạ.

Thiên Dương đầu óc hỗn loạn, khó lòng ngủ được. Y đã lười đi suy đoán những lời Thiên Tường nói phải chăng là thật lòng, bởi vì y càng không minh bạch, mình cứ nhiên lại tin tưởng gã.

Bên tai nghe thấy chính là hơi thở đều đều của gã, trên người cảm nhận được sự ấm áp vây quanh, Thiên Dương mở to mắt nhìn khuôn mặt đê đê đang say ngủ. Đê đê nhắm mắt thoạt nhìn thật sự ngây thơ, giống như một hài đồng thuần khiết. Lại nhớ đến đêm bão tuyết ấy, mình cũng từng ngưng mắt nhìn gã như vậy.

Trước ngày đó, y chưa hề nhìn kỹ gương mặt Thiên Tường. Trong lòng bỗng dâng lên sự tiếc nuối: mười mấy năm quá khứ, nếu mình từng chiếu cố đê đê đang hoang thì tốt biết mấy; nếu hai người có thể sống tương thân tương ái giống như những huynh đệ bình thường thì tốt biết mấy...

Ngày hôm sau, Thiên Tường công Thiên Dương lên đường từ sớm. Thiên Dương cảm thấy gã có chút nóng nảy, mới sáng ra đã đánh mặt.

Trong lòng Thiên Tường đích xác sốt ruột vô cùng. Gã ba hoa khoác lác rằng nhất định sẽ cứu Thiên Dương, nhưng rốt cuộc có cứu được hay không thì gã cũng chẳng mấy may biết.

Ghi chép của Vô Ưu Tử ít nhất cũng phải năm sáu năm rồi, ai biết bây giờ còn tìm được yển cốt thảo hay không? Mà cho dù tìm được, hoa tàn cũng vô dụng. Thiên Dương tuy vẫn còn chút hơi thở, nhưng đã biến thành bộ dáng này, nếu không tìm được giải được, đến tám phần là mạng không lâu dài. Nói đi cũng phải nói lại, dù Thiên Dương có thể chịu được, bản thân gã lại có thể nhìn Thiên Dương sống như vậy hai ba mươi năm sao? Đến lúc đó, chỉ sợ mình phải tự tay lấy đi tính mạng Thiên Dương.

Việc này đối với Diệu Thủ Không Không Nhân mà nói, vốn chỉ là nhấc tay, nhưng không biết tại sao, Thiên Tường chỉ cần vừa nghĩ đến tầng này là cảm thấy lòng đau như giảo.

Tại sao? Tại sao lại phải phiền lòng như vậy? Gã tự hỏi. Nếu Thiên Dương thật sự tê liệt suốt đời, mình còn giữ một phé nhân lại bên cạnh làm gì? Huống hồ đến lúc ấy ca ca nhất định cũng hy vọng mình giết y đi. Tiểu tử đó từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên cảm kích mình, như vậy chẳng phải tốt lắm sao?

Thiên Tường mở miệng mắng to: “Đáng chết!” Một quyền đâm vào thân cây bên cạnh. Nhưng rốt cuộc là cái gì đáng chết, chính gã cũng không rõ lắm.

Thiên Dương từ lúc chào đời lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ nổi điên của đê đê, giật mình đánh thót.

Thiên Tường tay chống thân cây, hít một hơi thật sâu để khôi phục bình tĩnh, nói: “Nắng gắt quá, uống chút nước để khỏi bị cảm nắng”. Tháo cái giá trên lưng xuống, mở bình nước tự mình uống mấy ngụm, sau đó lại cho Thiên Dương uống. Mặc dù trong lòng đang nôn nóng, gã vẫn chú ý đưa nước vào miệng Thiên Dương thật từ tốn. Với tình trạng hiện tại của Thiên Dương, vạn nhất bị sặc nhất định sẽ mất mạng.

Thiên Tường nhẹ nhàng rời khỏi môi Thiên Dương, trong nháy mắt cùng Thiên Dương bốn mắt giao nhau. Đôi mắt to tròn màu hổ phách của Thiên Dương đang cố định nhìn gã, không rõ vì sao gã đột nhiên nổi giận, trong ánh mắt tràn đầy nghi vấn và thân thiết không chút phòng bị.

Dưới hàng mi thật dài đó, chính là đôi mắt mỹ lệ như yêu ma.

Hàng rào trong lòng âm âm sụp đổ, dã thú phá lồng mà ra. Thiên Tường giữ đầu Thiên Dương, hung hãn chiếm giữ bờ môi y, đầu lưỡi xâm nhập trong miệng, cuồng liệt quấy nhiễu. Đưa tay giật đứt miếng vải cố định Thiên Dương, đè y ngã xuống đất.

Trước mắt Thiên Dương liền hóa đen, cảm giác được lưỡi Thiên Tường đang quần găt gao lưỡi mình.

“Ta nhất định sẽ cứu ngươi”.

Cho nên phải trả thù lao trước đúng chứ?

Thiên Dương hoàn toàn không có ý nghĩ phản kháng. Quên đi, tùy người thích thế nào thì làm như thế. Ai kêu bản thân ta không có tiền đồ. Suy nghĩ một chút trong lòng lại bắt đầu cười nhạo Thiên Tường: “Ngay cả phé nhân tê liệt cũng muốn, ngươi không có tiết tháo quá đấy?”

Thiên Tường hấp cổ Thiên Dương, tay trượt vào vạt áo Thiên Dương, khi gã ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Thiên Dương, không khỏi giật thót.

Bởi vì không thể thở, sắc mặt Thiên Dương đang dần tái xanh.

Mặt Thiên Tường suýt nữa cũng phải tái xanh theo y, vội vàng nâng hàm dưới của Thiên Dương lên, giúp y hô hấp, qua một hồi lâu, sắc mặt Thiên Dương mới bình thường trở lại.

Thiên Tường ngồi phịch xuống đất, trong lòng không ngừng mắng mình khốn nạn. Đợi hơi bình tĩnh một chút, gã nói: “Được rồi, đi thôi!”

Đỡ Thiên Dương dậy, một lần nữa ngồi về giá công. Nhìn thấy mảnh vải bị mình giật đứt, liền nhíu mày; lại nhìn thấy giá công bởi vì va chạm vừa rồi đã bị lệch đi một chút, rớt cuộc không nhịn được nữa, dậm mạnh xuống đất mấy cái, kêu to: “Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!” Lần này thì gã rất rõ là bản thân đáng chết.

Thiên Dương trừ lạnh lùng nhìn dáng vẻ như phát cuồng của gã thì không còn cách nào khác.

Thiên Tường chẳng dễ dàng gì nhẫn nại trở lại, điều chỉnh giá công cho tốt, xé một mảnh vải dài trên y phục của mình để thay thế, nhẹ nhàng cố định ngay ngắn Thiên Dương, đồng thời kiểm tra xem có buộc chặt quá làm đau y hay không. Thiên Dương phần nào nhận ra được mắt mình có thể gây họa, một lần nữa nhắm mắt lại, chẳng rõ là đang phản kháng hay đồng tình.

Đợi khi sắp xếp xong xuôi hết thấy, rớt cuộc có thể lên đường, trước mặt truyền đến một thanh âm: “Diệu Thủ Không Không Nhân, chào ngươi!”

Một bóng người tập kích tới, Thiên Tường không chút do dự nâng giá ném lên phía trên; Thiên Dương chỉ cảm thấy mình đang ở giữa không trung, đến khi mở mắt đã thấy bản thân đang vững vàng mắc trên cây cùng giá công, mà Thiên Tường dưới tàng cây đã bật kiểm đứng giằng co với một người khác.

Người mới đến độ bốn mươi tuổi, dáng người ục ịch, đôi mắt ti hí như hạt đậu xanh, mũi ưng, miệng hơi méo, tóc đã hoa râm, vũ khí là hai khúc thiết côn khá dài, một cái đầu màu đỏ, một cái đầu màu xanh, ngay cả quần áo cũng là hai màu xanh đỏ.

Thiên Dương thầm nghĩ: “Người này bộ dạng chẳng ra làm sao, đặc tính trái lại còn sắc sảo hơn vị Không Không Nhân nào đó”.

Người nọ nói: “Không Không Nhân, quả nhiên là ngươi!”

Thiên Tường nói: “Tinh Tinh Nhân, cư nhiên là ngươi!”

Tinh Tinh Nhân nói: “Chẳng phải ngươi được Ngụy Bác sai đi Trần Châu sao? Chạy đến núi Thiếu Thất làm gì?”

Thiên Tường nói: “Yên tâm, không phải đến đoạt việc làm ăn với ngươi đâu”.

Tinh Tinh Nhân hất cằm, thần khí hiện rõ: “Ta đương nhiên yên tâm, ngươi tuyệt đối không đoạt nổi”.

“Ồ, có lòng tin như vậy sao? Bội phục, bội phục”. Dứt lời Thiên Tường ngẩng đầu nói với Thiên Dương trên cây: “Đại ca, để đệ giới thiệu cho huynh một chút, vị này chính là Vô Ảnh Tinh Tinh Nhân đỉnh đỉnh đại danh, người trên giang hồ xưng là sát thủ nhất lưu đệ ‘nhị’ thiên hạ”.

Thiên Dương nghĩ bụng: “Đã phát phì như vậy còn gọi là ‘Vô Ảnh’, người này rõ là khôi hài”.

Tinh Tinh Nhân lạnh lùng nói: “‘Người giang hồ’ này là chỉ những người nào?”

Thiên Tường ra vẻ vô tội nói: “Phải nhất nhất vạch ra e có phần khó khăn! Đại danh của Tinh Tinh Nhân không ai không biết, không ai không hiểu, nhưng mỗi người đều nhắc đến một người trước tên người. Về phần rốt cuộc người được nhắc trước là ai, ta không thể không biết xấu hổ mà nói ra”.

Thiên Dương trầm nghĩ: “Không hổ là truyền nhân của Kiếm Thần, ngay cả công phu không biết ngưng cũng hơn người một bậc”.

Tinh Tinh Nhân nói: “Không sao. Những kẻ nói như vậy đều là tiểu bối vô tri như các hạ, ta không thèm chấp nhặt. Ta chỉ cần dùng thực lực để chứng minh họ sai”.

Thiên Tường thở dài một tiếng, nói: “Tinh Nhân huynh, không phải ta muốn làm người mất hứng, nhưng chỉ e cho dù có giết ta, người cũng không thể trở thành thiên hạ đệ nhất”.

“Tại sao?”

Câu trả lời chắc như đinh đóng cột: “Người quá xấu”.

Nếu không phải Thiên Dương không thể động đậy, chỉ e đã sớm rút từ trên cây xuống vì cười.

Tinh Tinh Nhân triển khai tư thế, nói: “Thì ra Diệu Thủ Không Không Nhân chuyên môn dựa vào miệng lưỡi khiến đối phương chết vì cười”.

“Không dám không dám, người nhà của người chết còn liên hợp lại tặng lễ cảm tạ ta cơ. Có điều người bị khuôn mặt của Tinh Nhân huynh khiến cho cười chết xem ra cũng không ít nhỉ”.

Miệng nói hươu nói vượn, tay lại không chút lưu tình, nhanh chóng đỉnh kiếm đâm tới, Tinh Tinh Nhân song côn bay múa, đâm, chém, chặn, đánh, biến ảo khôn lường, vóc người mặc dù béo nhưng động tác nhẹ nhàng nhanh nhẹn vô cùng, kiếm phong của Thiên Tường rốt cuộc không làm gì được hắn.

Thiên Dương âm thầm kinh hãi: “Công lực của tên mập này lại không hề kém gã, lẽ nào sát thủ thật sự là dựa vào diện mạo để bài danh?”

“Xoẹt” một tiếng, y phục trước ngực Tinh Tinh Nhân đã bị Thiên Tường cắt toạc một đường dài, máu tươi từ từ rướm ra, Thiên Tường không hề buông lỏng, xoẹt xoẹt mấy kiếm công kích mãnh liệt, Tinh Tinh Nhân có phần không ngăn đỡ được, hai tay chợt rung, màu đỏ và màu xanh ở đầu côn đột nhiên tung ra, thì ra hai màu xanh đỏ này chính là hai lá cờ. Tinh Tinh Nhân khéo léo múa cán cờ, biến cờ bay múa, đỏ xanh giao nhau khiến Thiên Dương và Thiên Tường đều hoa cả mắt, hoàn toàn không nhìn thấy thân hình hắn. Hóa ra đây chính là nguồn căn của cái tên “Vô Ảnh”.

Thiên Tường vừa không lưu ý đã bị lá cờ màu đỏ quét trúng, trên tay lập tức lưu lại một vệt máu. Thì ra mặt cờ được làm bằng cương ti, sắc nhọn vô cùng, ngay cả kiếm phong do lá cờ quét ra cũng thành lưỡi dao sắc bén. Trong lòng căng thẳng, Thiên Tường chấn tác tinh thần, sử toàn bộ tuyệt chiêu, nhưng lưỡi kiếm sắc bén lại hoàn toàn vô dụng với lá cờ mềm dẻo kia. Kiếm phong do lá cờ quét ra đang dần mở rộng, Thiên Tường chỉ có thể lui về sau từng bước. Mắt thấy đã không còn đường lui.

Tâm tình vốn tồi tệ đến cực điểm hiện tại rốt cuộc bùng nổ. Nghĩ đến khuôn mặt tái xanh cùng ánh mắt vô trợ của Thiên Dương; nghĩ đến y chính là mệnh trong sớm tối, nếu mình chết rồi...

Ta làm sao có thể thua được...

Mở miệng kêu to: “Ta làm sao có thể thua được!!!” Nhắc trường kiếm xông thẳng đến trung tâm kỳ trận.

Thiên Dương kêu to trong lòng: “Dừng tay! Dừng đi chịu chết!”

“Dừng tay!”

Theo tiếng quát này, một cây thiền trượng nặng nề lao thẳng đến, cắm ngay chính giữa hai người, chặn đứng thế công của hai đại sát thủ. Năm sáu vị tăng lữ đi tới, tăng nhân đi đầu độ năm mươi tuổi, dáng người trung bình, tướng mạo bình thường, mặc dù không cao lớn uy mãnh như Bùi Nghiên nhưng lại có một cỗ khí thể trang nghiêm. Ông rút thiền trượng lên, thi lễ với hai người nói: “A di đà Phật. Bàn tăng là Giác Minh của Thiếu Lâm tự. Nơi này là đất Phật thanh tịnh, thỉnh hai vị thí chủ chớ nên ẩu đả chém giết ở đây”.

Thiên Tường vẻ mặt ủy khuất nói: “Chuyện không liên quan đến ta. Đại sư, ông đến phân xử giúp cho, ta đang đi yên lành, tên ác đồ này lại vô duyên vô cớ lao tới gây chuyện, ta có thể không đánh trả sao? Ông xem, y phục của ta đã bị hấn cắt thành thế này. Ôi, đây toàn là đồ mới!”

Giác Minh quay sang Tinh Tinh Nhân: “Thí chủ, có việc như vậy sao?”

Tinh Tinh Nhân hừ một tiếng, nói: “Đây là ta thay trời hành đạo. Đại sư, người này không phải ai khác, chính là Diệu Thủ Không Không Nhân ác danh rõ ràng. Loại bại hoại như vậy mỗi người đều phải tru diệt. Ta vì truy lùng hấn đã phải chạy khắp đại giang nam bắc, vất vả lắm mới tóm được. Đại sư, nếu để tên ác đồ này lên núi Thiếu Thất, chỉ e Thiếu Lâm tự khó tránh khỏi tai ương huyết quang!”

Nghề sát thủ này vốn không coi trọng việc quyết đấu công bằng, huống hồ kẻ này trước nay làm việc đều không từ thủ đoạn, trước mắt chỉ mong diệt trừ kinh địch Không Không Nhân, nếu Thiếu Lâm tự có thể làm hộ đương nhiên là tốt nhất. Về phần phương pháp này có tính là thực lực của hấn hay không, hấn cũng chẳng buồn quan tâm.

Giác Minh biến sắc, quay sang Thiên Tường, ánh mắt sắc bén vô cùng: “Thí chủ, người nói sao?”

Thiên Tường nói: “Ông bảo hấn lấy chứng cứ ra đi. Tù tỳ tiện tiện nói người ta là sát thủ, bản thân hấn thì sao? Ông nhìn trang phục dờ dờ ương ương của hấn xem, vừa nhìn đã biết ngay là tà ma ngoại đạo!” Kỳ thực Thiên Tường chẳng hề e sợ Thiếu Lâm tự, nếu phải lên chùa đại náo một hồi cũng chẳng sao, nhưng trước mắt vì bệnh tình của Thiên Dương, không thể rước lấy một chút phiền toái.

Vừa nghĩ đến Thiên Dương, bên tai liền nghe thấy tiếng “rắc rắc” khủng bố, nhánh cây có Thiên Dương ở trên đã bị gãy, cả người lẫn giá rơi thẳng xuống.

Thiên Tường kêu to một tiếng, nhanh chóng lao lên, rốt cuộc đỡ được y ngay vào lúc chỉ mảnh treo chuông. Thiên Tường sắc mặt trắng bệch, đỡ hai má Thiên Dương hỏi: “Thế nào? Có bị thương không?” Vội vàng kiểm tra xem trên người y có vết thương nào không.

Giác Minh hỏi: “Vị này là...”

Thiên Tường quay đầu nói: “Là ca ca của ta, huynh ấy mắc phải trọng bệnh nên ta đưa lên núi chữa trị”.

Một tiểu hòa thượng cũng nói: “Đúng vậy, sư thúc công, ngày hôm qua các vị sư đệ cũng nói là nhìn thấy có người công người bệnh lên núi”.

Giác Minh nói: “Thì ra là thế”.

Thiên Tường lại nói: “Đại sư, ông thử nói xem, ta mang theo người bệnh thì giết được ai?”, lại quay qua mắng Tinh Tinh Nhân: “Đồ mập chết toi, dám ở nơi Phật môn thanh tịnh nói xằng nói xiên, người cứ chờ bị trời phạt đi!” Bản thân gã không hề nói “Ta không phải Không Không Nhân”, đích xác từ đầu chí cuối chưa hề nói dối một câu. Còn về phần ở nơi Phật môn thanh tịnh phi lễ ca ca mình sẽ có hậu quả gì, điểm này tạm thời không cần nhắc.

Tinh Tinh Nhân nói: “Đại sư, ông nhất thiết đừng để bị hấn lừa, người bệnh chỉ là thủ thuật che mắt. Hấn chỉ đang diễn trò cho ông xem đấy thôi, trên thực tế, phế nhân này sống chết thế nào hấn căn bản chẳng thèm quan tâm...” Nói xong lại phóng một côn đến trước ngực Thiên Dương.

Thiên Tường kinh hãi, lập tức đỉnh kiếm ngăn thiết côn, nhất thời lửa giận công tâm, phi thân lao ra một kiếm đâm hướng cổ họng Tinh Tinh Nhân. Tinh Tinh Nhân vốn không định thật sự giết Thiên Dương, chỉ rắp tâm muốn chọc giận Thiên Tường, dụ gã thi triển kiếm pháp âm độc trước mặt chúng tăng Thiếu Lâm, khiến Thiếu Lâm sinh nghi; bởi vậy sớm liệu được Thiên Tường sẽ hạ sát thủ. Bất quá trong lòng tuy sớm có phòng bị, hấn lại quyết không ngờ được tốc độ của Thiên Tường nhanh đến vậy, nháy mắt mũi kiếm đã

đến trước mặt, hấn vôi vàng lui về sau, dùng cột cờ bằng sắt để bảo vệ cổ họng, ai ngờ Thiên Tường giữa đường biến chiêu, đâm thẳng tới cổ tay hấn. Chỉ nghe “Keng” một tiếng, nếu không phải Tinh Tinh Nhân có đeo bao tay tinh cương, bàn tay sớm đã dọn nhà.

Ngón tay Tinh Tinh Nhân búng một phát, đầu ngón tay bắn ra sương khói xanh đỏ hai màu, thoảng cái che mờ mắt mọi người, chẳng nhìn thấy được gì. Tinh Tinh Nhân phi thân chạy mất, miệng kêu to: “Người cứ tiếp tục giả bộ ngoan ngoãn đi! Giả bộ nữa đi!”

Thiên Tường khua tan màn sương trước mắt, tức giận đến nổi toàn thân phát run, trên mặt lại vẫn hờ hững, quay đầu nói với Giác Minh: “Đại sư, nơi Phật môn thanh tịnh của các vị có thể để cho cuồng đồ quất tháo như vậy sao?”

Giác Minh nói: “Việc này bản tự nhất định sẽ xử lý, thỉnh thí chủ không cần tức giận. Có điều, trước mắt bản tăng thấy lo cho thí chủ hơn”.

“Lo cho ta?”

Giác Minh nói: “Hai kiếm vừa rồi thí chủ ra tay hung hiểm độc ác quá mức, hiển nhiên thí chủ làm người xử thế đã lệch khỏi chính đạo”.

Thiên Tường thiếu điều học máu, cười gằn nói: “Được rồi! Lần sau hấn còn dám đánh lén ca ca của ta nữa, ta đảm bảo sẽ rất ôn nhu đâm hấn hai kiếm”.

Giác Minh vẫn đang cúi đầu cân nhắc chuyện gì đó, kể tiếp ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói: “Chỉ sợ thiên hạ chẳng có mấy ai đảm đương nổi ‘ôn nhu’ của Diệu Thủ Không Không Nhân.”

Thiên Tường biến sắc.

“Diệu Thủ Không Không Nhân mấy năm qua giết hại rất nhiều võ lâm đồng đạo, trong đó có không ít là người trong Phật môn. Tuy bản tăng không có chứng cứ, nhưng nếu thí chủ thật sự là hấn, bản tự tuyệt đối không thể tùy tiện thả người xuống núi”.

Thiên Tường lạnh lùng nói: “Vậy các người muốn thế nào?”

“Bản tăng muốn mời thí chủ hạ cố đến Thiếu Lâm tự làm khách vài ngày, để bản tự tra rõ thân phận của thí chủ, thuận tiện để cho thí chủ ở trong chùa tĩnh tu một thời gian, bản tự cũng tiện giúp thí chủ đi vào chính đồ”.

Thiên Dương nghĩ bụng: “Ông muốn gã ở trong chùa ngủ giường chung, mỗi ngày ăn cơm rau dưa không được uống rượu, lại còn phải mặc loại quần áo chẳng khác chi giẻ lau đó của các ông, còn không bằng để gã chết luôn cho rồi”.

Thiên Tường lạnh lùng nói: “Thiếu Lâm tự muốn nuôi ta? Không tồi đâu. Vậy xin hỏi, trong tự của các ông có phương thuốc để trị độc khiên cơ được sao?”

Giác Minh ngậy ra một lúc, nói: “Việc này... không có.”

“Vậy thì – không đi”. Thiên Tường công Thiên Dương lên.

Giác Minh nói: “Thí chủ...”

“Nếu không phải vôi chữa bệnh cho tên đại ca ngu ngốc, ta mới lười lên ngọn núi rách này của các ông”. Chúng tăng Thiếu Lâm nghe gã nói năng vô lễ, nhao nhao mở miệng quát mắng.

Thiên Tường quay đầu nói: “Thế nào? Muốn lấy nhiều thắng ít sao?” Gã lại phục hồi vẻ mặt không chút biểu cảm, ánh mắt lợi hại giống như luồng điện lạnh lẽo quét khắp toàn trường; chúng tăng lòng đều rùng mình, không dám tới gần, Giác Minh càng thêm tin chắc gã chính là Diệu Thủ Không Không Nhân.

Với lập trường của Thiếu Lâm tự, là không thể không bắt gã về chùa, nhưng nhìn biểu tình của gã như vậy, hiển nhiên là sát niệm đã động, nếu động thủ chỉ e sẽ làm cho bọn đồ tử đồ tôn phải uống mạng; dù có đánh thắng, cũng sẽ biến thành Thiếu Lâm tự lấy nhiều khi ít, hưởng hồ đối phương còn mang theo người bệnh, khó tránh khỏi không được về vãng.

Giác Minh cân nhắc một chút nói: “Thí chủ cho rằng trên núi Thiếu Thất có lương dược trị liệu cho lệnh huynh?”

Thiên Tường nói: “Đến sau núi nhà ông hái dược thảo cũng phải được ông cho phép sao?”

Giác Minh lắc đầu nói: “Chỉ cần thí chủ không tự tiện xông vào địa giới Thiếu Lâm tự, bản tự sẽ không can thiệp. Nếu thí chủ có chuyện quan trọng, bản tăng sẽ không quấy rầy nữa. Có điều thỉnh thí chủ sau khi làm xong việc, nhất thiết nhớ lên Thiếu Lâm tự nói chuyện. Giác Minh ở trong chùa đợi thí chủ đại giá quang lâm.” Nói xong dẫn chúng tăng rời đi.

Thiên Tường nghĩ thầm: “Nói thật dễ nghe, ai chẳng biết nơi này là địa bàn nhà ông, chỉ cần phái người trấn giữ các yếu đạo xuống núi, ta còn bay ra được sao?” Nghĩ đến việc lại bị lỡ mất một đồng thời gian, càng nghĩ càng bức hỏa, cứ thế vác một bụng oán khí lên đường.

Lại vượt qua vài dốc núi, đến một khe núi, hai bên đều là vách đá cao đến hai ba mươi trượng, chính giữa có một đường mòn chật hẹp bị bóng vách núi che khuất nên u u ám ám, chỉ ở chính giữa đường mới có một vệt nắng nhỏ nhoi chiếu xuống.

Thiên Tường hít sâu một hơi, vội bước vào đường mòn. Đi được một nửa, bỗng nhiên có tiếng nổ ầm ầm liên tiếp, vô số cự thạch không ngừng lăn từ trên vách đá xuống, lấp kín hai đầu của con đường. Thiên Tường giật mình, đã bị phục kích!

Trên đỉnh núi có tiếng người la lên: “Bắn tên!” Hai bên phía trên vách núi nhất thời xuất hiện vô số quan binh lít nhít, từng đợt tên bắn như mưa về phía hai người, vài mũi tên sượt qua người Thiên Dương.

Thiên Tường kinh hãi, nóng lòng muốn nhìn xem Thiên Dương có bị thương hay không, tên từ bốn phía bay tới khiến gã chẳng cách nào phân tâm, khước mắt thoáng thấy chân núi bên trái có một cái hốc khá lớn, gã lập tức nhanh chóng nhảy vào, vậy là chỉ cần đối phó tên bắn từ bên phải xuống.

Kỳ thực với công phu của gã, có thể giống như lần trước trong miếu thổ địa, mạo hiểm lao ngược lên trên, chỉ cần xông lên đỉnh núi, muốn xử lý đám quan binh kia là dễ như trở bàn tay; có điều nếu gã làm như vậy, Thiên Dương sau lưng khó tránh khỏi bị bắn thành tổ ong.

Thiên Tường sử hết toàn lực múa kiếm, ngăn hết ngàn vạn mũi tên từ trước mặt bay tới, sau đó tay đã tê rần, ngay cả mắt cũng hơi hoa, mũi tên trong mắt gã toàn thành từng điểm đen nhỏ xíu.

Thiên Dương đối mặt với vách núi, hoàn toàn không nhìn thấy xung quanh, nhưng y cũng biết nếu cứ tiếp tục như vậy hai người đều sẽ gay to, không nhìn được muốn kêu Thiên Tường mặt kệ mình, nhưng đầu lưỡi nhất định không chịu nghe sai sử, chỉ đành âm thầm kêu khổ trong lòng.

Lúc này trên đỉnh đầu bỗng truyền đến tiếng kêu thảm, thi thể của mấy quan binh từ trên đỉnh núi rơi xuống. Tiếp đó là tiếng một nữ tử kêu to: “Không Không Nhân, có căng lắm không?”

Đó là tiếng của Nhiếp Ân Nương.

7. Chương 6

Thiên Tường giữa lúc khỏ chiến nghe Nhiếp Ân Nương đến, trong lòng không khỏi giãn ra, bất chấp khí khái nam tử hán đại trượng phu kêu lên: “Không việc gì! Đám quan binh trên đầu xin nhờ người!”

Nhiếp Ân Nương nói: “Chuyện nhỏ!”

Nàng đứng bên trái đỉnh núi, cầm kiếm chạy qua chạy lại giữa đám quan binh, mũi kiếm đâm tới không kẻ nào may mắn thoát khỏi, quan binh đang đứng trên vách núi bên phải nhao nhao chuyển mũi tên bắn về hướng nàng, lại chẳng hề chạm được đến người nàng.

Thiên Tường vội vàng nhân khoảng trống tháo Thiên Dương trên lưng xuống, nhìn thấy tay ca ca bị tên lạc sượt qua chảy chút máu, mặt tựa vào vách núi nên hơi trầy, còn lại đều không có gì đáng ngại, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Phi Phi cũng theo đến đây. Mặc dù không thể giết địch nhưng gã thi triển kinh công tuyệt thế, chạy tứ xứ, luồn lách lung tung, lãng phí không ít tên của quan binh, có khi còn dẫn dụ họ bắn trúng người mình. Gã chơi đùa cao hứng quá lại vọt khỏi đỉnh núi, nhảy lên vách núi bên phải, men theo vách đá thẳng tắp chạy loanh quanh, chúng quan binh nhìn mà trợn mắt há mồm.

Thiên Tường cũng phải líu lưỡi, lòng nghĩ: “Tiểu tử này là thần lùn chuyển thế sao?”

Mắt thấy lực lượng quan binh phân tán, không còn là đối thủ của mình nữa, liền công Thiên Dương nhảy khỏi hốc núi, xông lên vách núi bên phải, men theo vách đá nhảy lên trên mấy bước, lại vận sức nhảy qua vách núi bên trái, tiến lên thêm vài bước nữa, tiếp tục mượn lực nhảy về bên phải. Gã không như Phi Phi có thể tùy tâm sở dục đi trên vách núi, chỉ có thể đi xen kẽ như vậy.

Không bao lâu gã đã đạp chân lên đỉnh núi bên phải. Quan binh trên núi thứ nhất hết sạch tên đạn, thứ hai thấy Nhiếp Ân Nương và Phi Phi thân có tuyệt kỹ, giết gần hết đồng liêu ở đối diện, mỗi người sớm đã nhũn chân; lúc này thấy Diệu Thủ Không Không Nhân xông lên đỉnh núi, lòng nghĩ lần này đến phiên mình chịu chết, càng sợ tới mức hồn bay phách tán, nhao nhao chạy thực mạng tứ xứ.

Thiên Tường vừa rồi bị một trận tên loạn của họ bức không thở nổi, Thiên Dương suýt nữa cũng toi mạng, sớm đã nổi giận, vốn chỉ hận không thể giết sạch bọn quan binh; đợi khi nhìn thấy dáng vẻ kêu khóc chạy trốn của quan binh, nhất thời cảm thấy giết bọn tiểu tốt này cũng chẳng thú vị gì, liền thả đi.

Nhiếp Ân Nương và Phi Phi từ đối diện nhảy sang bên này, Thiên Tường đang để Thiên Dương nằm dưới đất, cẩn thận rịt thuốc cho y. Phi Phi lao đến bên cạnh Thiên Dương nói: “Để ta bôi cho huynh ấy!” Thiên Tường ngẩng đầu liếc gã một cái, ánh mắt lạnh băng đâm vào tim Phi Phi còn chuẩn xác hơn tên nhọn vừa rồi. Thiếu niên không khỏi lui lại một bước.

Nhiếp Ân Nương thấy Thiên Dương tuy hơi tiều tụy nhưng khí sắc coi như bình thường, hiển nhiên được chăm sóc cực tốt, không thể không bội phục Thiên Tường. Nàng nói: “Xem ra ta chửi vô lương tâm là oan cho người. Có điều người tốt cuộc đưa y lên núi Thiếu Thất làm gì?”

Thiên Tường lặng lẽ đỡ Thiên Dương dậy, nói: “Dù sao cũng không phải để làm hòa thượng”.

Phi Phi cả giận nói: “Người ta vừa cứu người một mạng, người lại có thái độ gì đây?”

“Nếu ta nhớ không lầm thì người vốn phải uống chén độc dược kia chính là người”. Thiên Tường lạnh lùng nói.

Phi Phi nhất thời cứng đờ.

Nhiếp Ân Nương bước ra hòa giải: “Không có thời gian để cãi nhau đâu. Người Lưu Ngô phải ra không phải chỉ có nhiều đây”.

Thiên Tường nói: “Không ngờ hần tính vẫn thật sự chuẩn”.

Nhiếp Ân Nương nói: “Ông ta mà tính được, là một xa phu đi mật báo. Hiện tại trên đường khắp nơi đều là hình truy nã chúng ta, không bị nhận ra mới là lạ”.

Thiên Tường lắc đầu nói: “Thật uống là ta còn đưa tiền xe gấp đôi cho hần”.

Lúc này triển núi nơi xa truyền đến tiếng bước chân lộn xộn, hiển nhiên nhân số đông đảo. Nhiếp Ân Nương nói: “Xem đi, lại tới nữa”.

Thiên Tường nói: “Ta không có thời gian để lãng phí nữa”.

Nhiếp Ân Nương nói: “Người cứ việc đi đi, bên này giao cho ta”.

Phi Phi nói: “Ta đi cùng người để chăm sóc Dương ca!”

Thiên Tường nói: “Ta lại không rảnh để chăm sóc người!”

Nhiếp Ân Nương nói: “Phi Phi, người lưu lại giúp ta! Không Không Nhân, chúng ta làm sao hội hợp?”

Thiên Tường nói: “Gặp nhau bên hồ Nguyệt Linh trên Nguyệt Linh phong”, nói rồi đi thẳng về phía trước.

Nhiếp Ân Nương nói: “Được!” Chỉ chốc lát sau lại nghĩ đến một chuyện, quay đầu kêu: “Chờ một chút! Hồ Nguyệt Linh...” Nhưng Thiên Tường đã đi xa.

Đêm đó Thiên Tường tìm một sơn động nghỉ ngơi. Gã đem cái chăn duy nhất cùng tất cả y phục dự trữ đắp hết lên người Thiên Dương, còn về phần bản thân gã, có thể là vì buổi sáng thất thố xấu hổ, cũng có thể là sợ bị người đánh lên nên không ôm Thiên Dương ngủ như tối hôm qua, mà là ngồi canh giữ ngay cửa động.

Thiên Dương nghiêng mắt nhìn gã, gã đang lẳng lặng ngồi một mình, ánh mắt thủy chung nhìn bên ngoài, chưa từng chuyển sang Thiên Dương lấy một khắc. Ánh trăng như tuyết chiếu lên người gã, chiếc bóng hắt xuống đất dài thật dài, khiến người ta cảm thấy thập phần cô tịch.

Trăng đêm nay dường như đặc biệt sáng. Tính kỹ lại mới biết hôm nay là mười bốn, đêm mai sẽ là rằm.

Bỗng nhiên nghĩ đến ngày đó sự phụ mất cũng là rằm, một dự cảm chẳng lành bất giác tập kích trong đầu. Thiên Dương rùng mình một cái, vội vàng ép bản thân nghĩ sang chuyện khác để gạt bỏ sự bất an thời khắc này.

Nếu thật sự tìm được yến cốt thảo, giải được chất độc y trùng, Thiên Tường chẳng phải sẽ thành ân nhân cứu mạng của y? Món nợ nhân tình lớn như vậy phải trả làm sao mới được? Bù Nghiên chẳng qua chiêu đãi bữa cơm, cho y chỗ ngủ, giúp y nhân thủ, y liền không chút do dự uống độc dược để báo đáp; đổi thành đệ đệ không tiếc tính mạng giúp mình tìm thuốc giải như vậy, y lại hoàn toàn không biết phải báo đáp thế nào.

Trước tiên, về sau tuyệt đối không thể ra tay đánh gã như mấy ngày trước nữa.

“Cứ nhường đồ phở lại cho gã là được”. Thiên Dương nghĩ thầm.

Không đúng, đồ phở vốn ở ngay trên người gã, căn bản không tới phiên mình nhường.

Lẽ nào phải nói với gã “Hiền đệ, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, sau này nếu đệ có khó khăn gì, ngu huynh nhất định xông pha khói lửa, quyết không chối từ?” Thôi đi, huynh đệ họ chưa bao giờ nói với nhau như vậy.

Hướng hồ trong lòng y rất rõ Thiên Tường chân chính muốn là thứ gì.

Ánh mắt thống khổ của Thiên Tường ban ngày vẫn khắc rõ mồn một trong đầu. Thiên Dương không hy vọng gã phải thống khổ, bởi vì mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ thống khổ của gã, lòng mình cũng sẽ xoắn cả lại. Ngay cả chính y cũng không dám tin tưởng.

Bị hỉ nộ ái ố của người khác ảnh hưởng, loại sự tình này với Thiên Dương mà nói chính là bình sinh lần đầu tiên gặp phải.

Y thật sự rất hy vọng có thể giải trừ sự thống khổ của đệ đệ, nhưng biện pháp hữu hiệu duy nhất y lại không làm được.

Loại sự tình đó... không thể để xảy ra nữa. Tuyệt đối, tuyệt đối không thể tái phạm.

Có lẽ rời khỏi gã sẽ tốt hơn? Tốt nhất là hai người cứ cách xa thật xa, vĩnh viễn đừng gặp lại; biết đâu qua một thời gian, vết thương trong lòng sẽ được chữa lành, về sau có thể tiếp tục sống ung dung. Bằng điều kiện của Thiên Tường, nhất định sẽ nhanh chóng tìm được một nữ nhân tốt.

Nghĩ đến điểm này, không khỏi lại dời ánh mắt về hướng Thiên Tường nơi cửa động. Nhìn khuôn mặt nghiêng đoan chính của gã dưới ánh trăng chiếu rọi tựa như một pho tượng ngà voi.

Khuôn mặt mỹ lệ như vậy, rất nhanh chóng không còn được nhìn thấy nữa.

Buổi sáng, Thiên Dương thức dậy giữa bầu không khí yên bình vui vẻ. Thiên Tường đang nhẹ nhàng vỗ về tóc y, cảm giác rất thoải mái.

Thiên Tường thấy y mở mắt, nhẹ giọng nói: “Hôm nay là có thể đến nơi”.

Ánh mắt màu hổ phách của ca ca đang chăm chú nhìn gã, trong veo thuần khiết như suối nguồn, trên khuôn mặt đờ đẫn cứng nhắc đó dường như xuất hiện một chút tươi cười. Có điều gã nghĩ là mình đã nhìn lầm.

Đọc đường, sơn đạo càng lúc càng hiểm trở, đường tới Nguyệt Lĩnh phong biến thành một chiếc cầu treo con con trên vách đá, hai bên chính là vực sâu vạn trượng, người qua chỉ cần hơi sơ suất là sẽ trở về với cát bụi.

Xa xa nhìn thấy Nguyệt Lĩnh phong, liền cảm thấy yên lòng.

Lúc này phía trước có người hô lên: “Ồ nơi này!” Một nhóm tăng lữ từ chỗ rẽ lao ra, chặn trước mặt Thiên Tường. Tâm tình của Thiên Tường chẳng dễ dàng khá lên lúc này lại trầm xuống: lại thế nào nữa?

Một thanh niên hòa thượng mặt đen trong đó, Thiên Tường nhớ ngày hôm qua y đứng ngay bên cạnh Giác Minh, gương mặt đen đúa lúc này đã trở nên đỏ tía, trán nổi gân xanh, y chỉ Thiên Tường kích động quát to: “Diệu Thủ Không Không Nhân, sư thúc công của ta có ý tốt mời người tới Thiếu Lâm tự tu đạo, người lại đi lấy oán trả ơn, sát hại lão nhân gia, người còn là người không?”

Thiên Tường nghe thấy Giác Minh bị giết, lấy làm kinh hãi, lập tức lĩnh ngộ đến tám phần là do Tinh Tinh Nhân giết, mục đích chính là muốn gán tội cho mình.

Trong lòng mắng nhiếc Tinh Tinh Nhân, miệng lạnh lùng nói: “Không bằng không có, người dựa vào đâu mà dám một mực khẳng định là ta giết?”

Hòa thượng mặt đen nổi giận đùng đùng nói: “Ngày hôm qua chính mắt ta thấy người cãi nhau với sư thúc công, việc này còn giả được sao? Nhất định là người làm nhiều việc ác, sợ sư thúc công thể thiên hành đạo thu thập người, mới tiên hạ thủ vi cường!” Nói đến chỗ kích động, giọng đã nghẹn ngào.

“Hừ, nói như thật. Làm sao người biết không phải do tên mập kia giết?” Lời vừa ra khỏi miệng gã liền hối hận: sao phải làm bần lười để đi phản bác loại suy luận ngu xuẩn này?

“Dù sao người cũng không thoát được can hệ! Cứ bắt người cùng tên mập kia về chùa rồi từ từ tra xét rõ ràng”.

Thiên Tường cười lạnh: “Tra? Bằng trí tuệ của người, ta thấy chỉ có thể trông cậy Phật Tổ đến báo mộng mới mong bắt được hung thủ”.

Hòa thượng mặt đen chỉ gã mắng: “Người...”

Thân hình Thiên Tường chỉ khẽ động đã đi tới trước mặt y, trước mắt mọi người chột hoa lên, chỉ thấy thân ảnh của gã lóe lên lần nữa đã trở về chỗ cũ, mà hòa thượng mặt đen đang nắm chặt ngón trở tay phải bị bẻ gãy đau đớn kêu lên như giết heo.

“Còn dám lấy tay chỉ ta lần nữa, người đời này sẽ phải dùng chân gõ mõ.” Thiên Tường lạnh lùng nói.

Chúng tăng thấy gã ra tay hung ác như thế đều thập phần kinh hãi. Hòa thượng mặt đen nén đau kêu lên: “Mọi người mau liều mạng với hắn! Động thủ!”

Chúng tăng cầm đao, kiếm, thiền trượng đồng thời xông lên tấn công Thiên Tường. Những tăng lữ này trong Thiếu Lâm tự tư lịch kém cỏi, công phu đương nhiên cũng không thể đến nơi đến chốn, nhưng một khi liên thủ công địch lại cực kỳ ăn ý, chia nhau công kích các nơi yếu hại trên người gã, khi ra tay động tác đồng đều, thời gian cũng hoàn toàn tương đồng, phối hợp không chê vào đâu được, đủ thấy võ nghệ của Thiếu Lâm tự nổi danh trên giang hồ tuyệt không đùa được.

Đối phương đã có bản lĩnh thật sự, Thiên Tường xuất thủ đương nhiên không thể khách khí, mấy kiếm đâm ra nháy mắt đã làm trọng thương mấy người. Một hòa thượng khinh công khá tốt lướt qua đỉnh đầu, vòng đến sau lưng gã, giơ thiền trượng đập ngay xuống đầu Thiên Tường, trên tay Thiên Tường đang bịt ngăn mấy kiếm, chỉ một cước đá về sau mà không hề quay đầu, hòa thượng sau lưng kêu lên thảm thiết, ngã xuống thâm cốc.

Thiên Dương nghĩ bụng: “Đồ ngốc, giết người của Thiếu Lâm tự, sau này chẳng phải sẽ khó thu xếp sao?” Nhưng nghĩ lại, tiểu tử này đã làm chuyện gì để thu xếp đâu?

Tăng nhân Thiếu Lâm tự thấy đồng môn bị giết đều bi phẫn lẫn lộn, biết rõ công phu không địch lại nhưng vẫn anh dũng tiến công, ngược lại khiến Thiên Tường khó lòng thủ thắng. Thiên Tường dần cảm thấy nóng, đang định hạ sát thủ lại thấy hòa thượng mặt đen tuy gãy một ngón tay vẫn nén đau múa đao công

kích, trong lòng không khỏi bội phục; lại nhớ lúc sư phụ ngộ hại, mình cũng bị thống không thôi như mấy người này, nhất thời không thể nhẫn tâm, chỉ đành tam thập lục kế tẩu vi thượng kế – chuồn.

Gã lướt qua đầu mọi người, bạt chân chạy về phía trước, chúng tăng vẫn đuổi theo không bỏ, không bao lâu con đường liền chia thành hai lối, Thiên Tường vốn định đi bên trái, nào ngờ trước mặt xa xa trông thấy một nhóm tăng nhân Thiếu Lâm khác đi soát núi, truy binh sau lưng nhao nhao kêu to: “Bắt lấy hần! Hần là hung thủ!” Những người đối diện lập tức lao về hướng Thiên Tường, Thiên Tường đành phải chuyển hướng đi sơn đạo bên phải.

Dọc đường lại qua mấy ngã rẽ, Thiên Tường đành phải dựa vào trực giác để chọn đường, chạy một mạch như điên, chúng tăng Thiếu Lâm rốt cuộc bị bỏ lại khá xa đằng sau, cuối cùng không còn đuổi kịp.

Thiên Tường thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn thấy con đường trước mắt đang rộng dần lên, càng thêm vui mừng. Nhưng đến khi xuyên qua rừng cây, gã mới phát hiện mình đang đứng trên vách núi – không còn đường.

Nhưng Nguyệt Linh phong đang ở đằng xa.

Thiên Tường lặng người nhìn mục đích của gã, cảm thấy mình sắp điên rồi.

Có lòng tốt thả cho đám hòa thượng kia một con đường sống, kết quả lại hại mình bị bức vào tuyệt cảnh. Thiên Tường cảm hận nghĩ: “Xem ra ông trời cho rằng ta nên quay đầu đại sát một trận”.

Cúi đầu nhìn vực sâu dưới chân, phát hiện nơi cách đỉnh núi khoảng trăm trượng có một đường đen nhỏ đang uốn lượn dọc theo vách đá, hướng thẳng đến Nguyệt Linh phong. Đó chính là đường cũ mà gã vừa bị lệch khỏi.

Muốn về lại đường cũ cho nhanh, cách tốt nhất chính là trực tiếp từ đỉnh núi xuống.

Nơi thế này đảm bảo ngay cả Phi Phi cũng không dám xuống, nhưng nếu quay đầu lại, rất có thể sẽ lạc giữa rừng cây, càng có khả năng lại bị hòa thượng bắt được. Thiên Tường quyết định thử một lần.

Gã vốn có chuẩn bị dây thừng, nhưng sợi dây thừng này chỉ dài ba mươi trượng, dứt khoát không đủ dùng, chần chừ y phục dự phòng mang theo toàn bộ xé ra nối vào dây thừng nhưng cũng chỉ thêm được chừng mười trượng. Gã cột sợi dây thừng vào tảng đá trên đỉnh núi, thông mình và Thiên Dương xuống, dây thừng thoáng chốc đã hết, kế tiếp buộc lòng phải dùng tay bấu vào vách đá.

Thiên Tường áp sát cả người vào vách đá, mò mẫm từng bước để tìm chỗ đứng, Thiên Dương ở sau lưng gã, hai mắt đối thẳng với bầu trời trong xanh vạm vỡ cùng sơn cốc sâu không thấy đáy, cảm thấy hai huynh đệ giống như đã trở thành cô hồn dã quỷ, không còn chỗ dựa ở thế gian phù du này, kêu trời không đáp, kêu đất cũng chẳng linh.

Đột nhiên giá công Thiên Dương bị mắc vào một mỏm đá nhọn, Thiên Tường không lưu ý, sải một bước dài xuống dưới, nhất thời khiến sợi dây bị rách, giá công bung khỏi lưng Thiên Tường rơi thẳng xuống. Thiên Tường kinh hãi, tay phải tức thì vươn ra tóm được áo Thiên Dương. Nhưng trước ngực và trên đùi Thiên Dương đều bị buộc dây để cố định y trên giá công, bởi vậy nó vẫn đang thông thả mang theo Thiên Dương rơi xuống. Thiên Tường dùng tay trái liều mạng bám vào vách núi, tay phải nắm chặt áo Thiên Dương, lại chỉ có thể trở mắt nhìn Thiên Dương đang dần trượt xuống.

Thiên Tường nghiêng rặng nghiêng lợi, miệng lẩm nhẩm: “Không được... làm ơn...” Vừa giống mệnh lệnh, lại như là đang cầu khẩn.

Thiên Dương vốn đã nhắm mắt chờ chết, nghe tiếng kêu thống khổ như vậy, sóng lòng cuộn cuộn, lại nghĩ nếu còn tiếp tục như vậy nhất định cả Thiên Tường cũng sẽ mất mạng, không biết khí lực từ đâu sinh ra, tay phải vốn đã tê liệt lại gắng sức vùng vẫy một chút, kéo đứt sợi dây cố định ngay ngực, đoạn dây trên đùi không chịu nổi trọng lượng của giá công nhất thời đứt đoạn, giá công rơi thẳng xuống, va vào vách đá vỡ tan tành.

Nhưng mà ngay lúc này áo của Thiên Dương cũng đồng thời trượt khỏi tay Thiên Tường, cả người bắt đầu rơi xuống; Thiên Tường không chút nghĩ ngợi buông tay trái, nhảy ngay xuống dưới, khi đến bên cạnh Thiên

Dương vươn tay phải kịp thời ôm eo y, đồng thời tay trái vận kinh đánh ra một cái hốc trên vách đá. Gã bám được hốc núi, ngừng thế rơi thành công.

Hai người bị treo lơ lửng trên không trung, đều sợ ra một thân mồ hôi lạnh, nhặt lại được một mạng cũng chẳng biết nên khóc hay nên cười.

Thiên Dương nghĩ thầm: “Ta thế sau này không bao giờ lên núi chơi nữa”.

Thiên Tường hít sâu vài hơi, chẳng dễ dàng gì bình tĩnh trở lại, mở miệng câu đầu tiên chính là: “Hóa ra eo người nhỏ như vậy! Hiện tại ta mới biết”.

Thiên Dương thật muốn đập gã hai phát.

Lúc này hai người cách mặt đường không xa, mà vách núi cũng có nhiều chỗ lồi lõm, dễ dàng sử dụng, Thiên Tường mặc dù phải dùng một tay ôm Thiên Dương nhưng vẫn dễ dàng xuống đến mặt đất.

Thiên Tường vừa chạm đất lập tức kéo tay Thiên Dương nói: “Người có thể động đây rồi sao? Người khỏi rồi sao?”

Thiên Dương cũng bị biểu hiện vừa rồi của mình dọa giật thót, gắng sức muốn giơ tay lên lần nữa, nhưng cánh tay vừa còn trần ngập sức lực hiện tại lại không nghe sai sử. Đại khái vừa rồi chỉ là hồi quang phản chiếu nhất thời thôi.

Thiên Tường thở dài, ngược lại an ủi Thiên Dương: “Dù gì cũng sẽ lấy được giải dược ngay lập tức, không thể cử động cũng không hề gì”. Gã dùng đai lưng cột Thiên Dương lên lưng mình, chạy như bay về phía Nguyệt Lĩnh phong.

Chẳng dễ dàng gì đến được mục đích, huynh đệ hai người mới biết vận rủi thường hay nối đuôi nhau mà tới. Chỗ vốn phải là hồ Nguyệt Lĩnh giờ chỉ còn lại một mảnh đất trơ trọi, cùng với mấy dòng nước nhỏ tắc nghẽn.

Hôm qua Nhiếp Ân Nương định nói với Thiên Tường là hồ Nguyệt Lĩnh năm ngoái lúc núi lở đã bị vùi lấp. Yếu cốt thảo vốn phải sinh trưởng bên hồ, nở ra những bông hoa trắng mỹ lệ, cũng chẳng còn một gốc.

Thiên Tường ngậy người nhìn cảnh tượng trước mắt một hồi lâu, chợt mất đi khí lực toàn thân, quy xuống đất.

Thiên Dương nghĩ thầm: “Lần này xong thật rồi”.

Không biết tại sao, trong lòng y lại bình tĩnh lạ thường. Có lẽ ngay từ đầu đã thấp thoáng cảm giác được sẽ là kết quả thế này.

Thiên Tường mở lời: “Nghỉ ngơi một chút đi”.

Gã tháo Thiên Dương xuống, để y ngồi dựa vào tảng đá, sau đó lại đứng lên định đi tìm nước uống. Đi chưa được hai bước, rốt cuộc không nhịn nổi phần nộ trong lòng, ngửa mặt lên trời kêu to: “Làm cái quỷ gì vậy! Đùa giỡn cũng có mức độ được không! Rốt cuộc là muốn thế nào?”

Thiên Dương rất rõ gã đang chửi rửa ai. Nhưng từ xưa đến nay, gào thét như vậy định trước là chẳng được câu trả lời. Bỗng nhiên một bóng dáng xanh đỏ giao thoa bổ đến tóm Thiên Dương lên. Thiên Tường kinh hãi, muốn chạy đến cứu nhưng đoạn thiết côn trên tay Tinh Tinh Nhân đã chỉ vào yết hầu Thiên Dương, quát: “Không được nhúc nhích!”

Thiên Tường chỉ đành đứng yên đó, cảm hận hỏi: “Người muốn làm gì đây?”

Tinh Tinh Nhân thở dài một tiếng: “Không Không lão đệ, chúng ta làm nghề này vốn phải giống mây bay nước chảy, không thể có một chút vướng bận, mới có thể phát huy thực lực lớn nhất; nhưng hiện tại lão đệ người bị cốt nhục tình thân vây khốn, nơi nơi không thể thi triển tay chân, lão ca ca ta nhìn trong mắt thật sự muốn kêu oan cho người. Với nghĩa khí của một người cùng nghề, lão ca ca hôm nay giúp người xử lý gánh nặng này!” Nói xong liền kéo Thiên Dương, phi thân chạy lên đỉnh núi.

Thiên Tường sử toàn lực đuổi theo như bay, miệng kêu to: “Trả ca ca cho ta!”

Thiên Dương đã là sống không bằng chết, bởi vậy cho dù lúc này mạng trong sớm tối cũng không để ý lắm; nhưng nghe thấy tiếng kêu gào kinh thiên động địa của Thiên Tường, trong lòng không khỏi chấn động, lại nhìn thấy gã đáng vẻ điên cuồng đuổi theo phía sau, đầu óc hỗn loạn, trong lòng chỉ trăn trở duy nhất một câu: “Tại sao gã phải như vậy? Tại sao? Tại sao?”

Tinh Tinh Nhân đi lên một con đường dốc đứng, khoát tay ném Thiên Dương xuống, Thiên Tường quát to một tiếng, phi thân xông lên đón, Tinh Tinh Nhân thừa cơ đánh một chưởng, Thiên Tường không hề đánh trả, gượng chịu phát này, nhưng cũng kịp thời ôm lấy Thiên Dương ở giữa không trung, hai người cùng lăn thẳng từ trên sườn núi xuống.

Lăn tới chân dốc, Thiên Tường văng đầu hoa mắt bò dậy, những chỗ bị thương trên người đau đớn vô cùng; nhưng gã còn chưa kịp lau vết máu bên môi đã vội nhìn tình hình hiện tại của Thiên Dương, chỉ sợ y bị ngã gãy cổ. Cũng may Thiên Dương ngoại trừ trên người vừa thêm một đồng trầy xước thì vẫn nguyên vẹn như lúc ban đầu, gã bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy bốn phía trong vòng mấy trăm trượng đều là vách núi, mặc dù không phải là thâm cốc vạn trượng nhưng với tình trạng hiện tại của hai người, muốn bò lên ít nhất cũng phải mất hàng canh giờ, Thiên Tường thở dài nói: “Đợi lúc nữa lại tìm đường khác xuống núi”.

Lại nhìn Thiên Dương một cái, nghĩ đến hai người trải qua nhiều hiểm cảnh như vậy nhưng vẫn còn bình an sống sót, đủ thấy là mệnh không nên tuyệt; nhìn thấy đôi mắt trong suốt của Thiên Dương vẫn sáng ngời có thần, một luồng sức mạnh lại dâng lên trong lòng, gã nói: “Không cần lo lắng, ở đây không tìm được giải được thì thế nào? Cùng lắm thì lại đi phương nam tìm là được, vừa hay, ta sớm đã muốn được kiến thức một chút về mỹ nữ phương nam”.

Những lời này cố nhiên là khí khái can vãn, cuối cùng lọt vào tai Thiên Dương lại thành một bút đại bại, y không khỏi nhìn Thiên Tường một cái.

Thiên Tường thấy ánh mắt y khác thường, lập tức hiểu được ngay, hừ một tiếng nói: “Làm sao? Ta đi tìm mỹ nữ thì có gì không đúng? Ta là nam nhân, đương nhiên phải thích mỹ nữ nhất rồi. Chuyện kia với người chỉ là nhất thời hứng khởi, thay đổi khẩu vị mà thôi. Nói thật, nam nhân sao có thể so với mỹ nữ! Trái lại ánh mắt của ngươi rất kỳ quái nha? Ôi, không phải đang ghen tị đó chứ! Việc này ta không đảm đương nổi đâu!”

Thiên Dương dời tầm mắt, không thềm để ý tới gã nữa. Mà bản thân Thiên Tường lại không nhịn được hơi hối hận: nói những lời thừa thãi này làm gì?

Gã bực mình phục hồi tinh thần, nói: “Ta đi tìm thứ gì để ăn trước, ăn xong chúng ta sẽ xuống núi”. Gã tìm một hốc núi ẩn mật cẩn thận giấu Thiên Dương, sau đó đi vào rừng.

Gã hái được ít quả dại trên cây, lại lấy lá trúc kết thành một cái chén, múc chút nước dưới suối. Bỗng nhiên bên tai nghe thấy nơi không xa truyền đến tiếng kêu quen thuộc mà tràn ngập địch ý, nghĩ đến bản thân đang bị thương khắp người, bội kiếm cũng sớm theo giá công ngũ say dưới sơn cốc, trước mắt không nên liều mạng, lập tức lủi ngay vào bụi cây.

Vô Ảnh Tinh Tinh Nhân chạy như điên đến đây, miệng không ngừng kêu la: “Không Không Nhân, ta biết ngươi còn sống, mau ra đi!”

Thiên Tường chửi thầm trong bụng: “Có quỷ mới ra!” Gã am hiểu nhất chính là che giấu hơi thở của mình, bởi vậy Tinh Tinh Nhân tuy đứng cách chưa đầy mười trượng nhưng vẫn không tóm được gã.

Tinh Tinh Nhân đứng bên dòng suối chửi rủa: “Diệu Thủ Không Không Nhân, đồ chuột nhất nhà người, chỉ dám lén lút lút lút trốn đi mà không dám ra đây cùng lão tử quyết thắng thua một phen, người còn là nam nhân không? Người còn xứng là thiên hạ đệ nhất sát thủ sao?”

Thiên Tường nghĩ bụng: “Ta đem danh hiệu ‘thiên hạ đệ nhất vô sĩ’ tặng cho người, khỏi phải khách khí”.

Lúc này gã nhìn kỹ lại, phát hiện nơi cách chân Tinh Tinh Nhân không xa có một gốc cỏ nhỏ nở hoa trắng muốt, loại hoa nọ thoạt nhìn vô cùng quen mắt. Trong lòng gã chợt căng thẳng: không phải chứ...

Tinh Tinh Nhân vẫn đang kêu gào: “Diệu Thủ Không Không Nhân, đồ ẻo lả nhà người, mặt đã giống nữ nhân mà đảm lượng cũng chẳng hơn gì nữ nhân, chỉ biết giấu đầu rụt đuôi, đồ mặt trắng không có tiền đồ! Có gan thì ra đây cùng lão tử đại chiến ba trăm hiệp...” Thiên Tường nhắm mắt làm ngơ, chỉ bế khí ngưng thần nhìn chăm chăm bụi cỏ bên chân hắn, sợ hắn một cước giẫm nát cây hoa trắng đó. May là Tinh Tinh Nhân chửi bới chán chê một hồi lại men theo bờ suối chạy thẳng.

Thiên Tường nghe thấy tiếng kêu réo của hắn xa dần, bấy giờ mới lao ra nhìn gốc hoa trắng kia. Lôi ghi chép của Vô Ưu Tử cất trong ngực ra so sánh cẩn thận, gốc cỏ nọ cùng hình Vô Ưu Tử vẽ quả nhiên giống nhau như đúc. Thiên Tường lại tìm tứ xứ một lúc, phát hiện bốn phía còn vài cây nữa nhưng chỉ có gốc cây trước mắt này là nở hoa.

Thiên Tường cẩn thận nhổ cả gốc yển cốt thảo lên, đem ra suối rửa sạch, rảo bước chạy về tìm Thiên Dương.

Thiên Dương nằm trong hốc núi chờ Thiên Tường, trong lúc này cũng có nghe tiếng Tinh Tinh Nhân kêu réo, còn may là chưa bị hắn phát hiện. Trong lòng âm thầm lo cho an nguy của Thiên Tường, rồi lại bất lực. Y chán ngán vô cùng, việc duy nhất có thể làm chính là trừng vách núi đối diện mà ngẩn người.

Nhìn một hồi, bỗng nhiên phát hiện, trên vách núi đá loang lổ rêu xanh dường như có một số đồ án. Nhìn kỹ lại mới thấy, hóa ra vẽ đầy trên cả vách núi, phải hơn trăm hình, tất cả đều kỳ hình quái trạng, ngoằn ngoèo ngoào ngoè, Thiên Dương vốn cho rằng đó là văn tự của phiên bang, nhưng văn tự thiên hạ đại khái đều chia thành từng đoạn một, mà hình vẽ trên vách núi lại rời rạc lung tung, hoàn toàn không nhìn ra có gì liên quan đến nhau. Quan trọng nhất là, Thiên Dương càng nhìn càng cảm thấy, những đồ án đó thập phần giống với hình y nhìn thấy trên cuộn da dê. Y kinh ngạc nhìn vách núi, trong lòng nghi hoặc không thôi.

Thiên Tường đã quay lại, hai má vì chạy trốn cùng hưng phấn mà hơi đỏ lên, nói: “Người xem ta tìm được cái gì đây? Vận khí thật tốt quá!” Thiên Dương nhìn thấy nhánh cây trên tay gã, lập tức biết đó là thứ gì, không khỏi vừa mừng vừa sợ.

Thiên Tường cho y uống nước trước, sau đó theo hướng dẫn ghi trên ghi chép, đem cả cây yển cốt thảo đem nhuyển như tương. Thiên Dương vẫn chớp mắt ra hiệu muốn kêu gã quay đầu xem hình vẽ trên vách đá, nhưng Thiên Tường đầu tiên là vẫn chuyên tâm vào dược thảo, thứ hai là không hiểu được ánh mắt y, vậy nên cố gắng của Thiên Dương hoàn toàn là tốn công vô ích.

Thiên Tường ngậm nước dược thảo đã được giã nhuyễn trong miệng, giúp Thiên Dương nuốt xuống, Thiên Dương chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí vừa chua vừa cay đang chảy từ miệng xuống tận dạ dày, khiến toàn thân đều nóng lên. Thân thể vốn đã tàn phế dường như đang sống lại từng tấc.

Nhưng khiến y khó hiểu chính là, Thiên Tường sau khi cho y uống thuốc xong không hề buông ra, mà vẫn tiếp tục hôn y.

Nụ hôn ôn nhu, sâu sắc, không hề nóng bỏng bá đạo như hôm qua, lại mang theo thâm tình vô hạn, quyến luyến đầu lưỡi y, nhẹ nhàng cắn một cái rồi buông ra, lập tức lại quấn vào, khiến cho tim Thiên Dương dần dần đập nhanh lên.

Bờ môi Thiên Tường cuối cùng rời khỏi, đôi mắt như thu thủy nhìn thẳng Thiên Dương. Người làm ca ca ngạc nhiên phát hiện, ánh mắt đệ đệ bình tĩnh đến lạ thường, còn thoáng ảm đạm.

Thiên Tường mỉm cười nói: “Ta không biết dược liệu phải mất bao lâu mới có công hiệu, bất quá sự phụ nói là nó hữu hiệu thì nhất định sẽ hữu hiệu”. Thanh âm ôn nhu vô cùng hết như nụ hôn vừa rồi, lại khiến Thiên Dương lạnh lòng, cảm giác không tốt đêm qua một lần nữa trào dâng trong lòng.

Thiên Tường ngẩng đầu nhìn không trung, chỉ thấy mặt trời đã ngã về phía tây, bốn phía tối dần. Gã khề thở dài nói: “Tin tức tốt người đã biết, còn có hai tin xấu. Thứ nhất, tên mập chết toi kia đang tìm chúng ta. Nếu để hắn tìm thấy trước khi dược hiệu có tác dụng, hai ta sẽ phiền toái to. Thứ hai, ta vừa mới nhìn quanh một chút, dường như không có đường khác để đi ra ngoài, trừ phi đập vỡ vách núi”.

Thiên Dương từ trong mắt gã rất rõ ràng nhìn thấy được nét ưu thương và cả quyết tâm.

Thiên Tường lại cười, đờm về cô đơn, nói: “Ta không thể trốn nữa, không thể không ra ngoài giải quyết với hắn. Cho nên đành phải ủy khuất người một mình ở đây một lúc, chờ ta đánh thắng sẽ quay lại đón

người”.

Thiên Dương kêu to trong lòng: “Đừng đùa! Trên tay người không có kiếm, thân thể lại bị thương, không phải là đi chịu chết sao?” Ngày hôm qua đã bị quái chiêu của Tinh Tinh Nhân bức suýt nữa phải liều chết công kích, hôm nay lại lê bộ dáng này đi đánh nhau với hắn, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Điểm này Thiên Tường đương nhiên phải rõ hơn ai hết. Nhưng hai người trốn mãi ở đây, chỉ để Tinh Tinh Nhân một lưới bắt trọn mà thôi.

Thiên Tường lắc đầu nói: “Thật sự vô vị, chỉ vì danh hiệu ‘thiên hạ đệ nhất’ mà phải liều mạng già như vậy, quả thực chẳng khác chi kẻ si điên! Chẳng qua đây là số mệnh của sát thủ mà. Giết nhiều người như vậy, cho dù một ngày nào đó đột tử ven đường cũng chẳng trách được người khác, ta sớm đã giác ngộ rồi”.

Thiên Dương ngơ ngác nhìn gã, trong lòng chỉ có một thanh âm: “Không...”

Thiên Tường cười, nhẹ nhàng vỗ đầu y một cái: “Đó là ánh mắt gì vậy hả? Người cho rằng ta sẽ thất bại dưới tay tên xú bát quái kia sao? Đùa! Ta với người còn chưa phân thắng bại, sao có thể chết trên tay kẻ khác?”

Nói xong lấy đồ phổ từ trong túi áo ra, nhét vào cổ áo Thiên Dương: “Đừng hiểu lầm, không phải ta muốn tặng cho người, chỉ là tạm thời đưa người giữ một chút, chờ người khỏi bệnh chúng ta lại so chiêu lần nữa. Lần này nhất định phải phân ra thắng thua, tuyệt đối không thể để cho kẻ khác cắt ngang nữa”. Nói rồi đứng dậy: “Được rồi, ngoan ngoãn chờ ta đi!”

Quay người đi được vài bước, bỗng nhiên lại dừng chân, quay đầu chạy về ôm Thiên Dương một phen. Dùng hết toàn lực mà ôm thật chặt, dùng sức cơ hồ phải bóp nát Thiên Dương. Thiên Dương hoàn toàn không cảm thấy đau, chỉ nghe thấy gã thì thầm bên tai: “Người nhất định sẽ khỏi”.

Nhẹ nhàng buông Thiên Dương ra, một lần nữa đứng dậy đi thẳng vào màn đêm tăm tối mà không hề quay đầu.

Thiên Dương nhìn bóng dáng gã, liều mạng muốn gọi, nhưng miệng không làm sao mở ra được. Trong đầu, toàn thân trên dưới đều vang lên tiếng thét như sấm dội.

-Tường đệ! Đừng đi!!!!

Mặt trăng đang chậm rãi mọc lên, tròn vành vạnh hệt như đêm ấy khi Vô Ưu Tử mất. Ánh trăng trắng bạc, từng chút từng chút rỉ vào đáy cốc tắm tối, nhuộm lên cả vách núi, vách núi nhất thời trở thành một mặt gương sáng trong như tuyết. Lúc này đồ án trên vách núi từng cái từng cái bắn ra hào quang.

Lúc Nhiếp Ân Nương và Phi Phi chẳng dễ dàng gì thoát khỏi quan binh dây dưa tới bên hồ Nguyệt Linh tắc nghẽn thì ánh trăng đã sắp lên đến đỉnh đầu. Hai người tìm tứ xứ không thấy bóng dáng Thiên Tường và Thiên Dương đâu, vừa ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi, phát hiện dưới ánh trăng sáng tỏ, đỉnh núi ánh hai bóng người, đang triển khai một cuộc tử đấu hung hiểm vô cùng.

Diệu Thủ Không Không Nhân tay không tác sát, chỉ bằng đôi tay trần đánh nhau với một tên mập lẻo lẹt tựa như hồ điệp. Nhìn kỹ mới thấy tay mập kia đang vung vẩy hai lá cờ to, nhìn như đôi cánh bướm, che khuất thân hình hắn. Có lúc giống như tường đồng vách sắt, phòng ngự kín kẽ quanh người, một khắc sau lại hóa thành binh khí kiên cố nhất, từng bước áp sát Thiên Tường.

Thiên Tường dựa vào nội lực mạnh mẽ, lấy chưởng làm kiếm bay nhảy trong biển cờ. Nhưng gã hoàn toàn không nhìn thấy Tinh Tinh Nhân, chưởng khí lần lượt đánh ra cũng bị kính phong trên lá cờ ngăn trở. Đấu một hồi lâu, nội lực đã dần tiêu hao gần hết. Trên người nhiều chỗ bị cờ sắt cắt phải phun máu không ngừng, hơn nữa lúc trước gã đã bị Tinh Tinh Nhân đánh lén, nội thương không nhẹ, tình thế càng thêm bất lợi.

Trong lòng Thiên Tường kêu to không ổn. Vạn nhất mình bị thua, hắn nhất định sẽ đi tìm Thiên Dương đuổi tận giết tuyệt, Thiên Dương trúng độc chưa lành tuyệt không phải đối thủ của hắn.

Không thể để Thiên Dương chết. Nếu y chết đi, vậy nỗ lực mấy ngày qua chẳng phải uổng phí toàn bộ sao? Thiên Tường xuất toàn bộ khí lực trong thân thể, cùng Tinh Tinh Nhân vật lộn không chút thoái nhượng.

Chỉ là trong lòng vẫn còn một nghi vấn: gã không nhìn thấy động tác của Tinh Tinh Nhân, Tinh Tinh Nhân lẽ ra cũng phải không nhìn thấy gã chứ? Tại sao Tinh Tinh Nhân dường như nắm được chiêu số của gã?

Nhiếp Ân Nương và Phi Phi lao một mạch lên đỉnh núi, Phi Phi nôn nóng hỏi: “Dương ca đâu? Có ở trên đó không?”

Nhiếp Ân Nương không để ý đến gã, chỉ toàn lực chạy như điên. Xa xa nhìn thấy Thiên Tường như đã sắp thua, mình lại còn một đoạn đường dài nữa mới đến, quả thực là gấp đến cuồng cả chân.

Lúc này nội lực của Thiên Tường đã dầu hết đèn tắt, lòng biết trận chiến này khó thắng. Bỗng nhiên từ khe hở giữa biển cờ, nhìn thấy rõ ràng Tinh Tinh Nhân đang nhắm mắt.

Đến lúc này gã mới bừng tỉnh đại ngộ, biết được bí quyết chế địch của Tinh Tinh Nhân.

Gã trước kia đã cảm thấy mắt người này quá nhỏ đến mức kỳ quái, lại luôn bảo trì khoảng cách với người khác, tuyệt không để người ta tới gần. Lý do rất đơn giản, hắc trời sinh nhân lực không tốt, chỉ cần ánh sáng hơi mờ là cơ hồ không nhìn thấy gì. Bởi vậy khi quyết đấu dứt khoát nhắm mắt lại, toàn bằng thính lực siêu cường phân biệt kinh phong lúc đối thủ ra tay để nghênh kích. Để phát huy năng lực đến cực hạn, đặc biệt sử dụng lá cờ có thể che lấp tầm mắt người khác làm vũ khí, đến lúc đó đối thủ ngược lại thành người mù, tự nhiên rơi vào thế xấu.

Thiên Tường nhìn thấu thủ pháp của hắc, tức thì cũng nghĩ ra phương pháp hóa giải. Trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện ra nụ cười lạnh, lại dừng ngay đương trường, đứng thẳng bất động.

Tinh Tinh Nhân đột nhiên chỉ còn nghe thấy tiếng cờ của mình chém gió, Không Không Nhân lại hoàn toàn không có động tĩnh, dường như đã biến mất trong gió. Trong lòng kinh hãi, hắc kêu lên: “Làm sao rồi? Tiểu tử thôi, ngươi muốn chạy trốn sao?” Ngừng múa cờ, hai cán cờ bảo vệ trước người. Tuy ánh trăng sáng đến chói mắt, hắc lại chỉ có thể nhìn thấy một bóng đen.

Tinh Tinh Nhân biết điểm then chốt trong kỳ trận đã bị Thiên Tường nhìn thấu, trong lòng giận dữ nhưng cũng có chút khẩn trương, cẩn trọng nghĩ thầm: “Cùng lắm thì chỉ dùng thiết côn đối phó người là được”. Hai tay vung lên, lá cờ quay về trên thiết côn, lại cầm thiết côn đánh đến Thiên Tường. Mắt vẫn đang nhắm để tránh cho thị lực vô dụng quấy nhiễu thính lực.

Nhưng hắc vừa nhắm mắt, Thiên Tường lại giống như tàng hình, hoàn toàn không có lấy một chút hơi thở. Hắc chỉ đành mở mắt, nắm chắc phương vị của Thiên Tường rồi dồn sức xông lên tấn công. Nhưng hắc nhắm mắt quyết đấu đã quen, khi vừa mở mắt, hình bóng Thiên Tường mơ hồ lác lác liền khiến hắc bị phân tâm, uy lực giảm mạnh. Hắc tập trung toàn bộ lực chú ý trên động tác của Thiên Tường, lại hoàn toàn không lưu ý dưới chân, lúc này bỗng nhiên cảm giác được tiếng gió đang vang lên khắp bốn phía có chút bất đồng với vừa rồi, trong lòng nhất thời tỉnh ngộ: mình đã bị Thiên Tường dẫn dụ tới vách đá!

Tinh Tinh Nhân hoảng sợ cực kỳ, vội vã muốn lui về phía sau, nhưng Thiên Tường đã vận lực vọt đến, một chưởng đánh hắc rơi xuống vách núi.

Tinh Tinh Nhân thân giữa không trung, tay vung lên, tung lá cờ trên thiết côn quẩn lấy chân Thiên Tường, Thiên Tường đứng không vững, lập tức bị lôi xuống theo. Ngay cả đưa tay bám vào vách đá cũng không kịp, cứ thế rơi thẳng xuống.

Nhiếp Ân Nương và Phi Phi liều mạng chạy như điên, sáng lập thành tích kinh người từ giữa sườn núi vọt lên đỉnh núi chỉ trong hai khắc, lại chỉ có thể nhìn bóng dáng Thiên Tường biến mất dưới vách đá.

Nhiếp Ân Nương vọt tới vách đá, kêu to: “Không Không Nhân! Không Không Nhân!”

Phi Phi hướng xuống dưới gào to: “Dương ca ở đâu? Người mau nói cho ta biết!”

Nhưng tiếng kêu của hai người bị gió thổi tan, hoàn toàn không truyền vào tai Thiên Tường.

Thiên Tường nhanh chóng rơi xuống, trước mắt chỉ nhìn thấy thâm cốc vạn trượng, bên tai nghe thấy tiếng cuồng phong gào thét, nghĩ thầm: “Hóa ra chết chính là như thế này”.

Gã không sợ hãi chút nào, thậm chí có một loại ảo giác là mình đang bay lượn. Người ở trên cao, cả đại địa đều ở trong mắt, ngọn cây nhuộm đẫm ánh trăng, đẹp quá đẹp quá.

Gã cảm thấy thoải mái tự tại, hết thấy phiền não thế tục, tranh đấu giang hồ giờ đây toàn bộ không liên quan gì đến mình.

Chỉ có một khuôn mặt hiện ra trước mắt.

Gương mặt trắng như tuyết, đôi mắt thật to, ngấn nước mắt. Chẳng lẽ đang khóc vì gã sao? Gã có nằm mơ cũng không nghĩ tới người nọ sẽ vì mình mà rơi lệ.

Tạm biệt, ca ca.

Đệ đến bây giờ mới hiểu được, huynh đối với đệ mà nói, là người mỹ lệ nhất trên thế giới. Từ nhỏ đến lớn, thủy chung như thế.

Lại phải lâu như vậy mới nghĩ thông suốt.

Đã quá muộn...

Nhiếp Ân Nương và Phi Phi ủ rũ xuống núi, thành linh phát hiện cả Nguyệt Linh phong đã dày đặc quan binh. Nhiếp Ân Nương cảm hận nói: “Tên Lưu Ngô chết tiệt này rốt cuộc muốn lãng phí bao nhiêu quân lương mới cam tâm?”

Hai người dọc đường chiến đấu hăng hái, giết chết vô số quan binh, nhưng bản thân hai người cũng mệt mỏi cực kỳ, cơ hồ đã đến mức mắt hoa đầu vàng. Đột nhiên nghe thấy đằng xa có người hô lên: “Tìm được rồi! Ở chỗ này!” Hai người lòng đều chấn động, biết bọn họ tìm được chính là Thiên Dương.

Một tiểu binh phát hiện Thiên Dương nằm trong hốc núi, hai mắt nhắm nghiền dường như đã chết. Sĩ binh cẩn thận đưa tay thử hơi thở, phát hiện y vẫn còn sống, lúc này mới mở miệng gọi, tức thì một đoàn nhân mã vây qua.

Chúng quân sĩ ban đầu còn sợ Thiên Tường đang ở gần đây, không dám tùy tiện động vào Thiên Dương, đợi hồi lâu không thấy bóng dáng Thiên Tường đâu, bấy giờ mới yên lòng. Rất nhiều người từng thấy Thiên Dương bất động ngồi trên lưng Thiên Tường, biết y chỉ là một phé nhân sắp chết, lúc này lại nhìn thấy y chỉ còn một hơi, càng không thềm để tâm, ba chân bốn cẳng khiêng y từ trong hốc núi ra. Nghĩ đến lần này rốt cuộc lập được đại công, đều hưng phấn không thôi.

Mọi người thảo luận một chút, ẩy ra một người phụ trách chặt đầu Thiên Dương, mọi người còn trở về lĩnh công. Ngay lúc lưỡi đao sắp chém xuống cổ Thiên Dương, hai mắt y chợt mở ra, mắt bắn tinh quang, khiến sĩ binh cầm đao ngược lại giật thót.

Nhưng chuyện càng dọa người hơn còn đang ở phía sau.

Thiên Dương hô to một tiếng nhảy dựng lên, nơi chướng phong đến, bốn năm binh lính rơi đầu mà chẳng biết nguyên do. Chúng binh lính nhất tề hô to, phân đội khác lập tức xông đến hỗ trợ, Nhiếp Ân Nương và Phi Phi cũng đã chạy theo tới, lại kinh hãi ngây ra vì cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy dưới ánh dương buổi sớm, Thiên Dương hệt như mũi tên qua lại giữa đám quan binh, lấy chướng làm kiếm, gió thổi cổ rạp, cổ của địch nhân lũ lượt gãy lìa theo binh khí.

Nhiếp Ân Nương thì thào: “Tiểu tử kia... đã hóa mạnh”.

Đích xác, với công phu của Thiên Dương, vốn đã có thể dùng tay không bẻ gãy thiết kiếm; nhưng vấn đề là khi một gã sĩ binh ném kiếm đến lưng y, kiếm rõ ràng còn chưa chạm lên lưng đã tự gãy. Đây không thể gọi là võ công nữa, dứt khoát là yêu thuật rồi.

Quân đội thấy Thiên Dương đại hiển thần uy hệt như quỷ mỵ, sợ tới mức hồn vía lên mây, nhao nhao quăng mũ cối giáp chày tháo thân. Chỉ chốc lát sau đã tan sạch.

Thiên Dương lạnh lùng nhìn bọn người đang đào tẩu, bỗng nhiên thân thể lão đảo, ngã ngồi dưới đất. Phi Phi xông tới ôm lấy y, kêu: “Dương ca!” Thiên Dương vịn vai gã định mượn lực đứng lên, nhưng dù sao cũng bị tê liệt khá lâu, thể lực tổn hao nhiều, chặt vật cả buổi mà vẫn không đứng dậy được.

Nhiếp Ân Nương đi đến nói: “Sậu Vũ Cuồng Dương, chúc mừng ngươi thân thể phục hồi, công lực lại cao thêm một bậc”. Trong lòng lại phiền não không thôi: “Ta phải nói với y chuyện đệ đệ y thể nào đây?”

Thiên Dương ngẩng đầu nhìn nàng cười cười yếu ớt, đột nhiên hai hàng nước mắt lăn xuống từ đôi mắt to.

Nhiếp Ân Nương lấy làm kinh hãi, hỏi: “Ngươi làm sao vậy?” Lẽ nào y đã biết chuyện của Không Không Nhân?

Phi Phi vội hỏi: “Thân thể không thoải mái sao?”

Thiên Dương lắc đầu, vẫn chỉ im lặng rơi lệ.

Phi Phi nói: “Huynh chịu khổ nhiều như vậy, trong lòng khó chịu là phải”. Nghĩ đến thảm sự toàn gia bị giết của mình cũng không nhận được phải nức nở một trận.

Nhưng Thiên Dương vẫn không ngừng lắc đầu. Y khóc không phải bởi vì thân thể không khỏe, cũng không phải vì khổ nhọc mấy ngày qua. Lý do thật sự rất cuộc là gì, chính bản thân y cũng không rõ lắm.

Có lẽ là vì trong lòng đã có một lỗ hổng rất lớn, rất cuộc không cách nào lấp đầy.

8. Chương 7

Chúng đệ tử của Liệt Phong cốc hiện tại vô cùng đau đầu.

Vốn chỉ là một nhiệm vụ không thể đơn giản hơn, phụng mệnh Liệt Phong cốc chủ Tạ Trường Giang đem Tứ thập nhị chương kinh do Tạ Trường Giang tự sao đến Lạc Dương đưa cho Thanh Định thiền sư trụ trì của Bạch Mã tự; khi đi qua thành Trịnh Châu tiện đường ghé vào thăm Lôi Minh Viễn bằng hữu lâu năm của Tạ Trường Giang. Tuyệt không nghĩ tới vừa bước vào Lôi gia, thứ nhìn thấy lại là thi thể của Lôi Minh Viễn vừa bị chết bất ngờ.

Hiện tại Tạ Thanh Lam, nhi nữ duy nhất của Tạ Trường Giang đang ở ngoài cửa phòng của người chết, cố gắng trấn an vị Lôi phu nhân đã lâm vào trạng thái nửa điên cuồng, đồng thời ép bản thân đừng nhìn vết nứt lớn đến kinh tâm khiếp đảm trên mặt đất kia, cùng lỗ tròn đường kính phải đến một thước trên tường.

Cửa phòng mở, hai nam đệ tử đi cùng Tạ Thanh Lam bước ra với sắc mặt trắng bệch. Người đi trước chính là đại đệ tử Liễu Chấn Anh, hắn đang mím chặt môi để tránh đương trường nôn ra; theo sau hắn chính là con nuôi của Tạ Trường Giang, Tạ Đình Vũ. Từ biểu tình của hai người bọn họ là có thể nhìn ra tử trạng của Lôi Minh Viễn tất nhiên vô cùng thê thảm.

Tạ Thanh Lam không nhận được nói: “Muội vào xem thử Lôi bá bá!” Liễu Chấn Anh ngăn nàng lại, nghiêm giọng nói: “Không được vào!” Tạ Thanh Lam tức giận lườm hắn, lại quay đầu nhìn Tạ Đình Vũ. Tạ Đình Vũ lắc đầu nói: “Cô nương đừng nhìn thì tốt hơn”. Tạ Thanh Lam chỉ đành từ bỏ ý định.

Không lâu sau người của quan phủ đã tới, bắt đầu khám nghiệm, thẩm tra theo thông lệ, tất cả đều không phải chuyện của Liệt Phong cốc, Tạ Thanh Lam giao Lôi phu nhân đang kích động cho đại phu chăm sóc, ba người trẻ tuổi cùng ra phố uống trà nghỉ xả hơi.

Dưới sự kiên trì của Tạ Thanh Lam, Tạ Đình Vũ cuối cùng cho nàng biết, ngực Lôi Minh Viễn bị đâm xuyên một lỗ rất lớn, đương trường mất mạng. Kỳ quái là toàn bộ cửa sổ đều khóa từ bên trong, không hề có chút dấu vết nào cho thấy đã bị phá, ngay cả Lôi Minh Viễn cũng ngồi yên ổn trên giường. Vô luận trong phòng hay trong viện đều không có dấu tích đánh nhau, ngoại trừ vết nứt trên mặt đất cùng một lỗ thủng trên tường.

Tạ Đình Vũ nói: “Ta thật không hiểu hung thủ rất cuộc đã hạ thủ như thế nào”. Cửa phòng khóa, lỗ thủng trên tường kia nhiều lắm cũng chỉ có thể đưa đầu qua, căn bản không có khả năng bò vào từ mé đó.

Liễu Chấn Anh nói: “Hung thủ đến tám phần là biết súc sốt công, nếu không thì là hình thể vô cùng nhỏ”.

Tạ Đình Vũ lắc đầu nói: “Sư huynh, nếu huynh là hung thủ, huynh sẽ đập thủng một lỗ trên tường trước để làm kinh động người bên trong rồi mới vắt vả chen người vào lỗ mà vào sao? Nếu vậy không bằng cứ trực tiếp phá cửa mà vào cho dứt khoát”.

Liễu Chấn Anh không biết trả lời thế nào, mãi một lát sau mới nói: “Ta đâu phải hung thủ, ta làm sao biết hẳn làm trò quỷ gì?” Nói rồi quay đầu đi.

Thanh Lam nói: “Có lẽ là một đại lực sĩ cầm một cái tên đặc biệt lớn, từ ngoài cửa bắn vào sát hại bá bá”.

Đình Vũ nói: “Có khả năng, nhưng cửa đóng kín, hung thủ phải nhắm thế nào? Với lại mũi tên đã đi đâu? Theo lý mũi tên hẳn phải ở trên mình người chết mới đúng”.

Thanh Lam ngậy ra một lúc: “Có lẽ hung thủ đã thu hồi mũi tên”.

Đình Vũ nói: “Hung thủ vì sao phải làm như vậy?”

Liễu Chấn Anh lớn giọng nói: “Tại sao người thích xoi mói người khác như vậy?”

Đình Vũ thấy hắn đỏ mặt tía tai, tâm bình khí hòa nói: “Đại sư huynh, tiểu đệ chỉ muốn tìm ra chân tướng chứ không phải cố tình tranh cãi với huynh. Nếu sư huynh không thích nói những việc này nữa, tiểu đệ không nói là được”.

Liễu Chấn Anh chỉ hừ một tiếng.

Thanh Lam thấy bầu không khí không được tốt, vội vàng nói sang chuyện khác: “Bây giờ phải làm sao? Lôi bá bá đã qua đời, chúng ta cũng không thể nói đi là đi như vậy được.”

Liễu Chấn Anh nói: “Cho dù chúng ta ở lại đây cũng chẳng giúp được gì, huống hồ chúng ta còn chính sự phải làm, không thể chậm trễ ở đây”.

Đình Vũ nói: “Lôi phu nhân hiện giờ lệnh đênh cô khổ, bỏ bà ấy lại một mình không khỏi quá nhẫn tâm; huống hồ Lôi đại hiệp là hảo hữu của nghĩa phụ, chúng ta tốt xấu cũng nên giúp xử lý một chút hậu sự”.

Liễu Chấn Anh nói vẻ khinh thường: “Quản chuyện không đâu! Có muốn mặc áo gai để tang không?” Đình Vũ vốn còn muốn nói nhưng lời đến bên miệng lại nuốt xuống.

Thanh Lam nói: “Như vậy đi, chúng ta ở đây hai ngày để giúp Lôi bá mẫu, chờ thân thích của bà tới, chúng ta lại tiếp tục lên đường”. Liễu Chấn Anh còn chưa kịp mở miệng, Thanh Lam đã cắt ngang hắn: “Nếu đại sư huynh thật sự không chờ được, chi bằng thế này, huynh cứ mang kinh thư đi trước, muội cùng Đình ca ở lại, chờ sự tình xong xuôi sẽ đuổi theo huynh”.

Liễu Chấn Anh hung hãn trừng hai người một cái: “Ở lại thì cứ ở đi!”, trong lòng thầm mắng: “Hắn chẳng qua sinh được bộ mặt trắng, người liền nơi nơi che chở cho hắn như vậy!”

Kỳ thật Liễu Chấn Anh bất mãn không phải không có đạo lý. Sư phụ hắn Tạ Trường Giang chỉ có một nhi nữ, bấy lâu nay đại đệ tử hắn đây vẫn thế chỗ nhi tử, mọi việc lớn nhỏ trong cốc đều do hắn hỗ trợ quản lý, lâu ngày liền cảm thấy mình đương nhiên là nhân vật số hai trong cốc; không ngờ một năm trước Tạ Trường Giang nhật tiểu tử lai lịch bất minh này về, chẳng những cho gã tên, còn nhận gã làm dưỡng tử, rất giống muốn để gã kế thừa y bát, đừng nói Liễu Chấn Anh không chịu nổi, các đệ tử khác cũng tức giận bất bình.

Mà điều khiến Liễu Chấn Anh không thể nhẫn nhịn nhất chính là, Tạ Đình Vũ là một tên tiểu sinh mặt trắng không hơn không kém, chẳng những tướng mạo tuấn mỹ vô cùng, phong thái nhẹ nhàng tựa như thiên nhân, hơn nữa cử chỉ còn tao nhã hữu lễ, dễ dàng đoạt được phương tâm của Tạ Thanh Lam, nhìn dáng vẻ ẩn tình ngưng mắt nhìn Tạ Đình Vũ của nàng, mọi người đều xác định Tạ Đình Vũ không lâu nữa sẽ từ con nuôi thăng cấp thành con rể. Mà Liễu Chấn Anh từ nhỏ lớn lên cùng Tạ Thanh Lam lại giống như miếng vải rách bị đá sang một bên. Nếu hắn không xem Tạ Đình Vũ là cái đinh trong mắt mới thật sự là việc lạ.

Uống trà xong, Đình Vũ và Thanh Lam hẹn nhau ra phố mua ít vải trắng về bài trí linh đường. Hai người sóng vai ra phố, không nhìn ánh mắt oán hận của Liễu Chấn Anh ở đằng sau. Đình Vũ trầm mặc. Thanh Lam nhìn gã nói: “Đình ca, đại sư huynh nói chuyện luôn công kích người ta, huynh nhất thiết đừng giận”.

Đình Vũ ngẩng đầu cười cười: “Yên tâm, ta không phải đang nghĩ chuyện sư huynh”.

Thanh Lam nói: “Huynh còn đang suy nghĩ nguyên nhân cái chết của Lôi bá bá?”

Đình Vũ gật đầu: “Không tìm ra hung phạm, ta thật sự không thể an tâm”.

Thanh Lam khuyên: “Kỳ thật đại sư huynh nói cũng không sai, đối với cái chết của Lôi bá bá, chúng ta có gặp gặp cũng chẳng giúp gì được, chỉ cần tận đạo nghĩa là được rồi, không cần phải tự tìm phiền não”.

Đình Vũ nói: “Ý ta không phải như vậy. Hung thủ ra tay ác độc như thế, tuyệt đối không phải nhân vật chính phái gì, mà nghĩa phụ và Lôi đại hiệp lại là hảo hữu tri kỷ, lập trường cùng hung thủ nhất định là nước lửa không thể dung hòa, hôm nay đối phương đã sát hại Lôi đại hiệp, khó đảm bảo ngày khác sẽ không...”

Thanh Lam biến sắc: “Huynh nói là hung thủ cũng sẽ xuống tay với cha?”

Đình Vũ lắc đầu nói: “Chỉ đoán thôi, hy vọng sẽ không”. Thấy gương mặt trái xoan xinh xắn của Thanh Lam thoáng trắng bệch, liền an ủi nàng: “Muội đừng lo lắng nữa!”

Thanh Lam thở dài, đôi mắt xinh đẹp chăm chú nhìn Đình Vũ, nói: “Gần đây còn đau đầu nữa không?”

Đình Vũ nói: “Thỉnh thoảng, nhưng đã tốt hơn nhiều rồi”.

“Ký ức vẫn...”

Đình Vũ lắc đầu: “Vẫn không nhớ được gì”.

Một năm trước Tạ Trường Giang phát hiện Đình Vũ bị trọng thương hôn mê bên bờ Lạc Giang, đưa về Liệt Phong cốc chăm sóc cẩn thận, người trẻ tuổi tuy nhạt về một mạng nhưng ký ức quá khứ không còn lưu lại chút nào. Bởi Tạ Trường Giang tương đối vừa ý với gã, dứt khoát đặt tên cho gã, nhận làm nghĩa tử.

Khó tin nhất chính là, Đình Vũ sau khi khôi phục khỏe mạnh, có thể hoạt động bình thường, ngày nọ trong lúc vô ý cầm một thanh kiếm lại tự nhiên mà sử một bộ kiếm pháp thần diệu vô cùng, giống như những chiêu số ấy từ nhỏ đã khắc vào đầu gã vậy. Trừ điều này, quá khứ của gã không còn lưu lại mấy may dấu vết trên người. Tuy bởi vì lúc trước đầu bị thương rất nặng, đến nay thỉnh thoảng sẽ đau đầu, vẫn không ảnh hưởng quá lớn đến sinh hoạt thường ngày.

Đình Vũ nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Thanh Lam, cười nói: “Không cần lo lắng. Ta hiện giờ rất tốt, những chuyện quá khứ quên rồi thì thôi, ta không để tâm chút nào đâu”.

“Nhưng... chẳng lẽ huynh không muốn biết bản thân là ai, có thân nhân hay không?” Kỳ thật bản thân Thanh Lam muốn biết nhất chính là Đình Vũ trước kia có vợ hay tình nhân gì không.

Đình Vũ nhìn nàng chân thành, nói: “Nếu là mấy tháng trước ta sẽ không tiếc giá nào đi tra quá khứ của mình; nhưng hiện tại, toàn bộ quá khứ cộng lại cũng không bằng được một khắc hiện nay. Ta là Tạ Đình Vũ, thân nhân của ta chính là nghĩa phụ và muội. Ta chỉ cần biết như vậy là đủ rồi”.

Thanh Lam hiểu được ý tứ của gã, không khỏi vừa mừng vừa sợ, đỏ bừng mặt cúi đầu. Đình Vũ nhìn dáng vẻ thẹn thùng của nàng so với tưởng vì mùa xuân còn kiều diễm hơn, không nhịn được dao động trong lòng, muốn vươn tay ôm vai nàng, tay đưa ra đến nửa chừng lại rụt trở về.

Tạ Trường Giang cực kỳ coi trọng lễ giáo, bởi vậy gia giáo trong Liệt Phong cốc rất nghiêm, nhất cử nhất động của các đệ tử đều theo nề nếp cũ; tuy Đình Vũ và Thanh Lam lưỡng tình tương duyệt cũng không dám vượt qua một chút.

Hai người đứng trên đường, nhìn nhau không nói gì, qua một lúc Đình Vũ mới nghĩ đến việc phải tiếp tục lên đường. Người qua đường thấy đôi trai tài gái sắc dung mạo như ngọc này đều thâm ca ngợi trong lòng.

Đình Vũ muốn làm dịu đi bầu không khí có phần xấu hổ, hắng giọng nói: “Thời tiết hôm nay thật là đẹp”.

Thanh Lam nói: “Đúng vậy, có ánh dương lại không quá nóng”.

Đình Vũ nhìn bốn phía, thở dài nói: “Thời tiết đẹp như vậy nhưng thế nhân vẫn phải vì sinh kế mà bôn ba tứ xứ, lãng phí khoảng thời gian tốt đẹp, thật sự đáng tiếc”. Gã đã hoàn toàn quên lần này ra phố là để lo liệu tang sự.

Thanh Lam nghiêng đầu nhìn gã, hỏi: “Vậy nếu Đình ca hiện tại ở nhà, huynh định sẽ làm gì vào một ngày tốt đẹp thế này?”

Đình Vũ suy nghĩ một chút, nói: “Đi thuê một con thuyền, ra hồ phiêu đảng cả ngày, ngửi hương hoa, nghe chim hót, quên đi thế tục”. Thanh Lam gật gù đầu, Đình Vũ lại bồi thêm một câu: “Chỉ hai người chúng ta”.

Thanh Lam nở nụ cười xinh đẹp: “Được! Sau khi về nhà, tâm nguyện của huynh sẽ có thể thực hiện”.

Đình Vũ cười nói: “Vậy ta phải luyện chèo thuyền từ bây giờ”.

Hai người dọc đường cười nói, cuối cùng đi vào hiệu vải. Lúc đang hỏi chủ tiệm giá cả, nghe thấy thanh âm trong trẻo của một người trẻ tuổi từ bên ngoài cửa hiệu truyền vào:

“Ta nói Phi Phi, thời tiết hôm nay thật là đẹp mà.”

Có tiếng một thiếu niên nhỏ tuổi trả lời: “Đúng vậy”.

Người lớn tuổi lại nói: “Một ngày thư thái như thế mà những người này trên đường lại vẫn chui tới chui lui như ruồi nhặng, không biết hưởng thụ một chút, thật là lãng phí”.

Thiếu niên trả lời: “Quá đáng tiếc”.

Đình Vũ và Thanh Lam nhìn nhau cười, lòng nghĩ: “Hai người này cũng là kẻ phong nhã”.

Lúc này thanh niên nọ lại nói tiếp: “Thời tiết thế này mà dùng để ngủ trưa thì tuyệt biết mấy!”

Đình Vũ và Thanh Lam suýt nữa ngã bở nhào, Đình Vũ ló đầu nhìn ra ngoài cửa hiệu, hai người kia đã đi xa, từ bóng lưng chỉ biết là một thanh niên cao gầy cùng một thiếu niên loắt choắt, hai người đều đầu tóc bù xù, y phục cũng khá cũ nát, có điều bước chân vững vàng nhẹ nhàng, đủ thấy công phu không hề kém.

Đình Vũ cười thầm trong bụng: “Thật là một đôi bảo vật”.

Đêm hôm ấy, bởi Lôi phu nhân còn chưa hồi phục tinh thần, công tác túc trực bên linh cửu liền rơi lên người Đình Vũ. Liễu Chấn Anh tự nhiên là đã sớm đi ngủ; Thanh Lam tuy rất muốn canh đêm cùng Đình Vũ nhưng Liệt Phong cóc có quy định nam nữ không được ở chung một phòng, hơn nữa Đình Vũ cũng không hy vọng nằng thức đêm, vậy nên vẫn chỉ có mình gã ở trong linh đường.

Đến nửa đêm, đầu Đình Vũ càng lúc càng nặng, mắt thấy không gượng được nữa, quyết định ra ngoài rửa mặt. Gã vừa quay vào phòng liền phát hiện linh đường tối đen, nhang đèn trên linh đài tắt ngấm.

Trong lòng cảm thấy có chút khác thường, đang định thấp nhang đốt đèn lần nữa, bỗng nghe thấy bên ngoài cửa vang lên một tiếng động, giống như có người đi lại. Đình Vũ ló đầu ra thăm dò nhưng bên ngoài không có ai. Ngay lúc gã tưởng đó là tiếng gió hoặc tiếng chó mèo, trên nóc nhà nhất thời có một bóng đen lúi qua, tuy rằng mau lẹ khác thường nhưng vẫn nhận ra được đó là một bóng người.

Đình Vũ quát to một tiếng: “Người nào? Đứng lại!” Rút kiếm đuổi theo, nhưng người nọ lao đi rất nhanh, gã hoàn toàn không đuổi kịp, chẳng bao lâu đã để mất dấu đối phương. Lúc này gã lại nghe thấy phía sau có người đuổi theo, thầm nghĩ hẳn là Thanh Lam hoặc Liễu Chấn Anh tới trợ giúp, người kia nháy mắt đã đến bên cạnh, một phen kéo tay gã kêu to: “Tường đệ!” Lại là tiếng một nam tử xa lạ.

Đình Vũ lấy làm kinh hãi, đưa mắt nhìn, chỉ thấy một thanh niên đầu tóc rối tung đang nhìn mình đầy kinh ngạc.

Người nọ chính là Sâu Vũ Cuồng Dương Mộ Thiên Dương.

“Đôi bảo vật” mà Đình Vũ ban ngày gặp trên đường chính là Thiên Dương và Phi Phi. Sau khi họ xuống núi Thiếu Thất, hơn một năm qua du sơn ngoạn thủy tứ xứ, không thì ước hẹn đi uống rượu với Nhiếp Ẩn Nương, cuộc sống tiêu dao khoái hoạt biết bao. Chỉ là trong lòng Thiên Dương chung quy vẫn còn chút tiếc nuối.

Thứ nhất chính là y rất bất hạnh học được Phi Long Thần Kiếm Chưởng.

Đêm trăng tròn một năm trước, khi y nằm lẻ loi một mình trong hốc núi, đồ hình quái dị khắc trên vách núi đối diện được ánh trăng chiếu rọi lại hóa thành những vòng sáng màu sắc bất đồng trời khỏi vách núi, bay lượn lưu chuyển tứ xứ trong sơn cốc. Thoạt nhìn giống như đom đóm, nhưng đom đóm tuyệt không thể

thần tốc và khí thế như vậy. Thiên Dương nhìn mà trợn mắt há mồm, còn cho là mình đã đến lúc chết, quở tốt tới đốn.

Nhìn một hồi, y phát hiện phương thức vận hành của mỗi một vòng sáng đều có quy tắc nhất định, không hề chuyển loạn tứ xứ, thậm chí như đang đánh nhau, công thủ tiến thoái đều cực kỳ tinh diệu, mỗi một vòng sáng đều là một kiếm chiêu. Thiên Dương bị biến hóa xảo diệu của kiếm chiêu làm cho mê mẩn, nhìn chăm chú không chớp mắt, thấp thoáng lại cảm thấy tinh thần thoát ly thân thể, dung nhập trong trận vòng sáng, diễn luyện chiêu thức theo mỗi một vòng sáng, luyện như si như cuồng đến quá nửa đêm, hoàn toàn không biết mặt trăng đang lặn, bình minh sắp đến. Đợi quan binh phát hiện y, ý đồ hạ độc thủ, y mới tỉnh linh bưng tỉnh, những chiêu số chứng kiến trong mộng đều đã khắc sâu vào đầu lúc này tự nhiên mà sử, giết quan binh đến kinh hồn bạt vía.

Kỳ quái nhất chính là, sau bình minh, đồ hình trên vách núi lại biến mất toàn bộ, y ở trên núi vài ngày nữa, đồ hình lại vẫn hoàn toàn không trở về. Lấy đồ phổ mà Thiên Tường để lại ra xem, thấy hình vẽ trên đây quả nhiên không sai khác bao nhiêu với những đồ hình trên vách núi. Y nhớ lại sở học trong mộng, phối hợp với chú thích của Lý Sư Đạo, không đến một tháng đã hoàn toàn thấu hiểu bộ kiếm thuật tuyệt đỉnh mà Vô Ưu Tử dốc lòng nghiên cứu mười năm.

Tại sao lại nói là “bất hạnh”? Bởi vì từ sau khi y luyện thành thần công, mỗi lần quyết đấu với người ta đều không đến hai chiêu đã thắng, đơn giản đến mức khiến người mất kiên nhẫn. Lạc thú lớn nhất đời y đã tan biến như vậy.

Nhưng thứ y mất đi không chỉ có thế.

Trên Nguyệt Lĩnh phong, người vừa lãnh khốc ích kỷ, rồi lại vô cùng ôn nhu kia, từ đây một đi không về. Nhưng hình bóng của gã lại khắc sâu trong lòng Thiên Dương, chẳng cách nào xóa bỏ. Mỗi khi đêm khuya vắng lặng, nửa đêm mộng cũ quay về, y đều nghe thấy mình đang gào thét, điên cuồng muốn gặp người kia, thậm chí cầu xin trời cao để gã lập tức xuất hiện. Thiên Dương từ nhỏ độc lai độc vãng đã quen, nỗi thống khổ mất đi một người y chưa bao giờ ném qua, bởi vậy càng khó lòng chịu đựng gấp bội.

Y thật sự chẳng thể hiểu nổi tâm tư của Thiên Tường. Làm ra nhiều chuyện tàn khốc như vậy với y, nói cả đồng những lời quá đáng, khẩn yếu quan đầu lại liều mình che chở. Thiên Dương không tài nào quên được người nọ đã dùng ánh mắt lạnh băng thể nào mà nói “Người chẳng qua là đối tượng chơi đùa trên giường của ta”; nhưng cũng không quên được nụ hôn cuối cùng kia, vòng tay gắt gao, độ ấm lúc đó dường như còn đọng lại trên vai. Nhất là khi gã dịu dàng nói “Người nhất định sẽ khỏi thôi”, thanh âm ấy vẫn còn vang vọng trong tai.

– Ta thật sự khỏi rồi.

– Nhưng mà đệ lại không còn nữa...

Mỗi lần nhắm mắt, liền cảm thấy bản thân phảng phất lại về đến giao ngoại trên núi Thiếu Thất, bên cạnh đồng lửa, mình nằm trong lòng người nọ, cảm giác được sự ấm áp trên người gã, hơi thở đều đều bình ổn... Nhưng mỗi khi nghĩ đến đây, y liền cảm thấy xấu hổ vô cùng. Làm sao có thể nghĩ về đệ đệ mình như vậy!

Đủ loại tâm tư như sóng dữ mấy độ bức y phát điên, lúc nghiêm trọng thậm chí muốn tìm chết; nhưng thứ nhất Nhiếp Ân Nương khuyên y không nên từ bỏ hy vọng, Thiên Tường chưa chắc đã chết, bản thân y cũng nghĩ đến mối thù của sư phụ còn chưa báo, lại thêm Phi Phi bị mình hại đến tan cửa nát nhà, dù sao cũng không thể bỏ mặc, bởi vậy dựa vào một cỗ kiên cường mà sống tiếp. Chỉ là thân thể vốn đã không được cường tráng cho lắm nay lại càng gầy thêm, cả người không khác gậy trúc là bao.

Hôm nay hai người vào thành Trịnh Châu, nghe thấy mấy quan sai đằng xa đang nói chuyện, phát hiện cái chết của Lôi Minh Viễn trên đường đông môn lại hoàn toàn tương đồng với Vô Ưu Tử, Thiên Dương kinh hãi vô cùng. Nghe Lôi Minh Viễn mới chết đêm hôm qua, vẫn còn chưa hạ táng, liền quyết định đêm đó lên vào linh đường Lôi gia mở quan tài xem xét cẩn thận.

Y vốn an bài Phi Phi dụ người canh đêm đi để mình tiện bề lẩn vào linh đường dỡ nắp quan tài, không ngờ Đình Vũ vừa mở miệng quát hỏi, thanh âm kia lại quen thuộc đến kinh người. Thanh âm đã khắc cốt铭 tâm, dù có muốn quên cũng không quên nổi.

Trong lòng chấn động, Thiên Dương rớt cuộc bắt chấp việc điều tra linh đường, lập tức đuối theo phía sau Đình Vũ, cũng bởi vậy trông thấy khuôn mặt đã khiến y hồn khiên mộng oanh.

Y nhất thời cũng không phân rõ được mình là kinh là hỉ hay là bi, chỉ có thể ngơ ngẩn nhìn đệ đệ nói: “Trường đệ, đệ thật sự còn sống!”

Nhưng câu trả lời của Thiên Trường càng khiến y kinh hoàng: “Xin hỏi tôn giá là vị nào?”

Thiên Dương quả thực không dám tin vào tai mình: “Cái gì?”

Đình Vũ vẻ mặt vô tội nhìn y: “Tại hạ đã từng gặp các hạ sao?”

Thiên Dương còn chưa kịp suy xét, thân thể đã tự hành động, một quyền đánh Đình Vũ ngã lăn ra đất, miệng mắng to: “Mẹ kiếp người đang giữ trò gì đây? Ngay cả ca ca mình cũng không nhận ra? Lại còn dám giả bộ với ta!”

Đình Vũ ù ù cạc cạc bị đánh, đang muốn phát tác, vừa nghe Thiên Dương nói vậy không khỏi kinh hãi, xoa gò má đau buốt, ngạc nhiên nói: “Người... người là ca ca của ta?”

“Người vẫn chưa nhớ ra phải không? Được, ta sẽ đánh cho tới khi người nhớ ra mới thôi!” Túm cổ áo lôi gã dậy, đang định đánh thêm một quyền, chợt có tiếng nữ tử kêu lên sau lưng: “Người làm gì đây? Mau buông Đình ca ra!” Lần này thật sự là Thanh Lam, nàng nói xong một kiếm đâm đến ngực Thiên Dương, ai ngờ kiếm mới đâm đến sau lưng y nửa tấc đã gãy.

Thanh Lam kinh hãi, vội vàng bỏ lên dùng sức kéo Đình Vũ, nhìn Thiên Dương kêu lên: “Buông tay!”

Thiên Dương cả giận nói: “Ta mắng đệ đệ của mình, liên quan gì tới người? Tránh ra!”

Thanh Lam ngẩn người: “Đệ đệ người?”

Đình Vũ phẫn nộ nói: “Người làm gì phải hung dữ như vậy với một nữ hài tử?”

Thiên Dương cười lạnh: “Ôi, thật sự đã trở nên thương lương tiếc ngọc như vậy nha! Hóa ra người chỉ cần vừa tìm được mỹ nữ, những việc khác quên sạch cũng chẳng hề gì, có phải không?”

Thanh Lam kêu lên: “Không sai! Đình ca bị trọng thương, chuyện quá khứ đã quên hết, người có đánh huynh ấy thêm nữa cũng vô ích thôi!”

Thiên Dương đang nổi giận lúc này mới thật sự tỉnh táo lại.

Đoàn người quay lại linh đường của Lô gia, Phi Phi được Thiên Dương gọi về, vừa nhìn thấy Đình Vũ cũng phải giật thót.

Thiên Dương và Phi Phi đem chuyện Thiên Trường mất tích nói sơ lược đầu đuôi một lần, Đình Vũ nghe, trong lòng dần dần càng sốt ruột. Thời gian mà bọn họ thuật lại cùng thời điểm Tạ Trường Giang cứu gã lên chỉ cách vài ngày, Tạ Trường Giang phát hiện gã bên bờ Lạc Giang, mà Lạc Giang có một nhánh thượng du chính là đến từ núi Thiểu Thất. Thời gian địa điểm đều phù hợp, trong đầu mình lại không tìm được ký ức nào để có thể ủng hộ cách nói này. Gã rốt cuộc nên tin tưởng, hay là không tin đây?

Thiên Dương thấy trên mặt Đình Vũ lộ ra biểu tình hoang mang do dự, từ sau khi y học thành Phi Long Thần Kiếm Chương, trực giác trở nên cực kỳ nhạy bén, vừa nhìn đã biết về dao động và nghi hoặc của Đình Vũ không phải giả vờ, nói cách khác là gã thật sự không nhớ được; trong lòng dâng lên một trận lo lắng, lại túm cổ áo Đình Vũ nói: “Người hãy nghe cho kỹ! Người họ Mộ, gọi là Mộ Thiên Trường, là đồ đệ của Kiếm Thần Vô Ưu Tử đỉnh đỉnh đại danh! Thiên hạ có bao nhiêu người hận không thể trao đổi thân phận với người, bản thân người lại quên mất! Người không phải đang làm sự phụ thất vọng sao? Còn không mau nhớ ra!” Thanh Lam kêu lên: “Không được đánh!”

Liễu Chấn Anh lại giãn lòng, cười nói: “Sư đệ, chúc mừng đệ cuối cùng đã tìm được người thân, nên sớm về nhà sum họp đi!” Thanh Lam hung hãn trừng hấn một cái, quay đầu nhìn Thiên Dương nói: “Người nói đúng là rất hợp lý, nhưng không có chứng cứ, bọn ta cũng không thể cứ thế khẳng định người và Đình ca là...”

Thiên Dương bất mãn vô cùng: “Người nói là ta gạt người?”

Ấn tượng đầu tiên của Đình Vũ khi gặp Thiên Dương đã không được tốt cho lắm, lại thấy y cử chỉ thô lỗ, tùy tiện động thủ đánh người, trong lòng càng thêm ác cảm, nhưng nghĩ đến việc y có thể là ca ca của mình mới dần lòng, thận trọng nói: “Mộ huynh, không phải bọn ta không tin các hạ, tại hạ đương nhiên cũng hy vọng tìm được người thân; nhưng lúc trước tại hạ bị thương rất nặng, ngay cả đi đứng nói chuyện cũng phải học lại từ đầu, thật sự là không nhớ được chuyện gì. Các hạ đột nhiên chạy tới nói ta là đệ đệ của người thế này thật sự là quá đột nhiên, giả dụ nếu một ngày kia có người cũng xuất hiện như các hạ, vu cho tại hạ là giang dương đại đạo, hung thủ giết người, tại hạ đồng dạng chẳng cách nào phản bác...”

Phi Phi nói: “Không sai”.

Đình Vũ ngẩn ra: “Cái gì?”

Phi Phi vẻ mặt tươi cười ngây thơ, lời nói ra lại cực kỳ tàn nhẫn: “Người chính là hung thủ giết người! Ngoại hiệu của Mộ Thiên Tường người chính là Diệu Thủ Không Không Nhân, là sát thủ nhất lưu mà người trong giang hồ vừa nghe đã kinh tâm khiếp đảm; dưới tay người không ai có thể toàn mạng, ngay cả tiểu hài nghe tên người cũng không dám khóc! Người vĩ đại như vậy, làm sao có thể quên được?”

Thiên Dương cảm thấy hơi khác thường, nói: “Phi Phi, đệ hà tất nói thành như vậy?”

Phi Phi nói: “Phải như vậy mới có thể giúp hần nhớ lại.”

Thiên Dương nói: “Tuy là không nói sai, nhưng...”

Lúc này y chợt cảm thấy bầu không khí trong phòng đột nhiên trở nên vô cùng ngưng trọng, ngẩng đầu chỉ thấy biểu tình của ba người trong Liệt Phong cốc đều như đóng băng, từng kẻ trốn tránh mắt nhìn hai người bọn họ, giống như trông thấy thứ gì đó cực kỳ khủng bố.

Trong ba người, biểu tình của Đình Vũ là đáng sợ nhất, sắc mặt gã lúc xanh lúc trắng, toàn thân run rẩy, gương mặt tuấn mỹ cơ hồ vặn vẹo biến dạng; mãi một lúc sau gã mới gào lên: “Người nói bậy!” Nói xong quay đầu chạy khỏi phòng.

Thanh Lam là người đầu tiên phục hồi tinh thần, nhìn Thiên Dương và Phi Phi phẫn nộ nói: “Các người thật quá đáng!” Kêu to: “Đình ca! Đình ca!” rồi đuổi theo.

Thiên Dương kinh ngạc: “Chuyện gì thế này?”

Liễu Chấn Anh bỗng trở nên cực kỳ hưng phấn, kéo Thiên Dương hỏi: “Người nói, hần thật sự là sát thủ?”

Thiên Dương nói: “Đúng vậy!”

Liễu Chấn Anh đột nhiên ngửa mặt lên trời kêu to: “Thật tốt quá!” Khiến Thiên Dương giật thót.

Liễu Chấn Anh suýt nữa phải nhảy múa giữa linh đường, miệng reo hò: “Như vậy hần sẽ không thể ở lại Liệt Phong cốc được nữa! Trời cũng giúp ta! Ha ha ha!”

Trong giáo dục của Liệt Phong cốc, sát thủ xếp sau kỹ nữ, là nghề thấp hèn nhất, không thể tha thứ nhất; nếu để Tạ Trường Giang biết dưỡng tử mà ông thương yêu nhất chẳng những là sát thủ, mà còn là sát thủ vô cùng nổi danh, không tức chết tươi mới là lạ. Liễu Chấn Anh nghĩ đến lần này rốt cuộc có thể nhờ cái đình trong mắt, không nhịn được phải vui đến mức khoa tay múa chân.

Thiên Dương không muốn dây dưa với hần nữa, kéo Phi Phi đuổi theo.

Trong bóng tối đi vài vòng trên đường, nhưng họ hoàn toàn không tìm thấy người đâu, quay đầu nhìn thấy Thanh Lam đồng dạng tốn công vô ích.

Thanh Lam vừa thấy là hai người bọn họ, lập tức quay đầu đi không thèm để ý. Lúc này nàng bỗng nhiên nghĩ đến Đình Vũ trước nay thích nhất một chỗ, lập tức co chân chạy đi. Thiên Dương biết nàng có manh mối liền đuổi theo phía sau.

Đình Vũ đang đứng trên một chiếc cầu nhỏ, ngơ ngác nhìn trùng trùng dòng nước đen kịt dưới chân cầu. Gã trông mong suốt một năm ròng, chỉ hy vọng có ai có thể đến nói cho gã biết rốt cuộc bản thân gã là ai, hiện giờ người kia xuất hiện, chân tướng nghe được từ miệng y lại tàn khốc vô cùng.

Một năm nay sinh sống ở Liệt Phong cốc, sâu sắc cảm nhận được Tạ Trường Giang chẳng những học thức uyên bác, võ nghệ cao cường, hơn nữa nhân cách cao thượng, quản giáo môn hạ đệ tử nghiêm khắc nhưng lại không mất đi sự từ ái, bản thân đối với ông vừa kính vừa yêu, liền xem ông như là cha ruột; trong lòng không ngừng âm thầm hy vọng phụ thân chân chính của mình cũng ôn văn nho nhã như vậy, người nhà của mình mỗi người đều có giáo dưỡng như chúng đệ tử Liệt Phong cốc, mà thực tế thì sao?

Cái người tự xưng là ca ca gã, nhìn thế nào cũng không giống loại người đứng đắn, đáng đáp quái đản, làm việc cũng cổ quái kỳ lạ, mà bản thân gã lại là... sát thủ!

“Người trong giang hồ nghe tiếng mà mất mật”, “Dưới tay không người còn sống”, “Ngay cả tiểu hài tử nghe đến cũng không dám khóc”... Đây thật sự là mình sao? Vừa nghĩ đến xuất thân của mình hóa ra dơ bẩn bất kham như thế liền hận không thể nhảy xuống sông chết quách cho rồi.

Chợt nghe sau lưng có tiếng kêu vui mừng của một nữ tử: “Đình ca!” Chỉ thấy Thanh Lam vội vã bước đến. Nhưng biểu hiện của gã lại khiến Thanh Lam thất kinh: gã vừa lui về sau vừa la lên, “Không được qua đây!”

Thanh Lam ngây người một lúc: “Đình ca, huynh làm sao vậy?”

Đình Vũ mỉm cười, lại là nụ cười tuyệt vọng vô cùng: “Muội không nghe tiểu quỷ kia nói sao? Ta là Diệt Thủ Không Không Nhân, sát nhân ma vương trên giang hồ không ai không biết, nếu muội thân cận với ta quá, tính mạng sẽ gặp nguy hiểm”.

Thanh Lam cuống cuống nói: “Họ nói bậy bạ, huynh đừng tin”.

Đình Vũ nói: “Tại sao không tin? Họ không có lý do gì mà phải gạt ta”.

Thanh Lam nói: “Huynh ngẫm lại xem, Liệt Phong cốc trên giang hồ đại danh鼎鼎, Liệt Phong cốc chủ một năm trước bỗng nhiên có thêm một nhi tử, người trong giang hồ nhất định nhao nhao nghị luận, khó bảo đảm người có tâm không thừa cơ đến kiếm chuyện sinh sự”.

Đình Vũ nói: “Nhưng hôm nay gặp bọn họ hoàn toàn là ngẫu nhiên...”

Thanh Lam phản bác: “Huynh làm sao biết được? Hai người đó vốn rất khả nghi, nửa đêm xông vào linh đường của người ta làm gì? Rõ ràng là có âm mưu khác!”

Đình Vũ nghe thế cũng cảm thấy có lý, trầm ngâm nói: “Muội nói là bọn họ cố ý bịa chuyện lừa gạt ta?”

Thanh Lam nói: “Tám phần là như vậy”.

Trong lòng hơi giãn ra, nhưng Đình Vũ lại không nhận được do dự: “Nhưng... vạn nhất là thật...”

Thanh Lam bạo gan tiến lên phía trước, kéo tay gã ôn nhu nói: “Huynh đã nói, huynh chỉ biết huynh là Tạ Đình Vũ, người nhà của huynh chính là cha và muội, chẳng lẽ huynh quên rồi sao?” Đình Vũ lắc đầu: “Ta không quên”.

Thanh Lam vươn tay ngọc thon thon, nhẹ nhàng vỗ về mặt gã: “Mặc kệ huynh trước kia là ai, đã làm chuyện gì, huynh vĩnh viễn đều là Đình ca của muội. Huynh muốn tìm thân nhân cũng không sao, nhưng tuyệt đối đừng để bị người ta dùng vài ba câu mà lừa gạt, được không? Hãy đáp ứng muội.”

Đình Vũ nghe mấy lời ôn nhu thông cảm như vậy, hốc mắt không nhận được nóng lên, trong lòng cảm kích không thôi, “Ta”, “Ta” mấy tiếng rồi lại không biết biểu đạt tâm ý của mình thế nào, chỉ có thể gật đầu nói: “Ta đáp ứng muội”.

Thanh Lam cười xinh đẹp, nhẹ nhàng tựa đầu lên vai gã nói: “Muội thật cao hứng”.

Ánh sao sáng rực khắp trời chiếu lên đôi thanh niên này cũng có vẻ êm dịu lạ thường.

Dưới tàng cây cách đó không xa có hai người đang lạnh lùng nhìn họ, trong mắt người cao hơn đang bắn ra lửa giận.

Sáng hôm sau, thân thích của Lô gia đã đến, Liệt Phong cốc ba người lại khởi hành đi Bạch Mã tự. Đi chưa được vài bước, trông thấy Thiên Dương và Phi Phi hai người đang đứng ven đường trừng họ, về mặt tựa tiểu phi tiểu vô cùng cổ quái. Đình Vũ với Thanh Lam cũng không quan tâm, chỉ đi thẳng về phía trước.

Liễu Chấn Anh nói: “Mộ nhị gia, lệnh huynh đang đợi người, sao không cùng y quay về?”

Thanh Lam trừng mắt nói: “Đại sư huynh, huynh đừng có nói bậy!”

Liễu Chấn Anh nói: “Nam tử hán đại trượng phu, muốn giả ngu không nhận nợ sao? Trước kia người không nơi nương tựa, sư phụ có lòng tốt mới thu lưu người, hiện tại người nhà đã tìm đến cửa còn lì ra đó làm gì?”

Thanh Lam cả giận nói: “Huynh nói cái gì?” Đình Vũ vỗ vai nàng, ý bảo đừng nói nữa, bản thân nghĩ thầm: “Đại sư huynh, huynh còn giống đệ đệ của tiểu tử kia hơn cả ta”.

Liễu Chấn Anh lạnh lùng nói: “Sư phụ ta nhất thời mềm lòng, lại nhận một sát thủ làm nhi tử, chuyện này nếu truyền ra ngoài, Liệt Phong cốc sau này làm sao đặt chân trên giang hồ? Thúc thời thì rút đi cho nhanh, nếu để sư phụ biết, không tự tay đánh chết người mới là lạ”.

Thanh Lam kêu to: “Đừng nói nữa!” Lo lắng nhìn Đình Vũ, sợ gã không chịu nổi kích thích lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, nhưng Đình Vũ mặt không biểu cảm, không nhìn ra tâm tư.

Liễu Chấn Anh cả giận: “Nha đầu nhà người càng không ra làm sao, nhìn thấy thiếu niên anh tuấn, ngay cả lễ nghĩa liêm sỉ cũng không để ý sao? Thanh danh một đời của cha người đều bị người hủy hết!”

Thân hình Đình Vũ thoáng cái đã đến trước mặt Liễu Chấn Anh, một phen túm cổ áo hắn, Liễu Chấn Anh thất kinh: “Người muốn làm gì?” Trong lòng thầm kêu khổ: “Nguy rồi! Tiểu tử này vốn là sát thủ giết người không chớp mắt, lúc này bản tính tất lộ muốn giết ta!”

Đôi mắt đẹp như thu thủy của Đình Vũ nhìn hắn chằm chằm, bình tĩnh nói: “Sư huynh, mạng của ta là nghĩa phụ cứu, vậy nên việc sống chết đi ở của ta chỉ nghĩa phụ có thể quyết định; bất luận nghĩa phụ muốn xử trí thế nào ta đều không có nửa câu oán hận. Về phần cách nghĩ của sư huynh, tiểu đệ chỉ đành phải vậy, điểm này mong sư huynh thứ lỗi. Còn nữa, sư huynh mắng ta không hề gì, nhưng nếu huynh còn dám lăng nhục Lam muội nữa thì thứ cho tiểu đệ không khách khí với sư huynh”, nói xong buông hắn ra.

Liễu Chấn Anh hừ một tiếng, không trả lời nữa, trong lòng lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này phía sau truyền đến tiếng vó ngựa, Đình Vũ quay đầu, chỉ thấy Thiên Dương và Phi Phi cười chung một ngựa phi về phương hướng này.

Lúc chạy qua bên cạnh bọn họ, nghe thấy Phi Phi nói: “Tại sao lại là ‘Tứ thập nhị chương kinh’? ‘Ngũ thập chương kinh’ không phải hay hơn sao?”

Thiên Dương nói: “Tám chương khác còn chưa viết xong”. Miệng nói chuyện mà đầu không quay lại, chỉ giục ngựa chạy băng băng về phía trước.

Đình Vũ nghe thấy “Tứ thập nhị chương kinh”, cảm thấy có chút khác thường, ngẩng đầu phát hiện quyển sách Phi Phi đang cầm trong tay nhìn vô cùng quen mắt, trong lòng chấn động, vội tháo bọc hành lý xuống mới phát hiện “Tứ thập nhị chương kinh” phải đem tặng cho Bạch Mã tự không biết từ khi nào đã không cánh mà bay!

Đình Vũ kêu lên: “Đứng lại!” Lập tức đuổi theo nhưng hai người cưỡi ngựa chốc lát đã lao đi không thấy bóng dáng.

Đang lúc ba người cuống cuống lo lắng, bỗng phía sau lại truyền đến tiếng vó ngựa, chỉ thấy một đại hán dắt một con ngựa, hỗn hển chạy về hướng này gọi to: “Ba vị phía trước xin đợi một chút!”

Đình Vũ biết là đang gọi bọn gã, chờ người nọ lại gần hỏi: “Vị đại ca này có gì chỉ giáo?”

Đại hán kia nói: “Vừa rồi hai bằng hữu của các vị đến chỗ ta mua ngựa, chưa trả tiền đã cưỡi đi mất, bảo ta đến gặp các vị để lấy tiền, còn nói ta dắt thêm một con tới cho các vị, tiền hai con tính chung một thể”.

Liễu Chấn Anh nói: “Tính tiền gì? Bọn ta không cần mua ngựa!”

Đình Vũ ngắt lời hắn: “Ta mua! Lam muội, phiền muội trả tiền hai con ngựa cho y”. Nói xong sải bước lên ngựa, thúc ngựa lao theo bọn Thiên Dương hai người.

Thanh Lam gọi to: “Đình ca! Đình ca!” Nhưng Đình Vũ đã chạy xa.

9. Chương 8

Đình Vũ thúc ngựa ra khỏi thành Trịnh Châu, điên cuồng lao trên quan đạo, nhưng chạy đã vài dặm mà vẫn không nhìn thấy bóng dáng Thiên Dương và Phi Phi đâu. Trong lòng nóng như lửa đốt, chỉ riêng thân thể mơ hồ đã đủ phiền toái, nếu còn làm mất cả đồ do Tạ Trường Giang giao phó, đời này gã chẳng còn mặt mũi sống tiếp nữa.

Phía sau truyền đến một thanh âm lạnh lùng: “Chạy nhanh như vậy, người muốn chạy đi đâu chơi?” Chính là giọng của Thiên Dương.

Đình Vũ ghì cương ngựa, phát hiện Thiên Dương và Phi Phi sớm đã cột ngựa ở gốc cây ven đường, hai người ngồi dưới tàng cây hóng mát.

Đình Vũ xoay người xuống ngựa, rút kiếm chỉ vào hai người quát: “Trả kinh thư cho ta!”

Thiên Dương dùng ngón trỏ đội kinh thư lên, để kinh thư xoay tròn trên đầu ngón tay, nói: “Thích niệm kinh như vậy sao? Vậy người năm đó cứ ngoan ngoãn đi Thiếu Lâm tự trình diện là được rồi, cam đoan có kinh niệm không hết”.

“Ta không hiểu người đang nói gì! Mau trả kinh thư cho ta!”

Thiên Dương khẽ đẩy ngón trỏ tay phải, kinh thư nảy lên, lại dùng ngón trỏ bên trái giữ vững, nói: “Kinh thư ở đây, tới lấy đi”.

Đình Vũ cắn răng dĩnh kiếm đâm tới, Thiên Dương không né không tránh, khi mũi kiếm vung tới trước mặt nhẹ nhàng đưa kinh thư ra cản. Đình Vũ giật mình, vội vàng thu kiếm, chỉ kém một tấc là quyển kinh thư đã bị đâm lủng một lỗ to.

Đình Vũ vừa vội vừa tức, xoẹt xoẹt xoẹt đâm mấy kiếm, Thiên Dương nhẹ nhàng tránh được hết, thỉnh thoảng dùng kinh thư ra một hư chiêu, khiến Đình Vũ thấp thỏm rất sợ làm hỏng kinh thư, không nhịn được kêu lên: “Người bỏ kinh thư xuống, chúng ta đường đường chính chính đánh một trận!”

Thiên Dương cười nói: “Được!” Tựa tay ném kinh thư đi, Đình Vũ kinh hãi vội vàng xông lên đón, ai ngờ Phi Phi đang đứng ngoài mấy trượng đã im hơi lặng tiếng trượt đến đón được kinh thư, lại nhẹ nhàng trượt ra, hết như có gấn bánh xe trên chân.

Đình Vũ thấy khinh công của gã như vậy, nhất thời trợn mắt há mồm, trong lòng biết bản thân tuyệt đối không thể đoạt lại được từ tay gã, giờ chỉ còn một cách là đánh bại Thiên Dương, vì thế lại quay sang Thiên Dương nói: “Họ Mộ, xuất chiêu đi!”

Thiên Dương vươn vai nói: “Được rồi, nhưng trên tay ta không có kiếm, vạn nhất dùng tay không thắng người, Diệu Thủ Không Không Nhân người chẳng phải sẽ bẽ mặt sao? Mặt khác, nếu ta thua, người thắng như vậy chỉ sợ sẽ càng làm cho người ta nghị luận”.

Đình Vũ kêu lên: “Ta không phải Diệu Thủ Không Không Nhân!”

Thiên Dương lạnh lùng nói: “Vậy người là cái gì? Một kẻ hèn nhát trốn tránh hiện thực!”

Đình Vũ cả giận nói: “Bớt nói nhảm đi! Người muốn có kiếm thì ta chuẩn bị cho người một thanh là được, nhưng đó là vì danh tiếng của Liệt Phong cốc chứ không phải là thừa nhận người!”

Thiên Dương trừng gã hồi lâu mới nói: “Người thích nói thế nào thì tùy”.

Ba người lên ngựa, vào trấn nhỏ phía trước tìm một lò rèn, Thiên Dương yêu cầu thợ đem toàn bộ kiếm trong lò rèn ra, y chọn lấy một thanh, cẩn thận ngắm nghía một hồi, “Hừm” một tiếng, ngón tay duỗi ra búng thân kiếm, trường kiếm lập tức gãy đôi. Thiên Dương lắc đầu nói: “Thanh này không được, đổi thanh khác”.

Người thợ rèn thập phần khó xử: “Đại gia, việc này...”

Thiên Dương an ủi: “Sư phó, ông không cần phải sợ, ta chỉ muốn chọn một thanh kiếm tốt, không phải tới đây lừa đảo. Lát nữa toàn bộ tổn thất trong tiệm vị công tử bên kia sẽ bồi thường gấp bội cho ông; có phải không hả, Tường đệ?”

Đình Vũ tức phát ngất, nhưng cũng chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta là Tạ Đình Vũ! Không phải là Tường đệ gì đó!”

Thiên Dương nhún vai, chọn thêm ba bốn thanh kiếm nữa, lại gậy toàn bộ, rõ ràng là cố ý.

Đình Vũ thấy Thiên Dương lại cầm lấy một thanh kiếm, rốt cuộc không nhịn được rống lên: “Đừng đùa nữa! Ta với ngươi so quyền cước!” Đang muốn vung qua một quyền, Thiên Dương nhẹ nhàng gỡ tay, mũi kiếm đã chỉ ngay yết hầu Đình Vũ, nhìn như tùy tiện điểm, mũi kiếm lại bao trùm nhiều chỗ yếu hại trên người gã, tùy thời có thể đâm thủng vài lỗ. Đình Vũ cả kinh, chỉ đành đứng im bất động.

Thiên Dương mặt không biểu cảm nói: “Ta chọn thanh này”.

Ba người đi tới một khoảng đất trống, Đình Vũ nói: “Họ Mộ, chúng ta phải nói rõ trước, nếu ta thắng, ngươi phải ngoan ngoãn trả kinh thư cho ta, không được chối quanh”.

Thiên Dương nói: “Ta thắng thì sao?”

Đình Vũ ngẩn người, không nói nên lời.

Thiên Dương nhìn dáng vẻ khiếm nhược của gã, trong lòng thực sự tức giận, lạnh lùng nói: “Thuận tiện nói với ngươi một tiếng, ngươi không muốn gọi ta là ca ca thì thôi, dù sao ngươi không biết lớn nhỏ cũng không phải chuyện một hai ngày, có điều ta không thích người khác kêu ta là ‘họ Mộ’, nhất là khi người cũng họ Mộ giống ta. Vậy nên ta đặc biệt cho phép ngươi gọi ta là ‘Sậu Vũ Cuồng Dương’. Danh hào này vang dội gấp mấy trăm lần Diệu Thủ Không Không Nhân, cho ngươi kêu vài tiếng cũng là vinh hạnh của ngươi”.

Đình Vũ kinh hãi: “Ngươi chính là Sậu Vũ Cuồng Dương?”

Thiên Dương một năm nay bách chiến bách thắng, thanh danh sớm đã lan xa, thậm chí có người đồn rằng y căn bản là yêu tinh, sử dụng chính là yêu pháp. Liệt Phong cóc tự nhiên cũng nghe được sự tích của y. Tạ Trường Giang từng không chỉ một lần bày tỏ muốn được gặp mặt, Đình Vũ đối với người này càng tò mò không thôi, tuyệt không ngờ được sẽ dùng phương pháp này gặp gỡ y.

Thiên Dương lắc đầu nói: “Mấy từ vô nghĩa như cừu ngưỡng đại danh gì đó miễn đi, xuất chiêu!”

Trường kiếm trong tay Đình Vũ vạch thành một hình cung trên không trung, nghiêng nghiêng đâm về phía Thiên Dương, Thiên Dương dễ dàng ngăn được, không hề đánh trả, miệng than thở: “Ngươi thật lười không ít đâu!”

Đình Vũ không đáp, lại công bảy tám chiêu, Thiên Dương một mặt vẫn chỉ phòng thủ, một mặt không nhịn được thở dài. Đến chiêu thứ mười, trong mắt Thiên Dương bỗng nhiên bắn ra tinh quang, quát lớn: “Thật khó coi! Chiêu này phải sử như thế này!” Nói xong kiếm phong thoát chuyển, sử lại một chiêu Đình Vũ vừa dùng nhưng uy lực mạnh hơn nhiều. Đình Vũ chấn động, nhảy vọt khỏi vòng chiến.

Thiên Dương không để ý đến gã, lại sử một chiêu khác, miệng nói: “Chiêu này là như thế này!” Trường kiếm trong tay rung rung, kiếm chiêu tinh diệu cuộn cuộn không dứt từ thân kiếm tuôn ra, mỗi một chiêu Đình Vũ đều biết, nhưng trong đó có hơn một nửa là những chiêu vừa rồi Đình Vũ căn bản còn chưa dùng đến. Đình Vũ nhìn thấy công phu của mình ở trên tay người khác lại có uy lực lớn như vậy, nhất thời ngây ra.

Thiên Dương sử xong toàn bộ kiếm pháp, tay vung lên đem kiếm cắm phập xuống đất, lạnh lùng nhìn Đình Vũ, Phi Phi ở bên cạnh vỗ tay nhiệt liệt.

Đình Vũ kinh ngạc hỏi: “Ngươi làm sao biết được bộ kiếm pháp này?”

Thiên Dương nói về khinh thường: “Ta với ngươi là cùng một sư phụ dạy, làm sao có thể không biết?”

Đình Vũ nhìn thanh kiếm đang cắm dưới đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, gã biết mình tuyệt đối không thể đánh thắng.

Thiên Dương nói: “Công phu của ta thời gian này có phần tiến bộ không sai, có điều vừa rồi ta biểu hiện chính là trình độ của ngươi một năm trước, nếu ngươi muốn giao thủ với ta, khôi phục trình độ như xưa trước rồi nói tiếp!”

Thực ra với công lực hiện tại của y, Thiên Tường một năm trước cũng không phải là đối thủ, nhưng trong lòng Thiên Dương vẫn hy vọng đệ đệ một năm trước có thể trở về bên mình.

Thiên Dương vẫy tay gọi Phi Phi, hai người dắt ngựa đi thẳng, Đình Vũ ngậy ra một lúc, cuối cùng cũng chỉ có thể dẫn ngựa đi theo.

Ba người vào một khách điểm nghỉ tạm, Đình Vũ thất hồn lạc phách uống trà, Thiên Dương nháy mắt với Phi Phi, thiếu niên đứng lên, xách túi đồ ra ngoài.

Thiên Dương nói với Đình Vũ: “Chẳng qua là một quyển kinh thư, hà tất không bỏ được như vậy?”

Đình Vũ nói: “Việc nghĩa phụ giao phó, ta cho dù liều mất đầu cũng phải hoàn thành”.

Thiên Dương lạnh lùng nói: “Thật hiếu thuận! Việc sư phụ giao phó ngươi ngược lại đã quên sạch”.

Đình Vũ hỏi: “Giao làm việc gì?”

Thiên Dương thở dài nói: “Chuyện thứ nhất đã hoàn thành, không cần phải nhắc lại; về phần chuyện thứ hai, chính bản thân ta cũng quá lười nhác, vẫn còn kéo dài tới tận bây giờ, kỳ thật cũng chẳng trách được ngươi”.

Đình Vũ nói: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Giết Trần Hứa Tiết độ sứ Lưu Ngô”.

Đình Vũ nhảy dựng lên kêu to: “Sư phụ ngươi bảo ngươi đi giết mệnh quan triều đình?”

Thiên Dương lập tức kéo gã xuống nói: “Nhỏ giọng chút!” Đình Vũ bấy giờ mới kinh hãi phát giác, nhưng tất cả mọi người trong khách điểm đã nhao nhao ném ánh mắt hoảng sợ về hướng bọn họ.

Thiên Dương đứng lên, cười hì hì nói với toàn trường: “Các vị nhất thiết đừng hiểu lầm, thật ra bọn ta là người của gánh hát, lúc này đang dựng kịch, không cần thận cao hứng quá, quấy rầy các vị, mọi người nhất thiết đừng để ý. Như vậy đi, tiểu nhị à, phí tổn của các vị khách quan ở đây toàn do vị huynh đệ này của ta mời, mọi người cứ ăn uống thỏa thích, không cần khách khí. Chỉ là đến lúc đoàn kịch trình diễn thỉnh mọi người đừng quên đến cổ động”. Chúng thực khách lập tức kêu được như sấm dậy.

Thiên Dương ngồi xuống, Đình Vũ thấp giọng nói: “Ngươi điên rồi!”

Thiên Dương nói: “Ta điên? Ai kêu ngươi phải lớn tiếng ồn ào, không bỏ chút tài làm sao tiêu tai!”

“Ta đang nói chuyện giết Lưu Ngô!”

“Ngươi không dám đi thì ta đi là được, kêu cái quỷ gì”.

“Ngươi!...”

Thiên Dương ngắt lời gã: “Hiện tại báo thù cho sư phụ trước vẫn quan trọng hơn”.

Đình Vũ nói: “Sư phụ ngươi bị người ta giết à?”

Thiên Dương hung hãn trừng gã, lại uống một ngụm trà nói: “Ngươi có nhìn thấy thi thể của Lôi Minh Viễn không?”

Đình Vũ ngẩn người: “Có nhìn thấy. Ngươi nhắc đến việc này làm gì?”

Thiên Dương không trả lời, tiếp tục hỏi: “Tình hình khi ông ta chết như thế nào?”

Đình Vũ chỉ ngực một cái: “Nơi này bị đánh xuyên một lỗ to, trên vách tường cũng vậy”.

Thiên Dương biến sắc: “Quả nhiên...”

“Quả nhiên cái gì?”

Thiên Dương lại hỏi: “Trên xác chết đó có dấu vết gì khác không?”

Đình Vũ nói: “Ta nhìn thấy thi thể đó, bản thân cũng sắp té xỉu, nào có biện pháp xem xét dấu vết khác? Nhưng việc này liên quan gì tới sư phụ ngươi?”

“Sư phụ cũng chết kiểu này”. Trong thanh âm ần ần hàm chứa sát khí, nhưng Đình Vũ không hề nhận ra, chuyện này đã đủ khiến gã chấn kinh: “Thật sự? Sư phụ người cũng chết như vậy?”

Thiên Dương khó tin nhìn gã: “Người nhìn thấy tình huống của Lôi Minh Viễn, chẳng lẽ không có một chút cảm giác nào sao?”

Đình Vũ nói: “Sao lại không có, chẳng phải đã nói là ta suýt nữa té xỉu sao?”

Thiên Dương thở dài một tiếng, vùi mặt vào lòng bàn tay. Y thật sự sắp bị tiểu tử này bức điên rồi.

Cái chết của Vô Ưu Tử là ác mộng của cả hai huynh đệ, cảnh tượng khủng bố kia vĩnh viễn khắc trong đầu Thiên Dương, vĩnh viễn không có khả năng biến mất; y cho rằng Thiên Tường cũng vậy. Không ngờ lần thứ hai tận mắt nhìn thấy cảnh tượng giống vậy lại không thể kích khởi mảy may ký ức của gã, thế toàn bộ quá khứ hai mươi mấy năm qua, rốt cuộc có chuyện gì đáng để Thiên Tường vĩnh viễn không quên đây?

Có thể khẳng định là tuyệt không phải ca ca rách rưới này.

Thiên Dương nhất thời chán nản đến mức toàn thân phát rét. Y bắt đầu cảm thấy ký ức của Thiên Tường chỉ sợ vĩnh viễn không thể khôi phục.

Bị vứt bỏ rồi.

Mình cứ thế bị gã dễ dàng được đến tay, lại dễ dàng ném đi. Khó khăn lắm mới bỏ hết thấy hiềm khích sang một bên, bắt đầu suy nghĩ chỗ tốt của gã, tiểu tử này lại lui thân, chỉ lo cùng mỹ nữ khảnh khảnh ta ta, một lần nữa quẳng hết thấy phiền não dằn vặt cho y.

Quá vô trách nhiệm!

Đình Vũ nghi hoặc nhìn y. Gã không ngờ Sậu Vũ Cuồng Dương cuồng vọng tự đại cũng sẽ lộ ra vẻ mặt thống khổ như vậy, nghĩ lại một chút, chắc là mình truy hỏi chuyện sư phụ khiến y thương tâm, không khỏi hơi áy náy, vươn tay vỗ y: “Xin lỗi...”

Thiên Dương lập tức “Bốp” một tiếng hất văng tay gã, ánh mắt cách mái tóc đen nhánh rối bù cắm hận trừng Đình Vũ. Đình Vũ cảm giác được ánh mắt mang theo địch ý, thoát tiên hơi sợ hãi, nhưng lập tức nổi giận: “Hung dữ cái gì?”

Lúc này một nữ tử nũng nịu đi tới, ngông nghênh ngồi xuống bên cạnh, cả người lập tức dán lên người Đình Vũ.

Đình Vũ thất kinh, kích động không thôi, vội vàng nói: “Vị cô nương này, cô...” Vừa quay đầu nhìn thấy gương mặt nữ tử kia, càng thêm giật mình: “Tiểu quý!”

“Nữ tử” kia chính là Phi Phi ăn mặc giả nữ.

Trên mặt Phi Phi bôi một lớp son phấn dày cộp, gã cười nói: “Ta có đẹp không?”

Đình Vũ liều mạng muốn đẩy gã ra: “Ghê tởm muốn chết!”

Biểu tình khủng bố vừa rồi của Thiên Dương đã biến mất vô tung, y cười nói: “Đây là bí phương độc gia đề chấn tinh thần của Phi Phi, những lúc tâm tình không tốt cứ thay nữ trang, tâm tình sẽ khá lên”.

Đình Vũ nhảy dựng lên kêu to: “Nói nhảm! Hai người các người đều điên rồi!”

Điều này không phải là nói bậy. Phi Phi từ khi gia đình gặp cự biến, trong lòng vẫn cực kỳ u uất, cả ngày rầu rĩ, khiến Thiên Dương vô cùng lo lắng. Sau đó Nhiếp Ẩn Nương dạy gã phương pháp thần diệu này, giả nữ “chuyển hoá tâm tình”, thử một lần quả nhiên thấy hiệu quả. Thiên Dương tuy cảm thấy phương pháp này rất ngu xuẩn nhưng chỉ cần có thể làm cho Phi Phi vui vẻ, y nhất định cũng vui vẻ.

Có điều với tình huống trước mắt mà nói, Phi Phi lúc trước ở trên núi Thiếu Thất mấy lần bị Thiên Tường mắng, trong lòng vẫn hết sức căm giận, hiện tại có cơ hội trêu chọc Thiên Tường, gã tự nhiên phải thích thú, càng ra sức gấp bội, còn lạc thú cải trang ngược lại chỉ là thứ yếu.

Phi Phi giống như không có xương cốt, cả người mềm nhũn dính lên người Đình Vũ, hai tay ôm cổ Đình Vũ. Đình Vũ cố gắng né tránh, kêu lên: “Tránh ra! Đừng qua đây!”

Thiên Dương than nhẹ một tiếng: “Ôi chao, nóng quá!” Nói rồi lấy Tứ thập nhị chương kinh kia ra quạt. Đình Vũ sợ y làm hỏng kinh thư, đành ngoan ngoãn ngồi im để Phi Phi tựa lên người, chỉ là gã nhịn được không né tránh, lại không nhịn được toàn thân nổi da gà từng đợt.

Tiểu nhị đến thêm trà, chứng kiến quang cảnh này, sắc mặt thập phần kỳ dị. Thiên Dương tươi cười giải thích: “Đây là hai người sắp thành thân, hiện tại như keo như sơn, không làm sao tách ra được.”

Tiểu nhị cười bồi: “Thật sự chúc mừng.”

Đình Vũ suýt nữa chữi âm lên, nhưng nhìn kinh thư lại chỉ đành ngậm miệng làm thinh, khuôn mặt tuấn mỹ bởi vì dùng sức quá mức nên bắt đầu hơi vắn vẹo, khóe miệng không kiềm được run rẩy.

Thiên Dương nhìn dáng vẻ gã như vậy cũng phải gắng sức nhịn xuống mới không đương trường cười rộ lên, nhịn đến mức bụng rất khó chịu. Nhưng suy nghĩ thoáng chuyển, nghĩ đến nếu là Thiên Trường trong quá khứ, nhất định ngồi yên không đổi sắc, lạnh lùng nói: “Giả xấu quá!” chứ tuyệt đối không đại kinh tiểu quái như vậy, trong lòng không khỏi lại xót xa.

Ngẫm lại ồn ào đủ rồi, liền đứng dậy tính tiền. Đình Vũ kéo Phi Phi bám dính trên tay trái, vất vả lấy tiền ra trả. Nghĩ đến bản thân đi quá vội vàng, không ước định chỗ hội hợp với Thanh Lam, liền nói với chương quỳ: “Các người là khách điểm duy nhất trên trần nhĩ? Buổi tối nếu có một nam một nữ đến hỏi thăm về ta, người cứ nói...”

Thiên Dương đẩy gã ra, tiếp lời: “Người cứ nói công tử gia cùng một thiếu nữ xinh đẹp tay trong tay đi rồi, nếu hỏi đi nơi nào, cứ nói là đi bá thiên địa thành thân.”

Chương quỳ nói: “Khách quan yên tâm, ta nhất định chuyển cáo.”

Đình Vũ sắp phát điên, gã gào lên: “Không phải! Đừng để ý đến hắn...” Nhưng Thiên Dương và Phi Phi đã hợp lực đưa gã đi.

Lúc Đình Vũ sải bước lên ngựa, trong đầu chỉ có bốn chữ: “Trời muốn vong ta”. Hận không thể lập tức bay đi tìm Thanh Lam, tránh cho sự tình càng lúc càng lớn. Thấy Thiên Dương thúc ngựa đi tới liền hỏi: “Đi đâu?” Thiên Dương nói: “Về Trịnh Châu.”

Trong đầu Đình Vũ toàn là Thanh Lam, thuận miệng nói: “Sư muội ta đã sớm rời khỏi Trịnh Châu.” Thiên Dương hừ một tiếng: “Ai quan tâm đến sư muội người! Ta muốn đi tìm ngõ tác của nha môn.”

Đình Vũ ngạc nhiên nói: “Tìm ngõ tác làm gì?” Thiên Dương nói: “Ta bị người hại không tra được linh đường, người lại chẳng chút tiền đồ như vậy, không chịu nhìn rõ thi thể Lôi Minh Viễn, ta đương nhiên đành phải đi tìm ngõ tác khám nghiệm để xem có manh mối gì khác không. Mối thù sát sư bất cộng đái thiên, ta không thể không tra rõ.”

Đình Vũ nói: “Đừng có ngu ngốc. Người không phải quan sai, ngõ tác sao có thể giúp người?”

Thiên Dương lắc đầu nói: “Rõ là không hiểu chuyện! Ngõ tác cũng là người, chỉ cần nói chuyện tử tế, y nhất định sẽ hỗ trợ.”

Đêm khuya, trong phòng của ngõ tác, Thiên Dương thoải mái lật biên bản khám nghiệm do ngõ tác viết.

Đình Vũ kích động nói: “Người thế này gọi là ‘nói chuyện tử tế’?”

Gã chỉ hướng chủ nhân căn phòng ở sát vách tường, cũng chính là ngõ tác thành Trịnh Châu đang bị điểm mấy chỗ yếu huyết, xụi lơ trong góc tường không thể động đậy.

Thiên Dương không hề ngẩng đầu nói: “Ta đã nói ‘xin lỗi’ với hắn rồi mà.”

Đình Vũ thật muốn đâm đầu chết luôn, mắng: “Người xông vào quan nha, bắt quan sai, còn xem trộm công văn...”

Thiên Dương nói: “Nhỏ giọng chút, người muốn gọi hết nha dịch tới sao?”

Phi Phi lạnh lùng nói: “Một chút việc nhỏ cũng phải kinh ngạc. Bản thân người giết quan sai chẳng lẽ còn ít sao?”

Đình Vũ biến sắc: “Người nói cái gì?”

Thiên Dương khoát tay nói: “Phi Phi, đừng nói nữa. Ôi, tìm được rồi! ‘Lôi Minh Viễn’. Còn vẽ cả hình nữa. Ừm, vết thương quả nhiên giống sư phụ. Đây là cái gì? ‘Trên cánh tay phải có một vết thương nhỏ, giống như bị ong chích’. Ngõ tác này cẩn thận quá,” ngẩng đầu nhìn ngõ tác xúi quẩy: “Đáng ngợi khen.”

Phi Phi cảm thấy nhàm chán, tùy ý rút một công văn trên giá sách trong phòng ra lật xem, bỗng nhiên reo lên một tiếng: “Dương ca, huynh xem, có huynh nè.” Thiên Dương ngẩng đầu: “Cái gì có ta?”

Thì ra đó là quyển sổ vẽ hình truy nã trọng phạm, Thiên Dương, Nhiếp Ân Nương với Phi Phi đều ở trong đó. Thiên Dương nhìn thấy bức họa kia ghi rõ “Sậu Vũ Cuồng Dương”, khịt mũi coi thường: “Gì chứ? Vẽ xấu như vậy sao có thể là ta; còn nữa, chỉ treo thưởng có năm trăm lượng, quả thực khinh người quá đáng!”

Phi Phi lại cười, lật thêm một tờ nữa, lặng lẽ đem quyển sổ tới trước mặt Đình Vũ. Trên hình vẽ kia có viết năm chữ to: “Diệu Thủ Không Không Nhân”, gương mặt trên bức họa tuy vẽ ẩu nhưng Đình Vũ vẫn nhận ra được đó chính là mình.

Toàn thân run rẩy, gã ngẩn ra trong chốc lát rồi quay đầu chạy khỏi quan nha. Thiên Dương và Phi Phi vội vàng đuổi theo.

Đình Vũ dùng bàn tay run rẩy tháo cương ngựa, sắc mặt xám trắng.

Thiên Dương thở dài: “Bức tranh kia căn bản không giống.”

Đình Vũ nói: “Sai rồi, vô cùng giống.”

Thiên Dương ngăn người: “Ồ?”

Đình Vũ phi thân lên ngựa, nói: “Chính là quá giống, các người mới nhận sai người. Ta chỉ vừa vặn giống với đệ đệ người, kỳ thật căn bản không phải hẳn!”

Thiên Dương lại không giận, chỉ lạnh lùng nói: “Trên vai trái của người có một vết bỏng bằng miệng chén.”
“!”

“Người lúc năm tuổi nghịch lửa nướng chín một mảng lớn trên người mình. Bản thân người chết cháy thì thôi, lại còn liên lụy lão ca ta vô duyên vô cớ bị ông già tửu quỷ đánh cho một trận...”

Đình Vũ gào lên: “Đừng nói nữa!”

“Trên đùi trái của người có một vết sẹo dài hai tấc, là lúc mười tuổi trèo cây bị thương.”

“Ta không muốn nghe!”

Thiên Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trên cánh tay phải của người có một vết thương do kiếm gây ra, là vì người nói chuyện vô lễ với lão ca, lão ca ta mới ra tay giáo huấn người...”

Đình Vũ ra sức kẹp bụng ngựa, ngựa lao vút về phía trước, Thiên Dương ở sau lưng hô to: “Người trốn đi, cứ việc trốn đi! Dù có trốn tới chân trời góc biển, người vĩnh viễn vẫn là chính người! Đồ nhu nhược này!”

Đình Vũ cắn chặt răng đến mức gần như phải giập nát, từ kẽ răng thốt ra mấy tiếng: “Ta nghe không hiểu!”
Lúc này ót giống như bị đao chém một phát, nhất thời đầu đau chực nứt, Đình Vũ kêu thảm một tiếng, ngã xuống ngựa.

Thiên Dương giật mình, vội vàng xông lên hỏi: “Sao lại thế này?” Đình Vũ ôm đầu lăn lộn dưới đất, động tác cực mạnh, Thiên Dương cơ hồ không bắt được gã.

Chẳng dễ dàng gì giữ được Đình Vũ đang gào thét không thôi, Thiên Dương lập tức đáp một tay lên huyệt đạo trên vai trái của gã, từ từ truyền chân khí qua.

Lúc này trong đầu Đình Vũ đang đau đến nghiêng trời lệch đất, chỉ cảm thấy cả đầu như muốn nổ tung, đột nhiên một luồng ấm áp nhẹ nhàng chảy qua, từ từ làm dịu cảm giác đau đớn, quái thú vốn chạy loạn trong đầu chậm rãi tan vào luồng ấm áp này, hết thảy quy về bình tĩnh.

Đình Vũ toàn thân thả lỏng, mất đi ý thức.

Thiên Dương đưa Đình Vũ tới khách điểm, thuê một gian phòng để gã nghỉ ngơi. Y bảo Phi Phi ngủ trước, bản thân thì ngồi bên giường chiếu cố đệ đệ.

Bởi vì lao tâm thương thần quá độ, chỉ trong một ngày ngắn ngủi, Đình Vũ không ngờ đã tiêu tụy hơn rất nhiều.

Thiên Dương thấy sắc mặt gã tái nhợt, biểu tình dường như còn thoảng đau đớn, trong lòng đau nhói: “Gã bị thương nặng thế này đều do ta, sao ta có thể ức hiếp gã như vậy?”

Nghĩ đến Thiên Tường vì bảo hộ mình mà không tiếc lê một thân thương tích, dùng tay trần đi quyết đấu với Tinh Tinh Nhân, cuối cùng rơi xuống vực sâu vạn trượng mới ra nông nổi như hôm nay; phân tình nghĩa này suốt đời suốt kiếp mình cũng không báo đáp được, nhưng nếu gã không thể nhớ lại, mình phải làm sao báo đáp? Nghĩ đến đây, chỉ cảm thấy lòng đau như giã, nước mắt rớt cuộc không nhịn được rơi xuống.

Đình Vũ đang ngủ mơ mơ màng màng, mơ hồ cảm thấy có nước rơi lên mặt, “Ưm” một tiếng, chậm rãi tỉnh dậy. Thiên Dương vội vàng lau nước mắt, biểu tình trấn tĩnh nhìn gã.

Đình Vũ mở mắt nhìn thấy Thiên Dương, thập phần không vui, đang định nhắm mắt ngủ tiếp lại nghe Thiên Dương hỏi: “Khá hơn chưa?”

Đình Vũ không đáp, quay đầu đi.

Thiên Dương nói: “Không biết đã bớt sốt chưa.” Đưa tay toan sờ trán gã, Đình Vũ lập tức dùng sức hất tay y.

Thiên Dương vẫn vô cùng bình tĩnh: “Ta biết người rất phiền não, nhưng nếu người không nhớ lại, chứng đau đầu này sẽ đi theo cả đời, vĩnh viễn không thể khỏi được.” Đình Vũ nhắm mắt không thèm trả lời.

Thiên Dương nói: “Tường đệ...”

Đình Vũ nhảy dựng lên, lớn tiếng nói: “Đã nói với người ta không phải Tường đệ!” Thanh âm cực lớn, ngay cả Phi Phi đang nằm bò trên bàn mà ngủ say cũng giật mình thức giấc.

Thiên Dương không hề giận, chỉ nghĩ thầm: “Tính khí quật cường này ngược lại không quên.” Trái lại cảm thấy có chút vui sướng.

Đình Vũ nói: “Các người làm ơn ra ngoài được không? Hãy thuê thêm một gian phòng, tiền phòng ta trả, muốn rượu ngon thức ngon thì cứ việc gọi. Chỉ xin các người trước lúc trời sáng đừng để ta nhìn thấy nữa!”

Thiên Dương không lên tiếng, kéo Phi Phi bước ra cửa.

Đình Vũ ngờ ngẩn trông căn phòng trống rỗng, vô lực đưa tay lên vai trái. Tuy cách một lớp y phục nhưng gã vẫn cảm giác được vết thương trên vai.

Gã suy sụp ngã xuống giường, một thanh âm không ngừng hò hét trong lòng.

– Ta rốt cuộc nên làm thế nào!

Một đêm ác mộng không ngừng, mãi đến gần sáng mới mơ mơ màng màng ngủ được một chút, bỗng nhiên có người giật chăn, Đình Vũ “Ồi” một tiếng ngã lăn xuống đất.

Thiên Dương lại khôi phục dáng vẻ ngông cuồng tự đại thường ngày nói: “Mau dậy rửa mặt chải đầu rồi ăn cơm, phải luyện kiếm rồi!”

Đình Vũ bị ngã choáng váng, định phát hỏa lại không có khí lực, nói: “Luyện kiếm cái gì?”

Thiên Dương nói: “Người không luyện kiếm làm sao đoạt lại kinh thư?”

Đình Vũ vừa nghe thấy “kinh thư”, bấy giờ mới tỉnh táo trở lại, nhưng gã vẫn không hiểu kinh thư thì liên quan gì đến luyện kiếm?

Thiên Dương kiên nhẫn giải thích cho gã: “Hôm qua không phải đã nói, người phải khôi phục trình độ một năm trước mới có thể đánh với ta sao? Cho nên hiện tại người đương nhiên phải dụng tâm tu luyện, bù lại công lực một năm trước đã bị đánh mất. Tuy nói người đầu kém não ngu, không có ngộ tính gì, nhưng chỉ cần có danh sư chỉ đạo, hẳn là còn cứu được.”

Đình Vũ hỏi: “Danh sư nào?”

Thiên Dương hung hãn trừng gã một cái: “Ta!” Có thể thấy bốn chữ “đầu kém não ngu” này quả thật không oan uổng cho gã.

Đình Vũ cho rằng mình nghe lầm: “Người muốn dạy ta công phu để đánh bại người?”

Thiên Dương cười khẩy: “Đánh bại ta? Còn quá sớm! Ta chỉ muốn để người có đủ tư cách động thủ với ta.”

Đình Vũ không khỏi vui mừng khôn xiết, hôm qua nhìn Thiên Dương thi triển kiếm pháp, kiếm chiêu hoàn toàn tương đồng với mình, uy lực lại mạnh hơn gấp bội, thế mới biết mình vẫn còn có thể mạnh hơn; lại nghe Thiên Dương nói đó là trình độ mà mình vốn phải có, làm sao không khiến gã ngứa ngáy khó chịu cho được? Người học võ không ai không hy vọng bản thân càng mạnh thêm, Thiên Dương đã chịu ra tay chỉ điểm, việc này với gã mà nói quả thực là tài vật trời ban.

Nhưng lúc này gã đột nhiên nghĩ lại: “Không được! Tiểu tử này rắp tâm lấy lòng ta, khiến ta thả lỏng cảnh giác, lừa ta thừa nhận bản thân là đệ đệ hần, sao ta có thể mắc bẫy?”

Thiên Dương lập tức nhận ra hoài nghi trong lòng gã, lạnh lùng nói: “Ta nói trước, ta chỉ không chịu nổi tuyệt đỉnh công phu của Kiếm Thân Vô Ưu Tử lại bị một kẻ ngu xuẩn làm suy bại, mới miễn cưỡng ra mặt uốn nắn người một phen, không phải có hảo ý gì với người. Nếu người không chịu ngoan ngoãn học, ta nhất định cho người mất mặt!” Nói xong quay người đi ra ngoài.

Đình Vũ nghĩ thầm, Thiên Dương vẻ mặt quan hoài lại ôn nhu ở bên giường tối qua đại khái chỉ là ảo giác của mình thôi.

Dùng xong điểm tâm, hai người vào khu viện của khách điểm, Thiên Dương nói: “Ta sử dụng từ đầu lần nữa, người phải nhìn cho rõ ràng.”

Cầm trường kiếm lên, kiếm chiêu sử như mây bay nước chảy, mỗi một chiêu đều là khí thế hùng hồn, sắc bén vô cùng, nhưng động tác cũng vô cùng nhẹ nhàng mỹ diệu, không có lấy nửa điểm dư thừa.

Đình Vũ lại trợn mắt há mồm, có điều lần này khiến gã thất thần không phải kiếm pháp, mà là người sử kiếm. Gã trước giờ luôn cảm thấy Thiên Dương bề ngoài cổ quái, ba phần giống người bảy phần giống quỷ; nhưng y vừa cầm kiếm, thật sự giống như biến thành một người khác, khí thế hào quang bắn ra bốn phía, cơ hồ khiến người ta không mở nổi mắt. Giống như đem một viên đá lau sạch đi mới phát hiện hóa ra là viên bảo thạch rực rỡ. Lúc này trong mắt Đình Vũ hoàn toàn không nhìn thấy y sam cũ nát, không thấy mớ tóc bù xù đáng ghét, chỉ thấy thân hình y tiêu sái ưu nhã, phẳng phất như thiên nhân.

Nháy mắt sử xong cả bộ kiếm pháp, Thiên Dương nhẹ nhàng thu kiếm, hít sâu một hơi, thu tâm thần lại nói với Đình Vũ: “Nhìn rõ chưa?” Đình Vũ lẳng lẳng gật đầu.

Thiên Dương nhìn dáng vẻ đần độn này của gã, thở dài một tiếng, ngoắc gã đến, rút kiếm mô phỏng một chiêu thức nói: “Chiêu thứ nhất là thế này, có nhìn thấy không?”

Đình Vũ thấy khuôn mặt nghiêng của y đường nét sâu đậm như người Hồ ở Tây Vực, nhưng ngũ quan của người Hồ cũng không tinh trí đoan chính như vậy; qua vận động kịch liệt vừa rồi, hơi thở của y vẫn không loạn chút nào, trên khuôn mặt trắng như tuyết lại hơi ửng hồng, hàng mi dài che phủ đôi mắt, lộ ra vài phần diễm lệ.

Đình Vũ nghĩ thầm: “Thì ra y lại đẹp như vậy, sao trước kia ta không hề cảm thấy.”

Thiên Dương quay đầu nhìn thấy dáng vẻ không tập trung của gã, đưa tay cốc đầu gã một cái, mắng: “Vừa bắt đầu đã muốn bị đánh!” Đình Vũ lúc này mới khẩn trương tập trung tinh thần, ngoan ngoãn học kiếm.

Sáng sớm đem trọn bộ kiếm pháp ra giảng giải một lần, Thiên Dương vốn không phải là người có tính nhẫn nại, nói ba lượt không hiểu đã muốn quát mắng, nhưng vừa nghĩ đến năm đó Thiên Dương công mình lên núi Thiếu Thất, chiếu cố hết thảy ăn uống sinh hoạt ôn nhu cẩn thận biết bao, không khỏi xua tan cơn giận, tỉ mỉ dạy dỗ Đình Vũ.

Quá trưa, Thiên Dương lại muốn lên đường, hỏi đi đâu cũng không trả lời, chỉ biết là đi về phương nam.

Thiên Dương định đưa Đình Vũ lên núi Thiếu Thất, theo đường cũ năm trước mà đi lần nữa, hy vọng có thể gọi lại ký ức của gã. Tuy nói Thiên Tường đã có khúc mắc với Thiếu Lâm tự, dựa vào công phu vô địch của Thiên Dương lúc này, căn bản không sợ Thiếu Lâm tự gây khó dễ.

Đình Vũ luyện kiếm một buổi sáng, cảm thấy vô cùng sảng khoái, tâm tình khá thoải mái, tuy chẳng khác gì Thiên Dương lừa đi, gã ngược lại cảm thấy thời tiết đẹp thế này, cười ngửa đi một chút cũng rất không tồi.

Gã cười ngửa đi bên cạnh Thiên Dương, thấy Thiên Dương dường như hơi suy tư, mái tóc bù xù sẫm màu phủ xuống che khuất cả nửa mặt, chẳng hề nhìn thấy mắt đâu.

Đình Vũ lên tiếng: “Ê!”

Thiên Dương quay đầu: “Chuyện gì?”

Đình Vũ nhanh chóng chìa tay đến trước mặt Thiên Dương, vén mớ tóc trên trán; lần này động tác cực kỳ nhanh, Thiên Dương hoàn toàn không phòng bị, nhất thời giật thót. Nhưng chính bản thân Đình Vũ cũng phải lấy làm kinh hãi, gã chưa từng nhìn thẳng mắt Thiên Dương gần như vậy, mãi đến lúc này mới phát giác mắt y rất to, hơn nữa màu mắt nhạt hơn người bình thường, tựa hồ phách tỏa sáng, trong veo sáng ngời vô cùng, lại như hai tia chớp bắn thẳng vào lòng Đình Vũ, khiến gã chấn động cả người.

Thiên Dương nghiêng người tránh gã, quát: “Người đang làm gì đấy!”

Đình Vũ nói: “Người không thấy làm thế này sắc trời tương đối sáng hơn sao?”

“Quản chuyện không đâu!”

“Ta là tốt cho người thôi. Tóc tai che kín như vậy, mắt chẳng khác chi mù dờ, người đi đường thế nào hả?”

Thiên Dương liếc gã một cái: “Ta dù có che mắt cũng đi vững hơn người! Không nhọc người phí tâm!” Liền giục ngựa chạy đi.

Đình Vũ thấy mặt y hơi ửng hồng, trong lòng kích động một trận. Gã bị Thiên Dương chinh tâm suốt hai ngày nay, hiện tại lần đầu tiên thấy dáng vẻ hoảng hốt của Thiên Dương, không nhịn được cảm thấy có phần kinh ngạc, lại có phần buồn cười.

Thật đáng yêu.

Gã nhìn theo bóng lưng Thiên Dương, lại có chút ngây ngốc. Lúc này Phi Phi sau lưng Thiên Dương quay đầu lại hung tợn trừng gã một cái, đó là ánh mắt ngập tràn oán hận.

Đình Vũ thập phần khó hiểu, gã vẫn thấp thoáng cảm thấy Phi Phi không thích mình, hiện tại càng được chứng thực. Chỉ là gã không nhớ nổi mình đã đắc tội với hài tử nhỏ hơn mình rất nhiều này lúc nào. Không lâu sau, đoàn người tiến vào thị trấn, Thiên Dương quyết định nghỉ ngơi một chút, tiện thể bổ sung lương thực và vật dụng hàng ngày, đương nhiên lại là Đình Vũ chi tiền. Lúc ba người đang uống trà, Phi Phi nói phải ra ngoài một chút rồi một mình chạy mất.

Đình Vũ nhìn đường cái ngoài cửa, nghĩ thầm: “Không biết Lam muội hiện giờ ở đâu?” Gã đã hai ngày không thấy Thanh Lam, không nhịn được bắt đầu nhớ nhung.

Thiên Dương cũng không hề có sức sống, ngơ ngẩn nhìn chén trà, vẻ mặt lại đượm bi thương. Một năm nay y thủy chung như thế, một khắc trước còn nói nói cười cười, một khắc sau lại buồn bực kém vui, nói tới nói lui toàn là vì ai đó. Tuy đầu sở hiện tại đang ở trước mắt, buồn khổ trong lòng y lại chỉ tăng không giảm.

Ngôn ngữ, việc làm của gã tất cả đều đã thay đổi, trong mắt ngoại trừ xa lạ vẫn là xa lạ; đôi mắt sắc bén vốn luôn nhìn y chằm chằm hiện tại chỉ nhìn mình Tạ Thanh Lam. Dù hiện giờ người ở nơi này, Thiên Dương cũng cảm giác được trong lòng gã đang tính toán khi nào thì có thể đến Bạch Mã tự, phải làm sao hội hợp với Tạ Thanh Lam. Mộ Thiên Tường bất chấp lễ giáo luân thường, dị thường chấp nhất với ca ca mà y biết kia đã mất rồi.

Lúc này Thiên Dương chỉ cảm thấy vạn phần mê hoặc. Y bắt đầu hơi hoài nghi, mình vì sao không thể không làm cho Thiên Tường khôi phục ký ức? Điều này có lợi ích gì với gã? Chẳng lẽ là vì không thể chịu được Thiên Tường lại quên mất mình, càng không thể chịu nổi gã đã quên mình mà còn hạnh phúc như vậy,

thế nên không thể không phá mộng đẹp của gã sao? Nỗ lực vì thức tỉnh Thiên Trường của y, lẽ nào căn bản hoàn toàn là vì mình, mà không phải vì tốt cho Thiên Trường?

Vậy thì, người ích kỷ nhất không phải chính là Mộ Thiên Dương sao?

Nhưng mình rất cuộc muốn gì đây? Chẳng lẽ y hy vọng Thiên Trường khôi phục ký ức, lại tiếp tục dây dưa không rõ với người làm ca ca này như trước kia sao?

Đừng giỡn nữa. Chuyện kiểu này chỉ nghĩ thôi đã khiến y không rét mà run, sao có thể tiếp tục giẫm lên vết xe đổ, một sai hai sai nữa? Nhưng bọn họ sau này còn có thể tiếp tục sống yên bình vô sự giống như huynh đệ bình thường sao?

Đình Vũ quay đầu, tầm mắt chuyển lên người Thiên Dương, nhìn thấy vẻ mặt y đượm cô đơn, hơi bất ngờ. Gã cảm thấy Thiên Dương dường như có bảy tám khuôn mặt, cứ cách một hai canh giờ sẽ thay đổi diện mạo một lần.

Thiên Dương lúc này đã hoàn toàn mất đi thần khí buổi sáng, có vẻ tiêu tụy vô cùng, lại dường như thập phần cô tịch. Đình Vũ nghĩ thầm: “Một năm nay y đi tứ xứ tìm đệ đệ, đại khái cũng rất mệt mỏi nhỉ?” Thấy tình thủ túc của người này sâu đậm như thế, trái lại cũng có vài phần cảm động. Suy nghĩ thoáng chuyển, nghĩ đến đệ đệ y tám chín phần mười là mình, nhất thời tâm tư rối bời.

Để thay đổi tâm tình, gã ra vẻ thoải mái hỏi Thiên Dương: “Người luôn miệng nói kiếm pháp người thi triển là trình độ của đệ đệ người một năm trước, vậy trình độ của bản thân người thì thế nào?”

Thiên Dương ngẩng đầu cười cười: “Người muốn biết?” Đình Vũ gật đầu.

“Được thôi. Người rút kiếm đánh xuống đỉnh đầu ta.”

“Đùa giỡn gì chứ!”

“Ai đùa giỡn với người? Người cứ làm theo là được.”

Đình Vũ thầm nghĩ y nhất định có cao chiêu khác, thật sự khó nén được hiếu kỳ, đứng dậy rút kiếm.

Những người khác trong điểm thấy có người muốn đánh nhau đều sợ đến kinh hoảng thất thố, Thiên Dương vẫn ngồi ngay ngắn bất động, xua tay nói với mọi người: “Không việc gì, đừng sợ. Động thủ đi!”

Đình Vũ cũng không chút khách khí, rút kiếm chém thẳng xuống gáy Thiên Dương giữa tiếng kinh hô của mọi người. Ai ngờ kiếm còn cách đỉnh đầu Thiên Dương chừng năm sáu tấc đã keng một tiếng gãy mất, mà Thiên Dương vẫn đang uống trà, hoàn toàn không động thủ.

Trông mắt Đình Vũ và những người khác suýt nữa rơi ra, Đình Vũ lẩm bẩm khó tin: “Điều này... Điều này sao có thể?”

Thiên Dương nói: “Ảo diệu của Phi Long Thần Kiếm Chương, toàn ở trên ‘khí’.”

Đình Vũ nói: “Là khí công sao?”

Thiên Dương nói: “Xem như vậy, có điều uy lực của nó không phải khí công bình thường so sánh được. Thiết kiếm hữu hình dù có sắc bén thế nào vẫn bị chế bởi hình dạng, chiều dài, trọng lượng, kiếm chiêu tất nhiên có hướng đi nhất định, cho nên khó tránh sơ hở. Phi Long Thần Kiếm Chương là một cỗ kiếm khí, kiếm khí vô hình nên không thể câu thúc, biến hóa vô cùng. Vừa rồi người rút kiếm chém ta, mặc dù không phải tồn tâm muốn lấy mạng ta, nhưng nhất định sẽ có suy nghĩ công kích, hóa thành lệ khí biểu hiện ra ngoài, kiếm khí trong cơ thể ta cảm ứng được lệ khí này, tự nhiên sinh ra chống đỡ, vậy nên kiếm của người phải tiêu tụt.”

Đình Vũ kinh ngạc nói: “Điều này thật huyền diệu!”

Thiên Dương mỉm cười: “Không phải nói khoác, chỉ cần ta có tâm, nhổ một sợi tóc hay thậm chí thở một hơi cũng có thể xem thành kiếm, vậy nên ta căn bản không cần bộ kiếm.”

Đình Vũ ngơ ngác nhìn y, cảm thấy lạnh sống lưng. Đây dứt khoát đã không phải chuyện con người làm được. Trên giang hồ thịnh truyền Sậu Vũ Cuồng Dương là yêu quái, cũng không phải toàn là nói bậy.

Thiên Dương biết cách nghĩ của gã nhưng không hề giận, nói: “Người có muốn học không?”

Đình Vũ càng thêm giật mình: “Người nói cái gì?” Công phu lợi hại như vậy lại có người chủ động muốn dạy gã?

Thiên Dương nói: “Phi Long Thần Kiếm Chưởng xem như là di vật của sư phụ, theo lý người cũng có quyền học; huống hồ nếu không phải người đưa ta lên núi Thiếu Thất, ta cũng sẽ không luyện thành. Cho nên ta hẳn phải dạy người mới đúng.”

Đình Vũ còn đang ngây người, không nói được lời nào.

Thiên Dương lôi cuộn da dê ra đặt lên bàn, nói: “Đồ phổ này người cứ cầm trước, ta đã sửa lại chỗ sai. Trước tiên đừng xem chú thích, xem hình là được. Không hiểu cũng không sao, tóm lại người cứ học thuộc đồ phổ trước, học đến khi nhắm mắt lại cũng có thể vẽ ra mới thôi.”

Đình Vũ nhìn cuộn da dê, trên mặt ngoài cũ kỹ ó vàng có viết hai cái tên “Vô Ưu Tử Lý Sư Đạo”. Chỉ cần gã nhận đồ phổ, cánh cửa cao nhất trên võ học sẽ mở ra cho gã, kho tàng tên là “thiên hạ vô địch” ngàn xưa tới nay tất cả những người luyện võ đều tha thiết ước mơ sẽ rơi vào tay gã. Dù là Bồ Tát hiển linh cũng không thể thần kỳ như thế.

Gã vươn tay lấy đồ phổ, lại phát hiện tay mình đang run đến lợi hại. Tay gã dừng giữa không trung, linh quang chợt lóe lên trong đầu: “Sở dĩ y muốn truyền tuyệt đỉnh công phu này cho ta, duyên có tự nhiên bởi vì ta là đệ đệ y; nếu ta nhận hảo ý của y, từ đây chẳng phải không thể gạt bỏ quan hệ nữa sao?”

Không khỏi rụt tay lại, thấp giọng nói: “Không công không nhận lộc, ta không dám tùy tiện nhận thần công diệu kỹ của tôn sư; huống hồ ta cảnh giới không đủ, chỉ sợ một trăm năm cũng chẳng tài nào lĩnh hội được yếu chỉ của Phi Long Thần Kiếm Chưởng.”

Thiên Dương nhìn vẻ mặt gã, lòng hiểu gã không muốn dính dáng nhiều đến mình, lửa giận trong lòng bốc lên từng đợt, cười lạnh một tiếng, đưa tay cất lại đồ phổ nói: “Nói cũng phải, dù sao người chỉ cần ngoan ngoãn ở trong Liệt Phong cốc, để Tạ Trường Giang sờ đầu, đời này sẽ không lo ăn mặc, cần gì phải đi học kiếm pháp?”

Đình Vũ biến sắc: “Người nói cái gì?”

“Ta nói cái gì đều thế cả. Bọn người các người vừa nhìn đã biết toàn là đại thiếu gia đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, ngay cả ăn canh cũng cần người khác thổi giúp; gặp thứ không muốn thấy là quay đầu làm bộ không nhìn thấy, đụng chuyện phiền toái là mắc bệnh chóng quên, phải sạch sành sanh; còn dám luôn mồm hành hiệp trượng nghĩa, chỉ sợ ra khỏi Liệt Phong cốc ngay cả đi cũng không được. Ta nói nha, rùa đen rút đầu phải có dáng vẻ của rùa đen rút đầu, người nên sớm trốn về cốc mà hưởng phúc đi, đừng ra ngoài làm trò cười cho thiên hạ.”

Đình Vũ đứng dậy va đổ chén trà, chỉ Thiên Dương nói: “Người đừng có quá đáng!”

Thiên Dương thông thả uống trà: “Biết rõ không phải đối thủ của ta còn dám ở đây kêu ma gào quỷ, chẳng những là rùa đen rút đầu, còn là ếch ngồi đáy giếng.”

Đình Vũ cả giận nói: “Người còn dám vũ nhục Liệt Phong cốc, ta dù đánh không lại người cũng phải thề chết chu toàn.”

Thiên Dương nói: “Nếu không phải người vô dụng như vậy, sao ta có thể khinh thường Liệt Phong cốc? Vậy nên người làm nhục Liệt Phong cốc chính là người.”

Đình Vũ rút kiếm cái xoẹt, lúc này mới nhớ là kiếm đã gãy từ lâu. Thiên Dương cười khẩy một tiếng.

Lúc này Phi Phi dẫu môi bước vào, không nhìn bầu không khí giương cung bạt kiếm trong điểm, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Thiên Dương, nói: “Dương ca, đệ thua hết tiền rồi.”

Thiên Dương hỏi: “Chuyện như thế nào?”

“Đệ đến sông bạc chơi bị thua hết tiền, còn nợ một khoản lớn.”

Thiên Dương nói: “Ôi, thế thì phiền toái rồi.”

Phi Phi đáp: “Cũng không có gì phiền toái cả, đệ đã gán hai con ngựa cho họ để trừ nợ.”

Đình Vũ kinh hãi: “Cái gì?” Vội vàng chạy ra cửa, chỉ thấy hai tráng hán đằng xa đang dắt ngựa của gã và Thiên Dương đi. Đình Vũ xông đến Phi Phi kêu lên: “Người thua bạc thì gán ngựa của mình là được, sao có thể lấy ngựa của ta đi gán nợ?”

“Khác nhau sao? Hai con không phải đều do người trả tiền?”

“Nói cái gì đấy!”

Thiên Dương khoát tay nói: “Đừng ồn nữa, mua lại con khác là được.”

Phi Phi nói: “Việc này thì hơi phiền toái rồi.”

“Đệ nói sao?”

Phi Phi ném một cái hà bao rỗng tuếch lên bàn: “Tiền của hần cũng đã bị đệ thua hết.”

Đình Vũ vừa nhìn liền nhận ra đó chính là hà bao của mình, chẳng rõ bị Phi Phi “mượn” đi từ lúc nào, gã lại không hề hay biết.

Đình Vũ cả giận nói: “Người lại dám trộm tiền của ta!”

Phi Phi nói: “Ai kêu bản thân người không trông coi hà bao cẩn thận, xuất môn không giống như ở nhà, không thể khinh suất đâu!”

Đình Vũ nhìn vẻ tươi cười hả hê khi người khác gặp nạn trên mặt gã, xác nhận một chuyện: tiểu tử này thật sự cực kỳ, cực kỳ ghét mình.

Đình Vũ bức mình bình tĩnh lại, nói: “Được, ta không nên khinh suất, người được hơn; người nói thử xem, trước mắt chúng ta ngay cả tiền trà cũng không trả được, phải làm sao đây?”

Phi Phi nói: “Dem cầm kiếm của người là được.”

Đình Vũ giơ kiếm gậy lên cho gã xem, Phi Phi lắc đầu nói: “Người dùng kiếm mà ngay cả kiếm cũng không chiếu cố được, người cũng thật thái quá.” Gã đứng lên nói: “Được rồi. Ta lại ra đường ‘kiếm tiền’ là được.”

Đình Vũ nói: “Ngồi xuống. Đã phiền phức rồi đừng móc túi nữa.”

Phi Phi đang muốn cãi lại, Thiên Dương kéo gã ngồi xuống: “Ta có chủ ý này, ba người chúng ta cùng đứng dậy chạy ra ngoài, vậy là xong.”

Đình Vũ lắc đầu nói: “Như vậy là ăn quyết uống quyết, ta không làm.”

Thiên Dương nói: “Đã như vậy, trên đường dù sao cũng có tiệm sách cũ nhỉ? Dem cái này đi bán!” Nói xong lấy “Tứ thập nhị chương kinh” kia đưa cho Phi Phi.

Đình Vũ kinh hãi: “Không được!”

Phi Phi sốt ruột nói: “Cái này không được, cái kia không làm, có bản lĩnh thì người tự quyết định đi.”

Đình Vũ cả giận nói: “Rõ ràng là người gây họa, dựa vào đâu mà bắt ta quyết định?”

Thiên Dương ngăn họ tranh cãi: “Nghe đây, bán kinh thư này trước, ba người chúng ta đường đường chính chính ra ngoài; sau đó ta có một biện pháp, trong một canh giờ kiếm được năm trăm lượng, đến lúc đó mua kinh thư lại trước, rồi mua ngựa mua kiếm vẫn còn dư.”

Đình Vũ hoài nghi: “Một canh giờ kiếm năm trăm lượng? Không phải là...”

“Người yên tâm, không trộm không cướp, người ta còn cao cao hứng hứng dâng tiền cho người kìa.”

Đình Vũ tuy bán tín bán nghi nhưng cũng không còn biện pháp nào khác.

Đình Vũ hiện tại thật sự khổ không muốn sống.

Nơi gã đang ở tên là Túy Hương viện, mà nơi gọi là Túy Hương viện này, chính là “kỹ viện”.

Tại sao gã lại ở trong kỹ viện? Việc này thì phải quay lại mấy canh giờ trước...

Thì ra phương pháp kiếm năm trăm lượng mà Thiên Dương nói chính là muốn Đình Vũ với Phi Phi làm bộ bắt y đem đến nha môn lĩnh thưởng, sau đó y sẽ tự đào ngục ra hội hợp với bọn họ.

Đình Vũ vừa nghe thấy phải lừa gạt quan phủ, đương nhiên là cực kỳ hoảng sợ, nhưng gã đã cười hổ khó xuống. Lĩnh tiền thưởng xong, gã lập tức lao đến thư quán tìm kinh thư, ai ngờ kinh thư đã bị bà chủ của Túy Hương viện mua mất.

Đó là nguyên nhân Đình Vũ xuất hiện ở kỹ viện. Vào kỹ viện đã đủ gay rồi, vậy mà bà chủ còn ra ngoài chưa về, gã đành ngoan ngoãn ngồi chờ.

Gã ngồi ngây người một mình dưới chân cầu thang, từng cô nương qua quyền rũ lấy lòng, khiến gã không nơi để trốn. Chỉ cảm thấy bốn phía đều là mùi sơn phấn, còn có cả tiếng nữ nhân rên rỉ, thật sự ghê tởm không nói nên lời. Gã không khỏi lại nhớ đến Thanh Lam.

Nhưng ngay khi gã đang nhồi vào đầu bóng hình xinh đẹp của Thanh Lam, bỗng nhiên lại nhớ tới một chuyện khác.

Nửa canh giờ trước, lúc họ áp giải Thiên Dương đến cổng nha môn, Thiên Dương bỗng mở miệng nói: “Có chuyện Phi Phi nói sai rồi. Nó nói dưới tay người không người sống sót, đây là sai. Ta từng ba lượt tận mắt chứng kiến người thủ hạ lưu tình với người muốn giết mình, có lần còn suýt nữa hại thảm bản thân. Ta thấy người thật quá ngu ngốc, có điều nam tử hán đại trượng phu, có chút khí lượng cũng là chuyện tốt.” Khi nói chuyện ánh mắt nhìn thẳng phía trước, không hề nhìn Đình Vũ lấy một lần, bước thẳng vào nha môn.

Đình Vũ một mực suy tư về những lời đó, bỗng nhiên trong đầu lóe qua: “Đây là lần đầu tiên y khen ngợi ta!” Trong lòng kích động không thôi, hình bóng Thiên Dương một lần nữa hiện ra trước mắt.

Đó là hình ảnh nhẹ nhàng linh động vô cùng, bước đi phẳng phất chân không chạm đất, tuy không có dáng vẻ thướt tha như nữ tử, lại tiêu sái như gió. Còn cả dung mạo kỳ lạ kia. Không phải mỹ như những mỹ nam tử thông thường, mà là vẻ đẹp của sơn tinh thủy quái, đủ để khiến người ta điên cuồng mê loạn.

Nếu y là nữ tử, mình đại khái sẽ thích nhỉ...

Đình Vũ bỗng nhiên kinh hoàng phát giác, khoảnh khắc đó mình lại sinh ra ý niệm phản bội Thanh Lam, thật sự kinh hãi không thôi, không khỏi đưa tay gỡ mạnh vào đầu mình. Gỡ mấy cái mới phát hiện bên cạnh có bốn năm kỹ nữ đang trợn mắt há mồm nhìn mình. Gã biết mình lại xấu mặt, đành cuống quýt cười gượng.

Vất vả chịu đựng đến lúc bà chủ trở về, ra giá gấp đôi để mua lại kinh thư, cuối cùng công đức viên mãn. Đang cao hứng phấn chấn toan rời đi nhưng mới ra tới cửa lại bị hai người kéo trở về, chính là Phi Phi và Thiên Dương vừa thoát khỏi nhà lao.

Thiên Dương nhét thanh kiếm mới mua vào tay gã: “Người đi đâu?”

Đình Vũ gơ kinh thư lên: “Thư đã tới tay, ta phải đi.”

Thiên Dương nói: “Tội phạm truy nã chạy khỏi nhà lao, bên ngoài quan binh đầy đường, người muốn đi đâu? Trốn trước rồi nói sau.” Không phân trần ép gã quay về kỹ viện, hỏi bà chủ một gian phòng trống.

Đình Vũ hoảng sợ hỏi: “Người định làm gì?”

Thiên Dương nói: “Ồ lại đây một đêm, ngày mai lại đi tiếp.”

Đình Vũ kêu to: “Trò cười! Sao có thể qua đêm ở chỗ thế này!”

Thiên Dương nghiêm mặt nói: “‘Chỗ thế này’? Lão huynh, nếu người không thích nữ tử phong trần thì đừng gọi cô nương người ta là được; người ta cũng vất vả kiếm tiền, dựa vào đâu mà phải bị người nói như vậy?” Đình Vũ nhất thời lại không thể đáp trả.

Bà chủ kỹ viện thấy ba đại nam nhân vào kỹ viện không cần cô nương chỉ cần phòng, cảm thấy kỳ quái, nhưng thấy bọn họ ra tay hào phóng, vẫn để cho một gian phòng trống.

Đình Vũ ngồi trong phòng, cảm thấy toàn thân trên dưới đều không tự tại, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, đứng dậy nói: “Quái lạ, quan binh đang bắt người chứ đâu có bắt ta, tại sao ta phải trốn? Dù sao ta đã lấy được kinh thư, các vị thông thả nghỉ ngơi, tại hạ không phụng bồi nữa.”

Phi Phi nói: “Phải không?” Giơ vật trên tay lên, kinh thư mà Đình Vũ vất vả lắm mới lấy được không biết lại bị gã đoạt mất từ lúc nào.

Đình Vũ tức đến mức suýt nữa đương trường ngắt đi, quát: “Bỏ xuống!” Trường kiếm đâm tới cánh tay Phi Phi, định buộc gã bỏ kinh thư xuống, nhưng kiếm phong chưa tới, Phi Phi đã né tránh nhanh như chớp, lùi ra khỏi phòng. Đình Vũ rút kiếm đuổi theo, hai người đâm ngang đụng dọc trong kỹ viện, va đổ hơn mười bàn tiệc rượu, nhất thời cả gian phòng đều là tiếng thét chói tai.

Đình Vũ đánh bạc khí lực toàn thân đuổi theo Phi Phi, nhưng Phi Phi tựa như mọc cánh, gã không tài nào đuổi kịp. Mắt thấy Phi Phi quay người phá một cánh cửa trốn vào phòng, lập tức không nói hai lời đuổi theo vào. Chân còn chưa kịp bước vào cửa phòng đã bị tiếng thét chói tai trước mặt chắn văng cả đầu, chỉ thấy một nữ tử nửa lỏa thể quần trong chiếc màn che kinh hoảng thất thố nhìn gã, ngoài ra trong phòng không còn ai khác.

Đình Vũ lúng túng đến mức không biết nên làm thế nào cho phải, bỗng thấy trong cuộn chăn bông trên giường có vật gì đó động đậy, nhất thời bất chấp lễ phép, xông tới xóc chăn quát to: “Ra đây!” Ai ngờ bên trong không phải Phi Phi mà là một thanh niên trần truồng, sắc mặt tái nhợt, miệng nói năng lộn xộn: “Ta ta ta... Ta lần sau không dám nữa, vị đại ca này nhất thiết đừng cho vợ ta biết...” Đình Vũ ngậy người, mà tên khách tầm hoa sợ vợ kia vừa nhìn thấy tướng mạo của gã cũng ngẩn ra.

Trên đầu truyền xuống tiếng Phi Phi: “Phá hỏng chuyện tốt của người ta, coi chừng sau này tuyệt tử tuyệt tôn nha!” Thì ra này giờ gã nằm trốn trên đòn dông. Đình Vũ cắn răng nói: “Tiểu tử khôn này!”

Đang định nhào lên đánh nữa thì bà chủ lao vào, lớn tiếng nói: “Ai trong các người là Tạ thiếu gia?”

Đình Vũ nói: “Là ta.”

Bà chủ bị bọn họ quây đến gần phát điên hỏn hển nói: “Có vị Tạ cô nương cùng Liễu công tử muốn tìm người, các người làm ơn đi nhanh cho!”

Đình Vũ vừa nghe thế, suýt nữa sợ mất hồn: “Lam muội? Sao muội ấy lại ở chỗ này?”

Phi Phi trên xà nhà nói: “Là bọn ta gọi họ tới.”

Đình Vũ cả kinh: “Cái gì?”

Phi Phi nói: “Chúng ta vừa nhìn thấy hai người bọn họ trên đường, biết người rất nhớ sư muội nên mới tới khách điểm nhấn lại giúp người.”

Đình Vũ ngửa mặt lên trời kêu to: “Trời ơi!”

Phi Phi nói: “Cũng đâu cần phải cao hứng thành như vậy.”

Đình Vũ thoáng nhìn ra ngoài, chỉ thấy Thanh Lam và Liễu Chấn Anh đằng xa đang đi về phía này, gã thâm nghĩ tình cảnh lộn xộn này tuyệt không thể để Thanh Lam thấy, không nói hai lời phá cửa sổ nhảy ra ngoài.

Đọc theo tường vây chạy chưa được hai bước liền nghe thấy Thiên Dương cưỡi ngựa đến, trong tay dắt một con ngựa khác, kêu: “Lên ngựa!”

Đình Vũ hận thấu hai kẻ vô lại này, nhưng lại sợ bị Thanh Lam bắt gặp, chỉ đành nhảy lên ngựa, lúc này Phi Phi cũng đã tới ngồi phía sau Thiên Dương, ba người lao ra khỏi thành.

Ra khỏi cửa thành, Đình Vũ ghì cương, rốt cuộc không nhịn được cơn giận, quay sang hai người mắng to: “Các người có ý gì? Tại sao phải hại ta như vậy?”

Thiên Dương nói: “Hại người?”

Đình Vũ hỏn hển nói: “Người cư nhiên kêu Lam muội đến nơi kiêu đó tìm ta! Người bảo ta làm sao giải thích với muội ấy?”

Thiên Dương nói: “Ôi, cô ta sẽ chỉ bởi vì bắt gặp người ở trong kỹ viện một lần mà không cần người sao? Đủ thấy cô nàng căn bản không tin người, loại nữ nhân này người còn cần làm gì?”

Đình Vũ cả giận nói: “Muội ấy đương nhiên tin ta!”

Thiên Dương nói: “Vậy người gặp cái gì?”

Đình Vũ nói: “Muội ấy là hoàng hoa khuê nữ thanh thanh bạch bạch, người để muội ấy vào kỹ viện...”

Thiên Dương nói: “Là cô ta tự mình muốn tới tìm người, đâu phải ta bức; huống hồ cô ta cũng đâu có vào đó một mình, còn Liễu Chấn Anh đi cùng mà.”

Đình Vũ mắng: “Chính là như vậy mới hỏng bét!”

Thiên Dương thập phần nghi hoặc: “Tại sao hỏng bét? A, ta hiểu rồi, người nhìn thấy bọn họ cô nam quả nữ kết bạn đồng hành, trong lòng bức bối, đúng không? Cả buổi trời hóa ra là bản thân người không tin được người ta.”

Đình Vũ cả giận nói: “Nói bậy bạ gì đó!”

Thiên Dương cười khẩy: “Uổng cho các người còn tự xem mình là trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ, ta thấy căn bản là ăn mặc xinh xinh đẹp đẹp chơi trò chơi thôi!”

Đình Vũ đã tức đến cực điểm, nhất thời lại không biết phát tác thế nào, oán hận nhìn chằm chằm Thiên Dương hồi lâu, cuối cùng nói một câu: “Người thì tính là ca ca gì?” Thiên Dương ngẩn ra, ngược lại không thể tiếp lời.

“Từ đầu tới cuối một mực khó dễ ta, khiến ta khó kham, người còn dám tự xưng là ca ca ta? Trên đời này có ca ca nào lại đối phó đệ đệ mình như vậy? Hay là,” Một ý tưởng hoài nghi đã lâu tập kích trong đầu: “Người căn bản ghét đệ đệ người? Hẳn đã làm gì người? Đoạt nữ nhân của người? Hay tranh gia sản với người? Người căn bản không phải muốn cùng ta nhận nhau, là muốn thừa cơ báo thù, đúng không?”

“Không sai.” Thiên Dương lạnh lùng nói.

Sắc mặt Đình Vũ trở nên xanh xám.

“Ta chính là nhìn người không vừa mắt, ước gì mẹ ta không sinh người ra là tốt nhất! Nếu không có người thì tốt rồi. Chỉ cần không có người, ta đời này sẽ vui vẻ khoái hoạt! Đã tới nông nỗi này rồi sao người còn phải chạy ra đây? Sao người không trực tiếp ngã chết đi?” Ngữ điệu vốn bình tĩnh dần trở nên kích động, câu cuối cùng biến thành gào rống: “Ta ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn thấy người!”

Tại sao bỗng nhiên lại nói ra những lời này, chính ý cũng không hiểu được, chỉ cảm thấy chuyện cũ bỗng nhiên từng màn hiện lên trước mắt, thăm trạng mình bị người này lăng nhục, kêu trời không ứng kêu đất chẳng linh; còn có nỗi khổ ăn không biết vị một năm qua, phảng phất hóa hết thành hắc khí, dung vào trong máu mình, cuối cùng biến thành độc châm ngôn ngữ bắn hết ra.

Đình Vũ gào lên: “Ta sẽ thành toàn người.” Ghìm cương ngựa quay đầu chạy vào bóng tối.

Gã nửa đêm chạy qua chạy lại trong rừng, nhất thời không tìm được phương hướng. Lúc này bỗng nhiên nghe thấy tiếng gió vang bên tai, hiển nhiên là có người chạy qua, Đình Vũ nhìn về nơi tiếng động phát ra, quát: “Người nào!” Một trận kinh phong ập vào mặt, Đình Vũ toan né tránh nhưng đã bị một khúc mộc côn đánh trúng ót, lập tức ngất đi.

10. Chương 9

Ngất đi không biết bao lâu, bỗng nhiên một chậu nước lạnh giội xuống đầu, Đình Vũ rút cuộc mơ mơ màng màng tỉnh táo dần, ban đầu cảm thấy sau đầu đau vô cùng, định đưa tay sờ thì tay chân lại không thể động đậy, yếu huyệt toàn thân đều bị phong, lại còn bảy tám sợi dây xích thô ráp đang trói chặt gã. Đình Vũ kinh hãi tỉnh hẳn, lúc này mới chú ý tới mình bị ném giữa một đại sảnh rộng lớn, người đứng đầy bốn phía, tổng số không dưới bốn năm trăm, tiếng người huyền não ồn ào vô cùng.

Bên cạnh truyền đến một thanh âm đặc ý dương dương: “Diệu Thủ Không Không Nhân, đã lâu không gặp!”

Đình Vũ giãy giụa ngẩng đầu lên, chỉ thấy một thanh niên đang cúi đầu liếc nhìn mình, thanh niên kia tướng mạo bình bình, mũi hơi méo, ăn vận hoa lệ lại vô cùng tục khí, khiến người ta nhìn mà phát ghét. Có điều Đình Vũ lại cảm thấy hãn hơi quen mặt.

Thoáng chốc đã nhớ ra: “A, người là người mới vừa ở trong Túy Hương viện...”

Người này chính là tên khách làng chơi vừa rồi run rẩy trốn trong chăn kỹ nữ. Sắc mặt thanh niên thoát xanh thoát trắng, hung hãn đá gã một cước, mắng to: “Bớt giả bộ đi! Người dám nói người không nhận ra Âu Thiết Thành ta?”

Thì ra nơi này chính là Trí Đức sơn trang, người này chính là Âu Thiết Thành một năm trước suất lĩnh đoàn quân trừ ác đến tróc nã Thiên Tường, kết quả lại bị hai huynh đệ hung hãn giáo huấn một trận.

Trên người đau cực, Đình Vũ cả giận nói: “Ta đương nhiên nhận được người! Người là tên đại thiếu gia không có gan lại thích gạt vợ đi chơi gái!”

Âu Thiết Thành tức đến mức toàn thân run lên: “Người còn dám nói bậy bạ?”

Đưa chân định đá thêm, phía sau truyền đến thanh âm của một lão nhân: “A di đà Phật! Người này dù nói thế nào cũng là một đời cao thủ, thiếu trang chủ không thể tùy ý làm nhục.” Âu Thiết Thành lúc này mới oán hận thu chân.

Đình Vũ trông thấy người lên tiếng là một lão hòa thượng ngoài sáu mươi tuổi, vô cùng uy nghiêm, hiển nhiên địa vị cực cao; bên cạnh lão hòa thượng có mười mấy thanh niên tăng lữ vây quanh, mỗi người đều dùng ánh mắt cực kỳ phẫn hận trừng Đình Vũ. Không chỉ đoàn tăng lữ này, mấy trăm người trong đại sảnh, không ai không nghiêng răng nghiêng lợi nhìn gã bằng ánh mắt căm thù đến tận xương tủy. Có người giống như sẽ tùy thời xông tới uống máu ăn thịt gã, còn có người không ngừng lấy đồ ném gã.

Trong lòng Đình Vũ kinh hãi vô cùng, đang định mở miệng quát hỏi, Âu Thiết Thành ngược lại tự động trả lời gã: “Diệu Thủ Không Không Nhân, lần trước vận chó của người tốt nên mới chạy thoát, bây giờ xem người còn chạy đường nào? Ở đây đều là thân bằng hảo hữu của những người bị người sát hại, người hôm nay nợ máu phải trả bằng máu!” Nơi này lập tức có rất nhiều người tề giọng phụ họa: “Đúng vậy! Nợ máu phải trả bằng máu!”

Đình Vũ rốt cuộc hiểu được nguyên nhân, lại càng thêm hoảng hốt: “Không hay rồi, Diệu Thủ Không Không Nhân ác danh rõ rệt, tạo cả đống tội nghiệt, tất cả những người này đều muốn tính lên người ta. Ta phải thoát thân thế nào mới được?” Lúc này bất chấp hậu quả, mở miệng hô to: “Các vị hãy nghe ta nói! Ta không phải Không Không Nhân! Chư vị nhận sai người rồi!” Trong đám người lập tức tuôn ra tiếng cười vang, mỗi người đều nói: “Tiểu tử này thật không có khí phách, chết đến nơi còn liều mạng chống chế.”

Âu Thiết Thành cười lạnh nói: “Hừ, nếu người không phải là Diệu Thủ Không Không Nhân thì ta chính là con người!”

Đình Vũ sốt ruột nói: “Ta thật sự không phải! Ta họ Tạ, tên là Tạ Đình Vũ, Liệt Phong cốc chủ Tạ Trường Giang là phụ thân ta, không tin các người cứ đi hỏi thăm thử xem!”

Âu Thiết Thành nói với mọi người: “Các vị nhìn xem, tiểu tử này bình thường dáng vẻ hung ác, chờ đến phiên mình chịu chết lại sợ tới mức nhận bừa cha!” Mọi người lại nhạo báng một hồi.

Lão hòa thượng vừa rồi lại mở miệng: “Chờ một chút. Lão nạp cũng có nghe nói Liệt Phong cốc chủ một năm trước thêm một nghĩa tử, lời y nói chưa hẳn là giả. Vạn nhất bắt nhầm người thật thì chúng ta quá có lỗi với người ta.”

Âu Thiết Thành nói: “Giác Thanh đại sư, ta trước kia đã từng gặp cầu tặc này, chẳng những hao binh tổn tướng, chết mất một đồng thủ hạ, ngay cả ta cũng suýt nữa mất mạng, dù hẳn có hóa thành tro ta cũng nhận được! Người này rất giỏi nói xằng xiên, ngài nhất thiết đừng để hắn lừa. Dù chuyện Liệt Phong cốc nhận nghĩa tử là có thật, tám phần cũng là hắn nhân tiện lấy đến lợi dụng; nếu không nói hơi khó nghe một chút, chính là Liệt Phong cốc chủ bị hắn lừa bịp, hồ đồ thu lưu hắn. Với cả tối hôm qua ta ở trong thành nhìn thấy rõ ràng hắn đi cùng Sâu Vũ Cuồng Dương, hai huynh đệ này trước nay cấu kết làm việc xấu, lần này không biết chúng còn định gia hại vô lâm đồng đạo thế nào nữa!”

Một thanh niên hòa thượng da đen đứng bên cạnh Giác Thanh lửa giận ngút trời nói: “Đúng vậy, sư tổ! Đồ tôn cũng nhớ rõ rành rành, hung thủ sát hại Giác Minh sư thúc công và Tuệ Viễn sư đệ chính là người này!”

Giác Thanh lắc đầu nói: “Cho dù như vậy, chúng ta vẫn phải báo với Tà cốc chủ.”

Âu Thiết Thành nói: “Còn báo cái gì? Chúng ta hôm nay xử lý cẩu tặc này, chẳng khác nào giúp Liệt Phong cốc thanh lý môn hộ, Tà cốc chủ cảm kích chúng ta còn không kịp. Nếu không thì chính là Tà cốc chủ với hần cấu kết làm bậy, cố ý bao che cho hần!”

Giác Thanh vẫn lắc đầu, bước đến hỏi Đình Vũ: “Tà thí chủ, nếu người thật sự là nghĩa tử của Tà cốc chủ, vậy xin hỏi người vốn mang họ gì? Quê quán ở đâu?”

Đổi lại là Thiên Dương, nhất định sẽ bịa ra một thân phận để ứng phó trước, nhưng Đình Vũ không giỏi giả bộ, nhất thời chẳng cách nào trả lời, đành nói: “Việc này... ta bị trọng thương, những chuyện quá khứ đều không nhớ, cho nên nghĩa phụ mới thu nhận ta.”

Âu Thiết Thành “Ha” một tiếng: “Ồ, người không nhớ? Không sao, mọi người ở đây đều nhớ rõ rành rạch.”

Giác Thanh lộ ra vẻ thương xót, nói: “Thí chủ, ta hỏi lại lần nữa, người rốt cuộc ‘không phải’ Không Không Nhân, hay là người ‘không nhớ’?”

Đình Vũ mấy lần mở miệng lại ngậm miệng, cuối cùng liền nói: “Ta không nhớ.” Nhưng trước khi những người khác lên tiếng lại lập tức lớn tiếng nói: “Thế cũng không thể nói ta chính là Không Không Nhân được? Chứng cứ đâu? Các người dù sao cũng không thể vu cho một người mất trí nhớ chứ?”

Âu Thiết Thành nói: “Người muốn chứng cứ chứ gì? Được, Âu Thiết Thành ta, thiếu trang chủ của Trí Đức sơn trang, vào tháng sáu năm ngoái đã tận mắt thấy người hành hung ở ngoài thành Trần Châu, ta chính là nhân chứng!”

Thanh niên hòa thượng mặt đen cũng đứng ra nói: “Ta là Thiếu Lâm tự đệ tử Tuệ Ẩn, tháng sáu năm trước ở trên núi Thiếu Thất tận mắt thấy người đá Tuệ Viễn sư đệ của ta xuống vách núi ngã chết; lại làm trọng thương hai ba chục đệ tử bản tự, người còn liên quan đến vụ sát hại Giác Minh sư thúc công của ta, vậy nên ta cũng là nhân chứng, nếu có nửa lời gian dối, Tuệ Ẩn nguyện sau khi chết sẽ xuống địa ngục chịu rứt lưỡi, vĩnh viễn không được siêu sinh!” Tiếng khen hay nhất thời vang khắp.

Trong lòng Đình Vũ phát lạnh, biết có biện giải thêm nữa cũng vô dụng. Lòng gã hiểu rất rõ, những tội này tám chín phần mười là mình làm, cho dù chết ở đây cũng là báo ứng nên có, nhưng gã trước kia rốt cuộc đã làm chuyện gì, trong đầu thật sự không nhớ được chút nào, muốn gã cứ thế hồ đồ đợi làm thịt, từ đây không còn được gặp lại Thanh Lam, gã làm sao có thể cam tâm? Không khỏi bắt đầu hối hận, sớm biết như vậy cứ ngoan ngoãn theo Thiên Dương học bộ thần kiếm chương gì đó, hôm nay đã không rơi xuống kết cục thế này.

Nghĩ đến Thiên Dương, ngực bỗng nhiên đau đớn. Ánh mắt cuối cùng của y hiện lên trước mắt, oán hận trong đó tuyệt đối không thua bất cứ một ai ở đây. Đình Vũ rất rõ y nói không muốn nhìn thấy mình nữa là thật lòng. Huynh đệ hai người chắc chắn từng phát sinh khúc mắc ghê gớm lắm thì y mới hận thành như vậy. Nhưng y tại sao lại giữ chặt mình, liều mạng muốn mình nhớ ra? Khi chứng đau đầu phát tác, Thiên Dương không tiếc hao phí công lực bản thân vận khí trị liệu cho gã; sau khi tỉnh lại cũng là y đứng ở bên giường, vẻ mặt lo lắng ngưng mắt nhìn mình; y còn chỉ mình kiếm thuật, còn nói muốn dạy mình tuyệt thế thần công, đây lại là vì sao?

Bình tĩnh nghĩ lại, mới phát giác Thiên Dương kỳ thật đối đãi mình không tệ. Tuy không ngừng gây khó dễ, luôn trêu chọc, nhưng sau đó nghĩ lại còn cảm thấy rất thú vị; cho dù y dường như cố ý ly gián Thanh Lam với mình nhưng luôn có chừng mực, chính như y nói, nếu Thanh Lam tin mình thì chỉ cần giải thích một chút là nhất định có thể giải quyết. Bây giờ thân ở giữa những người này, cảm nhận được oán hận và sát ý mãnh liệt tứ xứ không ngừng phóng tới, càng làm cho gã cảm thấy bên cạnh Thiên Dương quả thật hết như thiên đường.

Giác Thanh thở dài một tiếng: “Tà công tử, nếu người thật sự không phải là Diệt Thủ Không Không Nhân, lão nạp tuyệt đối sẽ không để người chịu oan; nhưng người không thể chứng minh thân phận của mình, lão

nạp khó mà giúp người giải vây. Dù sao hành vi của một người tuyệt không phải chỉ một câu ‘không nhớ’ là có thể xóa hết...”

Đình Vũ lạnh lùng nói: “Vây các người đây lại tính là gì? Thật sự muốn báo thù thì hãy lấy cốt khí ra, oanh oanh liệt liệt đánh với ta một trận, mà các người lại chỉ biết âm thầm đánh lén, sau đó mấy trăm kẻ vây quanh một người vô lực phản kháng sửa bậy. Việc này nếu để người chết dưới đất nhìn thấy, còn kỳ quái rằng tại sao người trong nhà biến hết thành chó đày!”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm trong trẻo của Mộ Thiên Dương: “Nói hay lắm!”

Chưa dứt lời cả cánh cửa lập tức bay vào trong, bốn người tiến vào. Đình Vũ nhìn thấy nữ tử trong đó, vui mừng khôn xiết kêu to: “Lam muội!” Thanh Lam cũng kêu: “Đình ca!” Thanh âm vừa vui sướng vừa lo lắng.

Biểu tình của Thiên Dương bỗng nhiên vặn vẹo một chút, lập tức khôi phục trấn tĩnh, cười nói với Âu Thiết Thành: “Ôi, Âu thiếu trang chủ, lâu ngày không gặp nha.”

Âu Thiết Thành sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nhìn Giác Thanh một cái, cổ lấy dũng khí hét lớn: “Sâu Vũ Cuồng Dương, Thiếu Lâm tự Giác Thanh đại sư ở đây, không cho phép người làm càn!”

Thiên Dương nói: “Chẳng trách người lại đắc ý như thế, hóa ra là tìm được chỗ dựa vững chắc. Nhưng mũi người sao vẫn còn méo xẹo vậy? Như thế thật chẳng có thần khí, nào nào, để ta giúp người nắn lại.”

Âu Thiết Thành lùi phất lại, kêu to: “Đừng qua đây!”

Một năm nay danh tiếng Sâu Vũ Cuồng Dương bách chiến bách thắng trên giang hồ đã là người người đều biết, lúc này thấy y xuất hiện, mọi người lòng đều chấn động. Tất cả đều biết y là ca ca của Không Không Nhân, nhìn thấy Không Không Nhân gặp nạn tuyệt không thể không lên tiếng, chỉ sợ lát nữa phải phát sinh một cuộc huyết chiến, trong lòng không khỏi nặng nề hẳn.

Giác Thanh nói: “A di đà Phật, thí chủ lần này đến Trí Đức sơn trang không biết có gì chỉ giáo?”

Thiên Dương cười nói: “Chỉ giáo không dám. Vị cô nương này là thiên kim của Liệt Phong cốc Tạ cốc chủ, nhân huynh bên cạnh thì là cao đồ của Tạ cốc chủ, nghe nói thiếu cốc chủ của Liệt Phong cốc bị mời đến Trí Đức sơn trang làm khách nên đặc biệt qua đây nghênh đón. Lão nhân gia ta nhàn rồi vô sự đi theo chơi.”

Giác Thanh nói: “Thí chủ, mọi người đều biết Tạ thiếu cốc chủ là lệnh đệ Diệu Thủ Không Không Nhân, chư vị đồng đạo ở đây đều có thân nhân bị chết trong tay lệnh đệ, cho nên tụ tập ở đây, muốn đòi công đạo từ lệnh đệ. Xin thí chủ phân rõ thị phi, chớ gây hấn quấy nhiễu.”

Thiên Dương cười nói: “Đại sư, không rõ thị phi chính là các ông đấy. Tạ thiếu cốc chủ chính là Tạ thiếu cốc chủ, chỗ nào là đệ đệ ta?” Lời này vừa nói ra, mọi người ở đây đều kinh ngạc không thôi, ngay cả Đình Vũ cũng phải buột miệng: “Cái gì?”

Thiên Dương lắc đầu nói: “Tuy tiểu tử này đầu óc ngu ngốc, ngay cả bản thân là ai cũng không rõ cho lắm, các người cũng không thể nhân tiện đổ hết tội danh lên người hắn, chẳng phải oan uổng người ta sao?”

Giác Thanh nói: “Người nói thiếu cốc chủ không phải đệ đệ mình?”

Thiên Dương cười lạnh nói: “Đương nhiên không phải. Đệ đệ ta thông minh hơn hắn gấp trăm lần, giỏi giang gấp trăm lần, hắn làm sao so được?”

Âu Thiết Thành kêu lên: “Nói bậy! Nói bậy! Nếu hắn không phải đệ đệ người, sao lại xen lẫn một chỗ với người?”

Thiên Dương nói: “Thế nào là ‘xen lẫn một chỗ’ đây? Là ta để mắt đến hắn, đặc biệt cho hắn đi cùng!” Lại thở dài: “Nói thật với các vị, kỳ thật huynh đệ gần đây kinh tế eo hẹp, muốn kiếm chút tiền tiêu, thấy tiểu tử này đáng về có vài phần giống với đệ đệ ta, lại ngu ngốc dễ gạt, bấy giờ mới thừa cơ vô lại để hắn cung phụng ta với tiểu huynh đệ hai người ăn uống chơi bời. Không ngờ mọi người ngược lại bởi vậy mà sinh ra hiểu lầm, thật là tội lỗi tội lỗi.”

Tuệ Ân cả giận nói: “Nói bậy nói bạ! Người chẳng qua rắp tâm che chở đệ đệ người!”

Thiên Dương lạnh lùng nói: “Tiểu sư phụ, mỗi ngày niệm kinh lễ Phật tuy là chuyện tốt nhưng cũng không thể niệm đầu thành tương hồ đâu! Người ngẫm kỹ lại xem, ta cần gì che chở hần? Nếu đệ đệ ta thật sự bị các người ức hiếp, ta còn để các người toàn mạng à?” Nói đến đó vẻ tươi cười biến mất, ánh mắt hung ác vô cùng, mọi người đều lạnh tim.

Giác Thanh nói: “A di đà Phật! Thí chủ không thể tạo thêm sát nghiệt nữa! Trước mắt Âu thiếu trang chủ cùng đệ tử bản phái Tuệ Ẩn đều có thể chỉ nhận, vị này thật sự là lệnh đệ, nhân chứng đều ở đây, chúng ta không hề vu hãm Tạ thiếu cốc chủ.”

Thiên Dương lại khôi phục vẻ tươi cười: “Âu huynh thì không cần phải nói nữa, còn vị Tuệ Ẩn tiểu sư phụ này dường như bị huynh đệ ta bẻ gãy một ngón tay nhỉ?”

Tuệ Ẩn căm giận nói: “Ta gãy một ngón tay đã là gì? Giác Minh sư thúc công cùng Tuệ Viễn sư đệ của ta chết trên tay hần, đây mới là đại cừu bất cộng đái thiên!”

Thiên Dương ngạc nhiên nói: “Hả? Lão đệ ta giết Giác Minh sư phụ? Ta mấy ngày đó vẫn ở cùng hần, sao ta không nhìn thấy mà người ngược lại nhìn thấy?”

Tuệ Ẩn do dự một chút mới nói: “Ta không nhìn thấy, nhưng trước đó một ngày hần đã vô cùng bất kính với sư thúc công, cho nên tám phần chính là hần.”

Giác Thanh quát: “Tuệ Ẩn, không có chứng cứ rõ ràng, không thể phỏng đoán bừa bãi.”

Tuệ Ẩn cúi đầu sám hối một chút, lập tức lại lớn tiếng nói: “Nhưng Tuệ Viễn sư đệ quả thật bị hần đá xuống vách núi ngã chết, đây là ta tận mắt nhìn thấy!”

Thiên Dương nói: “Ừm, tình huống lúc ấy thế nào, tiểu sư phụ có muốn nói cho mọi người nghe một chút?”

Tuệ Ẩn nói: “Lúc ấy chúng ta muốn bắt hần về chùa, hần liền động thủ hành hung, mấy sư huynh đệ chúng ta vây đánh hần, Tuệ Viễn sư đệ vòng đến sau lưng hần...”

Thiên Dương nói: “Dừng! Kể tiếp để ta nói giúp người. Sư đệ người vòng đến sau lưng lão đệ ta, giờ thiên tượng nện xuống. Giác Thanh đại sư, ông biết trên lưng lão đệ ta công thứ gì không?”

Giác Thanh nói: “Thứ gì?”

Thiên Dương giận dữ quát: “Ta! Ta khi đó thân trúng kịch độc, toàn thân tê liệt, huynh đệ ta mới đưa ta lên núi Thiếu Thất tìm dược thảo, ai ngờ bọn đồ tử đồ tôn của ông lại vô lễ như vậy? Nếu để thiên tượng kia đập trúng, Sậu Vũ Cuồng Dương còn toàn mạng sao? Đệ đệ ta không giết hần thì phải giết ai?” Giác Thanh ngây người một chút, trên mặt dần lộ ra vẻ xấu hổ.

Thiên Dương nói: “Lần đó lên núi Thiếu Thất, thật sự được mở rộng tầm mắt. Thiếu Lâm tự không bằng không chứng chỉ bữa người ta là hung thủ, đây là chuyện lạ đầu tiên; lấy nhiều khi ít đối phó một người công người bệnh, đây là chuyện thứ hai; lấy nhiều khi ít còn đánh không lại, đây là chuyện thứ ba; đánh không lại người ta là trực tiếp ra tay với người bệnh, đây là chuyện thứ tư. Ta nói Thiếu Lâm tự quả nhiên danh bất hư truyền!”

Giác Thanh nhìn Tuệ Ẩn một cái, giống như trách hần lỗ mãng, lập tức thở dài.

Thiên Dương lại nói: “Sau đó các người còn tìm thêm một nhóm nữa đến, bốn năm mươi người đánh một mình hần. Không Không Nhân nếu nổi giận lên, một kiếm thu thập một người cũng không phải việc gì khó, nhưng đệ đệ ta thấy các người bị mất trường bối, tâm tình không tốt, không muốn hạ sát thủ nhiều, đành phải trực tiếp trốn đi, kết quả bị các người bức không còn đường, phải tay không trèo xuống vách núi, suýt nữa hai mạng đều mất. Nếu thật sự bỏ mạng trên núi, Thiếu Lâm tự lại có người nào đến đền cho ta?”

Đình Vũ nghe y kể nguy hiểm như vậy cũng hãi hùng khiếp vía, càng không cầm lòng được sinh ra một cỗ cảm giác tự hào: “Hóa ra Diệu Thủ Không Không Nhân cũng khá có phong thái hào kiệt, ngược lại không phải hạng tàn nhẫn hiếu sát.”

Thiên Dương nghĩ đến lúc trước nếu không phải bị chúng tăng vây công cũng sẽ không phát sinh đủ loại biến cố về sau, tạo thành cục diện hỗn loạn hiện tại; không khỏi phẫn nộ, cảm hận nói: “Nói trắng ra, các

người nên cảm tạ đệ đệ ta vì đã giết tên Tuệ Viễn kia, nếu lúc ấy không giết hắn, chờ ta tự mình giết lên Thiếu Lâm tự tìm các người tính sổ, đến lúc đó kết cục của tiểu tử kia sẽ không được thoải mái như vậy!” Vừa dứt lời chiếc bình hoa lớn đặt trong góc phòng lập tức “Xoảng” một tiếng vỡ vụn, sau đó lại thêm vài tiếng nổ, mấy bức họa treo trên tường lũ lượt rơi xuống, mọi người trong phòng đưa mắt nhìn nhau, đều hết sức kinh hãi.

Giác Thanh thở dài một tiếng nói: “Thiếu Lâm tự có lỗi với thí chủ trước, hổ thẹn vô cùng; cái chết của đồ tôn, bản tự hôm nay cũng không mặt mũi nào truy cứu nữa, chúng ta đi thôi.” Nói xong nhún người nhảy vọt ra cổng, các tiểu hòa thượng thủ hạ cũng ủ rũ đi theo.

Âu Thiết Thành kêu to: “Đại sư, đại sư, đừng đi mà!” Nhưng chúng tăng Thiếu Lâm tự làm sao để ý đến hắn?

Thiên Dương cười nói: “Âu thiếu trang chủ, nhân chứng hiện tại chỉ còn mình ngươi, ngươi nên nhận cho rõ, năm đó đánh người với thủ hạ tới hoa rơi nước chảy, lại có lòng tốt thả các người một ngựa, chính là người đang nằm dưới đất kia?”

Âu Thiết Thành sợ tới mức mặt cắt không còn chút máu, nói: “Ta... Ta... Ta...”

Âu Thiết Thành sau khi bị thảm bại ở thành Trần Châu, trong lòng không phục, về sau lại dẫn một đám người đi tìm Thiên Dương gây chuyện, kết cục thảm thương đương nhiên không cần nói cũng hiểu, từ đó hắn vừa nghe bốn chữ “Sậu Vũ Cuồng Dương” là sợ tới mức hồn vía lên mây; lần này ý có cao tăng Thiếu Lâm tự làm chỗ dựa mới có gan xuống tay với Đình Vũ, không ngờ Thiếu Lâm tự nửa đường bỏ mặc, Âu Thiết Thành rốt cuộc không thể đắc ý được nữa.

Thiên Dương nói: “Người nhìn kỹ lại xem, người này có phải Diệu Thủ Không Không Nhân?”

Âu Thiết Thành run rẩy nhìn về phía Đình Vũ một cái rồi nói: “Rất... rất giống, nhưng nhìn kỹ, dường như lại... không giống lắm...”

Trong đám người có người kêu lên: “Thế nào là dường như không giống lắm? Vừa rồi không phải người nói là hóa thành tro cũng nhận được sao?”

Âu Thiết Thành nói: “Ta không nhìn rõ.”

Thiên Dương cười nói: “Rúc trong ổ chăn của kỹ nữ, ít nhiều sẽ luôn hoa mắt.”

Một người quát: “Âu Thiết Thành, rốt cuộc có phải hay không? Mau nói cho rõ!”

Âu Thiết Thành hai chân mềm nhũn, quỳ xuống nói: “Ta ta ta... Ta không xác định...”

Thiên Dương nói: “Thiếu trang chủ đã không thể chỉ nhận, chính là không thể chứng minh hắn là Không Không Nhân; nhưng ta dám lấy đầu đảm bảo, người này tuyệt đối là thiếu cốc chủ của Liệt Phong cốc, các vị tùy tiện vu oan thiếu cốc chủ giết người, lại trói hắn ở đây, việc này... việc này không hay lắm đâu.”

Thanh Lam kêu lên: “Không sai! Các người cả gan vô lễ như thế với Liệt Phong cốc, bản cốc tương lai nhất định đòi lại gấp bội!”

Thiên Dương nói: “Đòi lại gấp bội không cần nữa, ta thấy các vị nên sớm thả người đi!”

Hai chữ “thả người” vừa ra, Đình Vũ lập tức cảm thấy một cỗ khí bắn về phía mình, chỉ nghe keng một tiếng, bảy tám sợi dây xích thô ráp trói quanh người đồng thời bị đứt. Mọi người đều kinh hãi vô cùng, mặc dù rất không phục hành động tự nói tự xưng của Thiên Dương nhưng không một ai dám mở miệng.

Thanh Lam kêu: “Đình ca!” Liền chạy qua, dây xích trên người Đình Vũ tuy đã tháo, bảy tám chỗ yếu huyết bị điểm lại không cách nào giải, bởi vậy vẫn chưa thể nhúc nhích. Thiên Dương nhảy đến, đặt tay lên vai Đình Vũ, truyền nội lực qua cho gã, chỉ trong chốc lát, huyết đạo bị phong của Đình Vũ đã được giải toàn bộ. Gã nhảy dựng lên, nhất thời vong tình, lại cùng Thanh Lam ôm chặt lấy nhau.

Trong lòng đau đớn một cơn, Thiên Dương nhún mày quay đầu đi. Chưa được một lúc liền đứng dậy, cao giọng nói với mọi người trong phòng: “Ta biết các vị lần này báo thù không thành, trong lòng nhất định không phục; như vậy đi, các vị nghe cho rõ, ta là Sậu Vũ Cuồng Dương, ca ca của Diệu Thủ Không Không Nhân, tuổi tác tuy không lớn hơn hắn bao nhiêu nhưng công phu mạnh hơn hai trăm lần, các vị có gì bắt

mãn với Không Không Nhân thì cứ việc tới đòi ta, Sậu Vũ Cuồng Dương tùy thời đợi chỉ giáo!” Nói xong dưới chân dùng sức, người đã ra ngoài cửa, Phi Phi cũng theo ra.

Thiên Dương ra khỏi Trí Đức sơn trang, dọc đường càng lúc càng đi nhanh. Y chưa từng hối hận vì đã học Phi Long Thần Kiếm Chưởng như bây giờ. Bởi vì học công phu này, y có thể cảm nhận rõ ràng loại khí tức vô cùng cao hứng trên người khi Đình Vũ nhìn thấy Thanh Lam. Mà y không nhớ Thiên Tường đã từng vui vẻ như vậy trước mặt mình.

Nhìn thấy tình hình này, hiển nhiên họ là thật lòng yêu nhau. Nếu mình cố muốn vạch trần thân phận của Đình Vũ, Tạ Trường Giang nhất định không chịu gả Thanh Lam cho Đình Vũ, như thế chẳng phải biến thành y chia rẽ nhân duyên của đệ đệ? Y làm sao có thể nhẫn tâm nhìn Đình Vũ thương tâm muốn chết?

Phía sau có người kêu: “Ê, chờ một chút!” Chính là bọn Đình Vũ ba người đuổi theo. Thiên Dương cắn răng một cái, vẻ đau khổ trên mặt lập tức biến mất, đổi thành gương mặt tươi cười: “Chuyện gì vậy?”

Đình Vũ đứng trước mặt Thiên Dương, trong lòng vừa nghi hoặc vừa tức giận, nhưng cảm kích cũng không ít, sắc mặt biến mấy lần, lúc này mới nói: “Lời vừa rồi ngươi nói... có phải là thật?”

Thiên Dương hỏi về không chút để ý: “Câu nào?”

Đình Vũ nói: “Ngươi nói... Ta không phải đệ đệ ngươi...”

Thiên Dương cười ha ha nói: “Việc đó à? Dương nhiên là thật rồi. Mấy ngày nay hại ngươi tiêu tốn, thật là ngại quá! Tiền sau này ta nhất định sẽ trả lại, chỉ là ngươi đại khái phải chờ ba mươi năm đi.”

Đình Vũ biến sắc, quyền phải không chút nghĩ ngợi vung ngay ra, một quyền đánh Thiên Dương ngã xuống đất, khóe miệng rướm máu.

Phi Phi vội vàng đến đỡ y, cả giận nói: “Sao ngươi lại đánh người?”

Đình Vũ chỉ Thiên Dương gầm lên giận dữ: “Ngươi cứ nhiên gạt ta như vậy!”

Thiên Dương đứng lên, phủi bùn đất trên người, cười nói: “Ngươi đã không tin ta, sao có thể nói ta lừa ngươi? Coi như ta đùa với ngươi là được, hà tất tức giận như vậy? Huống hồ ngươi hiện tại chân chính rửa sạch ô danh, từ đây cũng không bị ai hiểu lầm nữa, ngươi nên cảm tạ ta mới đúng chứ.”

Đình Vũ cũng biết y nói không sai, thân phận của mình đã được làm sáng tỏ, chẳng khác nào oan khiên được rửa sạch, phải cao hứng mới đúng. Nhưng từ khi gã nghe Thiên Dương vạch ra thân thể của mình, tuy không muốn tin tưởng, trong lòng cũng hiểu rõ là đúng đến tám chín phần mười, bởi vậy mà tặng thêm vô số phiến não đấu tranh, hiện tại Thiên Dương lại nhẹ nhàng băng qua nói hết thấy chỉ là trò tiêu khiển, làm sao không khiến gã tức giận?

Thanh Lam sợ Đình Vũ lại gây chuyện, vội vàng kéo gã, nói với Thiên Dương: “Lần này cứ xem như chúng ta vận khí không tốt, đụng phải hai tên vô lại các ngươi, các ngươi cũng không cần trả tiền, từ đây chúng ta nước giếng không phạm nước sông, hai bên không liên quan!”

Thiên Dương cười nói: “Hay cho câu hai bên không liên quan! Vậy kinh thư bảo bối của các ngươi phải làm thế nào?” Liệt Phong cốc ba người đều kinh hãi, Liễu Chấn Anh quát: “Mau giao ra đây!”

Thiên Dương lấy kinh thư ra nói: “Giao thì giao, hung dữ gì chứ?” Ném kinh thư về phía Liễu Chấn Anh, Liễu Chấn Anh đang định đưa tay đón, ai ngờ kinh thư bay đến trước mặt hắn lại bay thẳng lên trên, Liễu Chấn Anh nhảy lên hai lần mới chụp được kinh thư, đợi lúc hạ đất, mặt đã không còn chút máu. Thanh Lam nhìn thấy công phu như yêu pháp của Thiên Dương cũng kinh hãi không thôi.

Thiên Dương cười ha ha, dắt Phi Phi rảo bước rời đi, không hề quay đầu nhìn họ một lần.

Đi được một đoạn, cách Liệt Phong cốc ba người đã xa, Phi Phi mới hỏi: “Dương ca, sao huynh phải nói dối giúp hắn?”

Thiên Dương nói: “Hắn chẳng nhớ được gì, bắt hắn phải gánh tội lớn như vậy, thật sự quá đáng thương.”

Phi Phi khinh thường nói: “Dám làm dám chịu, có gì đáng thương?”

Thiên Dương cười khỏ nói: “Ta biết. Nhưng... cảm giác gặp phải tai họa bất ngờ này, thật sự rất không dễ chịu.” Bản thân Phi Phi cũng từng ném trái mùi vị này nên không mở miệng nữa.

Lúc này trong lòng Thiên Dương cũng là một phiền tử tịch. Hôm qua ở ngoài thành tranh cãi một trận, y biết huynh đệ hai người đã kết thúc thật rồi. Lúc này càng thêm khẳng định, tâm của Đình Vũ sớm đã ở lại Liệt Phong cốc, căn bản không thể gọi về.

Kỳ thật hà tất nhất định muốn gã khôi phục? Chỉ cần biết gã bình an vô sự, sống rất hạnh phúc, như vậy không phải đủ rồi sao? So với một năm nay ngay cả gã sống hay chết cũng không biết, kết quả thế này thật sự quá tốt. Với lập trường của người làm ca ca mà nói, như thế đã đủ rồi...

Buông tay đi. Vậy là được rồi. Từ đây không bao giờ phải vì gã mà nóng ruột nóng gan, tự tìm phiền não nữa. Ân oán trong quá khứ của hai người cứ xem như chưa từng phát sinh. Đêm bão tuyết kia, vận mệnh từ đó bị bóp méo, cứ sửa lại như vậy đi. Như thế chẳng những đệ đệ từ đây có thể được hạnh phúc, bản thân cũng không cần bị chuyện kia trói buộc nữa, có thể tự do rồi.

Nghĩ đến hai chữ “tự do”, trong lòng vừa thoải mái vừa đau khổ. Thở một hơi thật dài, quay đầu cười nói với Phi Phi: “Được rồi, chúng ta cũng nên đi Tô Châu rồi. Đại tỷ đang chờ chúng ta cùng đón Trung thu đấy!”

Bọn Đình Vũ đúng hạn đem Tứ thập nhị chương kinh đến Bạch Mã tự, Thanh Định thiền sư vốn giữ bọn họ ở thêm vài ngày, nhưng Đình Vũ tâm tư rối bời, sáng sớm hôm sau đã liều mạng kéo Thanh Lam và Liễu Chấn Anh quay về. Gã đã chịu đủ thế giới bên ngoài quỷ quyệt hỗn loạn này, chỉ muốn nhanh chóng trở lại nơi quen thuộc, an toàn kia.

Quả nhiên là rùa đen rút đầu. Nghĩ đến chỉ trích của Thiên Dương, không khỏi cười tự giễu.

Hôm nay đi tới thành trấn, đang ở trong quán ăn cơm trưa lại thấy Thiên Dương với Phi Phi nói nói cười cười đi đến. Hai người nhìn thấy bọn Đình Vũ cũng ngẩn ra. Tâm tình Thiên Dương tuy bị ảnh hưởng lớn, nhưng y đã quyết định phân rõ giới hạn với Đình Vũ, thì nhất định quán triệt đến cùng, bởi vậy chỉ tùy tiện gật đầu với bọn họ một cái, xem như chào hỏi, liền cùng Phi Phi ngồi xuống chiếc bàn khác bên cạnh, bắt đầu cao hứng đàm luận chuyện cùng đón Trung thu với Nhiếp Ân Nương.

Đình Vũ ngơ ngác ngưng mắt nhìn khuôn mặt nghiêng của Thiên Dương, trong lòng hỗn loạn không thôi. Mấy ngày nay gã suy đi nghĩ lại cử động của Thiên Dương, thật sự không hiểu ra sao. Nếu y không phải là ca ca mình, sao lại biết cùng một bộ kiếm pháp? Tại sao vết thương trên người mình y lại rõ như lòng bàn tay? Nhưng nếu là ca ca mình, vì sao phải phủ nhận?

Thiên Dương một mặt nói chuyện với Phi Phi, một mặt cảm giác được tình cảm hoang mang hỗn loạn trong lòng Đình Vũ không ngừng bắn đến mình. Tuy trong lòng đau đớn, nhưng y không còn cách nào khác ngoại trừ nhìn mà không thấy.

Không lâu sau Thiên Dương và Phi Phi cơm no rượu say, trả tiền cơm, lại vẫy chào bọn Đình Vũ, bước ra ngoài cửa.

Đình Vũ nhìn họ càng lúc càng đi xa, trong lòng ba đào mãnh liệt, lửa giận bắt đầu dâng lên. Gã không chịu được Thiên Dương đưa lưng về phía mình, gã không chịu được Thiên Dương dời mắt không thèm nhìn mình, gã không chịu được người Thiên Dương sống vai đi là Phi Phi mà không phải mình... Bỗng nhiên toàn thân chấn động, ngã lảo đảo xuống đất, trong đầu đau nhức như có que sắt nóng rục thiêu đốt. Gã ôm đầu gào lên đau đớn.

Thanh Lam và Liễu Chấn Anh thấy gã lại lên cơn đau đầu đều luống cuống chân tay, Thanh Lam vội vàng đến đỡ gã nói: “Đình ca...”

Lúc này Đình Vũ đang đau đến chết đi sống lại, không cho phép người khác chạm vào mình, một phen đẩy Thanh Lam ra, gầm lên: “Tránh ra!”

Thanh Lam trước giờ chưa từng thấy gã hung dữ như vậy, hoảng sợ đưa tay che miệng, nước mắt đã lăn trong hốc mắt.

Đình Vũ đau đến mức sắp ngất xỉu, cũng không biết vì nguyên nhân gì lại mở miệng gào lên: “Thiên Dương! Thiên Dương!”

Thiên Dương vốn đã đi xa, lúc này bỗng nghe thấy tiếng kêu của Đình Vũ, thanh âm tràn ngập đau đớn, nhất thời không kịp suy nghĩ lao ngay về. Vừa nhìn thấy Đình Vũ phát bệnh, lập tức như lần trước, nâng gã dậy, đặt tay lên vai truyền nội lực vào cơ thể gã. Đình Vũ dần dần bình ổn lại, tựa đầu lên vai Thiên Dương nghỉ ngơi, tay lại duỗi ra kéo tay Thiên Dương. Tư thế này khiến Thiên Dương vô cùng xấu hổ nhưng cũng không tiện đẩy gã ra. Chỉ cảm thấy đám Phi Phi ba người sáu con mắt phía sau đang nhìn chằm chằm hai người, trên lưng không khỏi chảy xuống một dòng mồ hôi lạnh.

Lúc Đình Vũ tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên giường của khách điếm, Thanh Lam mắt đỏ hoe bầu bạn bên cạnh, thấy gã tỉnh lại nở nụ cười, vội vàng hỏi: “Đình ca, huynh sao rồi? Đầu còn đau không?” Đình Vũ lắc đầu cười, nằng bậy giờ mới yên lòng.

Đình Vũ hỏi: “Hiện tại là lúc nào?”

Thanh Lam nói: “Thái dương đã xuống núi, chúng ta hôm nay trọ lại khách điếm này.”

Đình Vũ nói: “Được. Muội về phòng đi.”

Thanh Lam lắc đầu nói: “Muội phải ở đây chăm sóc huynh.”

Đình Vũ cười khổ: “Ta đã khỏi rồi, muội đừng lo. Hơn nữa, nam nữ không được ở chung một phòng, muội quên rồi sao?” Thanh Lam nôn nóng muốn nói nữa, mắt đã đỏ lên trước.

Đình Vũ lại hỏi: “Đúng rồi, Sậu Vũ Cuồng Dương đâu?”

Trên mặt Thanh Lam thoáng xẹt qua một lớp bóng mờ, nàng nói: “Bọn họ cũng ở trong điếm, nói đợi huynh tỉnh rồi đi.”

Đình Vũ vội vàng nói: “Không thể để hấn đi! Nghĩ cách giữ hấn lại!”

Thanh Lam nói: “Tại sao?” Trong lời nói chứa rất nhiều ủy khuất và oán hận. Vừa rồi Đình Vũ đẩy nàng lại lớn tiếng gào lên với nàng, trong lòng nàng đã khó có thể tiêu trừ, nếu nói Đình Vũ là do đau quá mà đánh mất thường tính, ngược lại còn có thể tha thứ; nhưng hiện tại gã đang thanh tỉnh mà dường như còn để ý Sậu Vũ Cuồng Dương hơn cả mình, việc này bảo nàng làm sao có thể chịu nổi?

Đình Vũ cũng bị nàng hỏi ngược: “Tại sao? Tại sao phải giữ y?” Lại không nghĩ được nguyên do, suy nghĩ rất lâu mới miễn cưỡng tìm ra một cách nói: “Muội thử nghĩ xem, lộ trình quay về Liệt Phong cốc của chúng ta còn những hơn mười ngày, trong lúc này nếu ta lại phát tác, muội với sư huynh xử lý được không? Nếu có thể thuyết phục hấn đi cùng, thời điểm tất yếu tùy thời nhờ hấn giúp ta vận khí trị liệu, chẳng phải là cách giải quyết nhanh nhất à? Chờ khi về Liệt Phong cốc, chúng ta có thể tìm lương y khác chữa bệnh cho ta, không cần giữ hấn nữa.” Thanh Lam nghĩ lại thấy cũng đúng, nói: “Được lắm...”

Lúc này ngoài phòng truyền đến hai tiếng cười lạnh “Hừ hừ” âm trầm, chính là thanh âm của Thiên Dương. Đình Vũ “A” một tiếng, trong lòng không ngừng kêu khổ.

Thì ra Thiên Dương tới thăm Đình Vũ, không may nghe được hai người nói chuyện. Đình Vũ và Thanh Lam nói chuyện vốn không lớn lắm, song thính lực của Thiên Dương lợi hại vô cùng, tuy không định nghe lén nhưng thanh âm cũng tự vào tai.

Y vốn lo cho bệnh tình của Đình Vũ, sốt ruột vô cùng, hiện tại nghe Đình Vũ vừa tỉnh lại đã tính kế muốn lợi dụng mình, đương nhiên phải nổi trận lôi đình. Y cười lạnh hai tiếng, nhún người nhảy lên đầu tường, kêu: “Phi Phi, chúng ta đi thôi!” Phi Phi đáp một tiếng, bay đến bên cạnh.

Đình Vũ biết y lần này đi rồi sẽ tuyệt không trở lại, nhất thời cũng không biết có kịp hay chăng, mở miệng kêu to: “Nhiếp Ân Nương!”

Thiên Dương chẳng hiểu ra sao: “Kêu Nhiếp Ân Nương làm gì?” Trở lại bên ngoài cửa phòng, lạnh lùng hỏi: “Người nói Nhiếp Ân Nương làm sao?”

Đình Vũ ra hiệu cho Thanh Lam mở cửa, nói với Thiên Dương ngoài cửa: “Nhiếp Ân Nương hẹn đi ngắm trăng với các người, chính là tiện nhân của Ân Hồ phải à?”

Thiên Dương trừng gã: “Trên đời này chỉ có một Nhiếp Ân Nương, nhưng theo cách hỏi này của người, nếu ta đáp ‘phải’, không bị tỷ ấy chém chết mới là lạ!”

Đình Vũ lạnh lùng nói: “Người yên tâm, sẽ không có ai chém người, cũng không có ai ngắm trăng với người.”

Thiên Dương ngẩn người: “Sao lại nói thế?”

Đình Vũ nói: “Sáng nay nghĩa phụ để một phong thư ở trạm dịch cho bọn ta, nói chưởng môn Ân Hồ phải Nhiếp Ân Nương tự tiện xông vào Liệt Phong cốc, bị bọn ta bắt được, hiện đang nhốt trong địa lao.”

Thiên Dương cả kinh nói: “Nói bậy!”

Đình Vũ lôi bức thư trong lòng ra ném cho y: “Người tự xem đi.”

Thiên Dương thoáng nhìn nội dung phong thư, thấy quả nhiên không sai, nhất thời lo lắng hẳn lên: “Các người định làm gì tỷ ấy?”

Đình Vũ nói: “Liệt Phong cốc ta cùng Ân Hồ phải loại tà ma ngoại đạo này trước nay không đội trời chung, lần này lại là ả xông vào trước, bọn ta còn khách khí gì nữa? Hiện tại trong cốc đang là tháng trai giới, không tiện sát sinh, nên tạm thời lưu lại mạng ả; chờ tháng trai giới qua, hừ, ta cũng không dám cam đoan.”

Thiên Dương lại hỏi: “Vậy người nói với ta chuyện này là có ý gì?”

Đình Vũ chậm rãi bước xuống giường, nói: “Người cũng coi như là ân nhân cứu mạng của ta, nếu trong nhà giết hảo hữu của người, ta cũng có chút áy náy. Chỉ bằng người cùng bọn ta đi Liệt Phong cốc, cùng ta nói giúp với nghĩa phụ, không chừng nghĩa phụ sẽ nể mặt ta, thả cho ả một đường sống.”

Thiên Dương nhú mày, trong lòng vạn phần không muốn đi Liệt Phong cốc, nhưng dù thế nào y cũng không thể bỏ mặc Nhiếp Ân Nương, cân nhắc hồi lâu, cười lạnh một tiếng nói: “Có người muốn chiêu đãi ta đi làm khách, đương nhiên là tốt. Muốn ta trên đường giúp người chữa chứng đau đầu cũng được, có điều phí chẵn trị của bản đại phu đất lắm đấy.”

Đình Vũ thấy y khinh thường ra mặt, hiển nhiên thật sự cho mình là tiểu nhân rắp tâm lợi dụng, biết rõ mình lỗ mồm nhưng vẫn tức giận, lạnh lùng nói: “Người yên tâm, nếu ta còn mở miệng cầu xin người một lần thì cứ để đầu ta nứt ra thành tám miếng, đau chết tươi!”

Ban đêm, Đình Vũ không tài nào ngủ được, liền đến trong viện giải sầu, không may lại đụng phải Thiên Dương. Hai người ban ngày tranh cãi đến giờ vẫn chưa hết giận, Thiên Dương đương trường muốn quay người về phòng, Đình Vũ hô: “Người chờ một chút, ta có một câu muốn hỏi người.”

Thiên Dương dừng chân, lạnh lùng nói: “Chuyện gì?”

Đình Vũ nói: “Người thật sự muốn gánh vác toàn bộ tội lỗi của Không Không Nhân?”

“Ta là ca ca hấn, đám người kia sớm muộn sẽ tìm đến gây phiền toái, không bằng ta tự mình nhận trước.”

“Đệ đệ người tội nghiệt nặng nề, trọng trách này chỉ sợ người không gánh nổi.”

“Trò cười, công phu của ta mạnh hơn hấn hai ngàn lần...”

“Không phải hai trăm lần à?”

Thiên Dương nói: “Một ngày tăng gấp đôi.” Đình Vũ hừ một tiếng.

Thiên Dương lại nói: “Hơn nữa, dù không gánh được cũng phải gánh, sự tình đã làm ra, có nói gì cũng vô dụng, chung quy không thể nhét hẳn vào lại bụng mẹ ta.”

Đình Vũ ngơ ngác nghe, thấp giọng nói: “Người thật sự biết chiêu cố đệ đệ.”

Thiên Dương ngược lại hồ thẹn. Kỳ thật huynh đệ hai người từ nhỏ tình cảm đậm đặc, hầu như không hề nói chuyện với nhau, hai chữ “chiếu cố” từ đâu nói đến? Nghĩ đến đây, nhất thời người giận quá nữa; y vốn

cảm thấy Đình Vũ bàn tính quá tinh ranh nên vô cùng bất mãn; nhưng nghĩ lại, Đình Vũ đau đầu cũng là do mình mà ra, mình giúp gã vận công chữa thương, chính là nghĩa nên tận, cần gì phải tức giận với gã? Lập tức cười gượng cúi đầu.

Đình Vũ nói: “Người sau này còn muốn đi tìm đệ đệ không?”

Thiên Dương lắc đầu: “Hắn hiện tại tám phần là đang tiêu dao khoái hoạt ở nơi nào đó, ta cần gì phải đi làm phiền?” Mỉm cười, lại nói: “Chỉ tiếc là sau này ta sẽ không có cơ hội để biết, với hắn mà nói, ta rất cuộc là gì?”

Đình Vũ nói: “Không phải là ca ca sao?”

Thiên Dương cười khở: “Gọi là ca ca, chẳng qua là người xa lạ cùng trong một bụng mẹ mà ra, muốn hắn là cừu nhân thì là cừu nhân, muốn hắn là... thân nhân thì chính là thân nhân, không nói chính xác được.”

Đình Vũ gật đầu nói: “Điều này cũng đúng. Có điều hắn đã không ngại nguy hiểm công người lên núi tìm giải được, chắc hắn trong lòng cũng rất kính yêu người.”

Thiên Dương bật cười: “Kính yêu? Tiểu tử đó trước nay chỉ biết chê ta lồi thoi, chưa bao giờ tôn kính ta.”

Đình Vũ nghĩ bụng: “Người vốn rất lồi thoi, hắn không chê người mới là kỳ quái.”

Thiên Dương lại thở dài: “Mấy ngày trên núi Thiếu Thất cũng thật sự làm khó hắn, mà ta, có lẽ cả đời cũng chẳng có cơ hội nói lời cảm ơn với hắn.”

Lời này nói cực kỳ chân thành, Đình Vũ nghe thế nhiệt huyết cuộn cuộn trong lòng, không nhịn được lớn tiếng nói: “Không cần cảm ơn!”

Thiên Dương kinh ngạc nhìn gã, Đình Vũ lúc này mới phát giác mình thất thố, vội vàng nói: “Ý ta là, đệ đệ người nhất định cam tâm tình nguyện mạo hiểm vì người, người không cảm ơn cũng không sao.”

Thiên Dương nhìn gã cười cười, vốn là nụ cười ôn hòa sang sảng, nhưng trong mắt Đình Vũ lại quấy rầy đáng yêu không nói nên lời, Đình Vũ ngẩn ngơ nghĩ thầm: “Nếu đổi lại là ta, nhất định cũng sẽ cam tâm tình nguyện công người lên núi Thiếu Thất.”

Thiên Dương nhất thời nhàm chán, tiện tay ngắt một chiếc lá trên cây trúc bên cạnh, khéo léo xếp thành một cái chén. Đình Vũ nhìn thấy cái chén kia, lấy làm kinh hãi. Gã thường xuyên cùng Thanh Lam du ngoạn trong rừng trúc ở Liệt Phong cốc, thỉnh thoảng lấy lá trúc xếp một ít đồ chơi hòng làm Thanh Lam vui, trong đó cũng có chén. Mà cái chén trên tay Thiên Dương, hoàn toàn giống với cái chén do mình xếp. Nhất thời trong lòng âm vang một tiếng, trong đầu vang lên một thanh âm: “Hóa ra người thật sự là ca ca ta!”

Thật ra trong thâm tâm gã đã sớm hiểu rõ, chỉ là đến lúc này, bức tường cao trong lòng tên là “chết cũng không thừa nhận” kia mới chính thức sụp xuống, dòng máu tương đồng với Thiên Dương dường như đang sôi trào trong cơ thể, chảy đến nỗi toàn thân nóng lên, chỉ muốn xông đến ôm chặt Thiên Dương.

Thiên Dương cảm giác được trong lòng gã đang bị đá kích lớn, nhưng lại không biết lý do vì đâu, mới hỏi: “Người làm sao vậy? Đầu lại đau à?”

Đình Vũ liếc mắt nhìn Thiên Dương chằm chằm, nghĩ thầm: “Tại sao y không nhận ta? Ta nhất thời hồ đồ không chịu nhận y, nhưng y không lý do gì mà không nhận ta chứ? Đúng rồi, tự nhiên là nghĩ cho tiền đồ của ta. Nếu để người khác biết ta là Không Không Nhân, đừng nói không thể cưới Thanh Lam, ngay cả Liệt Phong cốc cũng chẳng thể ở lại, trên giang hồ càng là người người đánh chửi, với công lực hiện tại của ta, làm sao có thể lẩn lộn?” Nghĩ đến ca ca một phen khổ tâm tính toán cho mình, hốc mắt nhất thời đỏ lên.

Thiên Dương vội hỏi: “Ê, người rất cuộc làm sao rồi?”

Đình Vũ bức mình trấn định: “Không sao. Cái chén kia của người cho ta mượn xem được không?”

Thiên Dương nói: “Được thôi.” Liền đưa chén qua, Đình Vũ đưa tay ra đón, lúc nhận lại chạm phải tay Thiên Dương.

Thiên Dương vô cố chấn động, bỗng nhớ đến lúc ở trên Nguyệt Linh phong, Thiên Tường cũng dùng cái chén thể này để cho mình uống nước, dùng môi gã, nhẹ nhàng chuyển nước qua...

Nhất thời mặt đỏ tai hồng, vội vàng rút tay lại, ai ngờ Đinh Vũ lật tay, một phen bắt được cổ tay y.

Thiên Dương lấp bắp kinh hãi: “Làm gì?”

Đinh Vũ không đáp, chỉ nhìn thẳng vào mắt y. Đó đã không còn là ánh mắt trung hậu thành thật của Tạ thiếu cốc chủ, mà sắc nhọn như dao, lại như hai luồng hỏa diễm áp thẳng tới mắt y.

Thiên Dương toát mồ hôi lạnh đầy lưng, thấp thoáng nhớ tới mình từng gặp ánh mắt này ở nơi nào?

Hồi lâu, Đinh Vũ mới buông tay ra, nói khẽ: “Thất lễ rồi. Ta đi ngủ trước.” Nói rồi đi vào phòng.

11. Chương 10

“Dừng tay...”

Ánh nền mong manh nhuộm đỏ khuôn mặt trắng như tuyết của thanh niên. Thiên Tường không nhìn rõ diện mạo của y, chỉ thấy đôi mắt to trong suốt long lanh kia đang kinh hoàng nhìn lên mình. Rõ ràng tuổi tác lớn hơn Thiên Tường, dáng vẻ kia lại bất lực đáng thương không nói nên lời. Chỉ như vậy đã đủ để đập nát triệt để lý tính của Thiên Tường, trong đầu gã chỉ có một ý niệm: chiếm lấy y!

Áp chế chặt chẽ cổ tay y, cúi đầu đoạt lấy môi y. Luồn sâu vào miệng, quán lấy đầu lưỡi y hết lần này đến lần khác, cho dù hơi buông ra một chút lại lập tức quán tới; không cho y thoát đi, cũng không cho y nghỉ ngơi một khắc. Việc duy nhất thanh niên có thể làm chỉ là từ trong khe hở của sự mãnh liệt lộ ra những tiếng rên rỉ.

Thiên Tường buông môi y ra, thấy đôi mắt sáng ngời đã phủ lên một lớp sương mù nhàn nhạt, đôi môi mông trở nên đỏ tươi ướt át, quả thật là kiều diễm. Thiên Tường biết ý chí của y đã bắt đầu tan rã, thẳng lợi cười cười, dọc theo cần cổ mảnh khảnh của thanh niên vừa liếm vừa hôn đến tận chỗ xương quai xanh, sau đó hai tay giữ chặt vạt áo y, dùng sức xé toạc từ trên vai xuống, đem nụ hôn nóng rực đồng dạng in dấu khắp cả lồng ngực.

Ngực thanh niên phập phồng kịch liệt, hai tay nỗ lực muốn đẩy Thiên Tường ra nhưng hoàn toàn vô ích. Lúc Thiên Tường ngậm điếm nhỏ nổi lên nơi ngực y, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng trêu đùa, toàn thân thanh niên run rẩy, bỗng nhiên cong lên, trong miệng cũng truyền ra tiếng thở khò khè, đôi tay vốn đẩy Thiên Tường đã biến thành giữ chặt không buông.

“A... A a! Không được...”

Thân thể không ngừng run rẩy, liều mạng lắc đầu hồng mong kháng cự khoái cảm này, nhưng Thiên Tường tiến công mỗi lần mỗi hung mãnh hơn, tận đến khi người bị đè bên dưới toàn thân xụi lơ, rốt cuộc vô lực chống cự mới thôi.

Thiên Tường ngửi được một thứ mùi, chính là mùi khô hanh của lửa nóng, phảng phất như ánh dương giữa hè, đánh thức tất cả dục vọng đen tối nhất ẩn sâu trong lòng gã, dường như ngay cả máu cũng đang sôi trào. Nhìn thấy phồng nự của đối phương đã triệt để sụp đổ, khiến dục hỏa của gã càng dâng cao, một phen xé trường khố của thanh niên, dùng sức tách chân y ra hai bên.

Thanh niên ngay cả một chút phản ứng chống cự cũng không có.

Thiên Tường vùi đầu vào giữa hai chân y, hai tay kéo đầu gối y ra, mở miệng ngậm phân thân đã đứng thẳng của thanh niên, đầu tiên là liếm nhẹ nhàng, sau đó đột nhiên mút vào một hồi; thanh niên lại hét lên lần nữa, giãy giụa hồng hồng mong ngời dậy nhưng đã bị Thiên Tường đưa tay đè lại, lúc này y rốt cuộc không thể khắc chế được nữa, dục dịch lập tức bắn ra. Y cuồng loạn thở hổn hển.

Thiên Tường lau dịch thể đang dính bên môi, ngón tay thông thả lại không hề do dự dò xét hậu huyệt chặt chẽ của thanh niên. Thanh niên khẽ rên một tiếng, hàm dưới ngẩng lên, cật lực nhẫn chịu loại đau đớn này, Thiên Tường để ngón tay từ từ xâm nhập, càng lúc càng trượt nhanh trong cơ thể y. Mãi đến khi tiếng rên rỉ thống khổ của thanh niên nhạt đi, đôi mày nhíu chặt bắt đầu thả lỏng, gã mới nhanh chóng rút ngón tay

ra, đem phân thân sớm đã đứng thẳng của mình đặt ở lối vào của thanh niên, cọ xát một hồi rồi trực tiếp xô xuyên qua y.

“A...!”

Thanh niên kêu thảm không thành tiếng, hai tay bấu chặt cánh tay Thiên Tường. Thiên Tường bị nội bích sét sao giữ chặt cũng rất đau, đau đớn ngược lại càng khiến dục hỏa tràn đầy, gã cảm thấy mình sắp phải phát cuồng. Liềm vành tai thanh niên, ghé vào tai y thổi khe khẽ, dụ y thả lỏng thân thể. Đợi thanh niên vốn gần như ngạt thở khó khăn khôi phục hô hấp, Thiên Tường cũng bắt đầu mãnh liệt tiến công y.

“A! A!” Lý trí của thanh niên đã bị đốt cháy gần hết, chỉ còn bản năng thân thể chi phối, thúc giục y chấn động theo từng động tác của Thiên Tường. Thiên Tường mỗi khi nhìn thấy y sắp không chịu nổi liền chậm lại động tác cuồng bạo, khi thanh niên bắt đầu thả lỏng, lại dần dần nhanh hơn; trêu đùa không ngừng lặp lại như vậy, thanh niên căn bản chẳng cách nào chống đỡ. Không lâu sau, tiếng rên rỉ của y đã không còn thống khổ, chỉ còn lại ngậm nga ngọt ngào, thanh âm điên đảo thần hồn, phảng phất phủ lên một tầng mị được.

Thanh niên vặn vẹo thân thể, khát cầu Thiên Tường xâm nhập, giữa lúc thần trí mơ hồ gọi khe khẽ: “Tường đệ...”

“A!!!!”

Đình Vũ quát to một tiếng, nhảy dựng lên, phát hiện ánh mắt trời lóa mắt, bản thân đang ngồi dưới bóng cây, dựa lưng vào thân cây. Thanh Lam ở bên cạnh, vẻ mặt kinh hãi nhìn gã.

“Đình ca, làm sao vậy? Gặp ác mộng à?”

Đình Vũ lúc này mới biết mình vừa rồi đang ngủ trưa, không ngờ lại mơ thấy “giấc mộng kia”, giấc mộng hoang đường vô cùng...

Thanh Lam chấn động: “Đình ca, mặt huynh đỏ quá! Không phải phát sốt chứ?” Vội vàng đưa tay đến trán gã. Đình Vũ xấu hổ đến mức không thốt nên lời, liềm mạng lắc đầu, luống cuống đẩy tay nàng ra. Lúc này...

“Tường đệ!”

Nghe tiếng kêu như vậy, Đình Vũ chấn động toàn thân, suýt nữa nhảy dựng lên. Quay đầu chỉ thấy Thiên Dương đang đi về phía này. Thiên Dương nhìn thấy biểu tình của hai người bọn họ, tức khắc ý thức được mình nói sai, lập tức sửa lại: “Ôi chao, xin lỗi xin lỗi, lại gọi sai rồi. Tạ thiếu gia, thân thể người lại không thoải mái à?”

Thanh Lam quay đầu, chỉ mong sao y mau mau tránh đi, Đình Vũ trừng y không nói câu nào. Thiên Dương nhìn thấy ánh mắt của gã, tuy tim đập thình thịch nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ phớt tỉnh: “Ê, chẳng qua là nhất thời gọi sai thôi, đừng trừng ta hung ác như vậy được không?”

Đình Vũ mặt không biểu cảm hỏi: “Trên đời này hẳn chỉ có người mới gọi đệ đệ người như vậy nhỉ?”

Thiên Dương nhún vai nói: “Đúng vậy. Có điều ta vẫn thường gọi hần là ‘ê’.

Đình Vũ neho mắt, hung hãn quay đầu đi, biểu tình trên mặt phức tạp vô cùng, tâm tình càng phức tạp hơn.

Tối đó, rốt cuộc đã thâm xác định thân thể của mình trong lòng, nhưng phiền não cũng theo đó mà đến. Lúc trước Thiên Dương liềm mạng buộc gã nhớ lại, gã liều chết không theo; hiện tại chính gã thừa nhận nhưng Thiên Dương đã không thêm nhận gã nữa, bây giờ cho dù gã có kéo áo Thiên Dương mà đau khổ cầu xin, Thiên Dương nhất định vẫn sẽ phủ nhận tới cùng.

Đêm đó gã nằm trên giường lăn qua lăn lại, vẫn chẳng nghĩ ra được cách giải quyết, ai ngờ lúc ngủ lại mơ thấy giấc mơ thái quá kia. Thê thảm nhất chính là từ đó mỗi ngày gã đều mơ thấy giấc mơ này, hơn nữa cảnh trong mơ mỗi lần mỗi thật hơn, lấy lần này mà nói, gã đến bây giờ còn có thể ngủ được thứ mùi vị trong mộng kia, cảm giác được nhiệt độ thân thể người trong mộng, mà gã cũng càng lúc càng rõ ràng, người trong mộng gào lên với gã là...

Đùa giỡn gì thế! Gã kêu gào trong lòng. Đó chính là ca ca ta mà!

Gã thật sự không hiểu tại sao mình lại nằm mơ như vậy, lẽ nào Diệu Thủ Không Không Nhân chẳng những giết người không chớp mắt, còn là tên cầm thú bội đức loạn luân sao? Hại gã hiện tại chỉ cần vừa thấy Thiên Dương là lúng túng không biết nên làm sao cho phải.

Thiên Dương thấy sắc mặt gã âm tình bất định, trong lòng bắt đầu buồn bực. Gần đây Đình Vũ khó chơi lạ thường, luôn sa sầm mặt không hề hé răng; khi có người nói chuyện với gã, gã liền mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm người ta, cũng chẳng biết trong lòng đang tính toán gì. Nhìn dáng vẻ này của gã đừng nói Thanh Lam với Liễu Chấn Anh không chịu nổi, ngay cả Thiên Dương làm huynh đệ với gã hai mươi mấy năm cũng khó lòng chịu được.

Thiên Dương xưa nay bình tĩnh lúc này cũng đã gần tới cực hạn, cơ hồ không thể tiếp tục khống chế tâm tình của mình không bị Thiên Tường ảnh hưởng; chỉ cần sắc mặt Đình Vũ đẹp là y thấy an tâm, nếu sắc mặt Đình Vũ sầm xuống là ngực y xoắn lại, nếu còn để y nhìn thấy Đình Vũ cùng Thanh Lam cười nói đôi câu, toàn thân càng giống bị kim châm. Cố tình gần đây Đình Vũ dường như có gì bất mãn với y, nói chuyện chưa được hai câu đã mượn cớ né tránh, khiến cơn giận của Thiên Dương không ngừng tăng lên.

Vì không muốn để bản thân tức giận hại người, Thiên Dương mỗi ngày đều cùng Phi Phi đi ở phía trước, mới khỏi cần nhìn mặt Đình Vũ. Nhưng như vậy ngược lại làm cho y tinh tường cảm giác được tầm mắt Đình Vũ từ phía sau không ngừng bắn thẳng đến, giống như muốn đốt ra hai cái lỗ trên lưng mình.

Làm thế nào cũng không đúng, Thiên Dương thật sự phiền hết sức.

Y làm sao hiểu được, Đình Vũ khác thường như vậy, toàn là bởi vì gã hàng đêm đều đang xâm phạm mình trong mộng.

Gần đây Thiên Dương ban đêm ngược lại đặc biệt bình tĩnh. Đình Vũ mỗi đêm đều đặt thêm hai gian phòng cho y với Phi Phi, y vốn còn định nói chỉ cần một gian là đủ rồi, Đình Vũ lại lạnh lùng hỏi một câu: “Hai người các người có lý do để không thể không ngủ cùng nhau sao?” Thế nên y cũng không hé răng nữa.

Phi Phi vô cùng bất mãn với an bài kiểu này, Thiên Dương trái lại không phản đối. Ban ngày vẫn miễn cưỡng tươi cười, đến buổi tối thật sự rất hy vọng được yên tĩnh một mình. Chẳng qua luôn cảm thấy trong mộng dường như nghe bên cạnh có người thở dài, còn đưa tay sờ tóc mình. Y biết đó nhất định là mộng, với công lực của y, quyết không thể để người ta tới gần bên giường, còn đưa tay chạm vào tóc mình mà y không hề phát giác. Chỉ là giấc mộng thế này không khỏi không phiền đồ quá sức.

Vừa rồi nghe Đình Vũ kêu thảm, không nhịn được xông đến xem thử, nào ngờ lại nhìn thấy vẻ mặt kiểu này của gã, Thiên Dương cảm thấy mất mặt cực kỳ, nói: “Nếu người không có việc gì thì sớm khởi hành đi! Ta lo cho đại tỷ nhà ta muốn chết, đầu cũng bạc cả rồi đây.”

Đình Vũ lạnh lùng nói: “Ba câu không rời Nhiếp Ân Nương, cho dù nữ nhân thiên hạ chết sạch cũng chẳng đáng như vậy!”

Lời này giống như lửa cháy đổ thêm dầu, Thiên Dương hận không thể đánh tới một quyền, cả giận nói: “Liên quan người cái rắm!”

Thanh Lam nhìn thấy bất hòa, vội vàng ra hòa giải: “Mộ đại ca, kỳ thật người không cần sốt ruột, Nhiếp chưởng môn một giờ ba khắc còn chưa có việc gì. Cha ta mặc dù không thích Ân Hồ phái nhưng cũng không thể giết người khi đã gần đến giai kỳ của nhi nữ mình! Chưa biết chừng đến lúc đại hỉ cao hứng, lão nhân gia còn thả Nhiếp cô nương ra!”

Hai chữ “đại hỉ” vừa ra khỏi miệng, tựa như một thùng nước đá gội thẳng xuống đầu Thiên Dương, khiến y đóng băng toàn thân.

Qua hồi lâu mới nói: “Ôi, thì ra... hôn sự đã sớm định rồi! Sao đến bây giờ mới nói?” Thanh âm lại hơi khàn khàn.

Thanh Lam đỏ mặt nói nhỏ: “Người đâu có hỏi.”

Sắc mặt cũng xanh như Thiên Dương chính là Đình Vũ, gã hơi hoảng hốt nói: “Việc này... còn chưa... sớm như vậy...”

Lời này nói là đúng thì cũng không đúng, bởi trước khi ba người xuất phát, Tạ Trường Giang đã ám thị, chờ khi bọn họ trở về phải “nói chuyện” đàng hoàng, sau khi nói chuyện đương nhiên chính là chọn ngày, mời tân khách, nhiều lắm là chuyện trong hai ba tháng.

Kỳ thật Thanh Lam bản tính kín đáo, chuyện còn chưa hoàn toàn chắc chắn tuyệt không tùy tiện nói ra, chỉ là thấy Thiên Dương với Đình Vũ có chút dây dưa không rõ, trong lòng bất mãn, vậy nên phải cho Thiên Dương biết rõ, Đình Vũ sớm đã là người của Liệt Phong cốc, không hề liên quan đến Diệu Thủ Không Không Nhân gì đó và Kiếm Thần Vô Ưu Tử.

Thiên Dương miễn cưỡng cười cười: “Thế thật là... thật là chúc mừng.” Sau đó rảo bước về phía Phi Phi. Tuy đã là cao thủ trong cao thủ, bước chân lúc này lại hơi bất ổn.

Phi Phi thấy thần sắc y cổ quái, vội hỏi: “Dương ca, huynh làm sao vậy? Tâm tình không tốt à?”

Thiên Dương cười nói: “Sao có thể? Gánh nặng trong lòng đã mất, thật sự rất thoải mái!”

Phi Phi biết đây tuyệt không phải là lời thật lòng, nhưng gã cũng biết hỏi nhiều vô ích, liền cố ý chuyển hướng câu chuyện: “Dương ca, đệ nghĩ đến một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Kỳ thật chúng ta không cần phải đặc biệt đi gặp cốc chủ gì đó nha. Bằng công phu của huynh, nhân đêm trà trộn vào cốc, trực tiếp cứu Nhiếp Ân Nương ra không được sao?”

Thiên Dương thập phần không cho là đúng lúc đầu nói: “Phi Phi, đệ nha...”

Phi Phi vội vàng nhận lỗi: “Xin lỗi, đệ sai rồi. Nam tử hán đại trượng phu làm việc phải quang minh chính đại mới đúng.”

“Tại sao đệ không chịu nói sớm?”

“Hả?”

Thiên Dương nói: “Ai rảnh rỗi mà ở đây lằng nhằng với bọn họ, còn phải đi đông dài với cốc chủ của họ nữa chứ? Chúng ta bây giờ cứ đi cứu đại tỷ ra, có khi ba người chúng ta đã chạy đến chân trời mà ba kẻ ngu ngốc này vẫn chưa về tới nhà.” Y vốn đã không muốn đi Liệt Phong cốc, lúc này lại mong rời khỏi Đình Vũ càng xa càng tốt, bởi vậy ra sức tán đồng đề nghị của Phi Phi.

Phi Phi mừng rỡ: “Vậy chúng ta cứ đi luôn bây giờ đi!”

“Đi đâu vậy?”

“Oa a a a a!!!!”

Sau lưng thình lình xuất hiện thanh âm khiến hai người đồng thời thất thanh la hoảng. Đình Vũ không biết từ khi nào đã im hơi lặng tiếng đứng ngay phía sau.

Hai người không hẹn mà cùng mắng to: “Làm cái quỷ gì đấy? Dọa người hả?”

“Đừng tùy tiện chạy đến sau lưng người ta được không?”

Đình Vũ cười nói: “Xin lỗi, thấy các người tán gẫu vui vẻ như vậy, không nhịn được muốn qua đây náo nhiệt chung.” Nói rồi cố chen vào giữa hai người, hai tay phân biệt ôm đầu vai hai người: “Đang nói gì vậy? Tiếp tục đi chứ.”

Nội dung trò chuyện vừa rồi há có thể để gã nghe thấy? Thiên Dương thở dài lắc đầu, cùng Phi Phi trao đổi ánh mắt bất đắc dĩ. Bỗng nhiên vai đau nhói, hai người đều đau đến mức phải hét lên. Thì ra Đình Vũ thấy hai người liếc mắt đưa tình, tay liền dùng sức, ghì hai người đau đớn cực kỳ.

Phi Phi mắng: “Lại sao nữa?”

Đình Vũ cười nói: “Ngại quá, lỡ tay lỡ tay.” Nhưng ngữ khí của gã không hề áy náy.

Trong nháy mắt, gã đã biết loại cảm giác trong lòng này tên là “ghen tị”. Gã sống với Thiên Dương hai mươi mấy năm, hiện tại toàn bộ thành con số không, mà Phi Phi một năm nay ở bên Thiên Dương như hình với

bóng, tình cảm của hai người tốt đến mức chỉ dùng ánh mắt đã có thể câu thông, điều này quả thực khiến Đình Vũ không thể chịu đựng.

Phi Phi vùng thoát khỏi Đình Vũ, oán hận trừng gã. Nhưng Đình Vũ không hề để ý. Lúc này Phi Phi có ghét gã thế nào đều không liên quan đến gã, bởi chính gã cũng ghét Phi Phi như vậy.

Thiên Dương cảm giác được khuỷu tay Đình Vũ khoát lên vai mình, thân thể lại dính sát vào người mình, toàn thân đã sớm nóng bừng, cơ hồ phải run rẩy. Y liệu mạng khắc chế bản thân, muốn đẩy tay Đình Vũ ra nhưng lại không làm được. Chỉ cảm thấy tim đập điên cuồng như sấm.

Y miễn cưỡng nặn ra khuôn mặt tươi cười, nói: “Ta đang nói với Phi Phi, không ngờ lần này có rượu mừng để uống, bây giờ phải chuẩn bị tiền mừng dâng hoàng.” Rõ ràng là đang nói chuyện với Đình Vũ nhưng ánh mắt chỉ nhìn thẳng phía trước, không dám chuyển qua tiếp xúc với tầm mắt Đình Vũ, vẻ tươi cười cũng có phần cứng đờ, rất rõ ràng là đang khấn trương.

Đình Vũ không trả lời, chỉ nheo mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt nghiêng đường nét rõ ràng cùng cần cổ mảnh khảnh của y, càng thêm xác định Thiên Dương với người trong giấc mộng của mình giống nhau như đúc. Tiếng chuông cảnh báo “luân lý đạo đức” càng lúc càng gõ vang trong đầu, mà cổ xúc động muốn đương trường dè Thiên Dương xuống cũng càng lúc càng cháy rục.

Thiên Dương cảm giác được tầm mắt lợi hại của gã đang bắn thẳng đến khuôn mặt nghiêng của mình, trong lòng càng thêm kích động, lại bồi thêm một câu: “Cũng may người không phải là đệ đệ ta, chỉ cần đợi uống rượu mừng là được, bằng không, không bị phiền chết mới là lạ.”

Đình Vũ lạnh lùng nói: “Nói dối không chớp mắt.”

Thiên Dương quay phắt lại trừng gã: “Người nói cái gì?”

Đình Vũ nói: “Người nên nghe thấy mới đúng.”

Thiên Dương cả giận nói: “Ta nói dối không chớp mắt lúc nào?”

“Hỏi chính người đi.”

Phi Phi cảm thấy có chút khác thường, lòng đầy nghi hoặc nói: “Người không phải đã... nhớ lại cái gì chứ?”

Đình Vũ nhìn chằm chằm Thiên Dương hồi lâu mới nói: “Đúng, ta đã nhớ lại tất cả.”

Thiên Dương ha ha hai tiếng, lạnh lùng nói: “Trời mới tin!”

Đình Vũ nói: “Tại sao? Ta đã không phải là đệ đệ người, có khôi phục ký ức hay chẳng, hẳn là đều không liên quan tới người mới đúng chứ? Lẽ nào người có chuyện gì không hy vọng ta nhớ lại?”

Thiên Dương hung hãn trừng gã một cái, muốn thoát ra nhưng Đình Vũ đã dùng sức kéo cả người y vào lòng mình. Thiên Dương hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nhìn gã.

Phi Phi kêu lên: “Người làm gì đấy? Mau buông tay!”

Đình Vũ không để ý Phi Phi, chỉ tươi cười nhìn Thiên Dương. Nụ cười ôn nhu lạ thường, lại khiến người ta lạnh cả sống lưng. Gã đưa tay nhẹ nhàng đẩy mớ tóc trên trán Thiên Dương ra, trực tiếp cùng y bốn mắt nhìn nhau, ngón tay không chút khách khí dọc theo gò má trượt xuống, đi một mạch đến cổ áo. Thiên Dương muốn quát gã dừng tay, lại cứng đờ không ra tiếng.

Đình Vũ kề sát đến, ở bên tai y nói như thổi khí: “Có một số việc, không cần chờ nhớ lại mới biết.” Nói rồi buông Thiên Dương ra, chậm rãi bỏ đi.

Phi Phi nhìn theo lưng gã mắng to: “Mẹ kiếp, thứ gì đây!”

Nhưng Thiên Dương không nói được câu nào.

Ban đêm, Đình Vũ ra ngoài giải khuây, vốn nhiều lần nhắc nhở bản thân chỉ hóng gió một chút rồi về phòng, bước chân lại vẫn không tự chủ được mà hướng đến phòng Thiên Dương. Đây không biết đã là lần thứ mấy, hầu như mỗi đêm gã đều lên vào phòng Thiên Dương, ngơ ngác nhìn chằm chằm gương mặt y lúc ngủ, đồng

thời cảm giác được toàn thân thống khổ nóng lên. Trong lòng không ngừng mắng mình là kẻ điên, lại không làm sao khắc chế được.

Không thể lý giải nhất chính là, với tính cảnh giác cao của Thiên Dương, vậy mà không hề bị gã đánh thức. Gã thậm chí bắt đầu hoài nghi là Thiên Dương đang ngầm đồng ý chuyện mình làm.

Lưng bỗng nhiên bị người vỗ nhẹ, Đình Vũ lấy làm kinh hãi, quay đầu phát hiện Phi Phi đang đứng phía sau mình cười meo meo, nói: “Sao thế? Ngủ không được à?”

Đình Vũ tức giận nói: “Dù sao cũng không phải ra đây làm tặc!”

Phi Phi cười nói: “Đừng lạnh nhạt như vậy mà! Trước kia chính ngươi là ta không tốt, ta đã xin lỗi rồi. Ngươi đã không phải là Không Không Nhân, chúng ta cũng có thể làm bằng hữu. Nếu ngươi thật sự là hần, thế ta ngay cả một câu cũng sẽ không nói nhiều với ngươi.”

Đình Vũ nói: “Không Không Nhân rốt cuộc đã làm gì đắc tội ngươi mà khiến ngươi hận như vậy?”

Phi Phi nói: “Ta không hận hần chút nào. Nhưng nếu ta thân cận với hần quá, Dương ca sẽ không cao hứng. Huống hồ, đắc tội ta lại tính là gì? Nhưng hần không nên chọc giận Dương ca!”

Đình Vũ ngây ra một lúc: “Ta... Không Không Nhân chọc giận Thiên Dương? Vì sao?”

Phi Phi thở dài: “Chuyện này một lời khó nói hết. Bọn họ từ nhỏ tình cảm đã không tốt, động một chút là cãi nhau đánh nhau. Dương ca thường nói, người kia là oan gia đối đầu tiền định, trời sinh để gây khó dễ cho mình.” Thiên Dương quả thật từng nói những lời tương tự, có điều là sau khi đã uống ba bốn bầu rượu say như chết.

“Trời sinh... oan gia?”

Phi Phi làm bộ không chú ý tới sự dao động của Đình Vũ, tiếp tục nói: “Người kia ấy à, điệu bộ lại ái mộ hư vinh, chỉ cần có tiền thì ai cũng có thể sai khiến, cả người toàn mùi tiền lại thêm đáng về nô tài, Dương ca vừa nhìn thấy hần là muốn tránh đi thật xa.”

“Hần nói đệ đệ mình như vậy?”

Phi Phi nói: “Có điều nguyên do hai người chính thức trở mặt, vẫn là vì đồ phở kia.”

Đình Vũ hỏi: “Đồ phở gì?”

“Chính là quyển đồ phở Phi Long Thần Kiếm Chương gì đó. Ta nói tên Không Không Nhân này cũng thật chẳng ra gì, Dương ca là đại ca hần, lại là đại đồ đệ của Vô Ưu Tử, đồ phở vốn nên truyền cho huynh ấy. Huống hồ đồ phở là do Dương ca vất vả đoạt lại từ chỗ Lưu Ngô, hần căn bản không có tư cách chạm vào. Thế mà hần lại mặt dày mày dạn chạy tới cướp, hai người bọn họ đánh nhau ở ngoài thành Trần Châu, đánh đến tối tăm trời đất, cái gì đánh được đều dùng ra hết, thật sự suýt nữa hù chết ta. Đấy đâu phải đánh nhau, quả thật giống như muốn nuốt cả xương cốt đối phương luôn.”

Đình Vũ trắng bệch mặt, không nói được lời nào, chỉ yên lặng lắng nghe.

“May mà Dương ca công phu lợi hại, đồ phở mới không bị hần cướp đi. Có điều ta nhìn vào thật sự rất tức giận, bảo Dương ca không cần tên đệ đệ thối nát như vậy nữa, Dương ca nói: ‘Đệ yên tâm, hần còn dám không có mắt mà động tới đồ phở này, ta cho hần đi học kiếm với Diêm vương!’”

Lời gã nói luôn có một nửa là thật, một nửa khác thì bớt tư niệm khổ sở của Thiên Dương với Thiên Tường một năm nay, đổi thành thêm mắm dặm muối của bản thân; lời nói đối lợi hại nhất thiên hạ cũng chỉ thế này là cùng. Huống hồ gã là người thân cận Thiên Dương nhất, mặc kệ lời gã nói chối tai cỡ nào, người bên ngoài luôn cảm thấy đáng tin vô cùng.

Đình Vũ toàn thân run rẩy, hai tay nắm chặt, dù nói thế nào thì gã cũng không muốn tin mối quan hệ giữa hai người lại hiểm ác như thế. Nhưng trong đầu gã thủy chung nhớ rõ lời Thiên Dương từng nói: “Nếu không có ngươi thì ta đời này đã vui vẻ khoái hoạt!” Gã cũng không quên được sự oán hận vô cùng trong ngữ khí của Thiên Dương, còn có ánh mắt lạnh băng của y. So sánh cả hai, càng cho thấy những lời Phi Phi nói không hề giả.

Lúc này gã bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, vội nói: “Nhưng không phải Không Không Nhân đã công Thiên Dương lên núi Thiếu Thất tìm thuốc giải sao? Lại còn liều mạng bảo vệ y, có lẽ hai người bọn họ sau đó đã hòa giải cũng không chừng.”

Phi Phi thở dài: “Việc này thì ta không rõ. Có điều Dương ca nói, người kia chẳng bao giờ làm chuyện gì không có lợi cho mình, đại khái là bởi vì nếu Dương ca chết rồi, hắn sẽ rất hao tâm tổn trí chẳng.” Ngụ ý tự nhiên là, đồ phổ ở trong tay Thiên Dương, Thiên Trường để lấy được đồ phổ, không thể không cứu y.

Đình Vũ vẫn chưa từ bỏ ý định: “Đã như vậy, Thiên Dương coi như hắn đã ngã chết không phải là được à? Sao phải vất vả đi khắp nơi tìm hắn như vậy?”

“Người nói xem? Không Không Nhân là sát thủ mà! Sở trường nhất chính là đánh lén và ám sát, người như vậy bỗng nhiên mất tích, nếu không xác định sinh tử của hắn, đổi lại là người, người có thể an tâm ngủ ngon sao? Nếu không cẩn thận, đừng nói đồ phổ, sợ rằng ngay cả đầu cũng mất luôn.”

Đình Vũ lẩm bẩm: “Thì ra là thế. Không tìm ra sẽ không an tâm đúng không...”

Nghĩ đến khi đó ở trong khách điểm, Thiên Dương chủ động lấy đồ phổ ra muốn dạy gã, gã còn cảm động muốn chết, hóa ra đó cũng chỉ là thử gã. Nếu gã để lộ hứng thú không nên có với đồ phổ, tám phần phải mất mạng đương trường.

Phi Phi nói: “Khi đó chúng ta thấy người, còn cho rằng rốt cuộc tìm được rồi, có thể thử phào nhẹ nhõm; nhưng Dương ca lại nói người không phải là hắn, thế không phải sẽ mất công đi tìm lần nữa sao? Thế nhưng Dương ca không để ý chút nào, còn nói là đã mất đi một gánh nặng lớn, trong lòng thoải mái vô cùng.”

Lòng Đình Vũ lạnh băng. Lúc này gã đã nhận ra một chút manh mối: Thiên Dương vốn cố kỵ gã sẽ mơ ước đồ phổ, bởi vậy thử gã đủ kiểu, chờ khi xác định gã không có khả năng khôi phục ký ức, không bao giờ có thể đối địch với mình nữa, liền tuyên bố gã không phải là Không Không Nhân trước mặt mọi người, cùng gã phân rõ giới hạn, vĩnh viễn vứt gã đi.

Gã còn tưởng Thiên Dương là muốn tốt cho mình!

Hóa ra với Thiên Dương mà nói, mình chỉ là một gánh nặng mà thôi.

Đêm đó, Thiên Dương không nghe thấy tiếng thở dài trong mộng.

Vài ngày sau đó, Đình Vũ và Thiên Dương đều càng thêm trầm mặc, hiếm khi mở miệng, giữa hai người càng không nói câu nào với nhau, mặc dù ngẫu nhiên chạm mắt cũng lập tức quay đi. Thiên Dương năm lần bảy lượt muốn dẫn Phi Phi chạy lấy người, lại luôn phát hiện Đình Vũ đang nhìn mình chòng chọc, chỉ đành phải thôi.

Ba người đồng hành rất vô tội bị chiến tranh lạnh liên lụy, bởi vì hai người nào đó tùy tiện mở miệng là lời nói găm đầy gai nhọn. Ngoại trừ Phi Phi, tâm tình của hai người khác kém vô cùng.

May mà lộ trình buồn khổ không kéo dài quá lâu, đoàn người rất nhanh chóng đến Liệt Phong cốc. Đình Vũ vốn định gặp cốc chủ phục mệnh, nhưng tiểu đồng hồi báo, nói cốc chủ đang tĩnh tu, phải đến buổi tối mới có thể tiếp đón khách nhân.

Đình Vũ quay đầu nói với Thiên Dương: “Ta đưa các người đi gặp Nhiếp Ân Nương trước.”

Gã dẫn hai người vào địa lao, từ cửa đi một mạch xuống mười tầng, trong đó tổng cộng đi qua bảy cánh cửa sắt lớn, mỗi cánh đều dày hơn một thước, cần hai chiếc chìa khóa mới mở ra được.

Thiên Dương nghĩ thầm: “Địa lao này thật sự không đơn giản, nếu không có kiếm khí Phi Long Thần Kiếm Chương, chỉ sợ là bay cũng không thể bay ra.”

Tới tầng cuối cùng, chỉ thấy một gian tù thất nho nhỏ, bốn phía đều là hàng rào tinh cương, bên trong hàng rào có một nữ tử đang nhàn nhã nằm nghiêng dưới đất, miệng khẽ ngâm nga một khúc ca, chính là Nhiếp Ân Nương. Nàng nhìn thấy bọn Thiên Dương, vui mừng ra mặt ngồi bật dậy, vừa nhìn thấy Đình Vũ, không khỏi ngẩn người.

Bên ngoài tù thất có hai gã thủ vệ đang ngồi, nhìn thấy Đình Vũ vào lập tức cung kính đứng lên hành lễ với gã, Đình Vũ gật đầu đáp lễ, bảo bọn họ ra ngoài nghỉ ngơi.

Thiên Dương nói: “Thiếu cốc chủ, ta có lời muốn nói riêng với đại tỷ, phiền người cũng tránh đi một chút được không?”

Đình Vũ lạnh lùng nhìn y một cái: “Ta ở ngay ngoài cửa.” Thiên Dương nhìn gã đi ra, không nhìn được thở dài.

Nhiếp Ân Nương nói: “Ôi chao, thật là lâu lắm không gặp, hai vị khí sắc không tồi đâu. Chỉ là ta có một chuyện không rõ: Liệt Phong cốc chủ Tạ Trường Giang trước nay chỉ có một nữ nhi, thêm một thiếu cốc chủ từ bao giờ thế? Còn nữa, là ta hoa mắt hay thiếu cốc chủ kia rất giống đệ đệ của ai đó?”

Thiên Dương nói: “Là tỷ hoa mắt.” Nhiếp Ân Nương “A” một tiếng.

“Việc này tạm thời không đề cập. Ta nói đại tỷ, tỷ không có việc gì lại xông vào nhà người ta làm chi? Quá vô lễ.”

Nhiếp Ân Nương hừ một tiếng nói: “Đệ cho là ta thích sao? Dù họ Tạ kia có cầu ta cũng chẳng thèm đến! Ta là theo Lưu Ngộ mà đến!”

Thiên Dương kinh ngạc nói: “Lưu Ngộ?”

Nhiếp Ân Nương gật đầu: “Đầu tháng này, Lưu Ngộ bỗng nhiên lén lút vi phục ra khỏi thành Trần Châu, ta theo dõi một mạch, không ngờ ông ta lại vào Liệt Phong cốc, cùng Tạ Trường Giang hai người ở trong phòng lén lút nói chuyện rất lâu.”

“Nói chuyện gì?”

Nhiếp Ân Nương lắc đầu: “Ôi, ta mới đang muốn nghe cho rõ thì đã bị cơ quan bắt sống. Thật là làm trò cười cho thiên hạ.”

Thiên Dương cười nói: “Người có lúc thất thần, ngựa có lúc loạn chân, đại tỷ không cần quá để ý.”

“Ta mất mặt chỉ là việc nhỏ, nhưng Lưu Ngộ với Tạ Trường Giang rốt cuộc đang trù tính âm mưu gì, lại không thể không điều tra.”

“Sao tỷ biết là âm mưu? Chưa biết chừng hai người bọn họ là hảo hữu lâu năm, đang uống trà nói chuyện phiếm.”

Nhiếp Ân Nương “Ha” một tiếng: “Nói chuyện phiếm? Huynh đệ, đệ có biết Tạ Trường Giang bình thường mắng Ân Hồ phái bọn ta thế nào? Câu đầu tiên là ‘không tuân thủ nữ tắc’, câu thứ hai chính là ‘chớ sắn của quan gia’. Người này trước nay chủ trương người trong giang hồ không nên lui tới với quan phủ, hôm nay lại đặc biệt mời Lưu Ngộ đến uống trà tán gẫu, trong đây không có quỷ mới kỳ quái.”

Thiên Dương gật đầu: “Có lý.”

Nhiếp Ân Nương nói: “Các đệ sao lại đến nơi này?”

Thiên Dương kể lại đại khái việc gặp gỡ Đình Vũ, Nhiếp Ân Nương không hứng thú gì với tranh chấp của huynh đệ bọn họ, lại đặc biệt quan tâm đến một chuyện khác: “Đệ nói trên người Lôi Minh Viễn kia có một lỗ thủng lớn? Sư phụ đệ cũng chết như vậy?”

Thiên Dương gật đầu: “Đúng vậy.”

Sắc mặt Nhiếp Ân Nương bỗng nhiên trở nên hiểm ác vô cùng, nghiêm túc nói: “Truy Nhật Tiễn.”

“Cái gì?”

Nhiếp Ân Nương nói: “Cách chết thế này, tất nhiên là do thượng cổ thần khí Truy Nhật Tiễn gây nên.”

Thiên Dương lần đầu tiên nghe có người vạch rõ nguyên nhân cái chết của sư phụ, trong lòng chấn động, vội hỏi: “Truy Nhật Tiễn là cái gì?”

“Đệ có biết chuyện Hậu Nghệ bắn mặt trời?”

“Biết chứ. Thời cổ trên trời xuất hiện mười thái dương, tạo thành đại hạn hán, Hậu Nghệ liền bắn rơi chín thái dương.”

Nhiếp Ân Nương nói: “Hậu Nghệ kia vốn mang theo mười mũi tên, Hoàng đế sợ y bắn hết thái dương, đại địa sẽ sa vào tăm tối, bèn ngầm trộm một mũi rút đi. Mũi tên bị giấu đi đó chính là Truy Nhật Tiên.”

Thiên Dương nói: “Đó là thần thoại!”

“Nhưng cái chết của sư phụ đệ không phải là thần thoại.”

Thiên Dương im lặng.

Nhiếp Ân Nương nói: “Truy Nhật Tiên kia to chừng nửa thước, dài hai trượng năm, đi về như điện xẹt, sức mạnh vô địch. Phàm là con mồi bị nó nhắm, cho dù cách xa ngàn dặm, Truy Nhật Tiên vẫn có thể lấy đi tính mạng rồi bay về chỗ cũ chỉ trong một đêm như thường.”

Thiên Dương nói: “Mũi tên lớn đến thế, đi đâu tìm cung tên cũng lớn như vậy để kéo? Lại có ai kéo được? Chẳng lẽ là Hậu Nghệ giết sư phụ ta à?”

Nhiếp Ân Nương lắc đầu: “Không có cung cũng không sao, chỉ cần hấp huyết, Truy Nhật Tiên vào đêm trăng tròn sẽ tự phát động. Phàm nhân nếu muốn sử dụng, có một phương pháp chính là trực tiếp lấy máu đối phương bôi lên mũi tên, chẳng qua nếu có thể lấy được máu đối phương, tám phần cũng không cần dùng đến mũi tên này. Phương pháp hữu hiệu nhất chính là thả ‘Đoạt Mệnh Thụy Phong’ đi chích đối phương. Đoạt Mệnh Thụy Phong toàn thân xanh biếc, có gắn thêm đôi cánh bằng vàng, ngoài ra nó hoàn toàn giống với ong mật bình thường, nhưng nếu để nó chích một cái, chẳng khác nào làm ký hiệu trên người, lần trăng tròn sau cứ chờ làm bia đi.”

Phi Phi biến sắc, thì thào: “Ong mật xanh biếc...”

Nhiếp Ân Nương nói: “Không sai. Chính là thứ mà đệ trộm từ đầu giường Lưu Ngô. Lưu Ngô đã bôi nước thuốc lên, dọc đường phát ra mùi, chỉ cần thả chó săn đuổi theo, cho dù đệ có chạy đến chân trời góc biển thì vẫn có thể bắt được như thường. Trên tay ông ta có kỳ trân dị bảo thế này, đương nhiên không thể để lộ tin tức, vậy nên không thể không giết sạch cả nhà đệ.”

Phi Phi toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng bệch. Vừa nghĩ đến mình nhất thời ham chơi, lại hại chết một nhà già trẻ, trong lòng nhất thời tràn ngập phần hận và căm ghét bản thân.

Thiên Dương đồng dạng mặt như màu đất. Y nhớ lại đối thoại trước khi Vô Ưu Tử bế quan:

– Thời điểm thế này sao lại có ong mật...

– Sư phụ, người bị chích rồi sao?

– Không đáng ngại...

Trên sổ nghiệm thi của Lôi Minh Viễn có viết: “Trên cánh tay phải có một vết thương nhỏ, giống như bị ong chích.”

Lôi Minh Viễn bị giết là ngày mười lăm tháng sáu.

Đêm đó Vô Ưu Tử chết, y ở trên đại thạch trong rừng, lướt qua đầu vai ai đó trông thấy trăng rằm màu xanh mọc lên...

“Kẻ giết sư phụ ta, quả nhiên là Lưu Ngô.” Thiên Dương thì thào.

“Chính thế. Một năm nay ta tra hỏi khắp nơi mới tra ra được chuyện này, cho nên đặc biệt chú ý hành động của Lưu Ngô. Ông ta bây giờ còn chưa dám sử dụng Truy Nhật Tiên lộ liễu, chờ dùng thuận tay rồi, ta thấy dù là Ngụy Bác Tiết độ sứ, Điền Hoảng Chính, thậm chí đương kim Hoàng thượng cũng phải bị bắn lên.”

Thiên Dương vỗ mạnh lên hàng rào, giận dữ nói: “Súc sinh! Thật sự không nên để hắn sống!”

Một năm nay y thủy chung không đi tìm Lưu Ngô gây chuyện nữa, thứ nhất là bởi vì cứ bước vào thành Trần Châu lại xúc cảnh thương tình, thứ hai là y vẫn thầm hy vọng Thiên Tường quay về, hai huynh đệ

cùng đi lấy đầu Lưu Ngô rồi đến trước mộ Vô Ưu Tử để tạ tội với sư phụ. Hiện tại biết Lưu Ngô chính là hung thủ sát sư, nhất thời lửa giận bốc lên, hận không thể lập tức lao tới Trần Châu thịt tận cầu quan kia.

Nhiếp Ân Nương nói: “Đệ nên chú ý một chút, nếu ta là Lưu Ngô, mũi Truy Nhật Tiễn đầu tiên sẽ nhắm vào đệ.”

Đây không phải bản tiếng đe dọa, Thiên Dương thần công đã thành, với Lưu Ngô mà nói chính là đại họa tâm phúc, quan binh đã không làm gì được Thiên Dương, hẳn nhất định sẽ dùng đến Truy Nhật Tiễn.

“Cứ để hắn đến. Ta có lẽ không ngăn được thượng cổ thần khí gì đó, nhưng một con ong mật giả nhỏ xíu còn chưa thềm để tâm!”

Nhiếp Ân Nương cười: “Nói trở lại thì đệ tính xử lý chuyện lão đệ mình thế nào?”

Sắc mặt Thiên Dương lập tức tối sầm, vô lực lắc đầu: “Mặc kệ hắn. Về phần tỷ, ta đi thăm dò khẩu khí của cốc chủ kia trước, nếu ông ta chịu thả người thì tốt nhất, nếu không chịu, đêm nay ta trực tiếp tới cứu tỷ ra.”

Nhiếp Ân Nương không hề quan tâm: “Toàn bộ theo đệ!”

Thiên Dương đẩy cửa lao, bảo Đình Vũ dẫn bọn họ ra ngoài. Sắc mặt Đình Vũ vẫn khó ngửi vô cùng: “Tâm tình đủ chưa?”

Thiên Dương lạnh lùng nói: “Nếu mất hứng thì người cũng đi tìm sư muội người là được!” Đình Vũ hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Ra khỏi địa lao, nghe thấy đình viện có tiếng người ồn ào, các đệ tử của Liệt Phong cốc kêu la chạy trốn tứ xứ: “Ong vò vè! Tổ ong vò vè bị rơi! Chạy mau!” Giữa tiếng kêu la, quả nhiên nghe thấy tiếng vo ve rất lớn đang không ngừng bức đến nơi này.

Đình Vũ biến sắc: “Mau chạy đi!”

Thiên Dương cười, đứng yên tại chỗ, một tay giữ Đình Vũ lại, một tay nắm Phi Phi, kéo hai người đến bên cạnh mình.

Đình Vũ lấy làm kinh hãi: “Người đang làm gì thế!”

Đàn ong vò vè đông nghịt như mây đen đã nhanh chóng xông về phía ba người, Đình Vũ định rút kiếm ngăn, lại nhớ là mình vừa về đến nhà đã cất kiếm đi, lúc này tay không tác sát, cuống đến độ phải hét lên: “Mau buông tay!” Nhưng Thiên Dương với Phi Phi vẫn không hề đổi sắc.

Đàn ong vò vè bỏ đến, nhưng khi còn cách ba người hai thước, đàn ong phát ra tiếng “vo ve” rồi bắn hết về sau, giống như đang lao nhanh lại đột nhiên đụng phải tường cao. Chỉ thấy một con ong vò vè gãy cánh rơi xuống đất, hiển nhiên không sống nổi.

Đình Vũ chỉ cảm thấy kinh hãi vô cùng, gã sớm biết Thiên Dương có kiếm khí hộ thể, lúc này càng thấy rõ sự lợi hại của y. Nếu y muốn lấy mạng mình, cho dù mấy trăm Tạ Đình Vũ cũng không đủ cho y giết. Đột nhiên nhớ là mình từng ra tay đánh y, còn nhiều lần đưa tay đến trước mặt y mà vén tóc y qua, tại sao đều không việc gì? Theo lý thì tay gã đã sớm phải tàn phế, không, gã phải sớm lên Tây Thiên rồi mới đúng.

Càng nghĩ càng thấy người này thật sự khó mà đoán được.

Đình Vũ có đầy một bụng những lời muốn hỏi y, lại không thốt ra được câu nào, chỉ có thể yên lặng bảo hạ nhân thu xếp chỗ nghỉ cho hai người.

Đêm đó cốc chủ Tạ Trường Giang chính thức mở tiệc đón gió cho ba đệ tử, đồng thời chiêu đãi khách nhân. Phi Phi mặc áo mới do Liệt Phong cốc chuẩn bị, có vẻ ngăn nắp lượng lệ, vui vẻ vô cùng. Thiên Dương thì chải gọn mái tóc lộn xộn một cách hiếm thấy, có điều y xưa nay không thích tơ lụa, vẫn mặc quần áo vải thô. Y phục đó là do Thiên Dương trước khi lên núi Thiếu Thất đã mua cho y, một kiện cây còn lại quả to. Mặc dù lúc ở trên núi Thiếu Thất đã bị thủng vài chỗ, y thủy chung không nỡ vứt đi. May nhờ Nhiếp Ân Nương tìm một nữ đệ tử khéo tay trong Ân Hồ phái giúp y khâu lại không chút dấu vết.

Đình Vũ thấy y rớt cuộc đã chịu vén mở tóc trên trán, lộ ra đôi mắt mỹ lệ, trong lòng rung động không thôi, nhưng quay đầu nhìn thấy rất nhiều nam đệ tử đang ngơ ngẩn nhìn Thiên Dương, lửa giận lại bốc lên, chỉ hận không thể đương trường đập bàn mắng to: “Nhìn cái gì mà nhìn! Các ngươi chưa thấy nam nhân bao giờ hả?”

Tạ Trường Giang là người hòa nhã thân thiết, đầu tiên tôn sùng thanh danh hiển hách của Sậu Vũ Cường Dương, sau đó lại không ngừng cảm tạ y vì đã chiếu cố con mình, dù thấy rất biết làm người. Nhưng lời lẽ bảo thủ, mở miệng ngậm miệng toàn là “hành hiệp trượng nghĩa”, “vì thiên hạ tạo phúc”, “đạo lý của cổ thánh tiên hiền”, Thiên Dương nghe mà mí mắt càng lúc càng nặng trĩu.

Đình Vũ thấy vẻ mặt Thiên Dương đại ra, biết y không chịu được lâu, vội vàng nhân lúc Tạ Trường Giang nghỉ ngơi lấy hơi, đưa câu chuyện đi vào chính đề: “Nghĩa phụ, Sậu Vũ Cường Dương là đặc biệt tới thăm Nhiếp chương môn.”

Thiên Dương liền phần chấn tinh thần: “Đúng vậy. Nhiếp chương môn tự tiện xông vào địa giới Liệt Phong cốc, tuy có không nên, nhưng nòng vốn xuất phát từ vô tâm, hiện nay cũng vô cùng hối hận; mong Tạ cốc chủ khoan hồng độ lượng, thả cho nòng một ngựa.”

Tạ Trường Giang thở dài một tiếng: “Mộ hiền đệ, lão phu biết ngươi là người trọng tình trọng nghĩa; nhưng ngươi phải biết rằng, Ân Hồ phái trước nay tâm thuật bất chính, chuyên môn dụ dỗ con gái nhà lành, dạy chút thuật tà môn ngoại đạo, lại để họ ra giang hồ xuất đầu lộ diện, gây chuyện sinh sự; không thì cũng đầu nhập quan phủ làm mấy chuyện đê hèn. Kỳ thật họ căn bản không có bản lĩnh thật sự, chỉ biết dựa vào nữ sắc để hại người. Loại môn phái này tiếp tục lưu lại chỉ di họa cho giang hồ. Mộ hiền đệ tuổi trẻ đầy triển vọng, chớ bị son phấn sắc đẹp mê hoặc mà tự hủy tương lai.”

Những lời này vào tai Thiên Dương, câu sau càng khó lọt tai hơn câu trước, y nghĩ bụng: “Ta còn tưởng ông với Ân Hồ có thâm thù đại hận gì, hóa ra chỉ vì chút việc lông gà vò tỏi này mà nhìn người ta không vừa mắt. Người ta xuất đầu lộ diện liên quan gì tới ông? Ngoại hình xinh đẹp ra ngoài cho mọi người nhìn một cái lại có gì hệ trọng? Đầu nhập quan phủ đã làm sao? Người ta cũng phải ăn cơm mà. Ông nói họ không có bản lĩnh thật sự, việc này ta cũng chẳng biết có đúng không, về phần ta nói chuyện với nòng ở trước miếu thổ địa, hóa ra là bị sắc đẹp của nòng mê hoặc? Ông chỉ bởi vì thấy ta là nam, nòng là nữ, lập tức nghĩ đến loại chuyện đó, chẳng biết ai đê hèn hơn?”

Vì lễ phép, y vẫn cười gượng vài tiếng, nói: “Đa tạ cốc chủ quan tâm, ta về sau sẽ chú ý. Có điều ta muốn thỉnh giáo cốc chủ, Nhiếp cô nương vào quý cốc, có từng trộm vật gì không?”

Tạ Trường Giang nói: “Không có.”

“Có từng đả thương người hủy vật?”

“Trong lúc đánh nhau có mấy người bị thương nhẹ, không nghiêm trọng lắm. Đồ vật tổn hại cũng rất nhẹ.”

Thiên Dương nói: “Nói cách khác quý cốc không hề bị tổn thất gì. Đã như vậy, cứ thỉnh Nhiếp cô nương bồi tội với cốc chủ và các vị sư huynh sư tỷ bị thương, lại bồi thường những thứ đã phá hỏng, sau đó thề từ đây vĩnh viễn không vượt địa giới Liệt Phong cốc nữa, vậy là được rồi, tội gì đi nhốt người ta ở nơi không thấy mặt trời như thiên lao nhốt tử tù?”

Tạ Trường Giang lắc đầu nói: “Hiền đệ, sự tình không đơn giản như vậy đâu. Liệt Phong cốc bọn ta và Ân Hồ phái nhiều đời thù địch, lần này nòng ta lên vào cốc, địa thế cơ quan đều bị mò rõ, cũng không biết đã nghe lén được cơ mật gì, nếu thả nòng ta xuất cốc, ngày sau tất gây họa lớn cho bọn ta.”

“Vậy cốc chủ định xử trí nòng ta thế nào?”

Tạ Trường Giang chính khí凛冽 nói: “Yêu phụ hại người, mỗi người đều có thể tru diệt.”

Thiên Dương biến sắc, lớn tiếng nói: “Cốc chủ, tuy ông không đồng ý với Ân Hồ phái nhưng trước mắt họ ở trên giang hồ không hề đại ác, nếu ông lấy mạng Nhiếp chương môn như vậy, chỉ e sẽ khiến giang hồ đồng đạo khinh thường.”

Tạ Trường Giang nói: “Kẻ trộm đến nhà, muốn xử trí thế nào là chuyện của ta, không liên quan đến người khác.”

Thiên Dương ép mình bình tĩnh lại: “Cốc chủ, ông là người ăn chay thờ Phật, sao có thể xuống tay nhân tâm như thế?”

Tạ Trường Giang thở dài một tiếng: “Để bảo hộ an toàn cho Liệt Phong cốc từ trên xuống dưới hơn bảy mươi đệ tử cùng người nhà, lão phu khó mà dung tình. Kỳ thật muốn lưu lại tính mạng Nhiếp cô nương cũng được, chỉ là phải thỉnh nàng ta ở lại địa lao của Liệt Phong cốc thanh tu cả đời, vĩnh viễn không được ra giang hồ gây sóng gió nữa.”

Thiên Dương nói thầm trong bụng: “Những người này tại sao cứ thích ép người ta ở lại nhà mình thanh tu? Như thể trên đời này chỉ có mình là cao nhân đắc đạo vậy.” Miệng nói: “Phương pháp này hơi không ổn, không biết có đường thứ hai chăng?”

Tạ Trường Giang nói: “Lúc vạn bất đắc dĩ, phải thỉnh Nhiếp chương môn tự phế võ công, cắt đầu lưỡi, như thế mới có thể bảo đảm nàng ta sẽ vĩnh viễn không tiết lộ những chuyện nhìn thấy nghe được trong cốc.”

Thiên Dương nhảy dựng lên, đập bàn giận dữ nói: “Ông cho ông là ai! Một Liệt Phong cốc nhỏ tẹo, một cước đã đập nát, ai thêm cơ mật nhà ông!” Mọi người trong Liệt Phong cốc nghe thế đều biến sắc, đứng hết cả lên, tình thế vô cùng căng thẳng.

Đình Vũ sợ bọn sư huynh đệ không có mắt này thật sự động thủ với y, vội vàng hòa giải: “Vậy mới nói là ‘vạn bất đắc dĩ’! Chiêu này đương nhiên sẽ không tùy tiện dùng bừa, hà tất tức giận như vậy? Nào nào nào, mọi người ngồi đi.”

Thiên Dương tuy lửa giận chưa nguôi, lại không muốn làm Đình Vũ mất mặt, ngồi xuống miễn cưỡng cười nói: “Nói cũng phải, ta đây đúng là quá hăng, thật ngại quá. Nào, đừng nhắc tới việc này nữa, uống rượu đi!” Bọn người Liệt Phong cốc thấy y chủ động nhượng bộ cũng ngồi xuống. Tuy không khí rất kém, mọi người vẫn cố làm ra vẻ vô sự mà tiếp tục ăn uống.

Thiên Dương biết một cuộc xung đột đã là không thể tránh khỏi, nhìn Đình Vũ một cái, thầm nghĩ: “Đoạn nghiệt duyên này của ta và người, định trước là không thể kết thúc.” Không nhịn được buồn rầu trong lòng, bắt đầu liêu mạng uống rượu.

Không lâu sau yến hội tan đi, mọi người lũ lượt cáo lui. Thiên Dương vốn định nhân đêm tối đi cướp địa lao, nào ngờ rượu do Liệt Phong cốc tự ủ quá mạnh, tâm tình của y lại không tốt, uống nhiều mấy chén, say đến nỗi cơ hồ không bước nổi, đành phải để Phi Phi dìu về phòng.

Đình Vũ hít sâu mấy hơi, hạ quyết tâm, đuổi theo Tạ Trường Giang và Thanh Lam trên hành lang, nói: “Nghĩa phụ, con có chuyện quan trọng bẩm báo.”

Tạ Trường Giang từ ái nhìn gã nói: “Được, đến thư phòng ta đi. Lam nhi cũng đến.”

Đình Vũ rầu rĩ trong lòng: “Thảm rồi, nghĩa phụ tám phần cho là ta muốn nói chuyện hôn sự với người, nhưng chuyện ta sắp nói chính là tin tức xấu, chỉ sợ lão nhân gia không chịu nổi.”

Vừa vào thư phòng, Đình Vũ không nói hai lời, hai đầu gối quỳ ngay xuống đất: “Nghĩa phụ, hài nhi bất hiếu...”

Tạ Trường Giang phát tay ngắt lời gã, cười nói: “Nhận tổ quy tông chính là đại hiếu, sao con vừa mở miệng đã nói mình bất hiếu chứ?”

Đình Vũ cả kinh: “Nghĩa phụ đã biết?” Thấy Thanh Lam bên cạnh đang cúi đầu nhìn trộm mình, trong lòng tỉnh ngộ: “Thì ra nàng đã nói trước.” Người trong lòng hiểu rõ không chỉ có mình gã.

“Con cứ đứng lên trước rồi nói.”

“Vâng”. Khoanh tay đứng ở bên cạnh, trong lòng thấp thỏm, không biết nghĩa phụ muốn xử lý mình thế nào.

Tạ Trường Giang nói: “Đình nhi, có chuyện này nhất định phải nói rõ với con. Năm đó khi ta phát hiện con bên bờ Lạc Giang, con đang bị trọng thương, tính mạng nguy ngập, vi phụ đã sinh ra làm người, tuyệt không thể thấy chết không cứu. Sau khi con tỉnh lại, hai cha con ta đều vô cùng hợp ý với con, thấy con bơ vơ không nơi nương tựa, ta lại không có con trai kế tục, bấy giờ mới nhận con làm con để kế thừa y bát.

Lúc ấy lòng ta sớm quyết ý, con đã trở thành con ta, bất luận xuất thân của con tòi tệ thế nào, đã làm bao nhiêu chuyện bất kham, vi phụ đều phải giúp con gánh vác. Nếu không có giác ngộ như vậy, con nói ta sẽ bỗng dưng thu lưu một người lai lịch bất minh sao? Con thủy chung cho rằng ta một khi biết thân thế của con thì sẽ ghét bỏ con, chẳng phải là xem nhẹ vi phụ.”

Đình Vũ tuyệt không ngờ nghĩa phụ sẽ nói như vậy, đủ loại buồn khổ mấy ngày qua nín nhịn trong lòng lập tức phá đê mà ra, mắt đỏ lên: “Con... Con...” Gã không dám nói thêm gì nữa, sợ sẽ nức nở thành tiếng.

Tạ Trường Giang thở dài nói: “Diệu Thủ Không Không Nhân trên giang hồ danh tiếng quả thật không tốt, nhưng đây toàn là chuyện trước kia. Vi phụ chỉ biết Tạ Đình Vũ trước mắt là người đứng đắn lại luôn tuân theo khuôn phép, chính là một thanh niên tuấn tài hiếm có, chỉ cần con bằng lòng, Liệt Phong cốc vĩnh viễn là nhà con, sẽ tuyệt không có ai lấy chuyện quá khứ đến làm khó con.”

Đình Vũ rốt cuộc không nhịn được quỳ xuống: “Đa tạ nghĩa phụ...” Đã là khóc không thành tiếng. Tạ Trường Giang nhìn gã trấn an, lại vỗ về vai gã.

Thanh Lam nói khẽ: “Đình ca, muội cũng vậy. Mặc kệ huynh trước kia là ai, đã làm chuyện gì, muội đều chỉ biết huynh là Đình ca. Lòng muội đối với huynh, tuyệt không có nửa điểm khác biệt.” Đình Vũ nghẹn ngào, chỉ không ngừng gật đầu, không nói nên lời.

Tạ Trường Giang để gã khóc một hồi cho đã mới đưa tay đỡ dậy, lại thở dài nói: “Con rốt cuộc tìm được thân nhân, thân thế chân tướng rõ ràng, theo lý vi phụ phải cao hứng cho con, nhưng hôm nay nhìn thấy ca ca con, thật sự là... Ôi!”

Đình Vũ thấp giọng nói: “Người kia tính tình không tốt, nói chuyện lại hơi thẳng thắn, cũng khó trách nghĩa phụ không thích. Nhưng kỳ thật y là người không tệ, chờ quen rồi sẽ không có chuyện gì.” Lời này nói ra ngay cả bản thân cũng phải chột dạ: người kia thật sự là người không tệ sao?

Tạ Trường Giang cười khỏ: “Ta vừa nghe Lam nhi nói sư phụ nhập môn của con là Kiếm Thần Vô Ưu Tử, trong lòng liền biết ngay không ổn. Con phải biết rằng, Kiếm Thần Vô Ưu Tử võ công cực cao, người trong giang hồ đều bội phục, nhưng người kia hành sự toàn dựa vào yêu ghét của bản thân, thiện ác bất phân. Nhớ năm đó ông ta giao hảo với Trần Hứa Tiết độ sứ Lý Sư Đạo, giới thiệu một đám kiếm khách chẳng ra gì đầu đến dưới trướng Lý Sư Đạo, Lý Sư Đạo bởi vậy càng thêm kiêu ngạo ngang ngược, trong mắt không có triều đình. Hiện giờ thế cục thiên hạ loạn như thế, Vô Ưu Tử cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Chuyện khác không đề cập, chỉ nhìn ông ta dung túng đồ đệ mình làm sát thủ là biết người này nhân phẩm thật sự không cao minh cho lắm.”

Đình Vũ cẩn thận hồi tưởng, lúc Thiên Dương nói đệ đệ mình là sát thủ, cũng là vẻ mặt không thêm quan tâm, lại thêm đủ loại cử chỉ tùy hứng càn quấy của y, rõ ràng Vô Ưu Tử giáo dưỡng đồ đệ quả thật tương đối thất bại.

“Vì tốt cho con, vi phụ thật sự không muốn con dính dáng nhiều đến những người này.”

Đình Vũ trầm mặc hồi lâu mới thấp giọng nói: “Xin nghĩa phụ yên tâm, Sậu Vũ Cuồng Dương đã làm rõ là không nhận con. Từ đây con với bọn họ không còn quan hệ gì.” Thanh âm của gã cực kỳ bình tĩnh, trong lòng cũng là một phiến tử tịch.

– Người tự do rồi.

– Chỉ cần trả Nhiếp Ân Nương lại cho người, ta với người sẽ không còn liên quan.

– Rốt cuộc đã quẳng được gánh nặng, từ đây không bao giờ phải lo lắng có người tranh đồ phở với người nữa. Người hài lòng chưa?

– Làm huynh đệ hai mươi mấy năm, lại chẳng bằng được một nữ nhân và tiểu quý, càng khỏi nói đến cuốn đồ phở kia.

– Nếu đây chính là tâm nguyện của người...

Bỗng nhiên bắt đầu hâm mộ bản thân thê bất lưỡng lập với Thiên Dương trước kia. Khi đó nhất định thoải mái hơn hiện tại nhỉ?

Ổ chung với y chưa đầy một tháng mà tại sao thời thời vướng bận như vậy, dù là một khắc cũng không bỏ xuống được?

Đình Vũ áp chế tâm tư trào lên trong đầu, nói: “Nói trở lại, nghĩa phụ, không phải con tự diệt uy phong của mình, nhưng công phu của người kia con đã thấy, Liệt Phong cốc không ai có thể là đối thủ của hắn. Chúng ta thật sự không cần vì Nhiếp Ân Nương mà xung đột với hắn, chi bằng cứ thả nữ nhân kia, đuổi bọn họ đi đi.”

Biểu tình của Tạ Trường Giang bỗng trở nên ngưng trọng vô cùng: “Chỉ sợ không đơn giản như vậy.”

“Ý của nghĩa phụ là...”

Tạ Trường Giang nói: “Nghe nói Phi Long Thần Kiếm Chương chính là tuyệt kỹ độc môn của Vô Ưu Tử, mà hai người các con là đệ tử duy nhất của ông ta. Theo lý sư đồ ba người đều phải quen thuộc kiếm pháp này mới đúng. Nhưng trong ba người, Vô Ưu Tử chết oan chết uổng, con thì ngã xuống núi trọng thương, lại chỉ có mình hắn học thành, con không cảm thấy rất kỳ quái sao?”

Đình Vũ ngẩn ra, ấp úng hồi lâu mới nói: “Đại khái là vận khí của con với sư phụ không tốt chăng.”

“Hắn có từng đề cập, sư phụ con chết như thế nào không?”

“Kiểu chết cũng giống Lôi đại hiệp.”

Tạ Trường Giang lạnh lùng nói: “Thế chính là chết bất minh. Vậy thì lúc con ngã xuống núi có ai ở đó?”

“Nhiếp Ân Nương và Phi Phi.”

“À, yêu nữ của Ân Hồ phái và tiểu hài kia đúng không? Con nói nó làm gì? Móc túi?”

Đình Vũ thấp giọng nói: “Phi tặc.”

Tạ Trường Giang “Ừm” một tiếng: “Hơn nữa đều là hảo hữu tri kỷ của Sậu Vũ Cuồng Dương.”

Đình Vũ toát mồ hôi lạnh đầy trán: “Ý của nghĩa phụ là...”

“Chỉ sợ trong đó có nội tình.”

Đình Vũ cười nói cứng đờ: “Không thể nào. Lúc con rơi xuống núi, hắn thân trúng kịch độc, căn bản không có khả năng giữ trò gì.”

“Đây lại phải nói đến một vụ việc kỳ lạ khác: vi phụ lần đầu tiên nghe có người uống khiên cơ được lại không đương trường mất mạng. Chỉ sợ hắn cũng cấu kết với Lưu Ngộ.”

“Lưu Ngộ...”

“Đây chỉ là đoán thôi: Lưu Ngộ thân là Tiết độ sứ, phải cực kỳ kiêng kỵ khách như Không Không Nhân, vừa vặn gặp Sậu Vũ Cuồng Dương đang tranh đồ phổ với Không Không Nhân, hai người lén lút ước định, trước mặt Không Không Nhân, Lưu Ngộ vờ bức Sậu Vũ Cuồng Dương uống độc dược, Sậu Vũ Cuồng Dương làm bộ trúng độc để Không Không Nhân thả lỏng cảnh giác, sau đó hắn lại dùng kế dụ Không Không Nhân đưa mình lên núi Thiếu Thất, nhân lúc con không chú ý, liên hợp với Nhiếp Ân Nương và tiểu quỷ hãm hại con.”

Đình Vũ nghe mà toàn thân rét run, muốn lắc đầu phủ nhận, lại không tìm được kiến giải hùng hồn để phủ định giả thuyết này. Với một người quá khứ trống rỗng mà nói, Tạ Trường Giang đã thu lưu chiếu cố gã giống như cái phao duy nhất mà người gần chết đuối túm được, lời của ông ta, với Đình Vũ mà nói, vĩnh viễn là thánh chỉ không được phép hoài nghi. Cho dù trong lòng ngàn vạn không muốn tin tưởng, câu câu chữ chữ vẫn như từng cây đinh đóng vào đầu.

Chợt nhớ tới những lời Phi Phi từng nói, bộ dáng hai huynh đệ vì tranh đồ phổ mà trở mặt thành thù là hung hiểm thế nào, xấu xí thế nào.

Thật sự, cực kỳ có khả năng.

– Người kia, thông đồng với kẻ khác muốn giết ta.

– Hấn đẩy ta xuống vách núi...

Tạ Trường Giang thấy gã cơ hồ hóa thành tượng đá liền vỗ về: “Ta nói rồi, đây chỉ là suy đoán, con nghe xong bình tĩnh suy nghĩ một chút là được, không nên sa xuống.”

Thanh Lam nói: “Đúng vậy, Đình ca. Chúng ta phải tỉnh táo lại, tra xét cho rõ ràng. Nếu hấn thật sự rắp tâm hại huynh với sư phụ huynh, thế chúng ta phải đòi lại công đạo. Cái khác không nói nhưng cuốn đồ phổ kia huynh đúng ra cũng phải có phần.”

Đình Vũ mù mờ gật đầu, nhưng gã đã không còn nghe thấy những lời sau đó của hai người.

Tạ Trường Giang nói: “Trên tay chúng ta có Nhiếp Ân Nương, chắc hấn không dám vọng động đâu. Con yên tâm, mọi việc đều không trốn nổi một chữ lý, ngày mai chúng ta sẽ hỏi hấn cho rõ ràng!”

12. Chương 11

Thiên Dương vừa tỉnh lại liền cảm thấy rất không thoải mái, thứ nhất là vì say rượu đau đầu, thứ hai là y cảm giác được trong cốc đang tràn ngập một hơi thở âm trầm u ám.

Đang nghĩ chuyện phải sớm thoát thân thì hạ nhân đến thông báo, nói cốc chủ mời họ đi ăn điểm tâm. Thiên Dương thật sự không muốn nhìn thấy Tạ Trường Giang nữa, rồi lại không tiện cự tuyệt, liền dẫn Phi Phi qua.

Lúc vào nhà ăn lại chỉ thấy mình Tạ Trường Giang đang chờ bên trong, không thấy bóng dáng Đình Vũ với những đệ tử khác đâu. Tạ Trường Giang bảo hai người ngồi xuống rồi mệnh cho hạ nhân đưa thức ăn lên.

Thiên Dương hỏi: “Sao không thấy những người khác đến?”

Tạ Trường Giang nói: “Bọn vãn bối đều đi ăn ở một gian khác. Lão phu có chút chuyện quan trọng muốn thương lượng riêng với hiền đệ.”

“Xin cốc chủ chỉ giáo.”

“Chỉ giáo không dám. Kỳ thật lão phu hôm qua suy nghĩ cả đêm, cảm thấy hiền đệ nói có lý, Nhiếp chương môn tuy là xông vào bản cốc nhưng cũng chưa tạo thành tổn thương gì, Liệt Phong cốc đâu cần phải nghiêm khắc với nàng ta như vậy. Huống hồ tôn sư Vô Ưu Tử chính là bậc tiền bối mà lão phu kính phục đã lâu, nhưng lão phu kém phúc, không có duyên bái kiến Kiếm Thần kim điện, hôm nay truyền nhân của Kiếm Thần đã đích thân tới nói giúp, lão phu sao có thể không nể mặt hiền đệ?”

Thiên Dương dù sao cũng còn trẻ, nghe ông ta tâng bốc sư phụ và mình lên tận mây xanh, lòng hơi lảng lảng, cười nói: “Thật sự đa tạ cốc chủ đã coi trọng.”

Tạ Trường Giang nói: “Có điều lão phu hôm qua cũng từng nói, bản cốc với Ân Hồ phái tích oán đã lâu, không phải một giờ ba khắc là có thể hóa giải, để tuyệt hậu hoạn lâu dài, lão phu có một chuyện muốn nhờ hiền đệ giúp.”

Thiên Dương nói: “Xin cốc chủ cứ nói, trừ những chuyện như phản bội bằng hữu, làm trái lương tâm, Sậu Vũ Cuồng Dương đều sẽ làm hết sức.”

Tạ Trường Giang cười nói: “Lão phu sao có thể yêu cầu hiền đệ phản bội bằng hữu làm trái lương tâm chứ? Chuyện này nếu hiền đệ chịu đáp ứng thì chính là đại đại hi sự.”

“Hi sự?”

“Hiền đệ cũng biết tiểu nữ với Đình nhi không lâu nữa sẽ thành thân, vốn rượu mừng này đương nhiên không thể thiếu hiền đệ một phần, nhưng Đình nhi giống lệnh đệ, hiền đệ lại thập phần chiếu cố nó, lão phu thấy các người có duyên như thế nên có ý tưởng này. Không bằng hiền đệ với Đình nhi kết bái huynh đệ, sau đó hiền đệ cưới Nhiếp cô nương làm vợ, huynh đệ thành hôn cùng một ngày; mà từ đây Nhiếp cô nương với Liệt Phong cốc chẳng khác nào người một nhà, tự nhiên sẽ không đối địch với Liệt Phong cốc nữa, tranh đấu nhiều năm giữa Liệt Phong Ân Hồ hai phái từ đó tiêu trừ vô tung, đây chẳng phải là hi sự song hi lâm môn sao?”

Phi Phi nhảy dựng lên kêu to: “Vô vị!”

Thiên Dương vội vàng ngăn sự vô lễ của gã, nhưng bản thân cũng không làm sao nhịn được bật cười: “Cốc chủ, việc này... có phần rất thái quá.”

Tạ Trường Giang hơi không vui: “Hiện đệ nghĩ lão phu đang đùa giỡn với người à? Hay người ghét bỏ Đình nhi nhà ta không xứng làm đệ đệ người?”

“Hắn vốn chính là... Không phải, cốc chủ, ta làm sao lại ghét bỏ thiếu cốc chủ? Nhưng ông cũng phải nhìn xem Nhiếp chương môn liệu có ghét bỏ ta không chứ.”

“Hiện đệ tuổi trẻ đầy hứa hẹn, võ công nhân phẩm đều tốt nhất, Nhiếp chương môn sao có thể ghét bỏ người?”

Thiên Dương lắc đầu: “Cải xanh cải củ, mỗi người mỗi sở thích. Ta và Nhiếp chương môn là sinh tử chi giao, trước nay luôn cởi mở với nhau, nhưng lời này của cốc chủ nếu truyền ra ngoài, người trong giang hồ sẽ cho rằng Sậu Vũ Cuồng Dương tiếp cận Nhiếp chương môn là có ý đồ khác, về sau ta sẽ không còn mặt mũi nào mà gặp Nhiếp chương môn nữa.”

Tạ Trường Giang không vui: “Không ngờ đối sách lão phu vất óc suy nghĩ suốt một đêm lại bị hiện đệ bác bỏ chỉ trong hai câu.”

Thiên Dương cười nói: “Đành phải thế thôi, cốc chủ nhất thiết đừng trách. Như vậy đi, nếu cốc chủ tin được ta, thế ta xin lấy tính mạng ra đảm bảo, sau này chỉ cần Liệt Phong cốc không đi tìm Ẩn Hồ phái gây phiền toái, ta cũng tuyệt không để Ẩn Hồ phái gây bất lợi cho Liệt Phong cốc. Tuy Nhiếp đại tỷ gặp nạn ta không thể không cứu, nhưng nếu đại tỷ không nể mặt ta, Sậu Vũ Cuồng Dương cũng sẽ trở mặt. Cốc chủ nghĩ sao?”

Tạ Trường Giang cười nói: “Có câu này của hiện đệ, thế thì còn vấn đề gì nữa? Nào nào nào, chúng ta làm một chén trước, chờ dùng bữa xong, lão phu sẽ cùng hiện đệ đến địa lao thả Nhiếp cô nương ra, tiện thể nhận lỗi với nàng ta.”

Thiên Dương uống một hơi cạn sạch: “Nhận lỗi ngược lại không cần, dù sao cũng là nàng sai trước. Chẳng qua mong rằng hai bên về sau có thể nhường nhịn lẫn nhau, hóa thù thành bạn.”

“Việc này thì đương nhiên.”

Hai người lại uống thêm mấy chén, kế hoạch kỳ lạ của Tạ Trường Giang khiến Thiên Dương không biết nên khóc hay cười, tâm tình ban đầu buồn bực cũng giãn ra không ít.

Tạ Trường Giang nói: “Việc thành thân tự nhiên là không cần nữa, vậy kết bái với Đình nhi, ý hiện đệ thế nào?”

Thiên Dương cười khổ: “Việc này... không thỏa đáng.” Lòng nghĩ: “Kết bái với đệ đệ ruột, thật làm người ta cười rụng cả răng.”

“Vì sao?”

Thiên Dương thập phần xấu hổ: “Cốc chủ, ta cho rằng người với người tương giao, quý ở tri tâm; thông gia kết bái gì đó đều chỉ là bề ngoài. Có lúc ngay cả cốt nhục chí thân cũng khó tránh khỏi trở mặt thành thù, giết hại lẫn nhau, huống chi là huynh đệ kết nghĩa? Hôm nay nếu thiếu cốc chủ coi trọng ta, nhận bằng hữu này, về sau mọi người bất kể chuyện tốt chuyện xấu đều có thể hỗ trợ một phen, thế là đủ rồi, thật sự không cần nói nhiều những quy củ này.”

Tạ Trường Giang thở dài: “Hiện đệ đã nói như vậy, lão phu cũng không tiện miễn cưỡng thêm nữa. Chẳng qua lão phu thuở nhỏ là độc tử trong nhà, ngay cả nữ nhi cũng chỉ sinh được một, không nhịn được có chút hâm mộ dáng vẻ huynh hữu đệ cung, hòa thuận vui vẻ trong nhà người ta.”

“Huynh hữu đệ cung cũng phải xem vận khí, có người vui vẻ hòa thuận thì có người liên lụy lẫn nhau, thật sự chẳng cần hâm mộ.”

Tạ Trường Giang nói: “Thấy hiện đệ lời nói thấm thía, chắc hẳn rất hiểu nỗi khổ này?”

Thiên Dương cười khỏ, lắc đầu nói: “Thật ra cũng không phải như vậy. Dù sao đều đã qua rồi.”

Tạ Trường Giang gật đầu: “Nói cũng phải. Lấy hiền đệ với Không Không Nhân mà nói, tuy là huynh đệ ruột, nhưng hiền đệ tư chất hơn người, tôn sư lại đặc biệt thiên vị người, chắc hẳn trong lòng Không Không Nhân cũng sẽ có chút không vui.”

Thiên Dương hơi kinh ngạc: “Hai người bọn ta thiên phú xấp xỉ, sư phụ ta càng chưa từng bắt công, cóc chủ vì sao lại nói thế?”

“Phi Long Thần Kiếm Chương là tuyệt kỹ do Kiếm Thần khổ tâm nghiên cứu mà thành, nhưng trong hai đồ đệ ông ta lại chỉ truyền cho người mà không truyền cho Không Không Nhân, đây chẳng phải thiên vị hiền đệ sao?”

Thiên Dương lắc đầu: “Không phải sư phụ bắt công truyền cho ta, là ta tự học được!”

“Sư phụ người không truyền cho người, người lại tự mình biết?”

Thiên Dương chấn động trong lòng: “Nói như vậy chẳng phải biến thành ta học trộm công phu của sư phụ?”

Vội vàng cải chính: “Sư phụ còn chưa kịp truyền cho hai chúng ta thì đã qua đời, ta vận khí tốt hơn đệ đệ, lĩnh ngộ hàm nghĩa của đồ phổ trước.”

“Vậy là do cao nhân khác truyền thụ cho người?”

“Công phu của sư phụ ta, người khác sao có thể dạy? Là ta xem đồ phổ mà học.”

Tạ Trường Giang trầm ngâm một lúc lâu mới nói: “Thì ra là vậy. Có điều nghe nói đồ phổ kia toàn là những quái tự không rõ nguyên do, nếu không có cao nhân giải thích thêm, người bình thường căn bản không hiểu được, tôn sư cũng bởi vậy nghiên cứu suốt mười năm, mà hiền đệ vừa xem đã lĩnh ngộ, đủ thấy hiền đệ quả nhiên tư chất phi phàm, ngay cả ân sư thụ nghiệp cũng có chỗ không bằng.”

Thiên Dương bắt đầu nhận thấy ác ý trong giọng điệu của lão, đôi mày nhíu chặt, nhưng lại không tiện nổi giận, chỉ thản nhiên nói: “Duyên cớ trong đây không đáng nói với người ngoài.” Lại nghĩ bụng: “Nếu ta nói đồ hình tự chạy ra vách núi luyện cho ta xem, ông không nghĩ ta bị điên mới là lạ!”

Tạ Trường Giang gật đầu: “Mỗi người đều có cơ duyên của mình, đây cũng là chuyện không có biện pháp. Nhưng hiền đệ không khỏi có phần thất sách, nếu lúc ở thành Trần Châu người sử bộ kiếm pháp này, cứu Bùi Nghiên một đảng là chuyện dễ dàng như trở bàn tay, thế nhưng hiền đệ lại tiếc chiêu không dùng, chẳng những bọn Bùi Nghiên uống mạng, còn liên lụy hiền đệ thân trúng kịch độc, chẳng phải quá không đáng sao?”

“Ta khi đó còn chưa học thành!”

Tạ Trường Giang kinh ngạc nói: “Phải không? Thế thì lạ thật, hiền đệ vốn tê liệt toàn thân, còn phải để Không Không Nhân công lên núi, ba ngày sau lại đại hiển thần uy trên Nguyệt Linh phong, giết sạch mấy trăm quan binh, uy chấn giang hồ, chẳng lẽ uống khiến cơ được chính là bí quyết để hiền đệ tập được kiếm pháp?”

Thiên Dương lạnh lùng nói: “Sao cóc chủ nói chuyện có phần giống như đang thẩm vấn phạm nhân?”

Tạ Trường Giang cười nói: “Lão phu lắm lời quá, hiền đệ chớ trách. Ta chỉ là có chút cảm thán, lúc trước Diệu Thủ Không Không Nhân cơ vận quá kém, không thể tập được Phi Long Thần Kiếm Chương, uống mạng trên núi Thiếu Thất, hẳn vừa ngã xuống núi, người vốn hấp hối dựa vào hãn bảo hộ lại lập tức sinh long hoạt hổ, hơn nữa công lực đột nhiên tăng mạnh. Người nói Không Không Nhân này chẳng phải quá không đáng giá sao?”

Thiên Dương đập bàn cái rầm, một chân bàn lập tức bị gãy, đứng dậy chỉ Tạ Trường Giang quát lớn: “Không cần vòng vo mắng người nữa! Ông rốt cuộc muốn nói gì?”

Tạ Trường Giang cũng đứng lên, lạnh lùng nói: “Được! Thế ta trực tiếp hỏi người, con ta ngã trọng thương trên Nguyệt Linh phong, rốt cuộc có phải do người hại?”

Thiên Dương giận dữ nói: “Đồ ngu kia tự mình đi đường không có mắt ngã xuống vách núi, liên quan ta cái rắm gì? Ta sớm (ở trong lòng) kêu hãn đừng đi rồi!”

Tạ Trường Giang hừ một tiếng: “Người đã sớm tập được Phi Long Thần Kiếm Chưởng, cố ý thông đồng với Lưu Ngộ, diễn khổ nhục kế uống độc được, lừa Đình Nhi đưa người lên núi Thiếu Thất, sau đó thừa cơ đẩy nó xuống núi đúng không?”

“Ta phục ông rồi, quả giỏi liên tưởng! Ta lại chẳng phải là rảnh rỗi không có chuyện gì làm, đặc biệt diễn tiết mục nhảm chán kiểu này để giết hẩn làm chi?”

Tạ Trường Giang cười lạnh: “Việc này nên hỏi chính người chứ? Người vừa nói thế nào? ‘Không đáng nói với người ngoài’, hừ hừ, sư phụ người chết không minh bạch, đệ đệ người lại hồ đồ rơi xuống núi, Phi Long Thần Kiếm Chưởng thuận lý thành chương rơi vào tay người, quả nhiên là không đáng nói với người ngoài!”

Thiên Dương nghe lão lại dám nói mình sát hại sư phụ, tức đến mức suýt nữa nổ tung đầu, chỉ mũi lão quát to: “Ông bớt ngậm máu phun người đi!”

“Được, vậy người nói xem, lúc sư phụ người ngộ hại thì người ở đâu? Đệ đệ người lại ở đâu?”

“Ta!...” Thiên Dương có nằm mơ cũng không ngờ được lão sẽ hỏi như vậy, ót giống như trúng phải một gậy, nhất thời cứng họng, không thốt nên lời.

Đáp án: Lúc ấy hai người bọn họ đang ở trong rừng, làm chuyện đại nghịch bất đạo.

Làm sao nói ra miệng được!

“Thế nào? Không nói được nữa? Chột dạ rồi chứ gì?”

Thiên Dương sắc mặt trắng bệch, gân kờ tái xanh, hai mắt cũng đỏ ngầu, cơ hồ phải phun lửa: “Đừng ở đó ăn nói lung tung! Ông thử lấy chứng cứ ra xem!”

Tạ Trường Giang nói: “Muốn chứng cứ, ta đương nhiên có.”

Lấy từ trong lòng ra một cái hộp nhỏ, cầm trên tay nói: “Người có dám lại đây mở ra?”

Thiên Dương tức phát ngất: “Có gì không dám?” Liền nhảy tới mở nắp hộp.

Trong hộp có một con ong mật xanh biếc, đôi cánh màu vàng cùng cây kim nhỏ xíu đang lập lòe phát sáng, chói mắt vô cùng.

Trong đầu Thiên Dương lóe qua: “Đoạt Mệnh Thúy Phong!” Lúc này con ong mật vốn phải là giả kia lại vo ve bay lên, lao thẳng tới mặt y. Thiên Dương nhất thời không kịp suy nghĩ, vội vàng nghiêng người né tránh. Vừa né qua, trên người liền xuất hiện sơ hở, Tạ Trường Giang lập tức bổ tới một chưởng.

Thiên Dương giận dữ tràn lòng: “Dám đánh lén ta? Muốn chết!” Đang định thưởng cho lão một kiếm khí vô hình, ai ngờ Tạ Trường Giang chỉ làm thế công kích, thủ chưởng còn chưa đến nửa đường đã quay ngược lại, chụp thẳng vào ngực mình, đương trường lùi về ba bước, miệng phun ra máu tươi.

Thiên Dương không ngờ được lão lại có hành động thế này, ngây ra một chút, chỉ thấy Tạ Trường Giang dựa tường, một tay ôm ngực, một tay chỉ Thiên Dương nói: “Người tại sao... muốn giết ta?”

Còn chưa nói xong, chỉ nghe tiếng “Binh binh”, vách tường đột nhiên bị đẩy ra, Đình Vũ và Thanh Lam từ trong vách tường nhảy ra, chạy đến bên cạnh Tạ Trường Giang, kêu to: “Nghĩa phụ! Người thế nào rồi?” “Cha!”

Thì ra trong gian nhà ăn này có mật thất, Đình Vũ nghe Tạ Trường Giang muốn đàm phán với Thiên Dương, vốn định tham gia, nhưng Tạ Trường Giang cho rằng gã ở đây sẽ rất khó xử, muốn gã với Thanh Lam tránh trong mật thất nghe lén, vô luận thế nào cũng không được ra. Vốn Đình Vũ nghe hai người càng nói càng căng thẳng, đương trường đã định ra ngăn cản, vương mệnh lệnh của nghĩa phụ nên vẫn nhịn, nhưng vừa nghe nghĩa phụ bị tập kích, sao còn nhẫn nại được nữa, lập tức phá cửa ngấm lao ra.

Đình Vũ thấy vật trước cửa Tạ Trường Giang bị máu nhuộm đỏ, không nhịn được gân xanh nổi lên đầy trán, quay đầu chỉ Thiên Dương gầm lên: “Người thật độc ác! Người muốn giết ta thì trực tiếp động thủ là được, vì sao phải hạ độc thủ với nghĩa phụ ta!”

Thanh Lam hướng ra bên ngoài lên giọng hô: “Người tới! Người đâu mau tới!” Chúng đệ tử ngoài cửa nghe nàng kêu gấp quá nhao nhao nhảy vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đều đại biến sắc mặt.

Thanh Lam đỡ Tạ Trường Giang, kêu lên: “Ác tặc này muốn giết cha ta! Mọi người đừng thả hần!”

Phi Phi vội hô lên: “Không phải! Là ông ta tự đánh!”

Thiên Dương biết đã trúng ám toán, ngược lại trở nên bình tĩnh: “Quên đi, Phi Phi, nói với họ không thông được đâu.”

Đình Vũ trừng Thiên Dương: “Ta quyết đấu riêng với ngươi, lần này nhất định phải kết thúc!”

Thiên Dương thấy trong mắt gã toàn là oán hận mình, hiển nhiên có nói gì với gã cũng vô dụng. Nhất thời mất hết hy vọng, bỗng bất chấp, lạnh lùng nói: “Có gì đáng kết thúc? Ngươi mới không phải là đệ đệ ta! Diệu Thủ Không Không Nhân Mộ Thiên Tường tuyệt không phải loại khiếp nhược không chính kiến tin lung tung như ngươi!”

Liễu Chấn Anh la lên: “Mọi người lên! Giết hai tên cẩu tặc này!”

Đình Vũ vội hô: “Không được! Mọi người không phải đối thủ của hần đâu!” Mọi người đều chịu nghe, vung đao kiếm đánh xuống người Thiên Dương và Phi Phi.

Thiên Dương cười lạnh một tiếng, tay phải đánh ra, bảy tám đạo bạch quang bắn ra từ lòng bàn tay, bay vút khắp bốn phía. Một đạo trong đó bắn thẳng về phía Đình Vũ, Đình Vũ chỉ thấy bạch quang chói mắt phía trước, hoàn toàn không thể né tránh, chợt lạnh lùng: “Ngươi thật sự muốn giết ta!”

Lúc này trong đại sảnh đồng thời truyền ra mấy tiếng kêu thảm, một tiếng trong đó phát ra từ sau lưng Đình Vũ, quay đầu nhìn lại thấy một sư huynh ngược trúng kiếm ngã xuống. Thì ra đạo bạch quang kia đến trước mặt Đình Vũ lại vòng qua gã, bắn trúng người phía sau.

Người của Liệt Phong cốc phạm là kẻ động thủ công kích, tất cả đều bị trúng kiếm quang, đương trường mất mạng, có kẻ thậm chí còn đứng sau lưng Thiên Dương. Mà Thiên Dương vẫn đứng thẳng tại chỗ, bất động như núi.

Thấy chiêu này, mọi người đều kinh hãi không hiểu, không ai còn dám vọng động nữa. Bỗng nghe có tiếng kêu to, mấy người đứng gần cạnh cửa quay người chạy đi. Thiên Dương căn bản mặc kệ bọn họ, tầm mắt bắn quét mọi người trong phòng, so với bạch quang vừa rồi còn lợi hại hơn. Mọi người đứng ngây ra như gỗ, mồ hôi lạnh dọc theo gò má chảy xuống ròng ròng.

“Đây là Phi Long Thần Kiếm Chưởng thiên hạ văn danh, các vị đều đã nhìn thấy, cảm thấy thế nào? Còn có thể chứ?”

Không ai dám trả lời, trong lòng chỉ có một ý nghĩ: “Người này... thật sự là người sao?”

Thiên Dương đưa tay chỉ một kẻ: “Ngươi! Tới địa lao thả Nhiếp Ân Nương ra cho ta! Nếu muốn chết thì cứ việc thừa cơ chạy trốn đi!” Người nọ vội vàng chạy ra khỏi sảnh.

Chẳng bao lâu sau Nhiếp Ân Nương đã tới, Thiên Dương dẫn hai người, không nói tiếng nào ra khỏi Liệt Phong cốc.

Nhiếp Ân Nương không nhịn được phải mở miệng hỏi: “Rốt cuộc là thế nào đây?”

“Đoạt Mệnh Thúy Phong đang ở trên tay Tạ Trường Giang.”

“Cái gì?” Nhiếp Ân Nương cả kinh, lập tức lĩnh ngộ: “Đương nhiên là Lưu Ngộ cho lão. Không ngờ cầu quan này cũng thật hào phóng!”

“Thứ Lưu Ngộ cho lão không chỉ nhiều đây đâu. Tạ Trường Giang với một số tin đồn về huynh đệ ta, chẳng những nói như đúng rồi, quả thật hết như tận mắt nhìn thấy vậy, việc này thì thôi, buồn cười là ngay cả đồ phở dẳng về ra sao lão cũng biết!”

“Lưu Ngộ này rốt cuộc muốn làm gì?”

“Đương nhiên là vì nhắm mũi tên đến ta. Cũng phải trách ta quá khinh suất, thật sự suýt nữa bị kia con ong kia chích trúng.” Lắc đầu nói: “Đại tỷ, ta còn cho rằng lần này chuyên môn đến xuất đầu vì tỷ, không

ngờ những người này ngay từ đầu đã hướng đến ta. Họ Tạ đầu tiên giả vờ muốn thả tỷ để ta nói lỏng cảnh giác, sau đó lại lôi một đồng chuyện ra nói, hừ hừ, quả là một con cáo già.”

Phi Phi cả giận nói: “Đáng ghét quá! Dương ca, tại sao vừa rồi huynh không giết sạch bọn chúng?”

“Trong đó có kẻ đáng giết sao? Huống hồ trước mắt còn một con chó đội mũ quan khác cần phải giết nữa.”

Nhưng Nhiếp Ân Nương biết lý do thật sự: “Đệ là vì Không Không Nhân?”

“... Hiện tại thân nhân của Trường đệ là bọn họ, không phải ta.”

Nhiếp Ân Nương thấy biểu tình của y trống rỗng, biết lòng y khó chịu, muốn nói mấy câu an ủi lại không biết mở miệng thế nào; Phi Phi thì dứt khoát hơn, rúc vào lòng vòng tay qua ôm lấy y, cười nói: “Nói có lý lắm! Loại đệ đệ đó không cần cũng được, từ đây đệ chính là thân nhân của huynh.”

Thiên Dương cúi đầu nhìn gã cười cười, nhưng vẻ tươi cười lại có chút vô lực. Mấy ngày sau, Tạ Trường Giang nhận được một lễ vật.

Lễ vật là do một quan sai sắc mặt trắng bệch, thần trí không rõ đưa tới. Quan sai kia cười ngượng liên tục mấy ngày mấy đêm từ Trần Châu tới đây, vừa thấy mặt Tạ Trường Giang, lập tức ngã nhào xuống đất, ngay cả đứng cũng không đứng nổi.

Hắn đưa tới một hộp gỗ sơn đỏ kèm theo một tờ giấy bên trên có mấy dòng chữ như gà bới của Thiên Dương: “Nhận được khoản đãi, lễ mọn kính thù, mong chớ khiếm từ.” Mở hộp ra, bên trong an an ổn ổn đặt đầu lâu của Trần Hứa Tiết độ sứ Lưu Ngộ.

Tạ Trường Giang từ trong tự thuật không đầu không đuôi của quan sai kia, miễn cưỡng chấp vá ra toàn bộ tình huống: một thanh niên y phục rách nát dẫn theo một thiếu niên im hơi lặng tiếng xuất hiện tại nơi Lưu Ngộ bí mật ẩn thân (sâu chùng hai trăm trượng dưới lòng đất thành Trần Châu), Lưu đại nhân vừa nhìn thấy hai người đó, lập tức tông cửa xông ra như phát điên, thanh niên kia lại không hề đuổi theo, chỉ đứng yên tại chỗ, lòng bàn tay bắn ra một đạo bạch quang, truy thẳng sau lưng Lưu Ngộ.

Lưu Ngộ triển khai khinh công chạy tứ xứ trong mật đạo quanh co phức tạp, nhưng bạch quang kia lại như vật sống, dọc đường cũng ngoặt theo; chờ Lưu Ngộ chạy tới lối ra của mật đạo ngầm, bạch quang đã đánh sụp lối ra trước một bước. Sau đó bạch quang lui về bàn tay thanh niên, thanh niên hít sâu một hơi, lại đánh ra một chưởng, bạch quang xuyên thẳng một mạch qua hơn mười lớp tường địa đạo, trúng ngay tim Lưu Ngộ. Thiếu niên đi theo cất đầu Lưu Ngộ, chọn một quan sai xúi quẩy hạn định thời gian đưa tới Liệt Phong cốc. Vị quan gia này tuy bị nhiệm vụ khủng bố lần này dọa chết khiếp nhưng vẫn thông minh mà quyết định hoàn thành nó.

Tạ Trường Giang nhìn ánh mắt kinh hoàng trên đầu lâu kia, bên tai nghe tiếng kinh hô của chúng đệ tử, liền hạ một quyết tâm.

Trong một sơn động không thấy mặt trời, đã phát sinh đoạn đối thoại dưới đây.

“Nghĩa phụ, mũi tên này đẹp quá, chờ con về sau có tiền cũng phải mua một mũi.”

“Hài tử ngọc, đây là thần khí thượng cổ, bảo vật trấn cốc của Liệt Phong cốc, làm sao có chỗ bán được?”

“Bảo vật trấn cốc ngay cả Lam muội với đại sư ca cũng chưa nghe qua, con lại có duyên bán kiến, thật là vinh hạnh.”

Người lớn tuổi thở dài: “Thần tiễn này thần diệu, nhân gian ít có, nhưng uy lực quá mạnh, chính là vật chẳng lành, trừ phi tất yếu, vi phụ không muốn để nhiều người biết.”

“Thế thì Lôi Minh Viễn đại hiệp chắc hẳn cũng biết nhỉ?”

“... Tại sao con lại nói như vậy?”

“Kích cỡ của mũi tên này cũng xấp xỉ vết thương trên ngực Lôi đại hiệp, hơn nữa trên thân lắm lắm... dường như là vết máu này.”

“... Đình nhi, có chuyện gì cứ nói thẳng đi.”

“Con chẳng có lời gì muốn nói cả. Huynh đệ ruột thịt cũng trở mặt thành thù, hảo bằng hữu trở mặt cũng chẳng có gì ghê gớm nhỉ? Huống hồ tội nghiệt trong quá khứ của con nghĩa phụ cũng có thể cho qua, con đương nhiên càng không đi để ý chuyện nghĩa phụ đã làm. Nguyên nhân cái chết của Lôi đại hiệp chân chính như thế nào, lại có gì quan trọng đâu?”

“...”

Người trẻ tuổi lộ ra vẻ tươi cười diễm lệ. Gã không giống nửa tháng trước lắm, hơi gầy, cũng hơi nhợt nhạt, nhưng hơn hết là ánh mắt gã, nhất cử nhất động thậm chí toàn thân trên dưới đều phủ một tầng ánh sáng yêu mỵ.

“Nghĩa phụ, con nói sai rồi sao? Hình như người không được cao hứng lắm.”

“Không phải, vi phụ là đang lo lắng cho con. Thần lực của Truy Nhật Tiễn là tuyệt đối linh nghiệm, một khi có sơ suất, tuyệt không có mảy may sinh cơ, con cần phải nghĩ kỹ rồi hẵng làm.”

“Càng linh nghiệm càng tốt, như vậy mới có thể chứng minh tâm ý của con.”

“Kỳ thật không cần phải làm đến bước này, nhiệm vụ lần này quá khó xử cho con, vi phụ nên phái Chấn Anh đi thì hơn.”

“Nghĩa phụ, con đã nói rồi, cho dù là lúc ngủ say, bên thân người kia vẫn là tường đồng vách sắt, Liễu Chấn Anh chỉ cần hơi tới gần một chút, cái đầu quả dưa chắc chắn rơi xuống đất. Chờ tiểu tử kia ngủ dậy, còn cho là có ai đá cầu trong phòng hấn đấy.”

“Không cần nói thành như vậy...”

“Người duy nhất có thể âm thầm tới gần hấn chính là con. Đừng hỏi con vì sao bởi chính con cũng không biết.”

“Con thật sự không hối hận?”

“Con nghĩ thời gian quý giá, chúng ta làm chính sự trọng yếu trước đi.”

“...”

“Được rồi! Nghĩa phụ, bây giờ người có thể an tâm để con đi chứ?”

“Con làm việc vi phụ trước nay đều an tâm.”

“Đa tạ nghĩa phụ. Chẳng qua Liễu Chấn Anh thủy chung một mực khẳng khái là con sẽ phản chiến ngã về phía Sâu Vũ Cuồng Dương, phải nghe nhiều những lời ngu xuẩn như vậy, trong lòng nghĩa phụ nhất định cũng không thông khoái nhỉ? Con hôm nay đến đây, chính là vì chứng tỏ cõi lòng, để nghĩa phụ và các sư huynh đệ trong cốc khỏi khổ vì nghi ngờ.”

“Khó được con hiểu chuyện như vậy, vi phụ thật sự được an ủi. Chỉ là con tốt nhất nên tôn trọng Chấn Anh một chút, nó dù sao cũng là sư huynh.”

“Nói một câu thật lòng, con không hề cho rằng hấn sẽ gây bất lợi với Liệt Phong cốc, đầu Lưu Ngô chỉ dùng để dọa chúng ta thôi.”

“... Sao lại nói thế?”

“Nếu hấn có ý này, ngày hôm ấy đã giết sạch chúng ta rồi; cái khác không nói, nhưng hấn sẽ tuyệt không một chữ đánh không chết nghĩa phụ.”

“Con có ý gì đây? Là nói vi phụ lừa con sao?”

“Nghĩa phụ bớt giận. Suy luận của nghĩa phụ hợp tình hợp lý, con chưa từng hoài nghi nửa phần. Chỉ là, nghĩa phụ không thích con lui tới với hấn, trực tiếp mở miệng là được, hà tất xuất chương tự đả thương mình, giá họa cho hấn? Vì một mình con, đầu tiên là tổn thương quý thể của nghĩa phụ, lại hại mấy vị sư huynh uống mạng, con thật sự xấu hổ vô cùng.”

“Vi phụ sợ con thiên tính nhân hậu, không thể cắt bỏ thủ túc thân tình rồi lại bị kẻ gian làm hại nên mới phải ra hạ sách đó, vạ vạ không ngờ tới công phu của người này lợi hại như thế. Con đã nghi ngờ vi phụ, cần gì phải dốc sức vì Liệt Phong cốc? Cứ việc trở về cùng huynh trưởng nói lại tình xưa là được.”

“Không thể nào. Con ở chung với hắn không đến ba ngày, đã biết hắn hận con thấu xương, có khi hỏi han ân cần, có khi lại ước gì đem con đại tá bát khối*; rớt cuộc nguyên nhân vì đâu, con nửa điểm cũng không hiểu được, rồi hắn lại thà chết cũng không chịu nói rõ với con; vừa thấy con không nhớ ra nỗi, chẳng biết vì sao liền bắt đầu tức giận. Thật là oan uổng, không nhớ được chính là không nhớ được, con có biện pháp gì? Nếu không cao hứng, hắn cũng tự mình lên núi ngã thử không phải là được? Với tình hình này, cho dù khôi phục ký ức, chưa kịp nói lại tình xưa thì hận cũ đã tăng gấp bội.”

Trong nửa đầu bị ngã hồng kia, rớt cuộc khóa loại ký ức hắc ám gì, rất muốn đào ra, rồi lại sợ biết.

“Con sợ hắn tới giết con sao?”

“Con từng nói rồi, hắn tuyệt không có ý này. Nói khó nghe một chút thì hắn không có chăm chỉ như vậy.”

“Con đã không cho là Sậu Vũ Cuồng Dương sẽ tới cửa trả thù, tại sao còn muốn xung phong nhận việc này? Thậm chí lấy tính mạng ra đặt cược?”

“Con hôm nay tới đây lập thề, chính là vì ơn tái tạo của nghĩa phụ cùng Liệt Phong cốc; xin nhận việc này là vì chính bản thân con.”

“Vì kết thúc với hắn sao?”

“...”

Lão giả mỉm cười từ ái: “Đình nhi, con cứ mạnh tay làm đi. Chờ việc này chấm dứt, chúng ta cứ để nó tan thành mây khói, không bao giờ phải nhắc tới nữa. Con vĩnh viễn là con ngoan của ta, Lam nhi cũng vĩnh viễn là hiền thê của con. Chúng ta từ đây một nhà đoàn tụ, suốt đời suốt kiếp sống vui vui vẻ vẻ.”

Mỹ thiếu niên lặng yên không nói gì, bỗng nhiên quỳ xuống, cung kính dập đầu lạy lão giả ba cái.

“Đình nhi, con đây là...”

“Nghĩa phụ, xin người ngàn vạn nhớ rõ, hôm nay ra khỏi sơn động này, Tạ Đình Vũ sẽ chết. Ngày sau nếu là có người lấy tư cách Diệu Thủ Không Không Nhân đến khó dễ với Liệt Phong cốc, người tuyệt đối phải chết.”

“Cái...”

Người trẻ tuổi nhẹ nhàng vái một cái, bước như bay ra khỏi động.

Lão giả nhìn bóng gã không chạm chân xuống đất, lẩm bẩm: “Hài nhi, con lo lắng quá thừa.”

Ánh trăng từ từ êm dịu, đã sắp đến Trung thu, Thiên Dương một mình ở trong khách điểm chờ Phi Phi. Mấy canh giờ trước, Phi Phi đã xông khỏi phòng ra ngoài; bởi vì Thiên Dương nói với gã, không hy vọng gã mãi dính lấy mình. Hai người cãi cọ mấy câu, sau đó Phi Phi chạy mất. Thiên Dương vốn cho rằng gã chỉ ra ngoài giải sầu, đợi đến canh ba, bỗng nhiên minh bạch là gã sẽ không trở về nữa.

Như vậy tốt lắm. Thiên Dương rất tán đồng an bài này. Lưu Ngộ đã chết, mối thù một nhà Bùi Nghiên đã báo, y không còn nợ gì Phi Phi. Với bản lĩnh của Phi Phi, hắn cũng chưa đến mức lọt vào nguy hiểm gì. Nam hài tuổi này, nên vào đại thành thị tiếp xúc việc đời, hoặc là ngũ hồ tứ hải lang bạt giang hồ, mà không phải cùng một kẻ lừa biếng như y cả ngày vô công rồi nghề.

Linh ngộ điểm này, trong lòng thoải mái không ít, hư thoát mãnh liệt theo đó mà đến. Y cảm thấy quá mệt mỏi, đầu dần dần nặng trĩu, rớt cuộc rơi lên gối, chìm sâu vào giấc ngủ.

Một cơn gió lùa vào phòng, cửa phòng im hơi lặng tiếng mở ra, từ trong bóng đêm ngoài cửa không dấu vết hiện ra một bóng người, quả thực tựa như bằng không sinh ra từ hắc ám. Người nọ lẳng lẳng vào phòng, tuy không thể lên trời xuống đất như Phi Phi, động tác cũng giống quý mỹ, chẳng có lấy mấy may nhân khí.

Có một số việc không cần nhớ lại mới biết được. Tuy vẫn không có ký ức, gã vẫn cảm giác được Diệu Thủ Không Không Nhân đích xác đã trở lại trong máu mình. Gã là sát thủ trời sinh.

Thiên Tường đi đến bên giường Thiên Dương, chủ thủ trên tay phiếm hàn quang lạnh lẽo. Gã đặc biệt cẩn thận ổn định tâm thần, tránh lộ ra một chút sát khí, miễn cho mình trắng niên sớm mất.

Giơ chủ thủ lên, chậm rãi đến gần gáy Thiên Dương. Gã ngưng mắt nhìn khuôn mặt Thiên Dương đang ngủ, thấy y hơi nhú mày, dưới hàng mi thật dài thấp thoáng ngấn lệ lấp lánh, cánh môi mỏng khê nhếch, giống như đang nở nụ cười.

Chúc người mộng đẹp, Sậu Vũ Cuồng Dương.

Chết kiểu này có phần uất ức, nhưng chỉ có thể trách chính người.

Từ khoảnh khắc người rời khỏi Liệt Phong cốc, ta đã quyết định phải giết người.

Người của Liệt Phong cốc hiện giờ đang chạy tán loạn khắp nơi như gà mái, sợ ngày nào đó người tìm tới cửa giết cho tơi bời tan tác.

Chỉ có ta biết, người đời này sẽ không bao giờ bước vào Liệt Phong cốc một bước nào nữa. Người thậm chí sẽ không thèm nhìn lại bọn ta một lần.

Cho nên mới không thể tha thứ.

Rõ ràng kiêu ngạo đến hồ đồ, bị người khác trừ tính hãm hại, vậy mà ngay cả biện giải cũng chẳng thèm, phát tay áo một cái rồi đi lấy người, trưng ra vẻ mặt “tùy người nghĩ thế nào thì nghĩ, ta mới mặc kệ người”.

Xem thường người cũng phải có mức độ thôi.

Người cho rằng như thế là có thể thoát khỏi ta sao? Chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

Ta sẽ không mặc người tiêu dao nữa.

Nếu phải để người trái ôm Nhiếp Ẩn Nương, phải bằng tiểu phi tặc, từ đây nhìn ta như không, chẳng bằng ta một kiếm giết chết người.

Một kiếm này đâm xuống, chẳng khác nào tuyên cáo với thiên hạ là Diệu Thủ Không Không Nhân tái xuất giang hồ.

Bất kể là quan lại muốn đoạt quyền, rùa đen bị cướp vợ, hoặc là oan đại đầu không trả nợ được, kể có phúc sở hữu một bụng hỏa nhưng không muốn làm bản tay.

Chỉ cần bằng giá thích hợp, Không Không Nhân sẽ khiến cừu gia của người biến mất toàn bộ.

Đây là con đường mà ta chọn.

Trong Liệt Phong cốc có vinh hoa phú quý hưởng dụng bất tận, còn có người toàn tâm toàn ý yêu ta, nhưng ta không cần.

Thanh Lam đáng thương. Nàng ta rất thích hợp với tên gốc Tạ Đình Vũ, nhưng muốn làm thê tử của Diệu Thủ Không Không Nhân, tư cách vẫn thiếu lắm.

Từ nay về sau, ta động thủ chỉ ra một chiêu.

Một kích nếu không trúng, lập tức thu tay, tuyệt không như ngựa nhớ chuồng.

Trên đời này không còn thứ gì đáng để ta quay đầu nhìn lần thứ hai.

Tạm biệt, ca ca.

Mắt thấy chủ thủ cũng sắp đâm vào cổ họng ca ca, trong đầu bỗng nhiên nổi lên một ý niệm. Nếu là nửa tháng trước, chuyện này gã chắc chắn ngay cả nghĩ cũng không dám, nhưng hiện tại gã không thèm để ý gì nữa. Gã thu hồi chủ thủ, cúi người xuống, hôn lên môi Thiên Dương.

Nói là hôn, kỳ thật chỉ là nhẹ nhàng chạm lên môi y rồi lập tức rời khỏi, nhưng như vậy đã kinh động Thiên Dương, y phát ra tiếng rên rĩ rất nhỏ. Thiên Tường ban đầu còn sợ y tỉnh lại, nhưng nhìn y trở mình rồi ngủ tiếp, lại cảm thấy có chút thất vọng.

Lúc này một thanh âm quen thuộc vô cùng chui vào tai: “Tường đệ...”

Thiên Tường toàn thân run lên, cơ hồ không cảm được chủ thủ.

Thiên Dương trong mơ bắt đầu thống khổ giãy giụa, miệng phát ra tiếng rên rĩ: “Um... Tường đệ... ĐỪNG... ĐỪNG tay, không thể... ĐỪNG...”

Huyết dịch toàn thân Thiên Tường cơ hồ đóng băng trong nháy mắt: giấc mộng kia của mình, là thật!

Đôi mắt ma mị thỉnh thoảng lại bắn ra tia sáng oán độc kia, những lời vẫn kẹt trong cổ họng không nói ra miệng, hóa ra là có chuyện như vậy.

Đầu óc trống rỗng, ngây người hồi lâu, bỗng nhiên nghe thấy bên tai có tiếng vo ve, một con bọ nhỏ màu xanh biếc không biết đậu trên áo gã từ khi nào, thừa dịp gã không chú ý, bay về phía Thiên Dương đang ngủ say. Thiên Tường không kịp suy nghĩ, vung ra một chưởng, chưởng phong đánh con tiểu trùng văng đi rất xa, đâm thẳng lên vách tường đối diện. Thiên Tường bước đến nhìn một cái, thấy vật kia đã bị gãy làm đôi. Thoạt nhìn giống như ong mật, nhưng ong mật mình xanh cánh vàng không khỏi quá hiếm thấy. Đây tuyệt đối không phải là vật của thiên nhiên.

Thiên Tường trừng con bọ đã chết kia, trong lòng dâng lên cảm giác thập phần không vui.

Nghĩa phụ, ông rốt cuộc muốn làm gì?

Nghi vấn này lập tức bị gã ném ra sau đầu, bởi vì gã nghe được phía sau có tiếng vang. Quay đầu lại, chỉ thấy Thiên Dương trên giường nửa nhồm người dậy, mở to mắt kinh ngạc nhìn gã chăm chăm: “Người ở đây làm gì?”

Thiên Tường nhìn lại y, trên khuôn mặt tuấn mỹ dần hiện ra nụ cười lạnh: “Ta còn muốn hỏi người đang làm gì kia.”

Thiên Dương không hiểu: “Cái gì?” Thiên Tường chậm rãi đi đến bên giường, thân thể bức đến y, Thiên Dương không tự chủ được lui về sau.

“Người vừa rồi làm gì trong mộng?”

“Ta nằm mơ liên quan gì tới người... Ô!” Môi Thiên Tường hung hãn chặn miệng y lại, đầu lưỡi cũng xâm lấn không chút khách khí.

Nụ hôn cách một năm hết như lửa rừng, thiêu đốt vừa nhanh vừa mãnh liệt, ngón tay Thiên Dương bám vào cánh tay gã nhưng không cách nào ngăn cản gã.

Khí lực toàn thân đều bị hút đi, đầu óc cũng ngừng hoạt động, lúc mắt thấy phải ngắt đi, Thiên Tường buông y ra, nhìn đôi mắt mê mông cùng cánh môi đỏ tươi của y, nói: “Chuyện kiểu này, chúng ta trước kia cũng từng làm đúng không?”

Thiên Dương vừa ngượng vừa giận, cố gắng phản bác: “Đó chẳng qua là vì ta trúng độc, người cho ta ăn mà thôi, căn bản không có gì!”

“Ôi, phải không?” Liên tiến tới, há miệng ngậm vành tai y, Thiên Dương “A” một tiếng, toàn thân run rẩy, không nói nên lời.

“Thế việc này thì sao? Trước kia có từng làm chưa?”

Ngón tay đi vào cổ áo, trực tiếp luồn vào, từng bước tìm kiếm mỗi một tác da thịt Thiên Dương. “Còn nơi này, trước kia chắc cũng từng chạm qua nhỉ? Nơi này thì sao?” Miệng nói ngôn từ dâm loạn, ngón tay tảo tợn càng thêm phóng túng độc ác. Thiên Dương quay đầu đi, nhắm chặt hai mắt nhưng không thể không chế tiếng rên rĩ lộ ra khỏi miệng: “U... A... Không...”

Xé vạt áo y ra, thấy da thịt y đã dần phồng hồng, mỉm cười nói: “Ta đã nói mà, chả trách người luôn là đáng về âm dương quái khí. Ôi, hà tất sính mạnh chứ? Cho dù có thể lừa được ta, người làm sao có thể

lửa được thân thể mình? Thật đáng thương, tiểu quỷ kia là tuyệt đối không có biện pháp thỏa mãn người. Chắc hẳn một năm nay người chịu đựng rất vất vả nhỉ? Mỗi đêm toàn thân nóng như lửa đốt...”

Thiên Dương cắn răng nói: “Câm mồm!” Thiên Tường cúi đầu, ngậm đầu nhũ của y. “A a!” Nhất thời khí lực toàn thân mất hết, mặc cho gã đặt mình dưới thân.

Nhớ tới một chuyện vô cùng gay go: tuy đã luyện thành công phu thiên hạ vô địch nhưng thân thể này có khi sẽ rất không nghe lời.

Thiên Tường nhìn xuống y, Thiên Dương ngạc nhiên phát hiện trong mắt gã có tình dục nhưng cũng có sự tức giận lạnh lẽo. “Người tốt nhất nên ngoan một chút, ta hiện tại đang rất phát hỏa. Ta vừa mất đi ký ức, người liền vừa vụn giả ngu, thừa cơ thoát khỏi ta đúng không? Hừ hừ, bàn tính đánh thật tinh ranh!”

“Người nói bậy... cái gì...” Thiên Dương kinh hoảng nhìn gã.

Thiên Tường dùng sức túm cổ tay Thiên Dương, ghì y đau đớn vô cùng, y phát hiện Thiên Tường đã trở nên thô bạo.

Một mực không biết gì, vạn phần buồn rầu vì hành động kỳ lạ của Thiên Tường, rồi lại luôn không hiểu ra sao; những người bên cạnh, ngay cả Phi Phi thích làm nũng kia, từng kể đều lấy y ra chơi đùa. Thật sự càng nghĩ càng nổi nóng.

Thiên Tường cúi người cắn tai y, đầu lưỡi với vào nói: “Người phải biết, bất kể ta có ký ức hay không, người vĩnh viễn đều là người của ta, cho dù ta quên, người cũng không thể quên. Ta hiện tại sẽ khiến người ghi nhớ vững vàng!” Dùng sức xé trường khổ của y xuống, kéo hai chân y ra; Thiên Dương chợt cảm nhận được nỗi sợ hãi mãnh liệt, kêu lên: “Không được!”

“Người cả đời cũng đừng mong vứt ta đi, dù có đẩy ta xuống sườn núi cũng thế!”

Thiên Dương sắc mặt cứng đờ, ra sức giãy giụa, tay phải hung ác tát Thiên Tường một cái. Cổ sức đẩy gã ra, ngồi dậy tức giận kêu to: “Ta không có đẩy người! Đồ ngu ngốc này!”

Thiên Tường vỗ vỗ má, kinh ngạc nhìn y.

Thiên Dương tức giận đến nỗi sắc mặt đỏ bừng, mắng: “Người có đầu óc không? Ta giấu người làm gì? Tạo ra nhiều tội nghiệt như vậy, để người dễ dàng quên sạch sẽ, có còn thiên lý không? Người nên mất trí nhớ phải là ta! Ta ngay cả nhớ cũng không muốn nhớ tới! Cho dù người xé nát miệng ta, ta cũng sẽ không nói!” Nước mắt rớt cuộc không nhận được chảy xuống thành chuỗi.

Thiên Tường thấy y hình dung tiêu tụy, hiển nhiên chịu khổ không ít; rõ ràng tự tôn cao hơn bất kỳ ai, lại bị bức phải rơi lệ trước mặt mình, đau khổ trong đây người khác tuyệt đối không thể hiểu được. Cơ giận không khỏi tiêu tan, thay vào đó là áy náy vô cùng, còn có cả thương tiếc.

Thấp thoáng nhớ tới, trong thâm sơn xa xôi từng có một người trẻ tuổi, tự do tự tại như gió, chẳng sợ gì hết...

Thở dài một tiếng, nghiêng người ghé sát tới. Thiên Dương cho rằng gã lại muốn tiếp tục động tác, cúi đầu cắn môi. Trong lòng quyết ý, lần này tuyệt đối phải thưởng cho gã một kiếm thật ác, cùng lắm thì giết gã rồi tự mình kết thúc cũng được.

Nhưng Thiên Tường chỉ nhẹ nhàng tựa đầu lên vai y, nói một câu mà y có mơ cũng không thể nghĩ tới: “Xin lỗi.”

Thiên Dương ngậy ra.

Bao lâu nay, câu này không làm sao nói được ra miệng.

Xin lỗi, đã quên mất người.

Xin lỗi, đã làm chuyện khiến người tức giận. (Mặc dù đến bây giờ mới biết là chuyện gì.)

Xin lỗi, nghe lời gièm pha của kẻ khác, oan uổng cho người.

Xin lỗi...

“Có loại đệ đệ như ta, người nhất định rất vất vả nhỉ? Luôn vì ta mà gặp phải một đống chuyện phiền toái, xem ra ta dường như thật sự là trời sinh để gây họa cho người.” Đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Thiên Dương: “Người yên tâm, ta sẽ biến mất khỏi mắt người. Người về sau cứ sống thoải mái đi, ta sẽ không bao giờ đến làm ồn người nữa.” Giúp y chỉnh lại quần áo, đứng lên hướng ra cửa.

Thiên Dương lạnh lùng nói: “Không sai chút nào!”

“ ... ”

“Ta sớm đã nói, nếu mẹ không sinh người thì tốt nhất, như vậy ta sẽ cả đời vui vẻ khoái hoạt! Từ sau khi người sinh ra, ta chưa từng gặp chuyện gì tốt!” Nước mắt rơi xuống thành chuỗi: “Nhưng có biện pháp nào, người đã ra đời! Sự tình đã như vậy, cho dù người hiện tại rời khỏi, ta cũng không thể vui vẻ như trước kia! Cho nên,” Ngữ thanh nghẹn ngào, tuy rằng cất lực nhẫn nhịn, trong đôi mắt đầm lệ vẫn mơ hồ lộ ra cầu khẩn: “Người đừng... bỏ ta lại một mình nữa...”

Thiên Tường vội chạy đến ôm chặt lấy y. Thiên Dương run rẩy vươn tay ra, từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên hưởng ứng vòng tay của gã.

Môi, một lần nữa dán chặt chẽ.

Y sam hỗn độn rơi tán máu, hai thân thể quấn nhau càng sâu sắc hơn dĩ vãng.

Thế tục quy phạm, đạo đức lễ giáo, lý tính cùng tu sĩ, toàn bộ đều không nhìn nữa. Giờ phút này chỉ muốn giao phó toàn bộ thể xác lẫn tinh thần cho đối phương, tan hết sân oán nghi kỵ mấy năm qua, để vết thương hồi phục trong tình cảm mãnh liệt.

“A!...” Cách lâu như vậy lại bị tiến vào lần nữa, vẫn đau đớn vô cùng, nhưng Thiên Dương cố gắng tiếp nhận, ngược lại còn càng dán chặt thân thể vào Thiên Tường, luật động theo gã.

Đột nhiên đau đớn biến mất, phẳng phất ngay cả thân thể cũng đã tan biến. Giữa hai người không còn giới hạn, hoàn toàn hòa hợp thành một thể. Tim đập, huyết dịch, hô hấp thậm chí ý niệm cũng có thể liên nhau, hết thấy ưu phiền, tất cả minh tranh ám đấu, âm mưu quỷ kế trên đời, ném cả lên chín tầng mây.

Khi chiếc giường chấn động cuối cùng khôi phục bình tĩnh, Thiên Dương toàn thân hư thoát nằm trong lòng Thiên Tường. Thiên Tường bỗng dùng sức ôm chặt lấy y, ở bên tai y khe khẽ nói một câu.

Cảnh tượng này hoàn toàn giống với lúc trước ở trên Nguyệt Linh phong, ngay cả ánh mắt ôn nhu ấm đậm cũng tương đồng, trong lòng Thiên Dương lại nổi lên một cảm giác không tốt. Muốn hỏi gã chuyện gì xảy ra nhưng Thiên Tường đã ngăn miệng y, không cho y mở lời. Thiên Dương giãy vò mấy ngày nay, thể xác lẫn tinh thần đều đã mệt lử, cứ thế thiêm thiếp ngủ đi.

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, Thiên Tường lại không còn ở bên cạnh.

Thiên Dương tìm khắp nơi mà không thấy gã, trong lòng dần thêm lo lắng, lại nhìn thấy Đoạt Mệnh Thúy Phong tiêu tùng nằm ở góc tường, càng bất an hơn. Chuyện khác không nói, y căn bản không biết Thiên Tường tại sao lại tìm đến mình!

Đang định đến Liệt Phong cốc để hỏi cho rõ, bỗng nhiên sau lưng vang lên tiếng gió, có thanh kiếm đâm tới trước ngực y, đương nhiên lại bị gãy.

Thiên Dương quay đầu lại lạnh lùng nói: “Cô rốt cuộc phải thua mấy lần mới có thể học ngoan?”

Tạ Thanh Lam hai mắt đỏ sẫm, sắc mặt tái nhợt, thanh âm nghẹn nghẹn như khóc: “Người nói đi! Người đã làm gì Đình ca?”

Thiên Dương cả giận nói: “Ta còn muốn hỏi cô đây! Tạ Trường Giang kêu hấn nửa đêm chạy đến phòng ta làm chi?”

“Người bớt giả bộ đi! Đình ca đi giết người, không thành công, người liền giết huynh ấy đúng không?”

Sắc mặt Thiên Dương trắng bệch: “Tường đệ... tới giết ta? Vì sao?”

“Người giết Lưu Ngộ rồi, còn khách khí với cha ta sao? Nếu không giết người, chúng ta căn bản không thể an tâm!”

Thiên Dương cười lạnh: “Liệt Phong cóc các cô ở trước mặt ta đến cả con kiến cũng chẳng bằng, ai có thứ công phu nhàn rỗi kia để đi giết các cô? Ta ngay cả cha cô cũng lười giết thì làm sao có thể giết đệ đệ ta? Trở về nói cha cô không cần uống phí khí lực! Cô về sau cũng đừng trông chờ tiểu tử kia nữa, hắn sẽ không chịu để các người bài bố nữa đâu.”

Thanh Lam “Oa” một tiếng òa khóc, ngã ngồi dưới đất, thút thít không thành tiếng mà nói: “Vô dụng thôi! Người đã sống sót, Đình ca... Đình ca không sống được rồi!”

Thiên Dương chấn động: “Cái gì? Vì sao không sống được?”

“Truy Nhật Tiễn...”

Thiên Dương vừa nghe ba chữ này, lập tức thất kinh, lớn tiếng nói: “Truy Nhật Tiễn lại thế nào nữa? Mau nói rõ ràng cho ta!”

Thanh Lam thút tha thút thít nói: “Một tháng trước, Lưu Ngô tính ra Không Không Nhân ở Liệt Phong cóc, tới gặp cha ta, muốn cha ta dùng Đình ca làm môi nhử, hỗ trợ diệt trừ người, điều kiện là đem Đoạt Mệnh Thúy Phong cho cha ta mượn dùng một tháng. Khi đó vừa vạ bắt được Nhiếp Ẩn Nương, Đình ca lại kéo được người tới cóc, cha ta đã định thừa cơ xuống tay, nào ngờ người đao thương bất nhập, Đoạt Mệnh Thúy Phong căn bản không chích được người...”

Thiên Dương nhớ tới đám ong vò vẽ ở Liệt Phong cóc, chắc hẳn Đoạt Mệnh Thúy Phong đã xen lẫn trong đó.

“Công phu của người lại mạnh, chúng ta căn bản không ai có thể tới gần người; chỉ Đình ca nói là huynh ấy có cách thừa lúc người ngủ đánh lén, cho nên...”

“Cho nên cha cô phái hắn đến ám sát ta, kỳ thật mục đích cuối cùng là lợi dụng hắn dẫn Đoạt Mệnh Thúy Phong đến đốt ta, về phần Tường đệ chết sống thế nào ông ta không thèm quan tâm đúng chứ?”

Tạ Trường Giang ra sức châm ngòi ly gián, chắc hẳn chính là để ngày khác lợi dụng Thiên Tường tới giết mình. Nghĩ đến Thiên Tường kính yêu Tạ Trường Giang như vậy, lão hồ ly kia lại đùa giỡn gã như kẻ ngốc, lửa giận không khỏi trào lên.

“Đoạt Mệnh Thúy Phong đã bị đánh chết, các người hãy chết tâm đi!” Trong lòng rùng mình: “Vậy tại sao cô nói Tường đệ sẽ chết?”

“Bởi vì... đại sư huynh không tin Đình ca, một mực nói huynh ấy nhất định sẽ phản bội, nên Đình ca tự nguyện phát thề trước Truy Nhật Tiễn, nếu trái lời thề, đêm trăng tròn sẽ phải chết oan chết uổng.”

“Thề cái gì?” Dự cảm không tốt lại xuất hiện.

“Viết huyết thư lên thân Truy Nhật Tiễn: ‘Tạ Đình Vũ thề giết Sậu Vũ Cuồng Dương’...”

Chỉ cảm thấy bị nện một chùy ngay đầu, chửi ầm lên: “Huyết thề cái đầu! Người bị Truy Nhật Tiễn hấp huyết sẽ bị bắn chết! Ai quản người lập lời thề gì!”

Thanh Lam đại biến sắc mặt: “Nói bậy! Cha ta nói...”

Thiên Dương quát: “Cha cô chính là cố ý muốn hắn chết!”

“Không thể! Cha ta vì sao phải giết Đình ca?”

“Bởi hắn là Không Không Nhân, Tạ lão đầu tự nhận là danh môn chính phái, không chấp nhận được một sát thủ làm nhi tử mình! Rốt cuộc có lương tâm không!”

Thanh Lam mở to đôi mắt đăm lẹ, dù nói gì cũng không chịu tin.

Thiên Dương cuối cùng đã hiểu. Thiên Tường biết mình sẽ nhanh chóng mất mạng, vì không để ca ca nhìn thấy mình chết thảm, đành phải không từ mà biệt. Gã nhất định cho đó là trừng phạt vì trái thề mà tuyệt đối không nghĩ tới, nghĩa phụ kính yêu nhất lại bày ra độc kế này hại mình.

Thiên Tường đem qua là dùng tâm tình thê thảm cỡ nào, quyết tuyệt thế nào để ôm mình?

Vất vả lắm mới gạt hết được những hiềm khích lúc trước, tất cả đang là thời điểm bắt đầu.

Tại sao...

Thanh Lam lão đảo đứng dậy: “Ta không tin, ta tuyệt đối không tin! Ta phải đi về hỏi cha ta!” Nói rồi quay người bỏ đi.

Thiên Dương lòng như lửa đốt, trầm nghĩ: “Đi ép hỏi Tạ lão đầu, nói không chừng lão biết cách phá giải.” Liên đi theo.

Vào Liệt Phong cốc, chúng đệ tử vốn đã hoang mang rối loạn tụ tập một chỗ khoa tay múa chân không biết đang thảo luận gì, thấy Thiên Dương đến, nhất thời như chuột thấy mèo, mọi người kinh hãi kêu la, liều mạng chạy trốn tứ phía. Thiên Dương ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn bọn họ một cái, cùng Thanh Lam xông thẳng tới thư phòng của Tạ Trường Giang.

Thanh Lam vừa vào cửa liền nói ngay: “Cha! Nữ nhi có chuyện...” Nói một nửa liền nghẹn lại, bởi cảnh tượng trong phòng nằm ngoài dự liệu của nàng, đến cả Thiên Dương cũng phải ngây ra.

Bàn ghế toàn bộ bị xô ngã, nước trà hắt dưới đất, khăn bàn và thư bản vương vãi lung tung. Thi thể Tạ Trường Giang đã tuyệt khí nằm giữa giữa sự hỗn loạn này.

Tạ Trường Giang hai mắt trợn trừng, cả khuôn mặt biến thành màu tím, hoàn toàn vụn vẹo biến hình, miệng mở to, trên mặt còn có rất nhiều vết máu do chính tay mình cào thành, y phục cũng xé rách, hiển nhiên trước khi tắt thở đã giãy giụa vô cùng thống khổ. Hai tay cứng còng với lên không trung như muốn nắm lấy sinh cơ xa vời.

Thiên Dương ngửi được một thứ mùi, mùi tử vong lạnh băng.

Thanh Lam kêu to: “Cha!!” Thiên Dương kéo nàng lại, không cho nàng bỏ đến: “Trên người ông ta có độc, đừng qua!”

Thanh Lam cả giận nói: “Làm sao người biết? Có phải là do người giết?” Thiên Dương mắng: “Vừa nhìn đã biết! Ta giết người sẽ không có đẳng cấp như vậy à?”

Thanh Lam khóc lóc nói: “Rốt cuộc là ai? Rốt cuộc là ai?” Thiên Dương làm sao biết được?

Đang lúc tâm tư rối bời, nhìn thấy trong lòng bàn tay phải của Tạ Trường Giang có một mảng thối rữa nhỏ, chắc hẳn độc tố ngấm vào cơ thể từ đây. Mà hình dạng mảng thối rữa kia có phần giống với một thứ.

Trong đầu tỉnh ngộ: “Là Lưu Ngộ.” Thanh Lam kêu lên: “Lưu Ngộ đã chết!”

Thiên Dương lắc đầu: “Là hấn hạ độc trước khi chết. Cô nói Lưu Ngộ tự nguyện đem Truy Nhật Tiễn cho cha cô mượn một tháng, bảo bối kiểu này, cha cô nhất định sẽ muốn chiếm lấy, Lưu Ngộ nhất định cũng lo cha cô không trả, cho nên bôi độc được phát tác sau một tháng lên Đoạt Mệnh Thụy Phong; nếu cha cô trả Đoạt Mệnh Thụy Phong đúng hạn, hấn sẽ cho cha cô giải được, nếu không trả, chính là kết cục này.”

Lưu Ngộ trước kia từng bôi được lên Đoạt Mệnh Thụy Phong, nhờ đó dễ dàng bắt được Phi Phi, cho dù hấn giữ lại trò cũ cũng chẳng có gì lạ.

“Cha cô cũng không phải dễ chọc đâu, cố ý ám chỉ với ta là Lưu Ngộ bày mưu hại ta, kích được ta đi giết Lưu Ngộ, không ngờ ngược lại tự tiện mạng mình đi.”

Thanh Lam ôm mặt khóc nức nở. Thiên Dương ngăn người nhìn Tạ Trường Giang đã chết cứng, nghĩ bụng: “Lão tặc tử này chết không đáng tiếc, nhưng Tường đệ chẳng lẽ cũng phải uống mạng theo sao?” Một phen kéo Thanh Lam: “Truy Nhật Tiễn ở đâu? Dẫn ta đi!”

Sơn động chỗ để Truy Nhật Tiễn lại cực gần Liệt Phong cốc. Chỉ là sơn động rất sâu, Thiên Dương với Thanh Lam đi trong bóng tối chừng một dặm đường mới nhìn thấy chân diện mục của thần khí thượng cổ.

Truy Nhật Tiễn quả nhiên vĩ đại như Nhiếp Ân Nương đã nói, được đặt vững vàng trên một cái giá đỡ bằng đá ở giữa hang. Chất liệu không rõ, không phải vàng bạc đồng thiết, cũng không phải là ngọc thạch, căn bản không phải đồ trên nhân thế. Thân tên màu vàng, hào quang phiếm ra lại là màu xanh, thực sự quỷ dị không nói nên lời.

Thiên Dương mắng to: “Cái thứ đồ gì đây? Thật xấu hết sức!”

Đến gần liền nhìn thấy trên thân mũi tên màu vàng kia loang lổ những điểm đen – là máu.

Trong đây cũng có huyết tích của sư phụ sao?

Cẩn thận tìm kiếm, thấy một hàng chữ bằng máu chỗ đuôi mũi tên: “Tạ Đình Vũ thề giết Sâu Vũ Cuồng Dương, nếu trái thề nguyện chết dưới tên.” Đúng là nét chữ của Thiên Tường. Bút tích ngay ngắn, dứt khoát, không có lấy mảy may do dự. Dù thấy lúc viết những chữ này gã hoàn toàn không biết là mình đang làm chuyện ngu xuẩn đệ nhất thiên hạ. Thiên Dương muốn lau dòng chữ kia đi, nhưng huyết tự đã ngấm sâu vào bên trong thân tên, hoàn toàn không chùi đi được.

Cẩn rằng một cái, nói với Thanh Lam: “Lui về sau.” Cổ tay nhấc lên, một luồng kiếm quang bắn thẳng tới mũi tên. Không ngờ kiếm quang còn chưa đụng tới thân nó đã bị một bức tường vô hình đánh bật ra, đâm lên vách đá tứ xứ, Thiên Dương vội vàng kéo Thanh Lam tránh đi mới không bị kiếm khí của chính mình đả thương.

Chờ kiếm khí không dễ dàng biến mất, quay đầu nhìn Truy Nhật Tiên, thấy nó vẫn chẳng chút tổn hại. Thanh Lam nói: “Vô dụng thôi, chỉ lúc bay mới có biện pháp phá hỏng.”

Thiên Dương cả giận nói: “Đại tiểu thư, lúc bay ai mà đánh tới được!” Thanh Lam im lặng.

Y không bỏ cuộc, lại đánh ra vài đạo kiếm khí, thân tên vẫn chẳng có lấy một vết rạn. Thiên Dương vừa vội vừa phẫn nộ, bắt đầu hóa cuồng, hai tay liều mạng nện lên thân tên, mãi đến khi nắm tay sưng đỏ, hoàn toàn mất đi cảm giác mới thôi.

Thật sự... không được sao? Thiên Dương tựa đầu lên Truy Nhật Tiên, toàn thân lạnh băng.

Nhớ lại triển miên đêm qua. Hoàn toàn bất đồng với trước kia, không có nhục nhã, không có áp bách, chỉ có thâm tình vô tận. Rất đẹp, rất hạnh phúc, lại ngắn ngủi như thế.

Hôm nay là Trung thu mười lăm tháng tám. Nói cách khác, đêm nay chính là ngày chết của Tường đệ.

Ngay vào lúc mắt hết hy vọng, bên tai vang lên một thanh âm. Đó là lời cuối cùng mà Thiên Tường thầm thì bên tai đêm qua: “Ta yêu huynh.”

– Ta yêu huynh!

Thân thể đang kéo căng dần thả lỏng.

Trước kia đã từng nghĩ, Tường đệ sát nghiệt quá nặng, chắc là khó có thể chết già. Mà mình cũng chẳng tốt được đến đâu. Huống hồ, hai người họ còn chưa tạ tội với sư phụ.

Tử tế ngẫm lại, huynh đệ hai người hai mươi mấy năm qua vẫn đều sống tùy tâm sở dục, theo cá tính của riêng mình, so với đại đa số người trên đời mà nói, đã là vô cùng may mắn; đến cuối cùng lại được nếm trải mùi vị lưỡng tình tương duyệt mà dĩ vãng có nghĩ cũng không dám nghĩ tới, nhân sinh như vậy, còn gì phải thương tâm bất mãn?

Cẩn đầu ngón tay, viết lên dòng chữ kia của Thiên Tường: “Mộ Thiên Dương.” Máu nhanh chóng bị hút vào, hòa cùng một chỗ với máu của Thiên Tường. Thiên Dương mỉm cười.

– Đã... đủ rồi.

– Như vậy là có thể.

– Từ đây hai ta không bao giờ phải chia lìa nữa.

– Cho dù là xuống địa ngục...

Thái dương ngả về phía tây, thiên không đang tối dần. Thiên Dương ngồi một mình trong động, nhìn chăm chăm vào Truy Nhật Tiên. Đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở quan sát Truy Nhật Tiên bay lên, nếu bỏ lỡ, chẳng phải chết rất không có lời sao?

Nhưng ngay thời khắc khấn yếu thế này, cổ họng lại thấy khô khốc, quyết định nhân lúc mặt trăng còn chưa mọc, đi kiếm chút rượu trước đã, chưa đi được hai bước liền đụng phải một người.

“Huynh ở đây làm gì?!” Lại là Thiên Tường.

“Đệ đến đây làm chi?”

“Ta nghĩ, đã phải chờ chết, đến đây chờ so ra dứt khoát hơn... Chờ một chút, sao huynh biết nơi này? Còn nữa, huynh cười kỳ quái như vậy làm gì?”

Thiên Dương cười nói: “Không hổ là đệ đệ ta, vào thời điểm thế này phản ứng cũng giống ta.”

“Phản ứng gì giống?” Thiên Tường giống như đọc ra điều gì từ vẻ mặt y: “Chẳng lẽ...” Sắc mặt đại biến, vọt tới chỗ giá đỡ mũi tên, nhìn thấy nét chữ của Thiên Dương, ngạc nhiên hỏi: “Đây là ý gì?”

“Đệ bị họ Tạ lừa rồi. Người bị mũi tên hấp huyết chắc chắn phải chết, thề gì chả như nhau.”

Nhưng Thiên Tường để ý không phải là chuyện này: “Huynh đã biết rõ mà còn viết huyết thư lên đó? Huynh điên rồi có phải không?”

Thiên Dương nhún vai: “Người vô địch thiên hạ như ta phải chết như vậy mới đã nghiền.”

“Đã nghiền cái đầu huynh... Bây giờ phải làm sao đây!”

“Rất đơn giản, trước đi chuẩn bị chút rượu, tốt nhất là thêm một mâm thức nhắm nữa...”

“Huynh đi chết đi!”

“Có thể mà, sẽ lập tức chết ngay thôi.”

Thiên Tường ngồi bệt xuống đất, túm chặt mớ tóc mỹ lệ, buồn rầu không thôi. Vì sự ngu xuẩn của mình, khiến cho hiện tại mệnh trong sớm tối, vậy thì thôi đi, không ngờ lại còn liên lụy đến người yêu nhất, nghĩ đến đây, thật hận không thể đem cái đầu này đập thêm vài phát lên vách đá.

Thiên Dương chỉ ung dung nhìn gã. Không định khuyên gã, bởi bản thân lúc chiều cũng từng phát cuồng, biết tâm tình thế này là không khuyên được.

Nhưng quan trọng là, hiện tại hai người rớt cuộc lại được ở bên nhau, có thể sống vai đi đến thế giới bên kia. Y thật sự không còn gì tiếc nuối.

Thiên Tường nhảy dựng lên, túm lấy Thiên Dương: “Huynh nghe đây, mũi tên này hẳn sẽ bắn ta trước, huynh cứ nhân lúc đó chạy cho mau, chạy đi thật xa mà...”

“Bao xa? Xa như thành Trịnh Châu? Hay là xa như sơn động sư phụ bệ quan? Vô dụng thôi! Rõ ràng đệ cũng hiểu, bị tên này nhắm thì nhất định hết cứu? Đây là chuyện ta tự quyết định, đệ đừng ảo não nữa. Hai người đi cùng so ra cũng có bạn mà.”

Thiên Tường cả giận nói: “Nếu ta muốn có bạn thì đem qua đã giết chết huynh, còn chờ đến bây giờ?”

“Xin lỗi, xem như ta chưa nói lời này.” Thiên Dương vẫn vô cùng bình tĩnh, nhưng nhìn gã kích động như vậy, không nhịn được hơi đau lòng.

Kỳ thật Thiên Tường cũng chẳng có tinh thần nổi cáu với y, gã ngửa mặt lên trời kêu to: “Chẳng lẽ trên đời không có chỗ mũi tên này bắn không đến sao?”

“Đệ bỏ cuộc đi. Cứ theo như đệ nói...” Nói được một nửa, bỗng nhiên động tâm niệm: Chỗ mũi tên bắn không đến...

Có!

Ý niệm chợt thành hình trong lòng, hai huynh đệ đưa mắt nhìn nhau.

“Muốn thử một chút không?”

Mặt trăng mọc lên, chậm rãi chiếu sáng huyết động, ánh trăng sáng tỏ theo khe hở len vào trong động. Mấy điểm sáng nhỏ thông thả di chuyển trên mặt đất, dần chuyển lên phía trên Truy Nhật Tiễn. Sau đó càng lúc càng sáng, cuối cùng biến thành một chùm tia sáng mạnh mẽ, trút lên thân tên.

Truy Nhật Tiễn bắt đầu biến hóa, lục quang bốn phía tăng mạnh, đột nhiên hào quang trở nên mãnh liệt, cả động đều là màu xanh biếc chói mắt vô cùng. Truy Nhật Tiễn bắt đầu rung rinh, bay khỏi giá đỡ trong sự bao bọc của lục quang. Nó chậm rãi bay lên cao, mũi tên sắc nhọn phiếm hàn quang khiến người võ mật.

Theo lý, nó vốn phải hỏa tốc bay đi chọc thủng ngực Thiên Dương hoặc Thiên Tường, nhưng hiện tại Truy Nhật Tiễn lại gặp phải tình huống quỷ dị trăm ngàn năm qua chưa có bao giờ.

Hai mục tiêu đêm nay phải lấy mạng đang dán sát trên thân nó.

Thiên Dương và Thiên Tường dùng thiên tâm ti chắc chắn vô cùng buộc chặt mình lên thân tên. Thân tên dài hai trượng năm, bên trên dư sức buộc hai nam tử trẻ tuổi.

Nơi mũi tên vĩnh viễn bắn không đến chính là thân nó.

Truy Nhật Tiễn bị huyết chú sai sử, vô luận thế nào đều phải bắn trúng hai người, nhưng mũi tên không cách nào uốn người lại bắn lên thân nó, lực lượng cường đại không thể phát tiết khiến cho mũi tên này dường như bỗng nhiên sống lại, nó rung trái lắc phải giữa không trung, cố gắng hất hai người xuống, song hai người buộc vô cùng chặt, ngay cả lòng bàn tay cũng bôi keo dán chặt lên thân tên, bởi vậy tuy rằng bị rung văng đầu hoa mắt lại không mấy may có dấu hiệu tách rời.

Mũi tên như nổi điên, chạy loạn tứ xứ sơn động, hai huynh đệ giống như cưỡi lên lưng ngựa điên, đành phải dùng hết sức lực toàn thân nắm chặt thân tên, mắt thấy hai tay hai chân đều muốn đồng thời rút gân.

“Rốt cuộc là ai đưa ra chủ ý dở hơi này hả?” Thiên Tường xé yết hầu kêu to.

“Lại là ai nói ‘Tạm thử một lần’ hả?” Thiên Dương cũng rống đến mức khàn cả giọng.

“Sớm biết như vậy không bằng ngoan ngoãn chờ bị bắn chết!”

“Câm miệng đi!”

Lúc này mũi tên xoay tròn, dọc theo hành lang xông thẳng một mạch ra ngoài, tốc độ như tia chớp, hai người nhắm chặt mắt, căn bản không nhìn thấy mình đang ở đâu.

Bỗng nhiên thân tên dựng đứng, lao thẳng lên trời cao.

“A...!!!”

Chỉ cảm thấy cuồng phong đánh thẳng vào mặt róc toàn thân đau buốt như đao, lỗ tai cũng suýt nữa nổ tung vì tiếng rít chói tai; mắt tuy nhắm nhưng vẫn túa ra vô số sao vàng, hô hấp khó khăn, cơ hồ ngưng trệ.

Xong rồi xong rồi, giờ chẳng lẽ thật sự phải bay đi bắn mặt trời... Thiên Dương nghĩ thầm, không đúng, hiện tại nên là bắn mặt trăng. Mới nghĩ phải chăng sắp đụng tới mặt trăng, thân tên đột nhiên quay lại, bổ xuống mặt đất.

“Trời ơi...!!!!” Tiếng kêu thê lương, quả thật đại thương khí khái nam tử, nhưng có thể tạm an ủi chính là, đã đến tình trạng này rồi, hai người căn bản cũng chẳng rõ là ai kêu.

Chắc hẳn mũi tên này không bắn được chúng ta, tính trực tiếp làm chúng ta ngã chết. Trong lòng hai người đều là ý tưởng này.

Hiển nhiên mũi tên này không thông minh như hai người họ, lúc sắp đụng phải mặt đất lại đột ngột quay ngược, vọt lên trên một hồi lại quay đầu lao xuống; lặp đi lặp lại chừng bảy tám lần. Lúc này hai người đến cả một chút ý tưởng cũng không có. Khi lực phủ ngũ tạng toàn bộ giảo thành một đồng, ngay cả óc cũng sắp lắc văng ra, trí tuệ của người ta khó mà không tiêu tùng.

Sau đó mũi tên lại chơi trò quay cuồng giữa không trung, trước tiên lên xuống quay bốn vòng, trái phải quay thêm bốn vòng, quay xong lại lượn vòng mà lên; tốc độ cực nhanh, nhiều động tác, ngay cả con chim tước bay bên cạnh cũng phải trợn mắt há mồm.

Ngay vào thời điểm hỗn loạn thế này, Thiên Dương khôi phục thần trí như kỳ tích, nghĩ đến còn tiếp tục như vậy thiên tâm ti nhất định sẽ lỏng ra, hai người sớm muộn phải văng khỏi thân tên, kết cục đương nhiên là mất mạng. Câu nói của Thanh Lam chui vào đầu: “Chỉ lúc nó bay mới có biện pháp phá hỏng.”

Nó hiện tại không phải đang bay sao?

Tập trung chân khí toàn thân vào lòng bàn tay, dùng lực xuyên vào thân tên. Mũi tên hút toàn bộ chân khí vào nhưng không hề dừng lại.

Thất bại rồi sao? Mới nghĩ như vậy, bỗng nhiên cảm thấy hào quang chói lóa trước mắt, nỗ lực mở mắt, phát hiện trên thân tên xuất hiện rất nhiều vết rạn, từ khe hở của vết rạn rỉ ra ánh sáng chói mắt. Vết rạn càng lúc càng lớn, bỗng nhiên “Bùm” một tiếng, Truy Nhật Tiển đã nổ tung!

Thiên Dương bị bạo phong thổi đi rất xa, vội vàng đưa tay che mặt để tránh bị mảnh vỡ đánh tới, sau đó kinh hãi nhận ra tình cảnh của mình: xung lực của vụ nổ đã đẩy y với Thiên Tường văng ra, hai người cách nhau hơn mười trượng, Thiên Tường trong mắt y cơ hồ chỉ còn là một điểm đen nhỏ xíu; ngoài ra, bọn họ đang ở trên cao phải đến vạn trượng, hiện đang rơi thẳng xuống dưới.

“Tường đệ!” Dùng hết khí lực toàn thân mà la lên, nhưng thanh âm bị gió thổi tan, hoàn toàn không truyền đến tai Thiên Tường. Thiên Tường dường như cũng mở miệng kêu la gì đó, y đồng dạng chẳng hề nghe thấy.

Liều mạng khua tay múa chân, muốn lại gần Thiên Tường, có thể thấy Thiên Tường cũng đang nỗ lực muốn qua đây, nhưng gió trên cao quá mạnh, ngược lại càng thổi hai người ra xa. Bất kể có ra sức với tay thế nào, vẫn không thể chạm được đối phương.

Không được, không được phân ly nữa, chẳng dễ dàng gì mới cùng nhau đi được đến đây...

Thiên Tường bỗng nhiên xoay người một cái, một chưởng đánh ra khoảng không phía sau, sức giạt mạnh mẽ lập tức đẩy gã lại gần Thiên Dương một chút. Thiên Dương hiểu ý, cũng bắt chước làm theo, một luồng kiếm khí bắn ra, mau chóng đưa y đến bên cạnh Thiên Tường, hai người ôm nhau gắt gao.

Tốc độ rơi xuống càng lúc càng nhanh, mặt đất đang dần tới gần, mắt thấy sẽ tan xương nát thịt, hai người toàn thân cứng ngắc, bốn mắt giao nhau, đồng thời nhìn thấy sợ hãi trong mắt nhau. Nhưng chưa bao lâu sau, không biết ánh mắt người nào bình ổn lại trước, tiếp đó chỉ nháy mắt, trong lòng hai người liền sinh ra quyết tâm phấn đấu đến cùng.

Thiên Dương mở miệng: “Nghe rõ, đợi ta đếm tới ba, chúng ta sẽ đồng thời phát chưởng lên mặt đất, hiểu không?” Thiên Tường gật đầu.

Cách mặt đất chỉ còn chừng một trăm trượng.

“Một!”

Bảy mươi trượng.

“Hai!”

Mười trượng.

“Ba!”

Đều tự vươn một tay ra ôm chặt eo đối phương, tay kia thì toàn lực đánh xuống đất.

Hai đạo chưởng phong như sấm sét đánh trúng mặt đất, chống đỡ thể rơi, lại bắn họ bay lên hai trượng. Ngã xuống từ nơi cao bảy tám trượng tuy là rất đau, với công phu của họ thì dù sao cũng không chết được.

Hai người lăn tròn vài vòng dưới đất mới dừng lại. Thiên Tường đang nằm giữa trên người Thiên Dương, cả hai đều kinh hồn bạt vía, suýt nữa quên mất phải thở thế nào.

Đợi một cuộc bình tĩnh một chút, Thiên Tường mở miệng: “Làm ơn đi, huynh muốn đánh hỏng mũi tên cũng nên chọn chỗ một chút được không? Làm ta sợ tới mức nhũn cả chân.”

“Đệ cho là đang ngắm phong thủy à? Còn chọn chỗ! Mắt ta mở còn không ra, làm sao nhìn được?”

“Rơi từ nơi cao như vậy xuống, nếu đầu ta lại bị đập hỏng thì phải làm sao?”

“Đã sớm hết cứu rồi, có đập hay không đều như nhau cả!”

“Nói gì đó! Ta vừa rồi cho là mình chết chắc, còn thật sự hồi quang phản chiếu, chuyện cũ trong đời toàn bộ hiện lên trước mắt...”

Thiên Dương ngăn người: “Ý của đệ là, đệ đã nhớ lại toàn bộ?”

Thiên Tường nhất thời cũng ngây ra một chút, lập tức tươi cười, lần lượt kể: “Đúng thế, huynh không nói ta lại quên mất! Ta hiện tại mỗi chuyện đều nhớ rõ mồn một. Tỷ như... Đúng rồi, có lần huynh đánh thua ta, bị ta điểm huyết, kết quả suýt nữa bị gấu ăn luôn.”

“Ê...”

“Còn nữa còn nữa, ta với Nhiếp Ân Nương liên thủ đi giết Lưu Ngô, huynh giữa đường chạy đến phá rồi, đập vỡ một lỗ to trên nóc phòng Lưu Ngô mới phát hiện tìm lầm người, thật là mất mặt chết luôn!”

“Ê ê ê...”

“Đúng rồi còn nữa, có một lần huynh qua cầu độc mộc, sẩy chân rơi xuống sông suýt nữa đông chết, hại ta còn phải chiếu cố cả đêm...”

Thiên Dương túm cổ áo gã: “Đệ cố ý đúng không?”

“Cố ý cái gì?”

“Cố ý giả ngây giả dại với ta!”

“Nói bậy, đây là sự thật!”

“Đệ... đệ cứ ngã một lần nữa cho rồi!”

“Mới không cần ấy!”

Xem ra về sau sẽ phải ồn ào, có khi còn phải âm ỉ mười mấy hai mươi năm luôn. Điều này cũng không có gì là không tốt, chẳng qua trước mắt quan trọng nhất là...

“Hiện tại đừng nói chuyện này nữa, trước tiên phải xem chúng ta đang ở đâu, lại nghĩ xem làm sao ra ngoài!”

Lúc này Thiên Tường mới chính thức chú ý tới, họ đang ở trong một sơn cốc xa lạ, bốn phía đều là vách núi trụi lụi, hơn nữa dốc đứng vô cùng, cao ngất trong mây, ngay cả ánh trăng cũng suýt nữa không chiếu vào được.

“Ôi, phiền toái rồi.”

“Phiền toái mà đệ còn ung dung như vậy? Nghĩ cách đi!”

“Cách đương nhiên phải nghĩ, chẳng qua hiện tại ta có một đề nghị.”

“Đề nghị gì?”

“Thân thiết một chút trước rồi nghĩ sau đi.”

“Tới địa ngục đi!... Ê, ngươi...” Môi y đã bị chặn lại.

Lúc này Thiên Dương một lần nữa lĩnh hội sâu sắc là bất kể có ký ức hay không, bản tính của người ta sẽ không thay đổi.

Kỳ thật đây cũng không phải là chuyện xấu, quen là được... Ôi!

Trăng tròn đang treo cao cao trên không.

*Đại tá bát khối (còn gọi là “Cụ ngũ hình”) là một khối hình thời cổ đại: Chém đầu, chặt chân, cắt tay, móc mắt, cắt tai. Bình thường thì giết người xong mới chặt đầu, tay, chân rồi chém thân thể làm ba khúc.

13. Chương 12: Kết Thúc

Sau tiết Trung thu ấy, thế sự vẫn đang vận hành như cũ, chỉ là ít nhiều có thêm một chút biến hóa.

Nhiếp Ân Nương đầu nhập dưới trướng Điền Hoàng Chính, có nàng hộ vệ, vị danh thần một thời nhờ vậy thọ thêm mấy chục năm nữa.

Kinh thành Trường An xuất hiện một quái đạo xuất quỷ nhập thần, quan sai toàn thành không một ai bắt được hẳn.

Trí Đúc sơn trang bởi Âu Thiết Thành làm ra vô số những việc mất mặt, không lâu sau rốt cuộc chẳng ai thêm để ý nữa.

Đám người Liệt Phong cốc sau khi Tạ Trường Giang chết, chẳng bao lâu liền tán khắp nơi, chỉ còn lại mình Tạ Thanh Lam. Vài năm sau, Nhiếp Ân Nương ngẫu nhiên gặp gỡ, mời nàng gia nhập Ân Hồ phái, nàng quyết định nghiêm túc suy xét.

Về phần Sậu Vũ Cuồng Dương và Diệu Thủ Không Không Nhân hai võ lâm quái kiệt này lại biến mất không thấy bóng dáng hệt như làn khói.

Nhiếp Ân Nương nhận được tin tức, lập tức hỏa tốc chạy tới sơn động thăm xét, kết quả chẳng những không tìm ra hai người bọn họ, ngay cả bóng dáng Truy Nhật Tiễn cũng không thấy đâu.

Nàng suất lĩnh chúng đệ tử phái Ân Hồ điều tra nghe ngóng tứ xứ mà vẫn không tìm thấy tung tích hai người, tìm kiếm suốt nửa năm, cuối cùng không thể không tuyên cáo bỏ cuộc.

Nàng quyết định phải tin rằng hai huynh đệ vẫn đang bình an vô sự sống trên thế gian, dù sao cũng không tìm được thi cốt.

Kỳ thật trong lòng nàng ít nhiều có chút dự cảm rằng sớm muộn sẽ biến thành như vậy. Bởi lúc ở trên Nguyệt Linh phong, nàng nhìn thấy rõ ràng, trên cổ Thiên Dương có vết hôn, lúc trước ở Trần Châu lại không hề nhìn thấy.

Sớm biết hai người này cả gan làm bậy, nhưng không ngờ lại dám làm bậy đến nước này. Ngẫm lại thật sự có chút bội phục.

Kết cục thế này, hẳn là bọn họ tự mình lựa chọn nhỉ?

Thế gian nhiều như thế này, hỗn loạn nhưng lại túm chặt đạo đức lễ pháp không buông, với người trong mắt chỉ có lẫn nhau mà nói, nhất định là vô cùng gai mắt. Huống hồ cừu gia của hai người đều là cả sọt, nếu ba ngày hai phía tới cửa làm ồn, chẳng phải là rất mất hứng?

Linh ngộ được điểm này, tâm tình Nhiếp Ân Nương tốt lên rất nhiều; chỉ là nghĩ đến từ đây sẽ thiếu hai đối thủ tốt, không khỏi buồn bã.

Rất lâu về sau nàng mới biết, hóa ra hai tiểu hài nào đó cột mình lên thân Truy Nhật Tiễn, bị đưa một mạch đến tận vùng thâm sơn giáp giới với Điền, chẳng những suýt nữa ngã chết, còn xem bị bộ tộc trên núi lồi đi làm tế phẩm.

Muốn tránh được công kích của Truy Nhật Tiễn, nếu không phải đại trí đại dũng nhân gian hiếm thấy, chỉ sợ tuyệt đối không làm được. Nhưng không hiểu vì sao lúc nàng nghe được tin tức như vậy, trong đầu chỉ hiện lên hai chữ: “Ngu chưa!”

Về phần vì sao nàng biết được chuyện này?

Người nào rảnh rỗi thì đoán thử đi.

14. Chương 13: Phiên Ngoại: Mưa Tạnh

Tuy không phải là tiết thanh minh nhưng mưa vẫn không ngừng trút xuống vùng thâm sơn. Thanh âm tí tách càng tôn lên sự trầm mặc trong căn nhà gỗ xiêu vẹo.

Trong nhà đến cả cái ghế cũng chẳng có, chỉ có thể ngồi bệt dưới đất; tuy đã phí tâm dọn dẹp cả buổi nhưng vẫn không giấu được sự thật là gian nhà này sớm nên báo hỏng.

Hai người ngồi cách nhau khá xa, trong đó một người đang trầm tư, người còn lại yên lặng ngưng mắt nhìn y.

Tâm tình của Thiên Dương rất không tốt. Từ sau khi đi tảo mộ sư phụ trở về, không, từ khi bọn họ bắt đầu lên núi, y càng lúc càng ít nói. Đến bây giờ đã là suốt một ngày không nói chuyện, chỉ ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ. Thiên Tường cảm thấy sự bất an thấp thoáng, còn có cả bất mãn nữa.

Trên đường từ thâm cốc Nộ Sơn quay về Trung Nguyên, Thiên Dương cũng thường bỗng nhiên trầm mặc không nói gì, hoặc là đi cách gã một quãng, mỗi lần luôn khiến gã hết sức nghi hoặc, nghĩ mình đã làm chuyện gì chọc giận y; có vài lần gã không nhịn được nữa, cơ hồ phải cùng Thiên Dương tranh cãi một trận tới hoa rơi nước chảy; vừa quay đầu lại thấy Thiên Dương cười hi hi như thường, căn bản chẳng có chuyện gì. Lâu ngày gã cũng tiêu tan, hiểu được Thiên Dương không phải cố tình kiếm chuyện, chẳng qua là cần được ở một mình mà thôi.

Mỗi người đều cần có thời gian ở một mình, nhất là lão ca gã.

Nhưng lần này lại khác, gã cảm giác được rất rõ ràng là Thiên Dương có tâm sự, hơn nữa còn là tâm sự mà gã không thể tham gia. Tình huống này gọi lại đoạn hồi ức năm đó khi Thiên Dương chẳng biết vì sao lại né tránh mình, khiến gã càng khó chịu gấp bội.

Đương nhiên gã cũng đoán được việc này có liên quan đến chuyện họ quay về nhà cũ. Tuy Thiên Dương chưa bao giờ đề cập, gã cũng biết, hai người họ từng xảy ra chuyện rất không thoải mái ở nơi này, lại còn hại chết sư phụ. Hiện tại Thiên Dương đang nén chịu nỗi hổ thẹn tra tấn, mà người đầu sổ, cũng chính là bản thân gã lại không hề nhớ.

Thiên Tường đảo mắt nhìn quanh một chút, đúng là hơi quen thuộc không sai, nhưng mấy căn nhà rách kiểu này trên đời có vô số, dù là ai cũng sẽ cảm thấy quen mắt.

Ngẫm lại thật là mỉa mai, lúc trước gã còn đồng dạng không thẹn rằng chỉ cần về nơi sinh sống từ nhỏ, nhìn thấy mộ sư phụ, ký ức của gã sẽ khôi phục. Nhưng hiện tại đã qua một năm, người đã về đến nhà, cũng tế bái sư phụ rồi, ấy vậy mà trong đầu vẫn chỉ có một số đoạn ngắn linh tinh chẳng rõ là thật hay giả.

Thiên Tường có chút chán nản. Cứ cảm thấy tâm tình Thiên Dương không tốt là trách nhiệm của mình.

Y đang giận ta chẳng? Giận ta đến bây giờ còn chưa nhớ lại?

Nhất định phải nhớ lại, như vậy mới có thể chia sẻ nỗi thống khổ của y.

Đã vậy thì cố gắng nhớ lại một chút đi. Có điều phải nhờ một người khác giúp đỡ mới được.

“Trước kia lúc trời mưa, chúng ta đều làm gì?”

“Không làm gì hết, chỉ giống như bây giờ thôi.” Thanh âm không có nhịp điệu, chẳng thể nhận ra tâm tình của y.

“Cứ như thế này? Hai người ngồi đối diện mà ngẩn ra? Mười mấy năm đều như thế?”

Thiên Dương gật đầu.

“Chắc phải tranh cãi một trận mới như vậy nhỉ?”

“Làm sao tranh cãi? Đệ không hề nói chuyện với ta, sao mà tranh cãi được?”

Là huynh không nói chuyện với ta thôi? Thiên Tường nghĩ bụng.

“Thế là đều dùng đánh nhau à?”

Thiên Dương lắc đầu: “Chúng ta chưa bao giờ đánh nhau, luyện kiếm cũng chỉ điểm tới là thôi, hơn nữa chỉ dùng kiếm gỗ.”

“Chưa từng so cho đàng hoàng?”

“Chưa từng.”

“Vậy thì chán quá!”

“Không có biện pháp, đao kiếm không mất, nếu huynh đệ của mình xảy ra thương tổn gì, chẳng phải sẽ tiếc nuối cả đời?” Vì lo ngại này, tuy thật sự rất muốn đánh một trận cho đàng hoàng với gã, Thiên Dương vẫn

phải liều sống liều chết mà nhịn xuống, nhịn đến nỗi vừa nhìn thấy Thiên Tường là tay ngứa ngáy khó chịu. Mãi sau khi chuyện thái quá kia xảy ra, y cuối cùng mới tìm được lý do để chính thức khai chiến với Thiên Tường. Tuy là ngứa tay đã chữa được, ngẫm lại vẫn cảm thấy không được thỏa đáng lắm.

Nói trở lại, huynh đệ mười mấy năm chưa bao giờ cãi nhau đánh nhau thật đúng là hiếm thấy.

Thiên Tường thật sự khó lòng tin được, mình và y trước kia tình cảm đậm bạc đến thế, mà hiện giờ lại khát vọng y như vậy. Nghĩ đến thật sự khó tin.

Một năm trước hai người bị mũi tên chết tiệt kia đưa vào Nộ Sơn sơn cốc, đành phải bôn ba ngàn dặm quay về Trung Nguyên, dọc đường thật sự gặp không ít chuyện lạ lùng cổ quái, cũng từng khốn cùng đến mức mấy ngày không ăn không uống, bắt buộc đi đành phải đi đánh cướp bọn cường đạo để kiếm lộ phí. Cũng chính vì như thế, dựa vào một năm nay sớm chiều sống chung, từng bước bù vào chỗ trống trong quá khứ.

Nhưng phải chăng có một nơi, vĩnh viễn không thể bỏ khuyết? Giống như sư phụ vĩnh viễn không thể sống lại? Tuy Thiên Dương chưa bao giờ nói, gã vẫn biết là Thiên Dương yêu mình. Nhưng có lẽ có một số lỗi lầm, cho dù yêu nhiều hơn cũng chẳng cách nào tha thứ? Tựa như chuyện gã đã làm với Thiên Dương?

Nhìn thấy vẻ u sầu mờ mờ trên trán y, tâm tình không cách nào bình tĩnh được.

“Nói vậy, sau khi ta rời khỏi nhà huynh nhất định rất vui vẻ?” Hơi dỗi.

“Cũng không có gì đáng vui vẻ hết, chỉ là nhà rộng thêm một chút thôi.”

Trả lời kiểu gì đây? Cũng không biết nói mấy câu “Sẽ tịch tịch”, “Rất lo lắng” gì đó, đúng là cái đồ không máu không nước mắt!

Giống như hưởng ứng oán giận trong lòng gã, Thiên Dương cười khổ nhàn nhạt: “Chỉ là, có đôi lúc sẽ nghĩ, ta đại khái là một người rất đáng ghét!”

Không phải. Thiên Tường lắc đầu. Không hề bởi vì ghét y mới rời khỏi nhà, chỉ là hy vọng có thể trở nên càng cường đại càng chói mắt, khiến y không thể không đặt tầm mắt lên người mình thôi. Tuy ký ức không khôi phục, điểm này gã ngược lại nhớ rất rõ, bởi đây là tâm tình lâu nay không thay đổi.

Trời đã tối, đệm chăn khá mỏng trải trên mặt đất hơi ẩm và lạnh, Thiên Tường thuận miệng nhắc nếu có thể lột thêm một lớp cỏ khô thì càng tốt, không ngờ Thiên Dương lại hung tợn trừng gã một cái.

Nhìn gương mặt kinh ngạc của đệ đệ, chú ý đến sự thất thố của bản thân, Thiên Dương chỉ có thể cười khổ che giấu: “Thời tiết thế này biết đi đâu tìm cỏ khô?”

Không được, không thể nhớ mãi chuyện kia nữa. Đã là quan hệ gì rồi, còn so đo những nợ nần xưa lắc đó, không phải cười chết người à?

Tuy nói như thế, nhưng nỗi kinh hoàng trong lúc ngủ mơ bị đệ đệ tập kích không phải có thể tiêu trừ dễ dàng như vậy.

Song tình hình đã bất đồng. Bọn họ hiện tại đã không phải huynh đệ tùy thời có thể tách riêng, mà là bạn hữu buộc chặt vào nhau, hứa hẹn trọn đời, nếu bị chuyện kiểu này hủy hoại tình cảm thì quá không đáng.

Quên đi. Đó đã là quá khứ rồi.

Chỉ là y vẫn không nghĩ ra được phương pháp chuộc tội với sư phụ.

Cuộc sống càng hạnh phúc, càng cảm thấy có lỗi với sư phụ hơn.

Hạnh phúc của họ là dùng máu của sư phụ để đổi lấy.

Tuy hiện tại đã không còn nhìn thấy ảo ảnh của sư phụ, không hề có nghĩa là y từ nay có thể giãn lòng, chỉ càng biểu hiện y là người ích kỷ cỡ nào. Vì thành tựu tình yêu của mình, ngay cả ơn giáo dưỡng cũng có thể bỏ qua một bên.

Ở trước mộ sư phụ, y thật sự xấu hổ muốn chết, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, chẳng biết phải nói gì với sư phụ.

“Xin lỗi?” “Xin người tha thứ cho con?” Loại chuyện này còn đường để tha thứ sao?

Một năm qua lưu lạc tha hương, cật võ nghệ cao cường, họ không thèm quan tâm ánh mắt người khác, thậm chí còn ôm hôn tự nhiên trước mặt bọn cường đạo bị họ đánh bại, không chút kiêng kỵ. Nhưng dần đến gần Trung Nguyên, trước mặt những người có thể nhận biết họ, y luôn cẩn thận bảo trì khoảng cách với Thiên Tường. Y không muốn để mấy kẻ lăm lăm miệng lăm mồm tuyên truyền khắp giang hồ, rằng Vô Ưu Tử dạy dỗ ra hai đồ đệ loạn luân.

Thiên Tường hết sức không đồng ý với lo lắng của y: “Huynh nghĩ nhiều như vậy làm gì? Không chừng chúng ta cần bản chẳng phải huynh đệ ruột.”

“Nói vậy, tình hình lúc mẹ sinh đệ ta còn nhớ rõ mồn một.”

“Chưa biết chừng huynh là do cha nhặt từ bên ngoài về...” Còn chưa nói xong, ót đã trúng một cú.

Đệm chần của hai người cách nhau rất xa, bình thường đều dựa nhau mà ngủ, hiện giờ thật sự rất không quen. Nhưng Thiên Tường cũng biết, nơi này suy cho cùng là chỗ của sư phụ, nên bớt bớt thì hơn.

Mãi đến quá nửa đêm mà vẫn không thể nhắm mắt. Đứng dậy nhìn Thiên Dương, y hiển nhiên cũng không ngủ yên bình cho lắm, ngay cả trong mộng mà đôi mày cũng nhíu chặt, lăn qua lộn lại, dường như bị ác mộng vây khốn.

Dù có đánh thức y, y vẫn sẽ tiếp tục gặp ác mộng. Vậy nên...

Chỉ có một biện pháp. Đây là thủ đoạn đặc biệt, sư phụ (đại khái) sẽ thông cảm.

“Nè ~~ dậy đi.” Bên tai có người thăm thì như thổi khí.

Y không chịu mở mắt, chỉ hừ khê một tiếng như kháng nghị. Thanh âm tí tách bên ngoài ồn chết được, hơn nữa thân thể càng lúc càng lạnh, chỉ có một thứ bên cạnh là ấm áp. Vai dịch tới, rúc sâu hơn vào chỗ ấm áp kia, đôi tay vốn đã vòng quanh càng ôm chặt thêm, sợ ấm áp kia chạy mất.

Thiên Tường cười khổ. Tiểu tử này bình thường cuồng vọng tự đại, hung hăng nạt người, dáng vẻ lúc ngủ mơ mơ màng màng lại ngây thơ quyến rũ lạ thường, chỉ nhìn dáng vẻ này đã cảm thấy người nóng lên, hơn nữa y dán sát trong lòng mình như vậy, bụng dưới đã bắt đầu hơi rục rịch.

Không được, hiện tại không phải lúc phát xuân.

“Trời sáng rồi, mau dậy đi!”

“Ư...” Hàng mi mảnh dài hơi rung rung, nhưng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Hai ngày nay thật sự mệt lắm luôn!

Thiên Tường bắt đầu hành động. Nụ hôn vụn vặt từ trán kéo đến đôi mắt nhắm chặt, sống mũi đoan chính thanh nhã, hai gò má trắng như tuyết hơi ửng hồng, cuối cùng đến bên tai, khê liếm vành tai y: “Lão ca, đệ không có phản đối tiếp tục như thế này đâu, nhưng nếu huynh không dậy, chúng ta sẽ bị trôi đi mất.”

Trôi đi? Cái gì trôi đi? Từ ngữ kỳ quái này gợi ý thức của y quay lại, đồng thời cảm giác được bên cạnh càng lúc càng lạnh, mà còn có cả tiếng nước.

Mở mắt ra chuyện đầu tiên nhìn thấy chính là, Thiên Tường lại thừa cơ đến bên cạnh y, hơn nữa còn đang cố gắng ăn đậu hũ; đang muốn mắng người, lại phát hiện chuyện thứ hai: nước mưa đang liên tục chảy vào từ khe hở trên mái nhà, trong nhà đã biến thành một vùng sông nước bưng biền, đệm chần bỏ không của Thiên Tường đã bắt đầu trôi đi.

“A!!! Tại sao đệ không sớm gọi ta dậy!”

“Không phải ta đang gọi huynh sao?” Người tốt thật khó làm mà...

Nào có cách gọi thế này... “Vậy đệ lại trộm chạy đến ôm ta làm gì?”

“Oan uổng quá, là huynh ôm ta không buông đó chứ!”

“...”

Sau khi ba chân bốn cẳng chạy đi bịt kín mấy lỗ thủng, hứng nước mưa sơ tấy, Thiên Dương đành mặt gặm lương khô bị ẩm. Tuy rất rõ ràng là đang tức giận, nhưng hai má đỏ bừng thật sự chẳng cảm giác được quyết đoán gì.

Thật sự rất giận gã lại nửa đêm tập kích, cũng không chịu nhìn địa điểm; nhưng bản thân đi ôm chặt gã thật tình cũng chẳng có tư cách nói chuyện. Huống hồ trong lòng y dù sao vẫn có chút cao hứng.

Mình đúng là đồ đại hoa si, rõ ràng là đặc biệt trở về phản tỉnh sám hối, kết quả lại vẫn tham luyến vòng tay người kia như vậy.

Thiên Tường nhìn về mặt y, trong lòng cười thầm. Chẳng qua là ôm ngủ một đêm, đáng để mặt đỏ thành như vậy không? Đâu phải chưa từng làm chuyện còn quá hơn. Nói đến đây, thật sự mấy ngày rồi không có làm, khổ ghê...

Rất hiển nhiên, trong khoảng thời gian ở trên ngọn núi này là đừng hòng mong.

Cứ thế ngồi trong căn nhà dột nát, từ sớm đến tối hồi ức những chuyện không thoải mái đó, rốt cuộc có lợi ích gì đâu?

Có điều gã cũng không ngốc đến mức đi nói những lời này với Thiên Dương.

Không biết còn phải chịu đựng đặng chần ả ướt cùng lương khô khó nuốt kia bao lâu, càng nghĩ càng cảm thấy lòng nặng trĩu.

Nhưng có thể tạm an ủi là, sau buổi trưa, cơn mưa dầm dề suốt hai ngày xem như đã ngừng. Nhìn không trung âm u, thở phào một hơi.

“Ta lại mới sáng tạo một chiêu, có muốn ta sử cho huynh xem thử?”

Thiên Dương nhướng mày: “Cứ đùa, sao có thể bỏ lỡ chứ?”

Thiên Dương vốn định truyền thụ Phi Long Thần Kiếm Chưởng cho Thiên Tường, nhưng Thiên Tường thứ nhất từng được kiến thức ác hình ác trạng khi y dạy kiếm (hơn nữa dạy cũng chẳng tốt lắm), không muốn tự mình chuốc khổ nữa; thứ hai không cam lòng thấp hơn y một đoạn, bởi vậy một mực từ chối, quyết ý phải tự nghĩ ra một bộ kiếm pháp để ngang vai ngang vế với y. Gã đã nói như vậy, Thiên Dương tự nhiên cũng lười bức gã.

Ngoài phòng vô cùng lây lội, nhưng Thiên Tường không hề để tâm.

“Chiêu này của ta tên là ‘Đằng Long Trảm’, lát nữa huynh phải cẩn thận một chút.”

Bắt đầu chậm rãi múa kiếm chiêu, động tác tuy chậm nhưng chặt chẽ, kiếm đồng thau cứng chắc lại hóa thành ngàn vạn con rắn mềm mại múa quanh người gã, không chút sơ hở.

Thiên Dương vốn cảm thấy kiếm chiêu này tuy cao minh, lại không có chỗ nào nổi trội; y lập tức chú ý tới, bộ pháp của Thiên Tường thủy chung đập quanh một cái vòng tròn nho nhỏ, chưa hề ra ngoài một bước. Chỗ mũi kiếm đến dần kéo theo kiếm khí, theo động tác của Thiên Tường nhanh hơn, kiếm khí cũng càng lúc càng mạnh, thành hình xoắn ốc bay lên, giống như gió lốc mang theo phi long lên trời.

Thiên Tường càng lúc càng xoay nhanh, ngay khi Thiên Dương sắp nhìn đến vầng đầu, Thiên Tường bỗng nhiên điểm mũi chân, lúi lên chừng nửa thước, quay một vòng lớn giữa không trung, chỉ thấy một đạo bạch quang quét ngang toàn trường, ngoại trừ Thiên Dương, lấy Thiên Tường làm trung tâm, những thứ trong phạm vi ba trượng không thứ nào may mắn thoát khỏi. Thiên Tường đáp xuống đất, không hề dao động hay choáng váng mấy may. Nước đọng trên mặt đất bị kinh phong sắc bén quét qua nhao nhao bốc sương mù.

Lúc Thiên Tường cảm thấy vô cùng vừa lòng, đang mong chờ Thiên Dương khen ngợi mình, lại thấy ca ca hai mắt tròn tròn, kính hải trừng phía sau gã.

Nhìn lại chỉ thấy một gốc hạnh choai choai bị cắt thành bốn đoạn đang từ từ đổ xuống đất.

“Cây hạnh đó là... tâm can bảo bối của sư phụ... Ta còn định chuyển nó qua trước mộ sư phụ, để sư phụ ngắm hoa...”

“A...” Thiên Tường kinh hãi thất sắc, gã vốn chỉ định dùng kiếm thuật mà Thiên Dương thích nhất để lấy được một nụ cười của quân, không ngờ hoàn toàn ngược lại, gây ra đại họa.

“Xin lỗi, ta thật sự không biết, ta quên mất...”

Thiên Dương cắn răng một cái, hung hãn quay người đi không thèm nhìn gã.

Thiên Tường thật sự không chịu nổi nữa. Chẳng qua là lỗi vô tâm, đáng kích động như vậy sao? Cũng đã xin lỗi rồi, còn muốn gã thế nào nữa? Dán cái cây lại?

Hít sâu một hơi, cố nén tức giận mở miệng: “Huynh có từng nghĩ, hai ta trải qua nhiều đại nạn như vậy mà vẫn còn sống, biết đâu biểu thị sự phụ đã tha thứ cho chúng ta? Biết đâu số mệnh đã định trước là hai ta phải tiếp tục sống thật tốt?”

Thanh âm lạnh lùng vang lên: “Đệ nói sự phụ chết cũng là số mệnh sao?”

“Ta không có nói thế! Ta chỉ muốn nói là tội gì phải áy náy mãi vì những chuyện đã xảy ra!”

Thiên Dương quay người cả giận nói: “Nói thật thoải mái! Dù sao đệ chỉ cần một câu ‘Ta quên’ là có thể phủ sạch!”

Thiên Tường sắc mặt cứng đờ, lập tức cười lạnh một tiếng: “Hừ hừ, ta hiểu rồi. Dù sao chỉ cần ta một ngày còn chưa nhớ ra thì huynh một ngày sẽ không buông tha cho ta đúng chứ?”

“...” Thiên Dương nhìn khuôn mặt trắng bệch vì tức giận của gã, trong lòng dâng lên một trận hồi hận.

Vì sao gã lại quên?

Vì sao gã không nhớ ra được?

Lý do chỉ có một: bởi gã vì bảo hộ lão ca mình mà ngã xuống thâm cốc vạn trượng.

Lý do này Thiên Dương rõ ràng hiểu hơn ai hết, vì sao vẫn phải cãi vã vì vấn đề cũ rích thế này?

Bóng mờ trong lòng, thật sự không thể tiêu trừ sao?

Mưa, một lần nữa rơi xuống.

“Đã như vậy, đành phải ủy khuất huynh tức giận cả đời, bởi vì cái óc heo này của ta không nhớ lại được! Thật sự xin lỗi huynh!” Tra kiếm vào vỏ: “Nếu không phục, huynh tự đi ngã thử là được!”

Quay người định chạy đi, Thiên Dương đã bước tới một bước dài, ôm gã từ sau lưng, mặt dán lên lưng gã, thấp giọng nói: “Xin lỗi.”

“...” Thiên Tường thở dài một tiếng trong lòng, thâm hận mình không có cốt khí, cứ nhiên đơn giản như vậy mà cơn giận đã tiêu mất một nửa.

Càng hận chính là, lão ca hiếm khi thành thật như vậy, lúc này nơi này gã lại không thể thừa cơ hưởng dụng một phen, thật là nhân sinh chí oán mà!

“Vào đi, mưa to rồi.”

Lúc này, đồi núi bốn phía bỗng truyền đến thanh âm kỳ dị, ban đầu chỉ là tiếng vù vù nho nhỏ, sau đó càng lúc càng vang dội, trong chớp mắt, cả đại địa bắt đầu âm vang rung động.

Thiên Dương ở trên ngọn núi này đã lâu, nghe thanh âm này, gợi lại sự sợ hãi giống như đã từng quen biết, nháy mắt tiếp theo y liền tỉnh ngộ: “Núi lở!” Chỉ thấy dòng nước đục ngầu cuốn theo rất nhiều cây cối bùn đất, găm thét lao về phía họ.

“Chạy mau!”

Triển khai khinh công chạy thực mạng về phía trước, đất đá nước lũ đuổi theo phía sau đã đủ phiến toái rồi, đất đai dưới chân càng là từng bước không ngừng sụt xuống, chỉ cần sẩy chân một cái là sẽ bị chôn sống đương trường.

Khóe mắt Thiên Dương liếc thấy một cảnh tượng: gò núi mai táng Vô Ưu Tử, cả đỉnh núi đang trượt xuống.

“Mộ của sư phụ! Sư phụ! Sư phụ!”

Thiên Tường giữ chặt y: “Không kịp nữa rồi! Chúng ta mau đi thôi!”

Việc đã đến nước này, dù có kêu trời gọi đất thế nào nữa cũng vô dụng; Thiên Dương cố nén nỗi đau tê tâm liệt phế mà đi theo gã.

Bỏ chạy thực mạng dưới cơn mưa tầm tã suốt một ngày trời, cuối cùng tìm được một cái hang trên cao thoát nhìn coi như chắc chắn để nương náu. Hai người toàn thân ướt đẫm, vừa lạnh vừa đói, lại không có mồi lửa để nhóm lửa, chỉ đành dựa sát vào nhau để giữ ấm. Vì đề phòng sơn động cũng sập, cả đêm không dám nhắm mắt.

Chẳng dễ dàng gì tạnh mưa, hai người ra khỏi sơn động, dọc theo dòng sông tìm đường xuống núi.

Tính ra bọn họ đã một ngày một đêm chưa được giọt nước nào, không ăn là chuyện nhỏ, nhưng tuyệt đối không thể không uống nước. Chỉ là phóng tầm mắt nhìn đi, bốn phía đều là nước bùn đục ngầu, phải đi đâu tìm nước trong để uống? Bất đắc dĩ chỉ đành vốc nước bùn đục vàng vào miệng. Uống nước bùn phải chú ý cẩn thận dùng hàm răng ngăn trở cát đá khá lớn, đợi nước vào đến họng lại phun ra, cần có kỹ xảo tương đối cao siêu.

Hai người nằm đó đi nửa tháng trong Nộ Giang hà cốc, mọi thảm trạng đều từng gặp phải, lúc này cũng không cảm thấy đặc biệt vất vả. Nhưng nhà cũ bị hủy, ngay cả mộ sư phụ cũng gặp nạn, nghĩ tới đó trong lòng thật sự không dễ chịu chút nào.

Thiên Tường uống mấy ngụm nước, tuyên bố hết sức trịnh trọng: “Ta phát hiện, nước bùn kỳ thật cũng rất có phong vị.”

Thiên Dương suýt sặc, cốc đầu gã một cái: “Đầu đệ bị nước vào hả!”

“Huynh đừng cốc đầu ta hoài được không, lỡ đầu lại bị hỏng thì phải làm thế nào?”

“Đã sớm hết cứu, cốc hay không đều như nhau cả! Lại còn nói nước bùn ngon...”

“Không tin? Thế huynh cũng uống thử đi.” Bùn lầy đang dính đầy tay bôi cả lên mặt Thiên Dương.

“Đệ!” Thiên Dương vung quyền đánh tới, Thiên Tường cười to né ra. Thiên Dương không cam yếu thế, lập tức cũng nắm một cục bùn ném đến lưng gã, Thiên Tường nghiêng người tránh được, ném trở lại một phát.

Sau mấy hiệp, hai người vốn mặt xám mày tro càng triệt đầu triệt đuôi hóa thành tượng đất, cuối cùng cười to lăn xuống vũng bùn.

Bọn họ từng là huynh đệ ruột chưa bao giờ đánh nhau, cãi nhau, cũng chẳng bao giờ chơi đùa với nhau; ở dưới một mái hiên lại hết như người lạ.

Bây giờ vẫn là huynh đệ ruột, nhưng đã khác với trước kia.

Không bao giờ còn giống như trước kia nữa.

Ướt át bẩn thỉu mà đi hai ngày, trên đường lại phát sinh vài lần núi lở nhỏ, may mắn đều có kính không hiểm. Khó chịu nhất là bùn trên người bị mặt trời hong khô thành tảng, giống như bị dán một lớp vỏ cứng, không tài nào lột hết được, vừa nóng vừa nhột, khổ không nói nổi.

Sông chảy đến cuối, hóa thành một cái thác nhỏ, dòng nước xiết chảy vào một cái hồ nhỏ xanh thẳm. Thiên Dương ở ngọn núi này lâu như vậy lại chưa từng nhìn thấy cái hồ này.

Tuy không phải người thích hồ to gọi nhỏ, vẫn không nhìn được reo hò nhảy xuống nước, như được đại xá tắm sạch thân thể bẩn đến mức không thể bẩn hơn nữa.

Thiên Dương đem y phục của hai người đến bên bờ hồ giặt, Thiên Tường lại chỉ lo bơi qua bơi lại dưới nước. Thiên Dương biết tiểu tử này khinh công rất cao nhưng bơi lội không xong, vừa giặt đồ vừa phải phân ra một con mắt trông nom gã, để tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Thiên Tường bơi đến, ghé vào bờ nói: “Huynh còn chưa nói cho ta biết, huynh cảm thấy chiêu mới của ta như thế nào?”

Thiên Dương và gã bốn mắt nhìn nhau. Ánh mắt gã bình thường tựa như hai lưỡi dao sắc bén, tùy thời chuẩn bị thiên đao vạn quả người ta (nhất là khi có kẻ không có mắt dám tới gần Thiên Dương), mà hiện tại lại giống con chó nhỏ đang đòi chủ nhân khen thưởng, lấp lánh tròn xoe, không ngừng phát sáng “Khen ta! Khen ta!”.

Thiên Dương cười thâm trong bụng, nhưng vẫn cúi đầu giặt quần áo, thờ ơ nói: “Hoàn hảo.”

“Mới ‘hoàn hảo’ thôi à?!” Thiên Tường hét sức bất mãn.

“Uy lực thì hoàn hảo rồi, nhưng cứ quay tới quay lui làm người ta chóng mặt chết, hơn nữa bộ dáng lại khó coi, rất giống con quay cỡ lớn. Ta thấy đệ cứ đổi tên thành ‘Đà Loa Trảm’ cho rồi.”

“Đà Loa Trảm cái gì!” Vốc nước tạt lên mặt y, Thiên Dương nén cười tránh đi.

“Hừ hừ, ta biết rồi, chắc huynh sợ ta càng lúc càng mạnh, có một ngày sẽ đánh bại huynh, đúng không?”

Thiên Dương cũng “hừ hừ” hai tiếng: “Sai. Ta sợ đệ quay đầu rồi thật sự biến thành đồ ngọc, ta còn phải chiếu cố đệ suốt nửa đời sau.”

“Ôi, huynh có thể không cần sinh mệnh đâu, ta hiểu rõ tâm tình của huynh. Nếu ngay cả kiếm thuật cũng thua ta, huynh về sau ở trên giường sẽ càng bất lợi.”

“Đệ đang nói cái quỷ gì...” Thiên Dương vung tay đánh, Thiên Tường tránh được, nhân khe hở chế cổ tay y, một phen kéo y xuống nước.

“Ái! Làm gì thế!” Hai người lại đuối đánh nhau dưới nước.

Mãi đến khi Thiên Tường bắt được Thiên Dương, kéo y vào lòng mình, hai người mới chú ý tới, cả hai đều đang trần như nhộng, hơn nữa khi chạm phải da thịt đối phương trong hồ nước lạnh lẽo, lại khiến nhiệt độ cơ thể hai bên càng mau chóng tăng lên.

Nước nhỏ giọt trên trán Thiên Dương, đầu tiên rơi lên bờ vai mảnh khảnh, lập tức dọc theo da trượt xuống lồng ngực bằng phẳng rắn chắc, dừng trên điểm nhỏ màu đỏ nhô lên. Thiên Tường vươn tay gạt giọt nước đó, nghe Thiên Dương khẽ thở dốc một tiếng. Một tiếng này gọi lại dục vọng đã cố nén xuống, khiến gã không thể kiềm chế được nữa, hai tay dùng sức siết chặt thân thể mỹ lệ này, đôi môi hừng hực không ngừng in dấu lên bờ vai trắng trẻo, lên gáy và lồng ngực.

Thiên Dương hô hấp hỗn loạn, chỉ cảm thấy phẳng phất nước hồ trên người cũng phải bốc hơi dưới nhiệt độ này. Trong đầu y cũng hỗn loạn, không biết có nên đẩy gã ra. Trước khi lên núi đã nói rõ là trong thời gian này phải an phận giữ mình. Nhưng trải qua giày vò hai ngày nay, cảm xúc sớm đã vô cùng kích động; hơn nữa hai người hiện tại trần trụi đối diện, muốn y thanh tâm quả dục nói mới dễ dàng làm sao? Dưới nụ hôn mãnh liệt thuần thực của Thiên Tường, ba hồn sáu phách sớm đã đi một nửa, quên mất là mình thân ở nơi nào.

Thiên Tường thoáng buông y ra, thấy đôi mắt như hổ phách của y đã phủ một tầng hơi nước mê mông, cánh môi bị hôn đến mức hơi sưng lên đỏ tươi ướt át, kiều diễm vô cùng, nhất thời lửa nóng ở bụng dưới càng rực, hận không thể lập tức kết hợp chặt chẽ với y; nhưng chuyển tâm niệm, nhớ tới ước định lúc trước, cảm thấy vẫn không ổn, lui về sau một bước thở dài nói: “Ta thấy nên đợi xuống núi rồi nói sau đi.”

Thiên Dương ngẩn ra, khuôn mặt lập đỏ bừng như lửa, đưa tay kéo tay gã lại, hơi cúi đầu nói: “Ước định kia... quên đi, không sao...”

Chỉ chờ lời này của huynh! Thiên Tường mừng thâm trong lòng, lập tức ôm eo y, nhẹ nhàng bế Thiên Dương lên, tách hai chân y vòng qua người mình, cúi đầu liếm nụ hoa trước ngực, tay kia thì luồn đến phía sau, xâm nhập bí huyết, nhiệt tình môn trớn dưng đạo chặt chẽ.

Thiên Dương thừa nhận chiếm đoạt đồng thời đến từ trước sau, thân thể sung sướng run rẩy, phối hợp động tác của Thiên Tường, truy cầu càng nhiều càng sâu, khoái lạc thấm vào tận xương tủy, tiếng thở gấp hưng phấn không ngừng ra khỏi miệng, cơ hồ không thể thở nổi. Thiên Tường không hề vì y phản ứng như vậy mà thỏa mãn, đôi môi đang ngậm nhũ hoa của y ra sức mút một cái.

“A!...” Tiếng kêu đầy khát khao tràn ngập màng tai.

Thiên Dương còn chưa kịp phục hồi tinh thần từ trong kích thích như vậy, Thiên Tường đã đẩy hạ thân nóng rực vào cửa ngõ sớm thả lỏng đang khổ sở chờ đợi kia. Thiên Dương sợ hãi kêu lên một tiếng, bầu chặt lưng Thiên Tường.

Trong lúc kịch liệt, trước mắt phảng phất có ráng màu bay múa, khiến y hoa cả mắt; chạy loạn trong cơ thể là hỏa hoa sắc sỡ lóa mắt, còn có ngọt ngào và ấm áp nồng đậm đến mức không thể tan ra. Đó là mùi vị mất hồn đủ để thổi tan hết thầy ưu phiền, khiến hết thầy lạc thú thể tục chôn nhân gian nhất loạt mất màu, thân thể cùng linh hồn kết hợp làm một thể, không có mảy may ngăn cách.

Cho dù lấy một trăm năm thiên đường, cũng không nguyện trao đổi một khắc hiện tại này.

Trong kích tình như sóng dữ, Thiên Dương dùng chút lý trí còn sót lại dứt quang nói: “Đệ... cứ tận lực luyện kiếm... Luyện càng mạnh càng tốt... Lại đến... làm đối thủ của ta... Thắng ta cũng... không sao...”

Đã lâu không gặp đối thủ thể lực tương đương với mình, thật sự sắp buồn chết người.

Dù thua cũng được, chỉ cần có thể đẹp đẹp dễ dễ giao thủ một lần.

Có lẽ số mệnh định trước, đời này đối thủ có thể sánh đôi với y, chỉ có người trước mắt đây.

Thiên Tường thở hổn hển thềm thì bên tai y: “Huynh đừng hối hận nha!”

“Không... hối... hận... A!!” Thiên Tường mãnh lực đẩy tới, dùng lửa tình càng mãnh liệt hơn nuốt chửng y.

Cảnh tượng trước mắt không phải rất thảm, mà là cực kỳ thảm.

Gò núi ban đầu đã hoàn toàn biến mất, hóa thành đường dốc thẳng tắp, trên mặt đất còn có một cái hố sâu bốn năm thước. Ngoài đất đá và cây cối giập nát ra thì đã chẳng còn gì khác. Không trông thấy mộ bia đâu, càng khỏi phải nói đến phần mộ.

Thiên Tường nhìn khuôn mặt trắng bệch của Thiên Dương, trong lòng thương xót, thở dài nói: “Bắt đầu đào thôi.”

“Đừng ngốc, cả một dải đất lớn như vậy, phải đào tới khi nào? Hơn nữa, chưa biết chừng...”

Chưa biết chừng sư phụ đã bị đẩy tới chân núi.

Môi Thiên Dương run rẩy, không thể nói tiếp nữa câu còn lại.

Cư nhiên để sư phụ phơi thầy hoang dã, quả thực là bất hiếu tới cực điểm!

Y quay người đi, ngẩng đầu hít vào một hơi thật sâu. Tuy không nhìn thấy mặt nhưng Thiên Tường biết y nhất định đang rơi lệ.

Kết quả là gã vẫn không làm được gì. Rõ ràng đã hạ quyết tâm phải chia sẻ phiền não trong lòng Thiên Dương, nhưng suy nghĩ cả buổi, chuyện gã làm lại chỉ có chém đổ cây hạnh của sư phụ mà thôi.

Cây hạnh...

Linh quang chợt lóe, gã đi đến sau lưng Thiên Dương, kề sát vào y: “Ta nói, chúng ta cứ trồng ở đây một trăm cây hạnh, huynh thấy thế nào?”

Thiên Dương quay đầu, đôi mắt to tròn đang ngẩn lệ hơi kinh ngạc nhìn gã.

“Chờ hoa nở, cả một dải hoa hạnh lớn như vậy, bất kể sư phụ ở nơi nào, hẳn là đều ngắm được? Hơn nữa về sau chúng ta trở về cũng có thể vừa nhìn đàng xa là biết sư phụ ở chỗ này, huynh nói được không?”

“...” Thiên Dương dựa vào lòng gã, lắng nghe thanh âm nghiêm túc của gã, giống như có một dòng nước ấm nhàn nhạt chảy khắp toàn thân, chậm rãi hòa tan đau khổ trong tim.

Kỳ thật, như vậy cũng không tệ.

Cái mộ bia xấu xí muốn chết kia không có thì thôi, mộ sụp cũng thế, từ nay về sau, cả ngọn núi này chính là mộ của sư phụ, mỗi một gốc cây ngọn cỏ, mỗi một hạt cát viên đá đều là hóa thân của sư phụ.

Ý nghĩ như vậy cho y giải thoát lớn lao.

Những ngày hồi hận, y đã chịu đủ rồi.

Nên là thời điểm bước ra.

Xin lỗi sư phụ.

Con biết bọn con như vậy là không đúng.

Chỉ có xa nhau, mới có tư cách sám hối trước người.

Nhưng con không làm được.

Chỉ cần được ở cùng người kia, bao nhiêu khốn cảnh con đều có thể chịu được.

Bất kể người khác thấy thế nào, nói thế nào, con đều không sao cả.

Vậy nên con chỉ có thể xin lỗi người.

Chờ con tới thế giới bên kia rồi, người muốn trừng phạt thế nào cũng được.

Nhưng chỉ cần còn sống một ngày, toàn bộ thể xác và tinh thần của con đều thuộc về y.

Tận đến lúc nhắm mắt...

Cũng là một nơi lộn xộn như vậy.

Nhà đương nhiên không còn, toàn bộ gia sản của họ cũng đã mất theo. Triền núi bên cạnh sụt mất một nửa, lộ ra lớp nham thạch trơ trụi.

Lúc đang bàn kế tiếp phải đi đâu “vay tiền”, tình tiết trong truyền kỳ cổ sự lại trình diễn rành rành trước mắt: Thiên Tường nhìn thấy trong đồng đất lộ ra thứ gì đó màu đỏ, hóa ra là một góc ruộng gỗ. Đào cái ruộng ra cạy nắp nhìn vào, ha! Vàng thỏi ngân khối đầy ắp bên trong, còn có cả tranh chữ, châu báu trang sức, toàn là những thứ không có khả năng xuất hiện trên ngọn núi này, nhất là tại nơi Mộ Thiên Dương sống.

“Chà chà, chưa biết chừng là giang dương đại đạo nào đem tiền giấu đến nơi này, nếu không thì là vương công quý tộc cổ đại, lúc chạy nạn đã đem chôn kho báu, kết quả bị giết chết nên không cách nào đến đào...”

Thiên Dương bình tĩnh cắt ngang vọng tưởng của gã, muốn gã nhìn dòng chữ đúc trên một đồng tiền. Ngày tháng bên trên là mười năm trước.

“Mười năm trước không phải chúng ta còn sống ở đây sao?”

“Đúng vậy.”

“Chẳng lẽ là huynh chôn?”

Trùng gã một cái: “Dù có đem bán ta cũng không được nhiều tiền như vậy!” Lại lục thử trong ruộng, thỉnh linh xuất hiện ba bản kiếm phổ do Vô Ưu Tử tự tay viết.

“Như vậy, người chôn cái ruộng này chẳng lẽ là...”

“Là Diệu Thủ Không Không Nhân đỉnh đỉnh đại danh.”

Sau khi Vô Ưu Tử mất, Thiên Tường thu thập di vật của ông cùng tiền kiếm được sau mấy năm làm sát thủ, đem chôn bên cạnh căn nhà gỗ, về sau bởi vì biển cố liên tục, hòm tài bảo vô giá này từ đây bị người quên mất.

“Cư nhiên là chính ta...” Cảm thấy có phần xấu hổ.

“Nếu không có trận núi lở này, đệ sẽ biến thành kẻ coi tiền như rác đệ nhất thiên hạ.”

Hai người cùng bật cười, biết đâu, thật sự trong mình mình tự có thiên ý.

Thiên Dương lại nghĩ tới câu nói kia: “Biết đâu biểu thị sự phụ đã tha thứ cho chúng ta.”

Thật vậy sao? Thật sự đã được xá miễn rồi sao? Về sau có thể thanh thản mà sống những ngày hạnh phúc?

“Tóm lại là sau này không phải đi đánh cướp nữa.”

“Đệ cũng không cần tiếp tục đi giết người kiếm tiền.”

“Việc này tự nhiên là tốt, có điều huynh phải đáp ứng ta một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Về sau đừng mặc loại y phục rách rưới này nữa, coi như là ta cầu huynh được không?”

“Được rồi...” Chuyện kiểu này có gì phải để ý?

Lúc thu thập đồ đạc chuẩn bị lên đường, Thiên Tường hơi sơ ý đá trúng tảng đá, vấp ngã một cái.

“Cẩn thận...” Thiên Dương kéo gã lại.

Nhưng Thiên Tường lại kinh ngạc nhìn y, dường như bất chợt lĩnh ngộ điều gì, đang lúc Thiên Dương bị gã nhìn chằm chằm rõ ra sao, Thiên Tường bỗng nhiên kêu to: “Nhớ rồi! Chính là huynh! Chính là huynh!”

“Chính là ta cái gì?”

“Hồi nhỏ huynh thấy ta ngã lại không thềm đến đỡ ta dậy, còn giả bộ không nhìn thấy mà đi qua bên cạnh ta, đúng là đồ vô tình vô nghĩa!”

“Đệ... đệ...” Thiên Dương tức đến nói lắp: “Nói cái rắm gì đấy! Ta ngã đệ cũng chưa bao giờ đỡ ta nha!”

“Là huynh không để ý ta trước, ta mới báo thù! Ta chính bởi vì tức giận chuyện này nên mười mấy năm không thềm nói chuyện với huynh.”

Thật đúng là bi tráng... Thiên Dương cố nén cảm giác muốn gõ đầu gã đang thôi thúc: “Với cá tính của đệ, bị ngã nhất định sẽ cảm thấy rất mất mặt nhỉ? Ta làm bộ không nhìn thấy, chính là kính trọng đệ thôi! Hiểu không?”

“Huynh đệ, ta khi đó mới ba tuổi! Ngay cả đi cũng chưa xong thì làm sao hiểu được kính trọng gì đó!”

“Đệ... Những chuyện quan trọng hơn thì không nhớ, lại đi nhớ chút việc nhỏ lúc ba tuổi?”

“Bởi vì ta khi đó bị đả kích quá lớn, cho nên mới đặc biệt nhớ rõ.”

Thiên Dương vô lực thở dài một tiếng, suy nghĩ một lúc: “Nếu ta nói, lần đó khi còn bé khả năng là ta vừa đi vừa ngủ gật, căn bản không nhìn thấy đệ ngã, đệ có tin không?”

“... Tin...” Đúng vậy, y vốn chính là tính tình thế này...

“Thế không phải là được rồi?”

“Không được. Huynh hại ta vì chuyện ngu xuẩn kiểu này mà thống khổ suốt mười mấy năm, huynh phải bồi thường cho ta.”

“Đệ cũng quên hết rồi còn thống khổ gì nữa!”

“Ta mặc kệ!”

Lớn đầu rồi mà còn chơi xấu vậy à? “Thôi được, vậy đệ muốn thế nào?”

Trên gương mặt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười giảo hoạt: “Ta muốn huynh nói với ta là ‘Ta yêu quân?’”

“Cái gì?” Mặt Thiên Dương lập tức đỏ bừng: “Ghê tởm chết được!”

“Chỉ cần là thật lòng thì sẽ không ghê tởm.”

“Ta mới không cần! Hơn nữa đệ cũng chưa từng nói mà.”

“Nói bậy! Ta từng nói một lần rồi.”

“Lần đó không tính! Ta đang ngủ, không nghe thấy gì hết.”

Thiên Tường cười hì hì: “Kỳ quái thật, ta có nói là ta nói lúc huynh đang ngủ à?”

“...”

“Đừng hòng lấp liếm, ngoan ngoãn nói đi.”

“Nói cái gì?”

“Bớt giả ngu đi! ‘Ta yêu quân’!”

“Thật à? Cảm ơn đệ ha.”

“... Lại chơi xấu! Mau nói đi! Huynh đáp ứng rồi!”

“Không có ~ không có ~ ta không có nhớ

” ha ha, thỉnh thoảng cũng nên đến lượt ta nói câu này.

“Đừng hòng trốn!”

Trong tiếng tranh cãi ngậy thơ đến nỗi gần như ngu xuẩn, hai người đuổi đánh nhau xuống núi.

Mùa mưa đã kết thúc, ngày mai hẳn là trời sẽ nắng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boi-duc-chi-kiem>